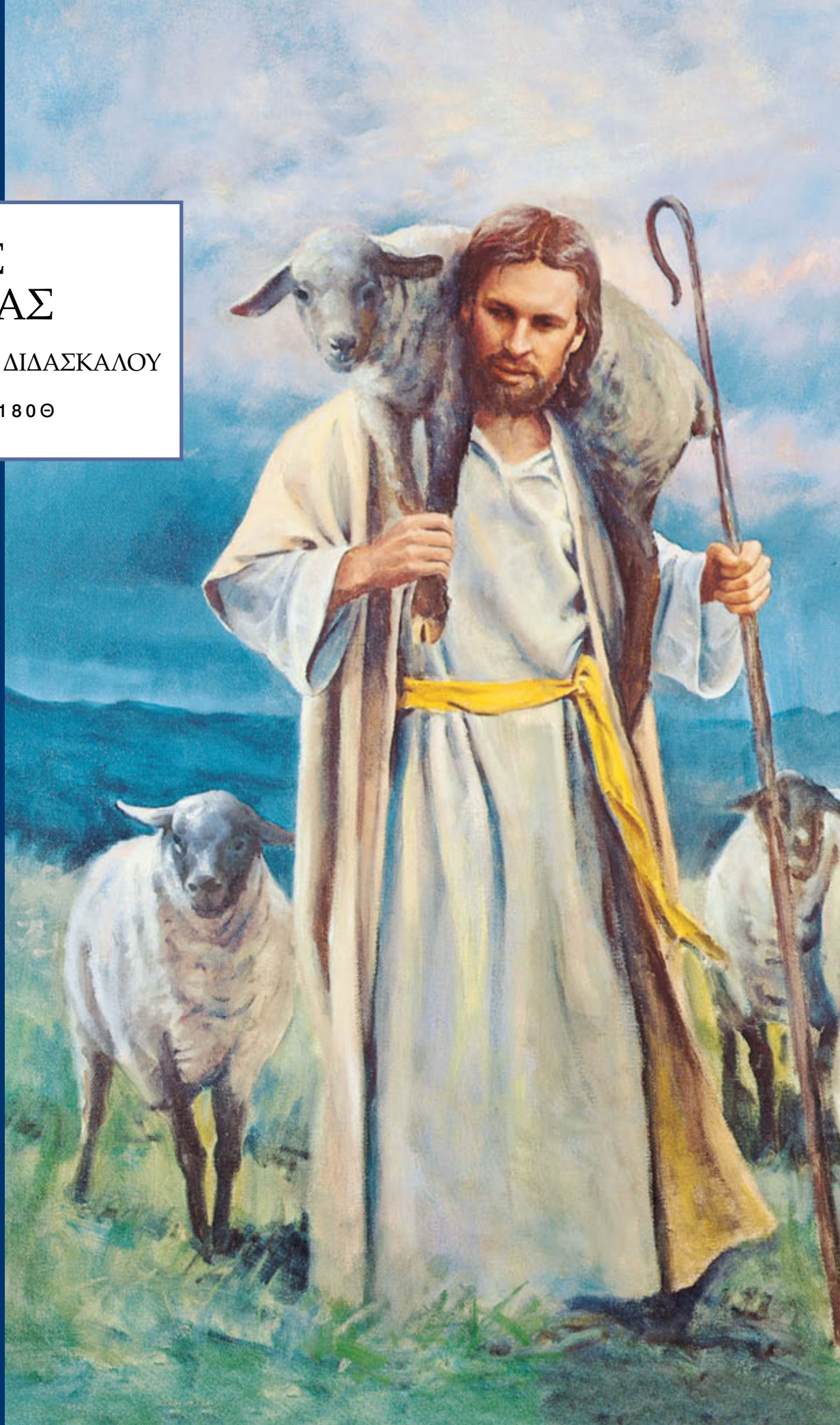

ΑΡΧΕΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ 180Θ

ΑΡΧΕΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Θρησκεία 1300

Προετοιμάστηκε υπό
του Εκπαιδευτικού Συστήματος της Εκκλησίας

Έκδοση της
Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών
Σωλτ Λέηκ Σίτυ, Γιούτα

Αποστείλατε σχόλια και διορθώσεις,
συμπεριλαμβανομένων τυπογραφικών λαθών στο
CES Editing, 50 E. North Temple Street,
Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, USA.
Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο: <ces-manuals@ldschurch.org>

© 2009 υπό Intellectual Reserve, Inc.
Διατηρούνται όλα τα δικαιώματα
Printed in Germany

English approval: 5/99
Translation approval: 5/99
Μετάφραση του *Principles of Leadership Teacher Manual: Religion 180R*
Greek

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή	v
Μάθημα 1° Ηγέτες και οι ουράνιες δυνατότητές μας	1
Πρεσβύτερος Βον Φέδερστοουν Αποσπάσματα από το <i>Ο απαράμιλλος Χριστός: Ο Διδάσκαλος και το Πρότυπό μας</i>	4
Μάθημα 2° Να τιμούμε την ελευθέρα βούληση αυτών των οποίων ηγούμεθα	8
Αδελφός Νιλ Μάξουελ: «Κοιτάζοντας την ηγεσία»	10
Μάθημα 3° Να γίνουμε καλοί ποιμένες	17
Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ: «Αυτούς θα κάνω ηγέτες μου»	19
Μάθημα 4° Να θέτουμε ένα καλό παράδειγμα	24
Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι: «Η συμβουλή και η προσευχή του προφήτου για τους νέους»	25
Μάθημα 5° Να μάθουμε τα καθήκοντά μας ως ηγέτες	34
Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς: «Γονική ηγεσία στην οικογένεια»	36
Μάθημα 6° Να υπηρετούμε αυτούς των οποίων ηγούμεθα	41
Πρεσβύτερος Βον Φέδερστοουν, αποσπάσματα από το <i>Περισσότερη καθαρότητα δώσε μου</i>	44
Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ, αποσπάσματα από το «Η μεγαλύτερη Ιεροσύνη: Προσφέροντας υπηρεσία μιας ζωής στο βασιλείο»	45
Μάθημα 7° Να μάθουμε να ηγούμεθα με χριστιανική αγάπη	47
Αδελφός Στίβεν Ναντόλντ, αποσπάσματα από το <i>Αρχές ηγεσίας της Ιεροσύνης</i>	49
Μάθημα 8° Η ηγεσία συχνά απαιτεί θυσία	54
Πρεσβύτερος Γκόρντον Χίνκλι, <i>Η μοναξιά της ηγεσίας</i>	55
Μάθημα 9° Να προσεγγίζουμε την ηγεσία πρόσχαρα	59
Πρεσβύτερος Τζόζεφ Γουέρθλιν: «Μαθήματα που μαθαίνουμε στο ταξίδι της ζωής»	60
Μάθημα 10° Να θέτουμε πρώτα αυτά που είναι πρώτα	70
Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ: «Να τηρούμε τις απαιτήσεις της ζωής σε ισορροπία»	74
Μάθημα 11° Να τιμούμε την Ιεροσύνη και τη γυναικεία φύση	79
Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον: «Να τιμούμε την Ιεροσύνη»	81
Μάθημα 12° Να βοηθούμε τους άλλους να απορροφούνται με ζήλο [σε έναν αγαθό σκοπό]	87
Πρεσβύτερος Χιου Μπράουν: «Η σταφιδάμπελος»	89
Αδελφή Μάργκαρετ Ναντόλντ: «Η χαρά της γυναικείας φύσεως»	91
Μάθημα 13° Το έργο της ηγεσίας	95

	Πρεσβύτερος Μαρκ Πίτερσεν: «Η εικόνα ενός ηγέτη της Εκκλησίας»	96
Μάθημα 14°	Ηγεσία και συμβούλια	103
	Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ: «Δύναμη στη συμβουλή»	106
	Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ: «Συσκεπτόμενοι στα συμβούλιά μας»	110
Μάθημα 15°	Η σημασία της εκχώρησης αρμοδιοτήτων	114
	Πρόεδρος Έλντον Τάνερ: «Το μήνυμα: Να ηγούμεθα όπως ηγείτο ο Σωτήρας»	116
Μάθημα 16°	Αρχές της λήψης αποφάσεων	121
	Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον: «Προτάσεις επί της λήψης αποφάσεων» . .	121
Μάθημα 17°	Να διευθύνουμε επιτυχείς συγκεντρώσεις	128
	Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ, <i>Η άγραφη τάξη πραγμάτων</i>	130
Μάθημα 18°	Ενδοσκόπηση	138
	Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ: «Ιησούς: Ο τέλειος ηγέτης»	139

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ 180Θ

Το Θρησκεία 180Θ, *Αρχές ηγεσίας*, εισάγει τους μαθητές σε αρχές ηγεσίας και μεθόδους, οι οποίες θα τους βοηθήσουν να ηγούνται κατά τρόπον που είναι ευάρεστος στον Ιησού Χριστό, τον τέλειο ηγέτη. Όπως εξήγησε ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ: «Θα δυσκολευτούμε πολύ να γίνουμε σημαντικοί ηγέτες εκτός κι αν αναγνωρίσουμε την πραγματικότητα του τέλειου ηγέτη, του Ιησού Χριστού, και τον αφήσουμε να είναι το φως με το οποίο βλέπουμε την οδό!» (“Jesus: The Perfect Leader,” *Ensign*, Αύγ. 1979, 7).

Καθώς μεγαλώνει η Εκκλησία, αυξάνεται η ανάγκη της προετοιμασίας ηγετών. Μέλη της Εκκλησίας μπορούν να μάθουν να γίνουν ηγέτες. Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι παρέθεσε την ακόλουθη δήλωση από τον στρατηγό του στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών Μαρκ Κλαρκ: «Εν αντιθέσει με το παλαιό ρητό ότι οι ηγέτες γεννώνται και δεν γίνονται, η τέχνη της ηγεσίας μπορεί να διδαχθεί και μπορεί να αποκτηθεί τέλεια γνώση όσον αφορά σε αυτήν» (στο *Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], 306).

Το *Αρχές ηγεσίας* είναι μία τάξη που δίδει στον μαθητή έναν βαθμό και ανταποκρίνεται στο μάθημα μίας περιόδου ανά εβδομάδα. Μπορεί να προσφερθεί σε όλους τους μαθητές ή να προσαρμοσθεί για συγκεκριμένες ομάδες, όπως για τους ηγέτες συμβουλίου των μαθητών ινστιτούτου θρησκείας. Εάν το πρόγραμμα μαθημάτων προσφέρεται σε μία συγκεκριμένη ομάδα, φροντίστε να συμπεριλάβετε μία γνωστοποίηση που ακολουθεί την περιγραφή της τάξεως στο πρόγραμμα αυτής (παραδείγματος χάριν, «Για ηγέτες μαθητών συμβουλίου»). Μολονότι το *Αρχές ηγεσίας* έχει σχεδιασθεί ως πρόγραμμα μαθημάτων δεκαοκτώ εβδομάδων, θα μπορούσατε να συμπληρώσετε τα μαθήματα με επιπρόθετο υλικό, προκειμένου να ανταποκριθείτε στις τοπικές ανάγκες, ούτως ώστε να παράσχετε ένα έτος με υλικό μαθημάτων για ένα συμβούλιο μαθητών ινστιτούτου.

Το *Αρχές ηγεσίας*, *εγχειρίδιο διδασκάλου* περιλαμβάνει περισσότερα μαθήματα απ’ όσα μπορούν να διδαχθούν σε ένα σύστημα εξαμήνου

15 εβδομάδων. Τα επιπλέον μαθήματα επιτρέπουν στους διδασκάλους ορισμένη ευελιξία στο να αποφασίσουν ποια θέματα να παρουσιάσουν στην τάξη. Σε μία περίοδο 9 εβδομάδων, τα μαθήματα θα μπορούσαν να διαιρεθούν σε δύο ομάδες εννέα εβδομάδων για παρουσίαση σε δύο εκπαιδευτικές περιόδους. Το πρόγραμμα μαθημάτων της πρώτης εκπαιδευτικής περιόδου, Θρησκεία 180Θ, και το πρόγραμμα μαθημάτων της δεύτερης εκπαιδευτικής περιόδου, Θρησκεία 181Θ, θα μπορούσαν αμφότερα να αποκαλούνται *Αρχές ηγεσίας*.

ΑΡΧΕΣ ΗΓΕΣΙΑΣ, ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Το *Αρχές ηγεσίας*, *εγχειρίδιο διδασκάλου* περιλαμβάνει ένα μάθημα επί καθεμίας των δεκαοκτώ αρχών ηγεσίας εξαχθεισών από τις γραφές. Η σειρά με την οποία παρουσιάζετε τα μαθήματα μπορεί να προσαρμοσθεί συμφώνως με τις περιστάσεις σας. Ενδέχεται να απαιτηθεί περισσότερο του ενός μαθήματος, προκειμένου να συζητήσετε επαρκώς ορισμένες εκ των αρχών. Οργανώστε τα μαθήματα, ούτως ώστε να μπορείτε να συζητήσετε τις αρχές που νιώθετε ότι είναι πάρα πολύ σημαντικές για τους μαθητές σας καθώς προετοιμάζονται για ηγετικούς ρόλους στην Εκκλησία, το σχολείο, την κοινότητα και το σπίτι.

Κάθε μάθημα αρχίζει με μία γραφή από την οποία αντλείται μία γενική αρχή ηγεσίας. Επιπροσθέτως, κάθε μάθημα περιλαμβάνει:

- *Εννοιες του μαθήματος*—Συγκεκριμένες αρχές, προκειμένου να βοηθήσουν τους μαθητές να εφαρμόσουν τη γενική αρχή ηγεσίας.
- *Ερμηνευτικά σχόλια*—Επεξηγήσεις των εννοιών του μαθήματος, συμπεριλαμβανομένων επιπρόσθετων γραφών και δηλώσεων από τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας.
- *Ιδέες διδασκαλίας*—Προτεινόμενες μέθοδοι για διδασκαλία των εννοιών.
- *Πηγές διδασκάλου*—Ομιλίες ή γραπτά από Μέλη της Γενικής Εξουσίας σχετιζόμενα με τις αρχές ηγεσίας. Τα ανωτέρω ακολουθούνται από ερωτήσεις μελέτης.

Οι ομιλίες στο τμήμα των πηγών διδασκάλου και οι συνοδευτικές ερωτήσεις προορίζονται για εσάς, τον διδάσκαλο, καθώς προετοιμάζετε τα μαθήματά σας. Μπορείτε, εάν θέλετε, να επιλέξετε να χρησιμοποιήσετε τις ομιλίες και τις ερωτήσεις στην τάξη ή να τις δώσετε στους μαθητές ως διανεμόμενα έντυπα. Προσέξτε ότι ορισμένες εκ των ομιλιών έχουν άμεσα σχέση με τα μαθήματα που ακολουθούν, ενώ άλλες έχουν να κάνουν με την ηγεσία γενικώς.

Είθε αυτό το εγχειρίδιο διδασκάλου να σας βοηθήσει να προετοιμάσετε αυριανούς ηγέτες και να εκπληρώσετε την ελπίδα του Προέδρου Έζρα Ταφτ Μπένσον: «Αγαπημένοι νέοι, θα έχετε τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς σας μέσω των οποίων πρέπει να διέλθετε, αλλά υπάρχουν σπουδαίες στιγμές αιωνιότητας που απλώνονται εμπρός. Έχετε την αγάπη μας και την εμπιστοσύνη μας. Προσευχόμαστε ώστε να προετοιμασθείτε για τα ηνία της ηγεσίας. Σας λέγουμε: 'Σηκωθείτε και λάμψτε' (Δ&Δ 115:5) και να αποτελείτε φως για τον κόσμο, πρότυπο για τους άλλους» ("To 'the Rising Generation,' " *New Era*, Ιούνιος 1986, 8).

ΗΓΕΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

«Να θυμάστε, η αξία των ψυχών είναι μεγάλη στα μάτια του Θεού» (Δ&Δ 18:10).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Η κατανόηση της ουράνιας δυνατότητός μας βοηθά τους ηγέτες να καθοδηγούν τους άλλους στον Ιησού Χριστό.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Έχουμε ουράνια δυνατότητα, επειδή είμαστε τέκνα του Επουράνιου Πατρός.
2. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Σωτήρας μας.
3. Οι ηγέτες θα πρέπει να ακολουθούν τον χρυσό κανόνα.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΕΧΟΥΜΕ ΟΥΡΑΝΙΑ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Ψαλμωδός ερώτησε: «Τι είναι ο άνθρωπος, ώστε να τον θυμάσαι;» (Ψαλμοί 8:4). Ορισμένοι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο άνθρωπος είναι απλώς ένα έλλογο ζώο, το οποίο παρακινείται από υποσυνείδητες παρορμήσεις, κοινωνικοοικονομικές δυνάμεις ή εγγενή επιθετικότητα. Ορισμένοι άνθρωποι πιστεύουν ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου ελέγχεται από υπεοχημένες ανταμοιβές ή τιμωρία που έχει απειληθεί. Ορισμένοι άνθρωποι διατείνονται ότι η ύπαρξή μας είναι άνευ σημασίας.

Εν αντιθέσει, οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών κατανοούν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τέκνα του Επουράνιου Πατρός και έχουν τη δυνατότητα να γίνουν σαν Εκείνον (βλέπε Πράξεις 17:29, Προς Εφεσίους 4:6, Προς Εβραίους 12:9). Η νοουθεσία του Σωτήρος να γίνουμε τέλειοι όπως είναι Εκείνος τέλειος αποτελεί απόδειξη της ουράνιας δυνατότητός μας.

Πιστεύουμε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν μεγάλη αξία (βλέπε Δ&Δ 18:10, 15), ότι είναι εις θέσιν να διακρίνουν το σωστό από το λάθος (βλέπε Νεφί Β΄ 2:5), ότι χάριν της εξιλέωσης του Ιησού Χριστού είναι ελεύθεροι να επιλέξουν

μεταξύ του καλού και του κακού (βλέπε εδάφια 26-27) και ότι είναι συνεπώς υπόλογοι για τις επιλογές τους (βλέπε εδάφιο 10). Διατεινόμεθα ότι σκοπός του Θεού στην εδραίωση του σχεδίου σωτηρίας είναι να έχουμε αγαλλίαση (βλέπε εδάφιο 25).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Κάνετε μία κάθετο γραμμή προς τα κάτω στη μέση του πίνακα. Στην αριστερά πλευρά γράψτε την επικεφαλίδα *Ορισμένες κοσμικές απόψεις της ανθρώπινης φύσεως*. Στη δεξιά πλευρά γράψτε την επικεφαλίδα *Πιστεύω των Αγίων των Τελευταίων Ημερών περί της ανθρώπινης φύσεως*. Συζητήστε τα ερμηνευτικά σχόλια ανωτέρω και γράψτε περιλήψεις των κοσμικών απόψεων και αποκεκαλυμμένων εσωτερων γνώσεων αναφορικός προς τη φύση και τη δυνατότητά μας υπό τις κατάλληλες επικεφαλίδες. Επιστήσατε την προσοχή των μαθητών στη δική μας κατανόηση ως Αγίων των Τελευταίων Ημερών ότι είμαστε τέκνα του Επουράνιου Πατρός με τη δυνατότητα να γίνουμε σαν Εκείνον.

Συζητήστε πώς η γνώση μας ως προς το ποιο είμαστε και τι μπορούμε να γίνουμε, μας βοηθά να γίνουμε καλύτεροι ηγέτες. Παροτρύνετε τους μαθητές να καλλιεργήσουν βαθύτερη κατανόηση της ανθρώπινης φύσεως και του σχεδίου σωτηρίας. Πείτε στους μαθητές ότι κάνοντάς

αυτό, η επιθυμία και η ικανότητά τους να φέρουν άτομα στον Ιησού Χριστό θα αυξηθεί.

Συζητήστε πώς η κατανόησή μας για την ουράνια φύση μπορεί να επηρεάσει τον σχεδιασμό της Εκκλησίας και τα οικογενειακά προγράμματα.

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Μωυσή 1:27-39. Συζητήστε ερωτήσεις, όπως:

- Τι μας λένουν αυτά τα εδάφια σχετικά με το ποιοι είμαστε;
- Τι μας λένουν αυτά τα εδάφια σχετικά με τη δυνατότητά μας;
- Νομίζετε ότι ο Μωυσής ήταν καλύτερα εις θέσιν να ηγείται του λαού του, ύστερα από το περιγραφέν σε αυτά τα εδάφια όραμα; Γιατί;
- Ποιες αλήθειες βλέπετε σε αυτά τα εδάφια που μπορούν να σας βοηθήσουν να γίνετε καλύτερος ηγέτης;

Χωρίστε την τάξη σε μικρές ομάδες. Πείτε σε κάθε ομάδα να φαντασθεί ότι έχει κληθεί να σχεδιάσει μία συνέλευση νέων πασσάλου.

Ζητήστε της να σκιαγραφήσει τη συνέλευση και να σχεδιάσει δραστηριότητες, οι οποίες θα βοηθήσουν τους νέους να γνωρίσουν ότι είναι τέκνα του Επουράνιου Πατρός και έχουν ουράνια δυνατότητα. Προσκαλέστε τις ομάδες να συλλογισθούν πώς θα μπορούσαν να διαφέρουν τα σχέδια συνελεύσεως, εάν γίνονταν από ένα κοσμικό ίδρυμα για μία παρόμοια ομάδα νέων. Δώστε τους χρόνο να τελειώσουν και κατόπιν ζητήστε τους να αναφέρουν τα πορίσματά τους στην τάξη.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΜΑΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Η άποψή μας για την ανθρώπινη φύση επηρεάζεται από την κατανόησή μας για τη φύση και αποστολή του Ιησού Χριστού. Το ευαγγέλιο διδάσκει ότι ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας, ο Σωτήρας μας και ο Θεός Υιός του Θεού Πατρός.

Ο άγγελος είπε στον Νεφί: «Αυτά τα τελευταία χρονικά [το Βιβλίο του Μόρμον] ...θα εδραιώσουν την αλήθεια των πρώτων [της Βίβλου]... και θα κάνουν γνωστά σε όλες τις φυλές, γλώσσες και λαούς, ότι ο Αμνός του

Θεού είναι ο Υιός του Αιώνιου Πατέρα, και ο Σωτήρας του κόσμου. Και ότι όλοι οι άνθρωποι πρέπει να έλθουν προς αυτόν, ειδάλλως δεν μπορούν να σωθούν» (Νεφί Α΄ 13:40).

Ο Σωτήρας εγνώριζε από τα παιδικά του χρόνια ότι η αποστολή Του ήταν μέρος του σχεδίου του Επουράνιου Πατρός Του. Όπως εξήγησε ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ της Απαρτίας των Δώδεκα: «Γνώριζε τόσα πολλά, τόσο νέος» (*Men and Women of Christ* [1991], 115). Ο Απόστολος Ιωάννης κατέγραψε ότι ο Ιησούς «δεν έλαβε από την πληρότητα στην αρχή, αλλά συνέχισε από χάρη σε χάρη μέχρι που έλαβε πληρότητα» (βλέπε Δ&Δ 93:13). Καθώς εξελίσσετο η διακονία του Χριστού, μιλούσε στους άλλους περί της ταυτότητας και της αποστολής Του. «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα», είπε στους μαθητές Του (Κατά Ιωάννην 10:30). Στη Σαμαρείτισσα, στην πηγή του Ιακώβ αποκάλυψε ότι ήταν ο από μακρού αναμενόμενος Μεσσίας (βλέπε Κατά Ιωάννην 4:19-26, 42). Ο Πρεσβύτερος Μπρους ΜακΚόνκι, ο οποίος ήταν μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, συνόψισε τη μαρτυρία του Κυρίου για τον Ίδιο στη λίμνη Βηθεσδά: «Εργάστηκε με τη δύναμη του Πατρός. Θα πραγματοποιούσε την ανάσταση. Θα ετιμάτο μαζί με τον Πατέρα. Θα έκρινε όλους τους ανθρώπους. Θα κήρυττε στα πνεύματα στη φυλακή και θα άνοιγε τους τάφους των εκλιπόντων της γης. Είχε ζωή μέσα του, όπως είχε ο Πατέρας – όλα αυτά και πολλά, πολλά περισσότερα [βλέπε Κατά Ιωάννην 5]» (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ* [1978], 154).

Ο Αμουλέκ εξήγησε στους Ζωραμίτες: «Γιατί είναι αναγκαίο να γίνει μια εξιλέωση, γιατί σύμφωνα με το μεγάλο σχέδιο του Αιώνιου Θεού πρέπει να γίνει εξιλέωση, ειδάλλως όλη η ανθρωπότητα πρέπει αναπόφευκτα να αφανιστεί...

»Γιατί είναι ανάγκη να γίνει μια μεγάλη και τελευταία θυσία. Μάλιστα, όχι θυσία ανθρώπου, ούτε ζώου, ούτε κανενός είδους πτηνού. Γιατί δεν θα είναι ανθρώπινη θυσία. Όμως πρέπει να είναι μια απέραντη και αιώνια θυσία...

»Ιδέστε, αυτό είναι όλο το νόημα του νόμου. Το παραμικρό υπονοεί αυτήν τη μεγάλη και τελευταία θυσία. Και αυτή η μεγάλη και τελευταία θυσία θα είναι ο Υιός του Θεού, μάλιστα, απέραντη και αιώνια» (Άλμα 34:9-10, 14).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από τους μαθητές να βρουν ευαγγελικές περικοπές οι οποίες περιγράφουν τις διαστάσεις της ουράνιας προσωπικότητας ή σκοπού του Ιησού Χριστού. Ζητήστε από ορισμένους να διαβάσουν στην τάξη μία περικοπή που ηύρανε. Συζητήστε τι διδάσκουν οι γραφές και οι σύγχρονοι προφήτες σχετικά με το ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός και τι έκανε για καθέναν εξ ημών μέσω της εξιλεωτικής Του θυσίας.

Εξηγήστε ότι η εξιλέωση είναι το κέντρο του σχεδίου σωτηρίας. Καθιστά δυνατή την ανάσταση και την επιστροφή μας στο επουράνιο ενδιαίτημά μας. Συζητήστε γιατί είναι σημαντικό να κατανοήσουν οι οικογενειακοί και εκκλησιαστικοί ηγέτες τον ρόλο του Ιησού Χριστού στο σχέδιο.

3^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΚΑΝΟΝΑ.**ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ**

Οι ηγέτες θα πρέπει να φέρονται στους ανθρώπους με καλοσύνη και σεβασμό. Κάθε άτομο είναι τέκνο του Επουράνιου Πατρός με ουράνια δυνατότητα για το οποίο υπέφερε και πέθανε ο Σωτήρας. Είναι πιο πιθανόν να ανταποκριθούν θετικώς οι άνθρωποι σε ηγέτες που δεικνύουν αγάπη και σεβασμό για εκείνους.

Ο Σωτήρας δίδαξε: «Λοιπόν, όλα όσα αν θέλετε να κάνουν σε σας οι άνθρωποι, έτσι κι εσείς να κάνετε σ' αυτούς: επειδή, αυτός είναι ο νόμος και οι προφήτες» (Κατά Ματθαίον 7:12). Αυτή η διδασκαλία έχει γίνει γνωστή ως Χρυσός Κανόνας.

Ο Αλμα δίδαξε: «Ο Κύριος χαρίζει σε όλα τα έθνη, από το δικό τους έθνος και τη δική τους γλώσσα, να διδάζουν το λόγο του, μάλιστα, με σοφία, όλα όσα εκείνος κρίνει αρμόζοντα να έχουν» (Αλμα 29:8). Δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει, όταν λαοί στους οποίους δεν έχει αποκαλυφθεί το ευαγγέλιο, καταλαβαίνουν πολλές ευαγγελικές αλήθειες.

Πολλές θρησκείες έχουν διδάγματα παρόμοια με αυτήν τη διδασκαλία του Σωτήρος. Ο συνοδευτικός πίνακας καταγράφει ορισμένες.

Ιουδαϊσμός	«Αυτό που είναι για εσάς μισητό, μην το κάνετε στους συνανθρώπους σας. Αυτός είναι ολόκληρος ο νόμος· όλα τα άλλα είναι ερμηνευτικά σχόλια» (<i>Talmud, Shabbat, 31a</i>).
Βουδισμός	«Μην πληγώνεις τους άλλους με τρόπους που εσύ ο ίδιος θα εύρισκες οδυνηρούς» (<i>Udana-Varga, 5, 18</i>).
Κομφουκιανισμός	«Ασφαλώς είναι η αρχή της ευοπλαχνίας: Μην κάνεις στους άλλους αυτό που δεν θα ήθελες να σου κάνουν» (<i>Analects, 15, 23</i>).
Ισλαμισμός	«Κανείς από εσάς δεν είναι πιστός, έως ότου επιθυμεί για τον αδελφό του αυτό που επιθυμεί για τον ίδιο» (<i>Sunnah</i>).

Προσαρμοσμένο από David Wallechinsky και Irving Wallace, *The People's Almanac* (1975), 1314-1315.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε εάν κάποιος στην τάξη μπορεί να απαγγείλει τον Χρυσό Κανόνα. Εάν δεν απαντήσει κανείς, ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Κατά Ματθαίον 7:12 και εξηγήστε ότι αυτή η διδασκαλία του Σωτήρος αποκαλείται συχνά Χρυσός Κανόνας. Υπενθυμίστε στους μαθητές ότι ο Κύριος εμπνέει ενάρετους διδασκάλους σε κάθε έθνος (βλέπε Αλμα 29:8) και εξηγήστε ότι μία εκδοχή αυτού του κανόνας υπάρχει σε πολλές θρησκείες. Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον δίδαξε ότι ο Χρυσός Κανόνας είναι «η συνταγή των επιτυχών σχέσεων με τους άλλους» (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], 447).

Συζητήστε με την τάξη τα χαρακτηριστικά των ηγετών που ζουν τον Χρυσό Κανόνα και καταγράψτε τα πορίσματά της στον πίνακα. Τα κατωτέρω παραδείγματα ίσως φανούν χρήσιμα:

Οι ηγέτες που ζουν συμφώνως με τον χρυσό κανόνα:

- Βλέπουν τους ανθρώπους και τα έργα σε ένα ευρύτερο πλαίσιο.
- Είναι αισιόδοξοι σχετικώς με τους ανθρώπους που υπηρετούν και τα έργα που αναλαμβάνουν.
- Αναπτύσσουν μεγαλύτερη ικανότητα και επιθυμία να υπηρετούν τους άλλους.

(Βλέπε, επίσης, τους καταλόγους από τον Πρεσβύτερο Βον Φέδεροτσου στο τμήμα Πηγές διδασκάλου κατωτέρω.)

Διαβάστε το Κατά Λουκάν 10:25-37 και συζητήστε τι διδάσκει αυτή η παραβολή για τον Χρυσό Κανόνα. Σκεφθείτε ερωτήσεις, όπως:

- Τι θα μπορούσε να κοστίζει σε ένα άτομο να είναι «καλός Σαμαρείτης;» Είναι πάντοτε το τίμημα πολύ υψηλό να πληρώνουν οι ηγέτες; Εξηγήστε.
- Θα πρέπει οι ηγέτες να ζουν συμφώνως με τον Χρυσό Κανόνα, ακόμη κι αν δεν αναμένουν από άλλους να τους φέρονται ομοiotρόπως; Γιατί;
- Πώς νομίζετε ότι θα άλλαζε η χώρα μας, εάν οι ηγέτες και οι πολίτες ζούσαν συμφώνως με τον Χρυσό Κανόνα;

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Βον Φέδεροτσου

Των Εβδομήκοντα

Αποσπάσματα από το

Ο απαράμιλλος Χριστός: Ο Διδάσκαλος και το Πρότυπό μας (1995), 106-8, 110-11, 113-16, 119-20, 123-25, 128-32

[Ο Λοχαγός Μορόνι τελείωσε την επιστολή του προς τον Αμμωρών], «Τώρα κλείνω την επιστολή μου. Εγώ είμαι ο Μορόνι. *Εγώ είμαι ηγέτης*» [Άλμα 54:14, η πλάγια γραφή προστέθηκε].

Στο αντίτυπό μου από το Βιβλίο του Μόρμον, έχω γράψει στο περιθώριο: «Ποτέ δεν ελέχθησαν πιο αληθινά λόγια παρά όταν ο Μορόνι διεκήρυξε: 'Εγώ είμαι ηγέτης'». Τι ηγέτης!

Πολλά χρόνια αργότερα, έγινε η περιγραφή του Μορόνι με αυτά τα λόγια: «Αν όλοι οι άνδρες υπήρξαν και ήταν, και θα ήταν στο μέλλον σαν τον Μορόνι, ιδέστε, αυτές οι ίδιες οι δυνάμεις της κόλασης θα είχαν κλονιστεί παντοτινά. Μάλιστα, ο διάβολος ποτέ δεν θα μπορούσε να εξουσιάζει τις καρδιές των τέκνων των ανθρώπων». (Άλμα 48:17.)

Όταν ο Μορόνι ήταν ο αρχηγός της στρατιάς των Νεφιτών:

«Έσχισε το πανωφόρι του, και πήρε ένα κομμάτι απ' αυτό και έγραψε επάνω του –Σε ανάμνηση του Θεού μας, της θρησκείας και της ελευθερίας και της ειρήνης μας, των συζύγων μας και των παιδιών μας– και το έδεσε επάνω στην άκρη ενός κονταριού.

»Και φόρεσε την κεφαλόπλακά του και τον θώρακά του και τις ασπίδες του, και ζώστηκε τα άρματά του γύρω στην οσφύ του, και πήρε το κοντάρι, που είχε στην άκρη του το σχισμένο πανωφόρι του, (και το ονόμασε σύμβολο της ελευθερίας) και προσκύνησε κάτω στη γη και προσευχήθηκε ένθερμα προς το Θεό του για να είναι οι ευλογίες της ελευθερίας επάνω στους αδελφούς του, όσο θα εναπομένει μια ομάδα Χριστιανών για να κατέχει τη χώρα». (Άλμα 46:12-13.)

Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία στο νου του Μορόνι ότι ήταν ηγέτης. Γνώριζε τον ρόλο του και προτίθετο να τον εκπληρώσει. Επέλεξε το μονοπάτι της αρετής με ολόκληρη την ψυχή του. Έθεσε την πίστη του στο έργο με πράξεις και με γονυκλισία σε προσευχή, και δεν ντρεπόταν να κάνει και το ένα και το άλλο δημοσίως.

Ο Μορόνι ήταν απτόητος ηγέτης με ακατανίκητο πνεύμα. Η καρδιά και η ψυχή του ήταν για έναν σκοπό μεγαλύτερο από τον ίδιο του τον εαυτό· δεν είχε ίχνος φόβου. Οποτε διαβάζω περί του στρατηγού Μορόνι, μία φλόγα ανάβει στον μυελό των οστών μου. Τι θα δίδατε, προκειμένου να πολεμήσετε δίπλα-δίπλα με έναν άνδρα σαν κι αυτόν;

Άνδρες, γυναίκες και νέοι θα ανασυντάσσονται πάντοτε σε έναν σκοπό, όταν έχουν έναν ηγέτη. Εντούτοις, είναι δύσκολο ο Θεός ή οιαδήποτε οργάνωση να χρησιμοποιήσει έναν απρόθυμο ηγέτη..

Είμαι βέβαιος ότι ο Μορόνι δεν γνώριζε πραγματικώς πόσο μέγας ήταν. Αμφιβάλλω εάν μελέτησε ποτέ μία αρχή ηγεσίας από ένα δημοφιλές βιβλίο ή ένα ακριβό σεμινάριο. Απλώς υπήρξε μία μεγάλη ανάγκη και ο Μορόνι, με την καθαρότητα και την πεποίθησή του, έκανε ένα βήμα εμπρός και επέτρεψε στον Κύριο να τον χρησιμοποιήσει.

Στην Εκκλησία είμαστε όλοι ηγέτες και οπαδοί. Η Εκκλησία είναι τόσο οργανωμένη, που ακόμη και ο ελάχιστος ανάμεσά μας ηγείται κατά τη διάρκεια της ζωής του. Αυτή η ηγεσία ενδεχομένως να πάρει τη μορφή ολίγων οικογενειών για οικογενειακή διδασκαλία ή ενδεχομένως να είναι μία κλήση πασσάλου ή περιοχής. Ενδεχομένως να είναι μία τάξη Νέων Γυναικών ή όλες οι νέες γυναίκες στην Εκκλησία...

Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη πρότεινε ότι μόνον καθώς καθιστούμε τον εαυτόν μας εντελώς διαθέσιμο, μπορούμε να γίνουμε άξιοι μαθητές του Χριστού. Κατά τρόπον ενδιαφέροντα, η έλλειψη αυτοπεποιθήσεως ή τα συναισθήματα αναξιοσύνης δεν αντικρούονται με αυτήν τη σκέψη. Ο Μωυσής και ο Ενώχ ήταν «βραδύ-γλωσσο[1]» και εξεπλάγησαν με την κλήση. Ενδέχεται να νιώθουμε ανεπαρκείς, αλλά όταν υπάρχει δουλειά να γίνει, κάποιος χρειάζεται να κάνει ένα βήμα εμπρός και να την κάνει.

Το τέταρτο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες διατυπώνει: «Αν έχετε επιθυμία να υπηρετήσετε το Θεό, καλείστε στο έργο». (Εδάφιο 3.) ...

Όλοι όσοι καθιστούν τον εαυτόν τους διαθέσιμο και έχουν πρόθυμη καρδιά, θα κληθούν να είναι ηγέτες. Είναι μέρος του σχεδίου του ευαγγελίου...

Ο ηγέτης πρέπει να είναι εις θέσιν να έχει όραμα του έργου...

«Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός διαφθείρεται», αλλά επίσης δεν αποδίδει. (Παροιμίες 29:18.) Δεν έχουν καρδιά για το έργο και αναπόφευκτα θα παρεμποδίζουν παρά θα βοηθούν. Ομοίως, ο ηγέτης χωρίς όραμα θα περιορίσει κατά τρόπον δραματικό την αποτελεσματικότητά του...

Εάν το όραμα είναι τόσο σημαντικό, πώς το αποκτούμε; Όσοι έχουν όραμα, έχουν πολλά κοινά:

- Βλέπουν συνολικώς το έργο ενώπιόν τους.
- Οραματίζονται τι πρέπει να γίνει, προκειμένου να έχουν τα αποτελέσματα που επιθυμούν.
- Εξετάζουν όλες τις πηγές, τις δυνατότητες και τις ικανότητές τους συλλογικώς.
- Βλέπουν στο νου τους τι θαυμαστά και θαυμάσια πράγματα θα μπορούσαν να συμβούν, όταν επιστρατεύεται ολόκληρο το εργατοδυναμικό.
- Κατόπιν πιάνουν δουλειά, για να επιτύχουν τον στόχο τους.
- Έχουν την ικανότητα να μεταδίδουν το όραμά τους στους γύρω τους με έναν τρόπο πειστικό, ούτως ώστε και οι άλλοι να επιστρατευθούν επίσης.
- Βλέπουν αυτό που κάνουν ως σκοπό, όχι ως σχέδιο.
- Οι θρησκευτικοί ηγέτες αισθάνονται ότι η «αγία χείρα» βοηθά στο έργο...

Φαντασθείτε μαζί μου τη μεγαλοπρέπεια του σκοπού στον οποίον απασχολούμεθα. Μας έχουν δοθεί τα κλειδιά, η ιεροσύνη και το πρόγραμμα για τον μεγαλύτερο σκοπό στην αιωνιότητα. Εμείς μόνον από όλα τα τέκνα του Θεού έχουμε τα κλειδιά της γνώσεως της σωτηρίας και της υπερυψώσεως...

Ο σκοπός είναι μεγαλύτερος από ανθρώπους ή προφήτες. Είναι ο σκοπός του Θεού, του Αιωνίου Πατρός. Εάν καταταγούμε στον σκοπό Του και υπομείνουμε με πίστη, θα είμαστε οι αποδέκτες όλων όσων διδάσκουμε και διαδίδουμε. Ένα εδάφιο που παραθέτουμε τόσο συχνά, ενίοτε χωρίς πολλή σκέψη: «Τούτο είναι το έργο μου και η δόξα μου – να πραγματοποιήσω την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου». (Μωυσή 1:39.) Φαντασθείτε έναν σκοπό με αιώνιες επιπτώσεις και συνέπειες, έναν σκοπό τόσο μεγάλο που όλη η αιωνιότητα είναι σε μία αβέβαιη κατάσταση καθώς τον αποδεχόμεθα ή τον απορρίπτουμε. Δεν κατανοούμε πλήρως τι θαυμάσιο προνόμιο είναι να έχουμε καταταγεί πλήρως...

Μία απαρτία ή μία τάξη μπορεί να έχει έναν σκοπό – ιεραποστολικό έργο, δραστηριότητες προνοίας, ενεργοποίηση όλων των μελών

της απαρτίας, προετοιμασία για τον ναό, δεσμούς αδελφουσύνης (ενότητα) και δεκάδες άλλους. Όταν συμμετέχουμε κατά τρόπον ενωτικό, επιτυγχάνουμε αποτελέσματα που μετά βίας τολμούμε να τα ονειρευτούμε.

Τα πράγματα που αγαπούμε περισσότερο έχουν την ικανότητα να γίνουν πραγματικώς μεγάλοι σκοποί. Οικογένειες, θρησκεία, χώρα, δικαιώματα, ελευθερίες, ελευθέρα βούληση και εργασία – οι πλείστοι εξ ημών εκτιμούμε βαθύτατα αυτά τα πράγματα...

Ο σκοπός στον οποίον απασχολούμαστε, πρέπει να είναι πραγματικός και μεγάλης αξίας. Δεν μπορεί να είναι κατασκευασμένος. Ο Κύριος μάς προσφέρει πολλούς ξεχωριστούς σκοπούς, όπως η βάπτισμα στη μόνη αληθινή Εκκλησία, επισφραγίσεις του ναού, αιώνιες οικογενειακές σχέσεις, ιεραποστολικό έργο, φροντίδα των εχόντων ανάγκη και τη δική μας αίσθηση προορισμού, με τη δυνατότητα της υπερυψώσεως...

...Ο ηγέτης πρέπει να αποτελεί παράδειγμα...

Το παράδειγμα είναι σε όλα όσα κάνουμε. Σε αυτό ο ηγέτης είναι σταθερός. Δεν μπορεί να είναι ένα είδος χαρακτήρος στο πεδίο της μάχης και ένα άλλο είδος, όταν είναι μόνος...

Αυτό είναι το έργο του Κυρίου. Πρέπει να προχωρήσει. Ο Κύριος προικίζει άνδρες και γυναίκες με ταλέντα και αυτά τα ταλέντα και οι ικανότητες ηγεσίας πρέπει να τεθούν σε χρήση, εκεί όπου μπορούν να φέρουν τα μεγαλύτερα αποτελέσματα...

Πάντοτε οι ηγέτες θα κάνουν ώστε να γίνει η δουλειά. Εξυψώνουν πνευματικώς όλους γύρω τους...

Χρειάζεται να προσευχόμαστε για πνευματικούς ηγέτες, οι οποίοι θα ανυψώσουν πνευματικώς και θα κινητοποιήσουν τους ανθρώπους, οι οποίοι θα αυξήσουν τον αριθμό των ενεργών μελών και των επιδόσεων...

Θα ανακαλύψουμε ότι όσοι έχουν την πιο βαθεία επίδραση στη ζωή μας είναι εκείνοι που χρησιμοποιούν τους ηγετικούς τους ρόλους για να υπηρετούν. Όσοι είναι ιδιοτελείς, αλαζόνες ή υπερήφανοι απεχθάνονται να υπηρετούν, αλλά είναι γρήγοροι στο να αρπάζουν την

εξουσία. Αγαπούν τον έλεγχο, την κυριαρχία και την υπακοή με καταναγκασμό...

Η ηγεσία του υπηρέτη βασίζεται στον βαθύ σεβασμό για τα τέκνα των ανθρώπων. Απαιτεί ηγετικά χαρακτηριστικά τα οποία δεν μειώνουν, δεν υποβαθμίζουν ούτε προκαλούν με άλλον τρόπον σε αυτούς των οποίων ηγούμεθα να αισθάνονται κατώτεροι. Η ηγεσία του υπηρέτη ανυψώνει, ευλογεί και αλλάζει ζωές κατά τρόπον θετικό...

Οι ηγέτες-υπηρέτες έχουν τα ακόλουθα χαρακτηριστικά και πρακτικές στον ρόλο τους. Αυτοί:

- Καταλαβαίνουν την αξία κάθε ανθρώπινης ψυχής.
- Έχουν εγγενή ή ανεπτυγμένη αίσθηση φροντίδος για τους άλλους.
- Είναι ταχείς στο να προθυμοποιούνται, προκειμένου να «αποσυμπέσουν» κάποιον άλλον.
- Σπεύδουν να βοηθήσουν κάποιον, ο οποίος περνά μία δυσάρεστη ή εξευτελιστική εμπειρία.
- Φέρονται σε όλους τους ανθρώπους βάσει ισότητας.
- Δεν αισθάνονται ότι τα έργα που αναμένουν από τους άλλους να κάνουν είναι πολύ μειωτικά για τον εαυτόν τους.
- Δεν προσβάλλονται από αναστατώσεις ανθρώπων που οι ίδιοι έχουν συναισθηματικά τραύματα ή άγχος.
- Αναμένουν περισσότερα από τους ίδιους παρά από οιονδήποτε άλλον.
- Είναι ταχείς στο να φιλοφρονούν, να αναγνωρίζουν και να ανυψώνουν όσους επιτελούν ένα δεδομένο έργο.
- Κρίνουν τους ανθρώπους βάσει των δυνατοτήτων τους, όχι απαραίτητως βάσει μίας αρνητικής εμπειρίας.
- Δεν λαμβάνουν τα εύσημα για τα επιτεύγματα κάποιου άλλου και αρέσκονται να μοιράζονται τα εύσημα για οιονδήποτε εκ των επιτευγμάτων τους.
- Λαμβάνουν υπ' όψιν τα γεγονότα, προτού βρουν λάθος ή επικρίνουν ένα άλλο άτομο.

- Βοηθούν όλους τους ανθρώπους να αισθανθούν ότι αποτελούσαν μέρος στην επιτυχία ενός σχεδίου.
- Αντιπαθούν τα κακόγουστα αστεία ή τις δηλώσεις που εστιάζονται στον εξευτελισμό ή την προσοχή σε ένα άτομο.
- Πάντοτε κρίνουν εποικοδομητικώς κατ' ιδίαν και φιλοφρονούν δημοσίως.
- Είναι καθ' ολοκληρίαν τίμιοι στο έργο τους.
- Είναι εξίσου δίκαιοι με όλους υπό την εποπτεία τους.
- Είναι πάντοτε πρόθυμοι να ακούν αμφοτέρως τις πλευρές ενός διαπληκτισμού, μίας συζητήσεως ή ενός θέματος. Γνωρίζουν και τις δύο όψεις του νομίσματος...
- Είναι προσιτοί σε όλους, όχι μόνον σε άτομα με θέση ή δύναμη.

Οι αληθινοί ηγέτες-υπηρέτες δεν χρειάζονται έναν κατάλογο αυτών των στοιχείων χαρακτήρος, διότι ζουν συμφώνως με αυτά καθημερινώς...

Οι ηγέτες-υπηρέτες επίσης καταλαβαίνουν τη μοναδικότητα και την αυτοτέλεια κάθε ατόμου. Πριν από χρόνια θυμάμαι ότι άκουσα τον μύθο του Προκρούστη. Ο μύθος αναφερόταν στην προκρούστεια κλίνη. Ήταν ένα μέτρο και ογδόντα δύο εκατοστά. Όσοι δεν ήταν ένα και ογδόντα δύο τους τέντωνε, για να χωρούν στην κλίνη. Σε όσους ήταν άνω του ενός και ογδόντα δύο, τους έκοβε αυτά που εξέιχαν. Αναμενόταν από όλους να χωρούν στην προκρούστεια κλίνη. Αυτός ευτυχώς δεν είναι ο τρόπος του Κυρίου ή της βασιλείας Του. Πάντοτε καλούσε ασυνήθεις άνδρες και γυναίκες με μεγάλη ακεραιότητα, φιλοδοξία, πειθαρχία και πίστη στον Ιησού Χριστό. Δεν θα

χωρέσουν όλοι στο ίδιο μέγεθος κλίνης ούτε θα χωρέσουν όλοι στις ίδιες κλήσεις.

Δεν θα είναι όλοι –και δεν πρέπει να είναι– ο τέλειος ηγέτης του τομέως, του πασσάλου ή σε γενικό επίπεδο Εκκλησίας, αλλά όλοι μπορούν να συνεισφέρουν στο μέγιστο ως ηγέτες-υπηρέτες σε μία συγκεκριμένη κλήση και περίσταση. Και αυτό μόνον αναμένει από εμάς ο Σωτήρας – το καλύτερό μας, όπου κι αν είμαστε.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Ποιος είναι κατά τον Πρεσβύτερο Φέδερ-στοουν το παράδειγμα ενός ιδανικού ηγέτη; Ποια χαρακτηριστικά τον έκαναν έναν τέτοιο ηγέτη;
- Εκτός από πρόθυμη καρδιά, τι άλλο πρέπει να έχουμε, για να γίνουμε καλοί ηγέτες;
- Τι μπορούμε να κάνουμε, για να αναπτύξουμε τα χαρακτηριστικά που έχουν κοινά οι διορατικοί ηγέτες;
- Σε ποιους σκοπούς μπορούμε να απασχολούμεθα καθώς ηγούμαστε της οικογενείας μας και την υπηρετούμε; Καθώς κάνουμε το ίδιο για τις οργανώσεις τομέως και πασσάλου;
- Γιατί είναι σημαντικό ένας ηγέτης να αποτελεί καλό παράδειγμα;
- Ποια χαρακτηριστικά ηγετών-υπηρετών αισθάνεσθε ότι είναι πιο σημαντικά να αναπτύξετε προσεχώς; Πώς θα μπορούσατε να αρχίσετε να αναπτύσσετε αυτό το χαρακτηριστικό; (Σημείωση: Εάν κάνετε αυτήν την ερώτηση στην τάξη, ζητήστε από τους μαθητές να σκεφθούν τις απαντήσεις τους σιωπηλώς.)
- Τι έχει να κάνει η προκρούστεια κλίνη με την ηγεσία;

ΝΑ ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΛΗΣΗ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΗΓΟΥΜΕΘΑ

«Γι' αυτό, ας χαρεί η καρδιά σας, και να θυμάστε ότι είσαστε ελεύθεροι να ενεργείτε από μόνοι σας – για να διαλέξετε το δρόμο για παντοτινό θάνατο ή το δρόμο για ζωή αιώνια» (Νεφί Β' 10:23).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες θα πρέπει να υπηρετούν κατά τρόπους που επιτρέπουν στους άλλους να ασκούν την ελευθέρα βούλησή τους.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες θα πρέπει να τιμούν την ελευθέρα βούληση αυτών των οποίων ηγούνται.
2. Όπως κρίνεται κατάλληλο, οι ηγέτες θα πρέπει τόσο να δίδουν καθοδήγηση όσο και να επιτρέπουν στους άλλους να μετέχουν στις αποφάσεις.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΛΗΣΗ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΗΓΟΥΝΤΑΙ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρεσβύτερος Μπόνιτ Πάκερ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, είπε: «Η μόνη ελευθέρα βούληση περί της οποίας γίνεται λόγος [στις γραφές] είναι η *ηθική ελευθέρα βούληση*» (στο Conference Report, Απρ. 1992, 92, ή *Ensign*, Μάιος 1992, 67. Βλέπε Δ&Δ 101:78). Αυτή η ελευθέρα βούληση είναι η ικανότητα να επιλέγουμε ανάμεσα στο καλό και το κακό. Ο Λεχί εξήγησε ότι είμαστε «ελεύθεροι να διαλέξ[ουμε] ελευθερία και ζωή αιώνια, μέσω του μεγάλου Μεσολαβητή όλων των ανθρώπων, ή να διαλέξ[ουμε] αιχμαλωσία και θάνατο, σύμφωνα με την αιχμαλωσία και δύναμη του διαβόλου» (Νεφί Β' 2:27). Ο Ιησούς Χριστός πάντοτε σεβόταν την ελευθέρα βούληση όσων δίδασκε κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας Του. Ποτέ δεν τους εξανάγκασε να Τον υπακούσουν. (Βλέπε Κατά Ματθαίον 22:15-22, Κατά Λουκάν 18:18-30, Κατά Ιωάννην 6:28-71.)

Το αιώνιο σχέδιο του Επουράνιου Πατρός μάς επιτρέπει να έχουμε ελευθέρα βούληση. Η ελευθέρα βούληση είναι σημαντική, για να γίνουμε σαν Εκείνον. Γι' αυτό επεχείρησε ο Εωσφόρος να καταστρέψει την ελευθέρα μας βούληση και ο Θεός «έκαν[ε] ώστε αυτός να ριχτεί κάτω.

»Και αυτός έγινε Σατανάς, μάλιστα, δηλαδή διάβολος» (Μωυσή 4:3-4).

Ο Λεχί δίδαξε ότι για να ασκήσουμε την ελευθέρα μας βούληση, πρέπει να υπάρχει «αντίθεση σε όλα τα πράγματα» (Νεφί Β' 2:11). Ο Αδάμ και η Εύα χρησιμοποίησαν την ελευθέρα βούλησή τους στον Κήπο της Εδέμ, για να επισπεύσουν την πτώση. Όταν ασκούμε την ελευθέρα μας βούληση για να επιλέξουμε το σωστό, γινόμαστε πιο χρηστοί και όταν την χρησιμοποιούμε για να επιλέξουμε το λάθος, γινόμαστε πιο άνομοι. Είμαστε υπόλογοι για τις επιλογές μας στον βαθμό που τις κάνουμε με ελευθερία. Χωρίς ελευθέρα βούληση δεν θα μπορούσε να υπάρχει ούτε χρηστότητα ούτε ανομία.

Οι ηγέτες θα πρέπει να ηγούνται με χρηστότητα και να παροτρύνουν τους άλλους να χρησιμοποιούν την ελευθέρα βούλησή τους στον σκοπό της χρηστότητας.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε τη σημασία της λέξεως *ελεύθερα βούληση* όπως χρησιμοποιείται σε περιστάσεις του ευαγγελίου. Βοηθήστε τους μαθητές να καταλάβουν γιατί είναι σημαντικό οι ηγέτες να καταλάβουν αυτήν την αρχή.

Συζητήστε με μαθητές το Διδαχή και Διαθήκες 121:41 και βοηθήστε τους να καταλάβουν τους όρους *πειθώ, μακροθυμία, ηπιότητα, πραότητα* και *αγάπη γνήσια*. Ζητήστε από τους μαθητές να βρουν και να αναφέρουν παραδείγματα από τις γραφές ατόμων που επέδειξαν αυτά τα χαρακτηριστικά στην ηγεσία τους.

Ερωτήστε πώς θα μπορούσαν να τεθούν σε πειρασμό οι ηγέτες, ώστε να μην σέβονται την ελεύθερα βούληση των άλλων. Θα μπορούσατε να χρησιμοποιήσετε ερωτήσεις, όπως τις ακόλουθες:

- Εάν ένας ηγέτης χρησιμοποιεί την ενοχή, προκειμένου να παρακινήσει ένα άτομο να κάνει κάτι, τιμά αυτός ο ηγέτης την ελεύθερα βούληση αυτού του ατόμου; Εξηγήστε την απάντησή σας.
- Πώς η ύπαρξη ανταγωνισμού, για να παρακινήθούν τα άτομα, σχετίζεται με τον σεβασμό της ελευθέρως βουλήσεως; Παραδείγματος χάριν, νομίζετε ότι θα ήταν καλή ιδέα να βάλετε τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς να δουν ποιος μπορεί να πάρει το υψηλότερο ποσοστό οικογενειακής διδασκαλίας; Γιατί ή γιατί όχι;
- Πώς η προσφορά ανταμοιβής για την επίτευξη του καλού σχετίζεται με τον σεβασμό της ελευθέρως βουλήσεως του ατόμου; (Ένα παράδειγμα θα ήταν ένας γονέας να προσφέρει στο παιδί χρήματα, για να πάρει καλούς βαθμούς.)

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΠΩΣ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ, ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΤΟΣΟ ΝΑ ΔΙΔΟΥΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΟΣΟ ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΝΑ ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Οι γραφές μάς διδάσκουν πώς να συμπεριφερόμαστε χωρίς να παραβιάζουμε την ελεύθερα βούληση των άλλων. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ,

ενώ ήταν φυλακισμένος στη Φυλακή Λίμπερτυ, εμπνεύσθηκε να γράψει αυτά τα λόγια: «Όταν εμείς επιχειρούμε να καλύψουμε τις αμαρτίες μας ή να ικανοποιήσουμε την περηφάνιά μας, τη μάταιη φιλοδοξία μας, ή να ασκήσουμε έλεγχο ή κυριαρχία ή εξαναγκασμό στις ψυχές των τέκνων των ανθρώπων σε οποιοδήποτε βαθμό ανομίας, ιδές, οι ουρανοί αποσύρονται, το Πνεύμα του Κυρίου θλίβεται, και όταν αποσυρθεί, Αμήν στην ιερουσόνη δηλαδή την εξουσία αυτού του ανθρώπου...

»Καμία εξουσία ούτε επιρροή δεν μπορεί ούτε πρέπει να ασκείται με την ισχύ της ιερουσύνης, παρά μόνο με την πειθώ, με μακροθυμία, με ηπιότητα και πραότητα, και με αγάπη γνήσια» (Δ&Δ 121:37, 41).

Ο Πρεσβύτερος Βον Φέδεροτσου, μέλος των Εβδομήκοντα, είπε περί αυτών των εδαφίων γραφής: «Όταν αναλύουμε τις αρχές σε αυτήν τη θαυμαστή συμβουλή, βλέπουμε ότι είναι σε μεγάλη αντίθεση με την άποψη που έχει κοινώς ο κόσμος σχετικά με την ηγεσία. Να ηγείται κάποιος ανθρώπων με πειθώ, είναι μία αγία τάξη του Θεού. Η πειθώ υποδηλοί μία αναγέννηση, μία αλλαγή καρδιάς, πεποίθηση ή ανανέωση. Η πειθώ φέρνει αυτούς των οποίων ηγούμεθα στον ίδιο βαθμό κατανοήσεως που έχουμε εμείς. Δεν εξαναγκάζει τους ανθρώπους εναντίον της θέλησής τους, αλλά βοηθά πρόθυμους μαθητές να αλλάζουν. Συνεπώς, η θέληση του πείθοντος και η θέληση του πεπεισμένου γίνονται ένα.

»Η μακροθυμία υποδηλοί ότι ο Θεός θέλει να καταλάβουμε ότι η οδός Του στην ηγεσία δεν είναι μία ταχεία επίλυση του προβλήματος. Διδάσκουμε, εκπαιδεύουμε και εκπαιδεύουμε εκ νέου και κατόπιν αναμένουμε υπομονετικά τα επιθυμητά αποτελέσματα. Η μακροθυμία είναι βαθύτερη από το να είμαστε απλώς υπομονετικοί. Απαιτεί αισθήματα κατανόησης και να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε άτομο είναι διαφορετικό. Ορισμένοι ενδεχομένως να μην συλλάβουν διανοητικώς μία έννοια ή μία αρχή· άλλοι ενδεχομένως να μην συμφωνούν και επομένως χρειάζονται πειθώ. Άλλοι ενδεχομένως να υστερούνται κινήτρων. Ο μακρόθυμος ηγέτης ενδιαφέρεται περισσότερο να αναπτύξει και να εκπαιδεύσει ψυχές παρά να κάνει τη

δουλειά γρηγορότερα με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ή με κάποιον άλλον.

»Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη συχνά εστίαζε την προσοχή μας σε μία λέξη, στη νουθεσία του Κυρίου 'κάθε άνθρωπος ας μάθει το καθήκον του'. (Δ&Δ 107:99.) Η λέξη ήταν *ας*. Η ζωή σαν του Χριστού απαιτεί συνεχή αναζήτηση και πνευματική ανάπτυξη» (*The Incomparable Christ: Our Master and Model* [1995], 125-26).

Ο Νιλ Μάξουελ, ο οποίος εκλήθη αργότερα στην Απαρτία των Δώδεκα, έγραψε ότι οι ηγέτες ακολουθούν βασικώς ένα εκ των τριών τρόπων ηγεσίας: *ελεγκτικός, κατευθυντήριος και συμμετοχικός*. Στην ελεγκτική ηγεσία, ο ηγέτης ελέγχει τα άτομα και τις περιστάσεις, προκειμένου να επιτύχει τους στόχους της ομάδος. Στην κατευθυντήρια ηγεσία, ο ηγέτης λαμβάνει αποφάσεις, με ή χωρίς τη συμμετοχή της ομάδος. Στη συμμετοχική ηγεσία, η ομάδα φέρει από κοινού ευθύνη στη λήψη αποφάσεων. Διαβάστε τη συζήτηση του αδελφού Μάξουελ περί αυτών των αρχών στο τμήμα πηγές διδασκάλου κατωτέρω. Προσέξτε ότι ο αδελφός Μάξουελ συνέστησε ένα μείγμα κατευθυντήριων και συμμετοχικών τρόπων ηγεσίας.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε τους τρεις τρόπους ηγεσίας που προσδιόρισε ο Νιλ Μάξουελ (ελεγκτικός, κατευθυντήριος και συμμετοχικός) και γράψτε τους στον πίνακα. Κάτω από κάθε τρόπο καταγράψτε τα δυνατά και τα αδύνατα σημεία του. Διαβάστε το ακόλουθο απόσπασμα από τη δήλωση του αδελφού Μάξουελ:

«Τόσο η εμπειρία όσο και οι γραφές υποδεικνύουν την ανάγκη για ένα μείγμα τρόπων ηγεσίας – *κατευθυντήρια και συμμετοχική*, στις οποίες αυτοί οι τρόποι χρησιμοποιούνται σε αυτές τις περιστάσεις πλέον καταλλήλως για εκείνους. Έχουμε ένα μοναδικό μείγμα στην Εκκλησία κατευθυντήριας και συμμετοχικής ηγεσίας στην οποία όλοι αναπτύσσονται πνευματικώς και προχωρούν αναφορικώς προς τους αιώνιους στόχους» ("*... A More Excellent Way: Essays on Leadership for Latter-day Saints*" [1967], 26).

Ζητήστε από τους μαθητές να σκεφθούν επιτυχείς ηγέτες της Εκκλησίας ή της οικογενείας και ερωτήστε τι τους καθιστά επιτυχείς.

Συζητήστε πώς αυτοί οι ηγέτες αναμειγνύουν τους τρόπους ηγεσίας που προσδιόρισε ο αδελφός Μάξουελ.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Αδελφός Νιλ Μάξουελ

Αργότερα της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Κοιτάζοντας την ηγεσία», in "*... A More Excellent Way*": *Essays on Leadership for Latter-day Saints* (1967), 15-29

...Η ηγεσία [ενέχει τη συνεργασία]. Ενέχει επίσης τον κίνδυνο. Το μυστήριο της ηγεσίας περιέχεται στην πολυπλοκότητα μίας ανθρώπινης προσωπικότητας πολλαπλασιασθείσα επί των πολυπλοκοτήτων όλων των ατόμων που ευρίσκονται υπό την ηγεσία της πρώτης. Το να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε την ηγεσία είναι σαν να έχουμε διαφόρους παρατηρητές να προσπαθούν να συγκρίνουν όσα βλέπουν σε ένα καλειδοσκόπιο, όταν απλώς η κίνηση του καλειδοσκοπίου ανακινεί το σχέδιό του.

Στην αναζήτηση να περιγραφεί το μυστήριο της ηγεσίας, αμέτρητες προσπάθειες έχουν γίνει από λογίους και ερευνητές, για να προσδιορίσουν ορισμένα χαρακτηριστικά-κλειδιά, τα οποία εάν τα κατείχαν οι ηγέτες, προφανώς θα τους καθιστούσαν αποτελεσματικούς χάρην αυτών των ανωτέρων προικοδοσιών.

Ενώ οι περισσότεροι εξ ημών μπορούμε να αναγνωρίζουμε την καλή ηγεσία, όταν την βιώνουμε ή την παρατηρούμε, μας είναι δύσκολο να απομονώσουμε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά ηγεσίας κατά τρόπον ευδιάκριτο...

Τως είναι καλύτερα να κάνουμε ένα βήμα πίσω από τα δένδρα, για να δούμε το δάσος. Το χαρακτηριστικό είναι το «δένδρο», το οποίο έχει ευκρινώς ατομική σημασία, αλλά όλα τα δένδρα σχηματίζουν ένα δάσος ή σχέδιο στην προσωπικότητα του ηγέτη, μολονότι αδυνατούμε ευκρινώς να διακρίνουμε μεταξύ όλων των δένδρων ή να δούμε τη σημασία της συσχετίσεώς τους.

Ο τρόπος ηγεσίας που υιοθετεί κάποιος (αν και όχι απαραίτητως ενουσιδητήως) πηγάζει από τις ιδέες και τα συναισθήματά του για τη

φύση του ανθρώπου. Ο Τόμας Τζέφερσον είπε σε έναν ανταποκριτή: «Αμφότεροι θεωρούμε τον λαό μας ως τέκνο μας και τον αγαπούμε με πατρική στοργή, αλλά εσείς τον αγαπάτε ως βρέφος το οποίο φοβάστε να φροντίσετε χωρίς παιδαγωγούς κι εγώ ως ενήλικο τον οποίο αφήνω ελευθέρως να αυτοκυβερνάται». Για ορισμένους, οι απόψεις του Τζέφερσον είναι υπερβολικώς αισιόδοξες. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ, μιλώντας περί της διακυβερνήσεως των μελών της Εκκλησίας, είπε: «Διδάσκω σε αυτούς σωστές αρχές και αυτοκυβερνώνται». Όμως, χρειάζεται το πνεύμα, για να μας βοηθά στην αυτοκυβέρνηση.

Τα απώτατα πρότυπα για εμάς ασφαλώς είναι ο Θεός Πατέρας και ο Ιησούς Χριστός. Ο Τζόζεφ Σμιθ μάς συμβουλεύει στο *Lectures on Faith* ότι ο Θεός έχει τελειοποιήσει έκαστο από τα χαρακτηριστικά που τον κάνουν Θεό. Δηλαδή είναι τέλειος σε γνώση, δύναμη ή πίστη, δικαιοσύνη, κρίση, ευσπλαχνία, αλήθεια και αγάπη. Καθώς ο προφήτης περιγράφει την τελειότητά του [του Θεού] σε καθένα από αυτά τα χαρακτηριστικά, μπορούμε να δούμε αμέσως ότι εάν δεν ήταν τέλειος σε καθένα από αυτά, δεν θα μπορούσε να είναι ο Θεός. Η τέλεια γνώση χωρίς την τέλεια αγάπη θα ήταν μία επικίνδυνη κατάσταση. Το να είναι απόλυτος σε δύναμη χωρίς τέλεια ευσπλαχνία, θα ήταν ανυπόφορο, και το να είναι τέλειος σε αγάπη χωρίς να είναι τέλειος σε αλήθεια, θα μας έδιδε απεριόριστη συναισθηματικότητα. Οιοσδήποτε ηγέτης σε αυτόν τον θνητό κόσμο, ο οποίος δεν επιζητεί να βελτιωθεί σε αυτά τα ίδια χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να είναι πλήρως αποτελεσματικός ή πλήρως ασφαλής αναφορικός προς τη δύναμη που κατέχει να επηρεάζει και να διευθύνει τη ζωή των άλλων.

...Είναι δύσκολο οι ομάδες και οι οργανώσεις να επιτύχουν ένα ανώτερο επίπεδο γνώσεως από τους ηγέτες τους, και ενώ η απώτατη ηγεσία μας είναι ουράνια, η θνητή μας ηγεσία αποτελείται από ατελείς ανθρώπους, των οποίων οι αδυναμίες έχουν αναπόφευκτο αντίκτυπο στην οικογένεια, την ομάδα, την εκκλησία και τα άτομα σε αυτές τις περιστάσεις.

Φαίνεται ότι υπάρχουν τρεις βασικοί τρόποι ηγεσίας, καθείς με τους περιορισμούς, τα πλεονεκτήματα, τις παραλλαγές και τις

διακυμάνσεις του. Υπάρχει, πρώτα απ' όλα, η *ελεγκτική ηγεσία*, που κυμαίνεται στην πιο δυσοίωνη μορφή της από το είδος του Μακιαβέλι ως το είδος του μέτριου χειρισμού του οποίου ενίοτε καθείς εξ ημών ενδεχομένως να ασκεί ενσυνειδήτως ή ασυνειδήτως στους γύρω μας.

Η ελεγκτική ηγεσία έχει ορισμένα πλεονεκτήματα: μπορεί να δίδει ενίοτε βραχυπρόθεσμα αποτελέσματα, να επιλύσει ένα πρόβλημα ή να περάσει μία κρίση ελέγχοντας τα άτομα, τα συναισθήματα και τους σκοπούς. Μπορεί να δώσει ενίοτε στους οπαδούς μία αίσθηση δράσεως και επιτεύγματος, όμως δεν απαιτεί από τον ηγέτη να λάβει υπ' όψιν τα συναισθήματα και τις ιδέες των μελών της ομάδος του, εφόσον είναι ελεύθερος να τους ελέγχει, να τους παρακάμπτει ή να χρησιμοποιεί την αφέλειά τους.

Τα μειονεκτήματα αυτού του τύπου ηγεσίας είναι: μπορεί, και συνήθως είναι, καταπιεστική· επιζητεί να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες του ηγέτη και να καλύψει τις ανάγκες του, όχι απαραίτητως τις ανάγκες της ομάδος. Μπορεί να αποτύχει άσχημα με έναν πονηρό ηγέτη ή να καταλήξει σε χάος με έναν ηγέτη που δεν είναι εκλεπτυσμένος στους χειρισμούς του και συνεπώς είναι περισσότερο επιρρεπής στο να εκτεθεί νωρίς. Χρησιμοποιεί ή αγνοεί άτομα και τα συναισθήματά τους χωρίς να στοχεύει στην πνευματική τους ανάπτυξη.

Ένα δεύτερο σχέδιο ηγεσίας είναι η *κατευθυντήρια ηγεσία*, στην οποία ο ηγέτης επιζητεί να διατηρήσει τις ανώτερες ικανότητές του σε σχέση με τα μέλη της ομάδος. Είναι η κυρίαρχη μορφή και μολονότι μπορεί να είναι πολύ ειλικρινής και αφοσιωμένος, έχει ευκρινώς το πρόσταγμα και λαμβάνει τις πιο κρίσιμες αποφάσεις.

Αυτό το είδος ηγεσίας έχει αυτά τα είδη πλεονεκτημάτων: συχνά μπορεί να αποφέρει αποτελέσματα με σημαντική ταχύτητα. Δίδει στους οπαδούς μία αίσθηση δράσεως και επιτεύγματος. Τους δίδει μία συγκεκριμένη αίσθηση ασφαλείας, ιδιαίτερος με έναν ηγέτη ο οποίος είναι ένα κεντρικό σημείο γύρω από το οποίο μπορούν όλοι να ακολουθήσουν. Αποφεύγει ορισμένους περιορισμούς ανεπαρκείων της ομάδος, αφού ο ηγέτης μπορεί να ζητήσει

βοήθεια από τα μέλη της ομάδος, όπου κρίνεται κατάλληλο, αλλά δεν απαιτείται να λαμβάνει από κοινού τις αποφάσεις μαζί με αυτά.

Όλοι έχουμε δει παραδείγματα αυτού του είδους ηγεσίας σε μία κρίση. Δεν είναι δημοφιλές είδος ηγεσίας σε ορισμένα μέρη σήμερα, αλλά πρέπει να ενθουμούμαστε ότι έχει πραγματικά πλεονεκτήματα. [Ο τέως Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών] Χέρμπερτ Χούβερ παρατήρησε ότι ενώ αρέσει στον αμερικανικό λαό ο συνήθης άνθρωπος, όταν είναι σε κρίση, όπως ο πόλεμος, θέλει τον αουνήθη στρατηγό...

Όμως υπάρχουν μειονεκτήματα στην κατευθυντήρια ηγεσία: μπορεί να δημιουργήσει πολύ εξηρημένους οπαδούς, οι οποίοι βασίζονται στον ηγέτη πάρα πολύ από τον χρόνο για πάρα πολλά πράγματα σε πάρα πολλές περιστάσεις. Χωρίς αμφιβολία ο Μπρίγκαμ Γιανγκ μίλησε για αυτήν την ανησυχία του, όταν παραπονέθηκε:

«Φοβάμαι περισσότερο ότι αυτός ο λαός έχει τόσο πεποίθηση στους ηγέτες του που δεν θα ερωτήσει από τον Θεό εάν οι ηγέτες καθοδηγούνται από εκείνον. Φοβάμαι ότι θα αρκεσθεί σε μία κατάσταση τυφλής αυτασφάλειας, έχοντας την εμπιστοσύνη του στα χέρια των ηγετών του με την αφήριστη πεποίθηση ότι στον ίδιο θα ανετρέποντο οι σκοποί του Θεού για τη σωτηρία του και θα αποδυναμωνόταν η επιρροή που θα μπορούσε να έχει στους ηγέτες του, εάν γνώριζε αφ' εαυτού του, με τις αποκαλύψεις του Ιησού, ότι οδηγούνται στην ορθή οδό». [*Discourses of Brigham Young*, επιλογή υπό John A. Widtsoe (1941), 135.] ...

Ο Πρόεδρος Γιανγκ προσπαθούσε να εξηγήσει μία ουσιώδη αρχή της ιδιότητος του οπαδού και ηγεσίας σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση. Δεν είναι μόνον σημαντικό για την ανάπτυξη των μελών που συμμετέχουν να ασκούν τη δική τους ικανότητα να λαμβάνουν έμπνευση από τον Θεό σχετικώς με τις αποφάσεις που έλαβαν οι ηγέτες της Εκκλησίας, αλλά είναι εξίσου σημαντικό οι ηγέτες να προετοιμάζονται να ακολουθήσουν με έναν τέτοιον τρόπον, ώστε η επιρροή τους να μπορεί να είναι πολύ περισσότερο χρήσιμη για τους ηγέτες στην επίτευξη κοινών στόχων. Όχι μόνον αποτυγχάνουν οι οπαδοί, οι οποίοι

προχωρούν όπως είπε ο Μπρίγκαμ Γιανγκ, «με αφήριστη πεποίθηση», να αναπτυχθούν στη δική τους δύναμη και στα δικά τους μέσα, αλλά επίσης στερούν από τους ηγέτες το είδος της υποστηρίξεως που αξίζουν και χρειάζονται κατά καιρούς από οπαδούς, οι οποίοι αναπτύσσουν οι ίδιοι τις απαιτούμενες επιδεξιότητες. Το 58° τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες υποδεικνύει ότι ο Κύριος αναμένει από τα μέλη της Εκκλησίας να πραγματοποιήσουν το μεγαλύτερο μέρος από μόνα τους, χωρίς αδιάκοπη θεσμική επιμονή ή παρακίνηση. Δεν είναι ούτε ρεαλιστικό ούτε συνετό να αναμένουμε από τους ηγέτες να δίδουν όλες τις απαιτήσεις πάντοτε, να δίδουν λύσεις σε όλα τα προβλήματα που θα ανακύψουν. Αυτό θα απαιτούσε από τους ηγέτες να είναι παντογνώστες. Επιπλέον, θα απαιτούσε από εκείνους το είδος της συνεχούς ενέργειας και χρόνου που απλώς δεν είναι ανθρωπίνως δυνατά να προσφέρουν σε παρατεταμένες περιόδους.

Η συμβουλή από τον Μπρίγκαμ Γιανγκ είναι εξίσου κατάλληλη σήμερα όπως ήταν, όταν την έδωσε. Χρειάζεται ιδιαίτέρως σε μία Εκκλησία όπου αναπτύσσεται σε μέγεθος, σκοπό και στρατηγικό σχέδιο στον κόσμο σήμερα.

Υπάρχει μία άλλη λεπτή αρχή εν προκειμένω. Συνδέεται με τη συμβουλή που έδωσε ο Ιοθόρ στον Μωσή, όταν ο πρώτος πρότεινε τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε ο Μωσής να ηγείται του λαού του πιο αποτελεσματικώς. Ο Ιοθόρ παρότρυνε τον Μωσή να αναθέτει αρμοδιότητες όχι μόνον για το καλό του λαού, αλλά και για το δικό του καλό, διότι, όπως παρατήρησε ο Ιοθόρ: «Βέβαια, κι εσύ θα αποκάνεις, κι αυτός ο λαός, που είναι μαζί σου· επειδή, το πράγμα είναι πολύ βαρύ για σένα· δεν μπορείς να το κάνεις μόνος». (Έξοδος 18:18.)

Ακόμη και με τις ανώτερες, θείες επιδεξιότητές του, υπήρξαν φορές όπου ο Ιησούς χρειάστηκε να βγάλει τον εαυτόν του από την κατάσταση λήψεως αποφάσεων, στην οποίαν είχε περιιαχθεί, προκειμένου να συνδιαλλαγεί κατευθείαν με τον Πατέρα του στους ουρανοούς. Χρειαζόταν να μπορέσει να λάβει δύναμη, ιδιαίτέρως αφού έδιδε πάντοτε. Υπάρχει μία γνήσια

κόπωση, που προέρχεται ως αποτέλεσμα της βοήθειας που προσφέρουν προς τους ανθρώπους, και η οποία μπορεί να καταβάλλει τους ηγέτες σε περιπτώσεις. Υπό αυτές τις συνθήκες χρειάζεται απεγνωσμένα να έχουν αποτελεσματικούς οπαδούς, όχι οπαδούς που εξαρτώνται από αυτούς για συμβουλή σε κάθε στιγμή.

Η υπερβολική εξάρτηση μπορεί να παρακωλύσει τους σκοπούς του Θεού, ο οποίος επιθυμεί την ατομική μας ανάπτυξη και εξέλιξη, και οπαδούς που μπορούν να είναι πιο αποτελεσματικοί και υποστηρικτικοί με τους ηγέτες, έχοντας από κοινού τη δέσμευση του ηγέτη.

Η κατευθυντήρια ηγεσία επίσης έχει το ενδεχόμενο μειονέκτημα ότι ο ηγέτης δεν γνωρίζει συχνά όλα τα γεγονότα και τα συναισθήματα των οπαδών. Τα ταλέντα των οπαδών και των μελών της ομάδος δεν μπορούν να αναπτυχθούν πλήρως παρά μόνον αν συμμετέχουν πιο εκτενώς στη λήψη αποφάσεων και την εφαρμογή αυτών. Αυτό το είδος ηγεσίας μπορεί να αποτύχει ακόμη και με έναν ειλικρινή, αφοσιωμένο ηγέτη, που ασκεί κατευθυντήρια ηγεσία, επειδή δεν πασχίζει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα της ομάδος του ούτε κι εκείνος είναι επαρκώς παντογνώστης, για να αποφεύγει τα λάθη.

Η κατευθυντήρια ηγεσία με όλα τα πλεονεκτήματα που έχει, μπορεί να παροτρύνει μία στάση σε ορισμένους ηγέτες προς τους οπαδούς, όταν οι πρώτοι προσπαθούν πυρετωδώς να μεταδώσουν οδηγίες και πληροφορίες στους τελευταίους. Είναι σχεδόν σαν να ήθελαν αυτοί οι ηγέτες σε αυτές τις καταστάσεις να δώσουν γρήγορα οτιδήποτε είχαν να πουν –διδασκτικό ή πληροφοριακό– και να τελειώσουν! Υπάρχουν καταστάσεις στις οποίες μπορούμε να αναλάβουμε την πνευματική ευθύνη απλώς λέγοντας στους άλλους τι πρέπει να γίνει, αλλά αυτός δεν θα πρέπει να γίνει συνολικός τρόπος ηγεσίας. Αντί να επιδεικνύουμε το είδος της αγάπης που είναι η στάση μακροθυμίας, ορισμένοι εξ ημών είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε θυσίες για την ανθρωπότητα, όπως έγραψε ο Ντοστογιέφσκι, εάν «η δοκιμασία δεν διαρκεί πολύ, αλλά τελειώνει συντόμως, με τους πάντες να ατενίζουν και να χειροκροτούν».

Πολύ συχνά το ταλαντούχο άτομο με την κατευθυντήρια ηγεσία γίνεται ανυπόμονο με την αδεξιότητα και τη μετριότητα των άλλων. Το ταλαντούχο άτομο ενδεχομένως να δείξει εχθρότητα υπό την εποπτεία κάποιου για τον οποίον πιστεύει ότι είναι κατώτερος από εκείνον. Ο Άμπραχαμ Μάσλοου έχει παρατηρήσει: «Όταν το περισσότερι προϊστάται του αετού, τότε ο αετός είναι δυστυχής». Όμως στην Εκκλησία με αετούς και περισσότερια, οι άνθρωποι χρειάζεται να μάθουν να ακολουθούν καθώς και πώς να ηγούνται, και υπάρχουν φορές όπου τα περισσότερια ηγούνται των αετών παροδικώς και ο αετός έχει την ευθύνη να μάθει από την εμπειρία αυτή, όπως το περισσότερι. Όμως οι ταλαντούχοι έχουν επίσης άλλα φορτία, όπως εξίσου παρατήρησε ο Μάσλοου. Μπορούν να ανησυχήσουν τόσο για την ανωτερότητά τους που αποκρύπτουν την πλήρη επίδραση των ταλέντων τους από φόβο μην τυχόν και τους δουν άλλοι και τους κρίνουν ότι είναι πολύ κυρίαρχοι και πολύ ικανοί. Αυτό που ανακύπτει σε αυτές τις καταστάσεις είναι ένα είδος ψευδούς παρουσιάσεως ταπεινότητας. Εντούτοις, εάν τα περισσότερια και οι αετοί έχουν δέσμευση μεταξύ αλλήλων και για την ευημερία αλλήλων, υπάρχει ένας τρόπος με τον οποίον μπορούν να αντλήσουν ο ένας από τον άλλον κατάλληλες επιδεξιότητες, ταλέντα και βοήθεια – όμως αυτό απαιτεί ένα σύστημα ευθύτητος και εμπιστοσύνης...

Το τρίτο είδος ηγεσίας είναι η *συμμετοχική ηγεσία*, στην οποία τα μέλη της ομάδος λαμβάνουν από κοινού αποφάσεις, στην οποία η ομάδα διοικείται δημοκρατικώς, στην οποία διαδικασίες υιοθετούνται και παραδόσεις οικοδομούνται, για να διασφαλισθεί ότι αυτή είναι η περίπτωση. Αυτό το είδος ηγεσίας έχει αυτά τα πλεονεκτήματα: συχνά χρησιμοποιεί τα ταλέντα, τα συναισθήματα και τα γεγονότα των μελών της ομάδος πολύ αποτελεσματικώς. Δίδει στα μέλη της ομάδος την ευκαιρία να επενδύσουν σε στόχους και την επίλυση προβλημάτων, ούτως ώστε να υπάρχει μεγαλύτερη ομαδική συμμόρφωση και συνεργασία στην κατάκτηση αυτών των αντικειμενικών στόχων. Συχνά δημιουργεί εξαιρετικές συνθήκες για ατομική ανάπτυξη.

Η συμμετοχική ηγεσία επιζητεί να επικαλείται τα μέγιστα μέσα των μελών της ομάδος. Όταν επιτυγχάνει, αυτό το είδος ηγεσίας καταλήγει σε ανωτέρα επίτευξη από αυτήν που θα μπορούσε να επιτύχει το άτομο μόνο του. Η συμμετοχική ηγεσία θεωρεί δεδομένο ότι όλοι έχουν κάτι να δώσουν, πράγμα το οποίο δεν είναι ανακόλουθο με τη διδασκαλία ότι «Γιατί όλοι δεν έχουν κάθε χάρισμα δοσμένο σ' αυτούς. Γιατί υπάρχουν πολλά χαρίσματα, και σε κάθε άνθρωπο έχει δοθεί ένα χάρισμα με το Πνεύμα του Θεού». (Δ&Δ 46:11.)

Η ηγεσία βασιζείται σημαντικώς στο είδος της λήψεως αποφάσεων που καθιστά αποτελεσματική χρήση ανατροφοδότησεως (επικοινωνία σε ένα άλλο άτομο ή ομάδα που δίδει σε αυτό το άτομο πληροφορίες σχετικώς με το πώς έχει επηρεάσει άλλους και πού ευρίσκεται σε σχέση με τους στόχους και τις προθέσεις του). Η συμμετοχική ηγεσία ελευθερώνει αυτούς που ανησυχούν να παράσχουν χρησιμη ανατροφοδότηση, ενώ η κατευθυντήρια ηγεσία συχνά πάσχει συχνά από το γεγονός ότι καθώς ο ηγέτης αποκτά περισσότερο γόητρο και δύναμη, οι οπαδοί του όλο και λιγότερο πιθανόν να μιλούν ειλικρινώς μαζί του, μολονότι αυτός επιθυμεί να μην ήταν έτσι.

Τα μειονεκτήματα της συμμετοχικής ηγεσίας είναι ότι, ενίοτε, οι ομάδες εστιάζονται πάρα πολύ στα συναισθήματα και γίνονται πάρα πολύ αναποτελεσματικές, προκειμένου να αναλάβουν την απαραίτητη δράση. Η ομάδα μπορεί να ενωτισθεί και να ακούσει μόνον το σήμα μίας αβέβαιης διεκδικήσεως ηγεσίας. Η επίλυση των προβλημάτων της ομάδος μπορεί, όταν αποτύχει, να καταλήξει στην καταστολή της ατομικής δημιουργικότητος και σε μεγάλο βαθμό μετριότητος.

Ενθυμούμενος το έργο του επί της θεωρίας της σχετικότητος, ο Αλβέρτος Αϊνστάιν παρατήρησε «μία αίσθηση κατευθύνσεως, να πηγάζεις ευθεία προς κάτι απόλυτο». Αυτό το είδος δημιουργικής εσωτέρας γνώσεως – «να πηγάζεις ευθεία προς κάτι απόλυτο»– θα μπορούσε υπό ορισμένες συνθήκες να κατασταλεί από τη συμμετοχική ηγεσία. Μολονότι οι συζητήσεις με τους συναδέλφους του θα μπορούσαν να ήταν χρήσιμες για τον Αϊνστάιν, οι δημιουργικές

εσώτερες γνώσεις αποκτώνται συχνά στην απομόνωση.

Ένας επικριτής της συμμετοχικής ηγεσίας ερώτησε: «Θα μπορούσε μία επιτροπή να ζωγραφίσει τη Μόνα Λίζα;» Ο ίδιος επικριτής των διαδικασιών της ομάδος λέγει ότι συχνά οδηγεί σε «ακύρωση της εσωτέρας βεβαιότητος μεταξύ αλλήλων». Η συμμετοχική ηγεσία έχει επίσης το μειονέκτημα, ενίοτε, να καταλήγει σε αουναίσθητο και απρομελέτητο χειρισμό των μελών της ομάδος από μία κυρίαρχη μορφή, ενώ όλοι υποθέτουν αδαώς ότι συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων, το οποίο δεν συμβαίνει.

Καθένας από αυτούς τους τρόπους ηγεσίας αντικρούεται με τα κεντρικά και επαναλαμβανόμενα προβλήματα ηγεσίας, όπως η εξισορρόπηση της ανάγκης να γίνει η δουλειά και η ανάγκη να υπάρχει ενδιαφέρον για τα συναισθήματα των συναδέλφων και των οπαδών κάποιου. Όλοι είμαστε μέλη ομάδων, όπου ο ηγέτης είναι τόσο προσανατολισμένος στο έργο, τόσο ανυπόμονος να γίνει η δουλειά, ώστε όταν γίνει τελικώς, με μεγάλο συναισθηματικό κόστος, δεν παρέμεινε ολοκληρωμένη [η δουλειά], διότι η αποτυχία της ομάδος να συμμορφωθεί τελικώς, ακύρωσε αυτό που φαινόταν ότι ήταν μία επιτυχής προσπάθεια. Επίσης, έχουμε δει πώς μέλη της ομάδος μπορούν να προσβληθούν ή να αποσυρθούν, διότι οι ηγέτες ήσαν τόσο προσανατολισμένοι στο έργο.

Έχουμε δει επίσης ηγέτες, οι οποίοι έχουν γίνει αναποτελεσματικοί, εξαιτίας της ανησυχίας τους για τα συναισθήματα των μελών της ομάδος. Η ομάδα μπορεί καθαρά να πάσχει από ένα τέτοιο κενό ηγεσίας. Υπάρχουν ορισμένες συνθήκες στις οποίες πρέπει να ληφθούν μέτρα...

Το διάβασμα των εδαφίων στο Βιβλίο του Μόρμον, που περιγράφει την αληθινή ελευθέρα βούληση ως το να ενεργεί κάποιος για τον εαυτόν του αντί «να ενεργούν άλλοι επάνω του» (Νεφί Β' 2:26), δείχνει ότι το τελευταίο ισούται με δυστυχία...

Τόσο η εμπειρία όσο και οι γραφές υποδεικνύουν την ανάγκη για ένα μείγμα τρόπων ηγεσίας – κατευθυντήρια και συμμετοχική, στις οποίες αυτοί οι τρόποι χρησιμοποιούνται

σε αυτές τις περιστάσεις πλέον καταλλήλως για εκείνους. Έχουμε ένα μοναδικό μείγμα στην Εκκλησία κατευθυντήριας και συμμετοχικής ηγεσίας στην οποία όλοι αναπτύσσονται πνευματικώς και προχωρούν αναφορικώς προς τους αιώνιους στόχους.

Ένας πρόεδρος απαρτίας πρεσβυτέρων, ο οποίος οικοδομεί υποστήριξη από την απαρτία για ένα σχέδιο προνοίας και ο οποίος δεν είναι βέβαιος εάν η ομάδα θα πρέπει να φυτέψει αραβόσιτο ή μπιζέλια, θα ελάμβανε καλή συμβουλή, ιδιαιτέρως εάν δεν είναι ειδικός σε αγροτικές υποθέσεις, να ενωτισθεί τα μέλη της απαρτίας, τα οποία ενδεχομένως να τον συμβουλευσουν ποια εκ των δύο εσοδειών είναι πλέον κατάλληλο να παράγει το χώμα. Θα ελάμβανε επίσης καλή συμβουλή να συμπεριλάβει τα μέλη της ομάδος στη λήψη αποφάσεων, εφόσον αυτά πρέπει να σκαλίσουν τον αραβόσιτο ή να βοτανίσουν τα μπιζέλια – εκτός κι αν ο πρόεδρος επιθυμεί να τα κάνει όλα μόνος του! Η συμμετοχική ηγεσία μας βοηθά πράγματι να καταλάβουμε τα γεγονότα και τα συναισθήματα, τα οποία αποτελούν ένα άλλο είδος γεγονότος, για τα οποία πρέπει να ενδιαφερόμαστε ολοψύχως.

Υπάρχουν φορές, εντούτοις, όπου η κατευθυντήρια ηγεσία είναι ευκρινώς το κατάλληλο είδος ηγεσίας. Ο Μπρίγκαμ Γιανγκ πιθανόν να δαπάνησε χρόνια εργαζόμενος με ορισμένα υποτονικά μέλη της Εκκλησίας, μετά τον μαρτυρικό θάνατο του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ, παροτρύνοντάς τα να πάνε μαζί του προς δυσμάς. Όμως οι άγιοι τελικώς έπρεπε να διασχίσουν τον ποταμό Μισοισσιπηή. Έπρεπε να αφήσουν τη Ναβού. Ο καιρός για δράση είχε έλθει. Υπό ορισμένες συνθήκες, οι ηγέτες πρέπει να «διασχίσουν τον ποταμό».

Ο ηγέτης τείνει με τον καλύτερο τρόπο να δύναται να αναμειγνύει κατευθυντήρια και συμμετοχική ηγεσία, εάν ασχολείται προσωπικώς και με σοβαρότητα στις ουράνια προοριζόμενες διαδικασίες της βελτιώσεως των χαρακτηριστικών του όσον αφορά στη γνώση, στην πίστη, στη δικαιοσύνη, στην κρίση, στην ευσπλαχνία, στην αλήθεια και την αγάπη. Θα είναι τότε πιο αποτελεσματικός και μπορούν να τον εμπιστευόμαστε περισσότερο με δύναμη

και επιρροή. Εάν αγαπά πιο τέλεια, θα έχει μεγαλύτερη ευαισθησία στα συναισθήματα των μελών της ομάδος και θα γνωρίζει πότε είναι κατάλληλο να τονίζει τη συμμετοχική ηγεσία. Αν αυξάνει συνεχώς τη γνώση του και την κατανόηση της αληθείας, θα έχει καλύτερες εσώτερες γνώσεις από τις οποίες μπορεί να αντλεί, όταν πρέπει να ενεργεί κατά τρόπον κατευθυντήριο. Τα μέλη της ομάδος τείνουν περισσότερο να έχουν εμπιστοσύνη σε έναν ηγέτη, όταν τον βλέπουν να προσπαθεί ενεργώς να αναπτύσσει αυτά τα είδη χαρακτηριστικών. Ο ηγέτης που είναι απρόσεκτος με τη δύναμη, ασυγκίνητος με τα συναισθήματα των μελών της ομάδος ή που είναι πολύ βέβαιος για τις δικές του απόψεις, χωρίς επαρκή γνώση ή πληροφορίες, δεν μπορεί να εμπνεύσει οπαδούς για πολύ καιρό. Ο ηγέτης που χρησιμοποιεί τη θέση και την εξουσία του, προκειμένου να καλύψει τις αμαρτίες του, να ικανοποιήσει την υπερηφάνεια ή τις φιλοδοξίες του ή να ασκήσει έλεγχο ή κυριαρχία, θα αποτύχει οργανωτικώς καθώς και πνευματικώς.

Οι διδαχές της Εκκλησίας που έχουμε είναι ουράνιες. Έχουμε όλα τα πλεονεκτήματα του να είμαστε μέρος ενός δομημένου βασιλείου στο οποίο ο Ιησούς Χριστός είναι ο Βασιλεύς των βασιλέων και ο νομοθέτης, με έναν ζώντα προφήτη ως επίγειο εκπρόσωπό του. Αυτό μας δίδει το πλεονέκτημα ανώτερου ουράνιου σκοπού, εσωτέρας γνώσεως και διδασκαλίας και τα πλεονεκτήματα της εξουσίας που μπορούν να παράγουν δράση υπό συνθήκες που απαιτούν ταχύτητα και ανταπόκριση. Όμως η Εκκλησία συμμετέχει επίσης στο να γίνει πραγματικώς δικό μας το έργο του Θεού. Υπάρχουν πάμπολλες ευκαιρίες –πολύ περισσότερες από αυτές που χρησιμοποιούμε– ούτως ώστε να συμμετάσχουμε ως ηγέτες και οπαδοί σε δραστηριότητες οι οποίες θα οικοδομήσουν το βασίλειο και επίσης θα μας βοηθήσουν να αναπτυχθούμε πνευματικώς. Έχουμε περισσότερες ευκαιρίες από αυτές που αναγνωρίζουμε, για να χρησιμοποιήσουμε τα ταλέντα μας και να θέσουμε τα συναισθήματα και τα γεγονότα μας στη διαδικασία της λήψεως αποφάσεων της Εκκλησίας, σε αυτές τις καταστάσεις στις οποίες η συμμετοχική ηγεσία είναι κατάλληλη...

Εάν τιμούσαμε τον Θεό με τον συγκεκριμένο τρόπο ηγεσίας που αναλαμβάνει ο καθένας μας, θα τον τιμούσαμε καλύτερα, προσπαθώντας να τον μιμηθούμε στην ανάπτυξη αυτών των χαρακτηριστικών, τα οποία διασφαλίζουν συνετή, αποτελεσματική και ασφαλή ηγεσία...

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Συμφώνως με τον αδελφό Μάξουελ, υπό ποία έννοια αποτελεί η ηγεσία εν μέρει μυστήριο;
- Ποια τρία βασικά είδη ηγεσίας προσδιορίζει ο αδελφός Μάξουελ; Ποια είναι τα δυνατά και αδύναμα σημεία καθεμίας;
- Ποιον τρόπο συνιστά ο αδελφός Μάξουελ για τους ηγέτες της Εκκλησίας;
- Νομίζετε ότι οι ηγέτες θα μπορούσαν να βελτιώσουν την ηγεσία περισσότερο ασχολούμενοι με τις οργανωτικές επιδεξιότητες ή ασχολούμενοι με την κατανόηση και εφαρμογή βασικών αρχών ηγεσίας; Εξηγήστε.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΛΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

«Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας, και γνωρίζω τα δικά μου, και γνωρίζομαι από τα δικά μου, »καθώς ο Πατέρας γνωρίζει εμένα, κι εγώ γνωρίζω τον Πατέρα» και βάζω την ψυχή μου για χάρη των προβάτων» (Κατά Ιωάννην 10:14-15).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες θα πρέπει να επιδεικνύουν αγάπη και ενδιαφέρον για αυτούς των οποίων ηγούνται.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο καλός ποιμήν.
2. Οι οικογενειακοί και εκκλησιαστικοί ηγέτες θα πρέπει να προσπαθούν να ακολουθούν το πρότυπο ηγεσίας που έθεσε ο Κύριος.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Στη Βίβλο, οι ποιμένες χρησιμοποιούνται για να αντιπροσωπεύουν τους ηγέτες του λαού του Θεού (βλέπε Ησαΐας 63:11, Ιερεμίας 23:2). Οι ποιμένες προσέχουν μήπως εχθροί επιτεθούν στο ποίμνιο και το υπερασπίζονται, όταν κριθεί απαραίτητο. Περιποιούνται τα άρρωστα ή τα τραυματισμένα πρόβατα και αναζητούν και διασώζουν τα χαμένα ή τα παγιδευμένα. Στις διδασκαλίες του Χριστού, οι ποιμένες αγαπούν τα πρόβατά τους και προσπαθούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους. Τα πρόβατα γνωρίζουν, αγαπούν και εμπιστεύονται τον ποιμένα πάνω απ' όλους. Ο καλός ποιμήν μέχρι που θα πέθαινε για τα πρόβατά του. Ο Χριστός αντιπαραβάλλει τον ποιμένα με τον μισθωτό, ο οποίος εγκαταλείπει τα πρόβατα εν καιρώ κινδύνου, επειδή δεν τα αγαπά (βλέπε Κατά Ιωάννην 10:11-13. *The Life and Teachings of Jesus and His Apostles* [Religion 211 and 212 student manual, 1979], σελ. 108-109).

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο καλός ποιμήν. Στο Κατά Ιωάννην 10:14-15, ο Ιησούς εξηγεί ότι Εκείνος και τα πρόβατά Του γνωρίζονται, όπως Εκείνος και ο Πατέρας Του γνωρίζονται. Αυτό το είδος σχέσεως αναπτύσσεται με τον καιρό

και απαιτεί προσωπική εμπειρία. (Για άλλες παραπομπές στον Χριστό ως ποιμένας, βλέπε Γένεση 49:24, Ψαλμοί 23, 80:1, Κατά Ιωάννην 10:1-30, Προς Εβραίους 13:20, Πέτρου Α΄ 2:25, 5:4, Άλμα 5:37-38, 58-60, Ήλαμαν 7:18, 15:13, Μόρμον 5:17, Δ&Δ 50:44.)

Ο Πρεσβύτερος Χένρυ Αιρινγκ της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων σχολίασε: «Ο ποιμήν φυλά τα πρόβατα. Στις ιστορίες από τις γραφές τα πρόβατα κινδυνεύουν. Χρειάζονται προστασία και γαλούχηση. Ο Σωτήρας μάς προειδοποιεί ότι πρέπει να φυλάμε τα πρόβατα όπως Εκείνος. Έδωσε την ζωή Του για εκείνα. Είναι δικά Του. Δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε το πρότυπό Του, εάν τα φυλάμε μόνον όταν μας βολεύει και μόνον για ανταμοιβή, όπως ένας μισθωτός...

»Τα μέλη της Εκκλησίας είναι τα πρόβατα. Είναι δικά Του, και έχουμε κληθεί από Εκείνον να τα φυλάμε. Πρέπει να κάνουμε περισσότερα από το να τα προειδοποιούμε για τον κίνδυνο. Πρέπει να τα ποιμαίνουμε» (στο Conference Report, Μάρτ. – Απρ. 2001, 49, ή *Ensign*, Μάιος 2001, 38).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από αρκετούς μαθητές να διαβάσουν στην τάξη τις γραφές που ευρίσκονται στη δεύτερη παράγραφο του ερμηνευτικού

σχολίου, δίδοντας προσοχή στους τίτλους του Ιησού Χριστού σε αυτές τις περικοπές.

Κάνετε ερωτήσεις, όπως τις ακόλουθες. Χρησιμοποιήστε τις πληροφορίες στο ερμηνευτικό σχόλιο, για να βοηθήσουν τη συζήτησή σας.

- Γιατί είναι τόσο σημαντικοί οι ποιμένες;
- Τι κάνουν οι ποιμένες;
- Πώς διαφέρουν οι μισθωτοί από τους ποιμένες;
- Πώς θα μπορούσαν να αντιδράσουν διαφορετικά τα πρόβατα υπό τη φροντίδα ενός ποιμένος παρά υπό τη φροντίδα ενός μισθωτού;
- Τι έκανε ο Ιησούς κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας Του, το οποίο μας διδάσκει τι σημαίνει να είναι κάποιος ποιμήν;

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΗΓΕΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΘΕΞΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Κύριος λέγει στους εκκλησιαστικούς και οικογενειακούς ηγέτες να είναι ποιμένες. Ο Πρόεδρος Τζέιμς Φάουστ δίδαξε: «Απόψε θα ήθελα να μιλήσω στην ιεροσύνη του Θεού ως προς την ιδιότητά τους ως ποιμένων του Κυρίου. Ο Πρεσβύτερος Μπρους ΜακΚόνκι δήλωσε: 'Οιοσδήποτε υπηρετεί υπό οιαδήποτε ιδιότητα στην Εκκλησία στην οποία είναι υπεύθυνος για την πνευματική ή εγκόσμια ευημερία οιοσδήποτε εκ των τέκνων του Κυρίου, είναι ποιμήν για αυτά τα πρόβατα. Ο Κύριος θεωρεί τους ποιμένες του υπόλογους για την ασφάλεια [δηλαδή τη σωτηρία] των προβάτων του' [*Mormon Doctrine*, 2^α έκδοση (1966), 710]. Οι φέροντες την ιεροσύνη έχουν αυτήν τη μεγάλη ευθύνη, είτε είναι πατέρας, παππούς, οικογενειακός διδάσκαλος, πρόεδρος απαρτίας πρεσβυτέρων, επίσκοπος, πρόεδρος πασάλου είτε άλλη κλήση στην Εκκλησία» (στο Conference Report, Απρ. 1995, 62 ή *Ensign*, Μάιος 1995, 45-46).

Μόνον μπορούμε να γίνουμε καλοί ποιμένες καθώς πλησιάζουμε τον Κύριο. Ο Πρεσβύτερος

Χένρυ Αιρινγκ εξήγησε: «Εκείνος που τα πάνθ' ορά, του οποίου η αγάπη είναι ατέρμων, και που δεν κοιμάται ποτέ – μας φυλά. Γνωρίζει τι χρειάζονται τα πρόβατα κάθε στιγμή. Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπορεί να μας πει και να μας στείλει σε αυτούς...

»Η αγάπη πρέπει να κινητοποιεί τους ποιμένες του Ισραήλ. Αυτό μπορεί να φαίνεται δύσκολο στην αρχή, επειδή μπορεί καν να μην γνωρίζουμε καλά τον Κύριο. Όμως, εάν αρχίσουμε ακόμη και με έναν μικρό σπόρο πίστεως σε Εκείνον, η υπηρετήσή μας στα πρόβατα θα αυξήσει την αγάπη μας για Εκείνον και για αυτά. Προέρχεται από απλά πράγματα που κάθε ποιμήν πρέπει να κάνει. Προσευχόμαστε για τα πρόβατα, καθέναν για τον οποίο ευθυνόμαστε. Όταν ερωτούμε: 'Σε παρακαλώ, πες μου ποιος με χρειάζεται', οι απαντήσεις θα έλθουν. Θα έλθει στο νου μας ένα πρόσωπο ή ένα όνομα. Ή μπορεί να συναντήσουμε κάποιον τυχαίως, αλλά να αισθανθούμε ότι δεν ήταν τυχαίο. Σε αυτές τις στιγμές αισθανόμαστε την αγάπη του Σωτήρος για εκείνα και για εμάς. Καθώς φυλάτε τα πρόβατά Του, η αγάπη σας για Εκείνον θα αυξηθεί. Και αυτό θα αυξήσει την πεποίθησή σας και το θάρρος σας» (στο Conference Report, Μάρτ.-Απρ. 2001, 51, ή *Ensign*, Μάιος 2001, 39-40).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Δείτε τις απεικονίσεις στο τέλος αυτού του μαθήματος. Σε ποια αποτελούσε παράδειγμα ο Σωτήρας; Γιατί;

Διαβάστε το Μορόνι 7:47 ως τάξη. Συζητήστε περί χριστιανικής αγάπης και τονίστε ότι εφόσον η χριστιανική αγάπη είναι η αγνή αγάπη του Χριστού, όταν έχουμε χριστιανική αγάπη για τους άλλους, τους αγαπούμε όπως Εκείνος μας αγαπά. Συζητήστε γιατί αυτή η συμπεριφορά είναι σημαντική για τους οικογενειακούς και εκκλησιαστικούς ηγέτες.

Συζητήστε γιατί οι οικογενειακοί και οι εκκλησιαστικοί ηγέτες θα πρέπει να είναι ποιμένες σε αυτούς των οποίων ηγούνται (βλέπε ερμηνευτικό σχόλιο).

Διαβάστε τη δήλωση του Πρεσβυτέρου Αιρινγκ από το ερμηνευτικό σχόλιο. Συζητήστε ερωτήσεις, όπως:

- Συμφώνως με τον Πρεσβύτερο Αιρινγκ, τι μπορεί να αυξήσει την πεποίθηση και το θάρρος μας ως ηγετών;
- Πώς σχετίζεται η υπηρετήση με την αγάπη;
- Ποιες καταστάσεις στον κόσμο απαιτούν από τους ηγέτες μας να είναι καλοί ποιμένες;
- Πώς μπορούμε να προσδιορίσουμε ποιες εκφράσεις αγάπης και ενδιαφέροντος είναι κατάλληλες στον ρόλο μας ως ηγετών;

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Αλμα 56:3-11, 17, 43-49, 55-56, και συζητήστε αυτά τα εδάφια ως τάξη. Κάνετε ερωτήσεις, όπως:

- Νομίζετε ότι ο Ήλαμαν ήταν καλός ποιμήν; Γιατί;
- Πώς ανταποκρίθηκαν οι δύο χιλιάδες έφηβοι, των οποίων ηγείτο ο Ήλαμαν, στην ηγεσία του;
- Νομίζετε ότι αυτοί οι δύο χιλιάδες έφηβοι θα ήταν λιγότερο επιτυχείς υπό ένα διαφορετικό είδος ηγεσίας; Γιατί;

Παροτρύνετε τους μαθητές να αναπτύξουν αγάπη σαν του Χριστού για τους πάντες, ούτως ώστε να προετοιμαστούν να γίνουν καλοί ποιμένες, όταν έλθει η ευκαιρία.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Αυτούς θα κάνω ηγέτες μου», στο *Conference Report*, Οκτ. 1980, 50-54 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 34-37

Νοιώθω ταπεινοφροσύνη με την ευκαιρία που έχω να απευθυνθώ στην ιεροσύνη αυτό το βράδυ. Θα ήθελα να κατευθύνω τα σχόλιά μου προς τους ηγέτες της Εκκλησίας και ιδιαίτερω προς τους μελλοντικούς ηγέτες, τους νέους άνδρες της Ααρωνικής Ιεροσύνης. Πολλοί από εσάς, νέοι άνδρες, θα έχετε ευθύνες ηγεσίας συντομότερα απ' ό,τι μπορείτε να συνειδητοποιήσετε. Δεν φαίνεται πολύς καιρός από τότε που ήμουν πρόεδρος της απαρτίας διακόνων. Όσον αφορά στην παγκόσμια, ταχύτατα

αναπτυσσόμενη Εκκλησία, η ηγεσία αποτελεί μία εκ των μεγαλύτερων μας δυσκολιών.

Οι ηγέτες λαμβάνουν και δίδουν αναθέσεις

Πριν από έναν περίπου χρόνο παρευρέθη σε μία συγκέντρωση απαρτίας πρεσβυτέρων. Τα μέλη της προεδρίας ήταν εξάισιοι, ικανοί νέοι άνδρες. Όμως, όταν συγκεντρώθηκαν για να διαχωρίσουν τις ευθύνες της απαρτίας και να γίνει η δουλειά, το περιόρισαν σε όσους ήταν παρόντες και θα προθυμοποιούνταν να το κάνουν. Δεν εδόθη ούτε μία ανάθεση.

Μία εκ των πρώτων αρχών που πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν είναι ότι το έργο του Κυρίου προχωρεί μέσω αναθέσεων. Οι ηγέτες λαμβάνουν και δίδουν αναθέσεις. Αυτό αποτελεί σημαντικό μέρος της απαραίτητης αρχής της αναθέσεως αρμοδιοτήτων. Κανείς δεν εκτιμά περισσότερο από εμένα έναν πρόθυμο εθελοντή, αλλά το συνολικό έργο δεν μπορεί να γίνει καθώς ο Κύριος θέλει να γίνει απλώς από αυτούς που το κάνουν, οι οποίοι μπορούν να παρευρίσκονται στις συγκεντρώσεις. Συχνά έχω διερωτηθεί πώς θα έμοιαζε η γη, εάν ο Κύριος είχε αφήσει το έργο να γίνει μόνον από εθελοντές κατά τη Δημιουργία.

Εάν θεωρούμε την εκπλήρωση των αναθέσεων ως οικοδόμηση του βασιλείου του Θεού και ως ευκαιρία καθώς και ως προνόμιο και τιμή, τότε οι αναθέσεις και οι δυσκολίες θα πρέπει να δοθούν ασφαλώς σε κάθε μέλος της απαρτίας. Τέτοια συμμετοχή θα πρέπει να περιλαμβάνει, με ορθή σύνεση και διακριτικότητα, όσους ίσως τα χρειάζονται περισσότερο – οι μη ενεργοί και οι εν μέρει ενεργοί αδελφοί. Οι αναθέσεις θα πρέπει πάντοτε να δίδονται με τη μεγαλύτερη αγάπη, ενδιαφέρον και καλοσύνη. Όσοι ερωτηθούν να ανταποκριθούν, θα πρέπει να μεταχειρισθούν με σεβασμό και εκτίμηση.

Τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας λαμβάνουν τακτικώς αναθέσεις από την Πρώτη Προεδρία και τον Πρόεδρο του Συμβουλίου των Δώδεκα. Είτε αυτές οι αναθέσεις υπάρχουν γραπτώς, όπως οι περισσότερες, είτε δίδονται προσωπικώς, πάντοτε εκφράζονται με τους όρους «εάν μπορείς» ή «εάν σε βολεύει» ή «θα είχες την καλοσύνη να φροντίσεις για αυτό ή για εκείνο;». Ουδέποτε αυτές οι αναθέσεις διατυπώνονται με όρους προσταγής ή απαιτήσεως.

Να ακολουθείτε το παράδειγμα του Σωτήρος

Από τότε που ήμουν για πρώτη φορά στην Αίγυπτο, κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, απέκτησα ενδιαφέρον για τα αρχαία ερείπια. Υπάρχει μία γοητεία στο να παρατηρείς γιατί ορισμένοι στύλοι ίστανται ακόμη και άλλοι έχουν πέσει. Πολύ συχνά αυτοί που ακόμη ίστανται, το κάνουν, επειδή φέρουν ένα βάρος στο επάνω μέρος. Πιστεύω ότι υπάρχει μία παράλληλος αρχή στην ηγεσία. Όσοι ίστανται πιστοί στην ιεροσύνη τους είναι συχνά αυτοί που φέρουν κάποιο βάρος ευθύνης. Όσοι συμμετέχουν είναι πιθανότατα εκείνοι που θα δεσμευθούν. Επομένως, ο επιτυχής ηγέτης απαρτίας θα θέλει όλους αυτούς στην απαρτία του να έχουν την ευκαιρία να υπηρετήσουν σε κάποιο είδος κλήσεως, η οποία θα είναι κατάλληλη για τις συνθήκες.

Η πιο σύντομη πορεία της ηγεσίας που τα περιλαμβάνει όλα εδόθη από τον ίδιο τον Σωτήρα: «Και τους λέει: Ελάτε πίσω μου» (Κατά Ματθαίον 4:19). Ο ηγέτης δεν μπορεί να ζητεί από τους άλλους αυτό που ο ίδιος δεν είναι πρόθυμος να κάνει. Η πιο ασφαλής μας πορεία είναι να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Σωτήρος και η ασφάλειά μας είναι να ενωτιζόμεθα και να ακολουθούμε τις οδηγίες του προφήτου του, του Προέδρου της Εκκλησίας.

Ο καλός ηγέτης «αναμένει πολλά, εμπνέει σε μεγάλο βαθμό»

Πριν από μερικά χρόνια, ταξίδευα στην Ιεραποστολή Ροσάριο της Αργεντινής, στο βόρειο μέρος της Αργεντινής. Καθώς ταξιδεύαμε στον δρόμο, περάσαμε μία μεγάλη αγέλη βοοειδών που μετακινούνται. Η αγέλη μετακινείται ησύχως και χωρίς δυσκολία. Η αγέλη ήταν ήσυχη. Δεν υπήρχαν σκόλοι. Μπροστά οδηγούσαν την αγέλη τρεις gauchos έφιπποι, ο καθένας περίπου 13,7 με 18,3 μέτρα μακριά. Αυτοί οι τρεις ιππείς ήταν σωριασμένοι εμπρός στο σάγμα τους, εντελώς χαλαροί, πεπεισμένοι ότι η αγέλη θα τους ακολουθούσε. Στο οπίσθιο μέρος της αγέλης ήταν ένας ιππέας μόνος του, κινώντας την αγέλη από το οπίσθιο μέρος. Κι εκείνος είχε σωριασθεί εμπρός στο σάγμα του σαν να κοιμόταν. Ολόκληρη η αγέλη μετακινείται ησύχως, ήρεμα και

παθητικώς. Από εκείνη την εμπειρία μου ήταν προφανές ότι η ηγεσία είναι περίπου τρία τέταρτα να δείχνεις τον δρόμο και περίπου ένα τέταρτο να ακολουθείς.

Ο ίδιος ο ηγέτης, όταν κατευθύνει, δεν χρειάζεται να είναι επιδεικτικός και θορυβώδης. Όσοι καλούνται να ηγούνται στη διακονία του Διδασκάλου, δεν καλούνται να είναι αρχηγοί ή δικτάτορες. Έχουν κληθεί να είναι καλοί ποιμένες. Πρέπει να εκπαιδεύουν συνεχώς άλλους, ώστε να πάρουν τη θέση τους και να γίνουν σπουδαιότεροι ηγέτες από τους διδασκάλους τους. Ο καλός ηγέτης αναμένει πολλά, εμπνέει σε μεγάλο βαθμό και παρακινεί αυτούς των οποίων έχει κληθεί να ηγείται.

Ο ηγέτης πρέπει να προκαλεί να γίνονται πράγματα και να επηρεάζονται ζωές. Κάτι θα πρέπει να κινείται και να αλλάζει. Πρέπει να φροντίζει ώστε τα άτομα υπό αυτόν να μην αποτυγχάνουν. Όμως πρέπει να γίνεται με τον τρόπο του Κυρίου. Εκείνος θα πρέπει να είναι το όργανο στα χέρια του Παντοδύναμου για να αλλάζουν ζωές. Χρειάζεται να ξέρει που ενρίζεται τώρα, πού πηγαίνει και πώς πρόκειται να πάει εκεί.

Ενώτισις

Ο ηγέτης πρέπει να ενωτιζεται καλώς. Πρέπει να είναι πρόθυμος να λαμβάνει συμβουλές. Πρέπει να δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον και αγάπη για τα άτομα υπό την επιστολασία του. Κανείς ηγέτης της ιεροσύνης δεν μπορεί να είναι ποτέ αποτελεσματικός, εάν δεν έχει σταθερώς στο νου του τα εξαιρετικά κλειδιά ηγεσίας ευρισκόμενα στο 121^ο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες:

«Καμία εξουσία ούτε επιρροή δεν μπορεί ούτε πρέπει να ασκείται με την ισχύ της ιεροσύνης, παρά μόνο με την πειθώ, με μακροθυμία, με ηπιότητα και πραότητα, και με αγάπη γνήσια.

»Με καλοσύνη, και πλήρη γνώση, η οποία σε μεγάλο βαθμό θα ευρύνει την ψυχή χωρίς υποκρισία, και χωρίς δόλο—

»Επιτιμώντας εγκαίρως με αυστηρότητα, όταν το υπαγορεύει το Άγιο Πνεύμα, και ύστερα δείχνοντας από κει και πέρα αύξηση αγάπης προς εκείνον τον οποίο επιτίμησες, μην τυχόν και σε θεωρήσει ότι είσαι εχθρός του» (Δ&Δ 121:41-43).

Στην εμπειρία μου, το Άγιο Πνεύμα ωθείται να επιτιμήσει με αυστηρότητα μόνον πολύ σπανίως. Οιαδήποτε επιτίμηση θα πρέπει να γίνεται ευγενώς, σε μία προσπάθεια να πεισθεί ο επιτιμώμενος ότι γίνεται προς όφελός του...

Ουράνια βοήθεια

Με πίστη στον Κύριο και ταπεινότητα, ο ηγέτης της ιεροσύνης μπορεί με πεποίθηση να αναμένει ουράνια βοήθεια με τα προβλήματά του. Ενδέχεται να απαιτεί προσπάθεια και συλλογισμό, αλλά η ανταμοιβή είναι σίγουρη. Η απάντηση ενδέχεται να έλθει όπως πήγε στον Ενώ: «Η φωνή του Κυρίου ήλθε στο νου μου», είπε εκείνος (Ενώς 1:10). Ή ενδεχομένως να είναι το συναίσθημα στον κόρφο, συμφώντας με το 9^ο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες.

Αφού λάβει τέτοια ουράνια διαβεβαίωση από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και μέσω αυτής, ο ταπεινός ηγέτης μπορεί να επιδιώξει μία απαρέγκλιτη πορεία με την απόλυτο πεποίθηση στο νου και την καρδιά ότι αυτό που γίνεται είναι στη σωστή πορεία και είναι αυτό που θα έκανε ο ίδιος ο Κύριος εν προκειμένω...

Οι περισσότεροι από εμάς που έχουμε κληθεί στην ηγεσία της Εκκλησίας αισθανόμαστε ότι είμαστε ανεπαρκείς λόγω απειρίας, ελλείψεως ικανότητας ή πτωχής μαθήσεως και μορφώσεως. Από τις πολλές περιγραφές για τον Μωυσή είναι η ακόλουθη: «Και ο άνθρωπος ο Μωυσής ήταν υπερβολικά πράος, περισσότερο από όλους τους ανθρώπους, που είναι επάνω στη γη» (Αριθμοί 12:3).

Πριν από χρόνια θυμάμαι ότι ο Πρόεδρος Τζων Κέλλυ, ο οποίος τότε προήδρευε του πασάλου Φορτ Γουόρθ του Τέξας, κάλεσε τον αδελφό Φελίξ Βελάσκες να γίνει πρόεδρος του ισπανικού κλάδου. Αυτός ο καλός άνδρας εργαζόταν, καθώς μπορώ να θυμηθώ, ως επιθεωρητής βαγονιών στον σιδηρόδρομο. Όταν τον κάλεσε ο Πρόεδρος Κέλλυ στην υπηρεσία του, απήντησε: «Πρόεδρε, δεν μπορώ να γίνω πρόεδρος του ισπανικού κλάδου. Δεν ξέρω να διαβάσω». Ο Πρόεδρος Κέλλυ του υπεσχέθη ότι εάν αποδεχόταν την κλήση και εργαζόταν επιμελώς, για να την μεγαλύνει, θα ελάμβανε υποστήριξη και ευλογίες. Με τη βοήθεια του Κυρίου, αυτός ο ταπεινός άνδρας, μέσω των επιμελών προσπαθειών του, μπόρεσε να διαβάσει. Υπηρέτησε

καλά ως πρόεδρος κλάδου και για πολλά επόμενα χρόνια και τώρα υπηρετεί στο ανώτερο συμβούλιο αυτού του πασάλου. Ο Κύριος ευλογεί τους υπηρέτες του με πολλούς τρόπους...

Παροχή συμβουλών, «ευδιάκριτο χαρακτηριστικό της ηγεσίας»

Έρχομαι τώρα στο ευδιάκριτο χαρακτηριστικό της ηγεσίας, μέσω της ιεροσύνης, στη διακυβέρνηση της Εκκλησίας. Θα ήθελα να παραθέσω τον Πρόεδρο Στίβεν Ρίτσαρντς, ο οποίος είπε:

«Όπως το αντιλαμβάνομαι, το ευδιάκριτο χαρακτηριστικό της διακυβέρνησεως της Εκκλησίας μας είναι η διακυβέρνηση μέσω *συμβουλιών*. ...Μετά βίας περνά μια ημέρα που δεν βλέπω τη σοφία, τη σοφία του Θεού, στη δημιουργία συμβουλίων: για τη διακυβέρνηση του βασιλείου του. Με το πνεύμα υπό το οποίο μοχθούμε, οι άνδρες μπορούν να είναι όλοι μαζί έστω και αν φαινομενικώς έχουν διαφορετικές απόψεις και πολύ διαφορετικό υπόβαθρο και υπό το πνεύμα αυτό, με το να συμβουλευόμαστε ο ένας τον άλλον, μπορούν να φθάσουν σε μία σύμφωνη γνώμη». (Στο Conference Report, Οκτ. 1953, σελ. 86. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.)

Η παροχή συμβουλών μεταξύ των ηγετών είναι το κλειδί της επιτυχούς λειτουργίας μίας προεδρίας ή μίας επισκοπικής ηγεσίας. Όμως κι αν η ενότητα στη λήψη αποφάσεων είναι δύσκολη ή απύσχα; Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ μας έδωσε την εξής συμβουλή:

«Όταν οι επίσκοποι και οι σύμβουλοί τους δεν συμφωνούν ή όταν πρόεδροι και οι σύμβουλοί τους έχουν οιαδήποτε διαφορά στα συναισθήματα ή την πολιτική τους, είναι καθήκον τους να συγκεντρωθούν, να σταθούν ενώπιον του Κυρίου μαζί και να ταπεινωθούν εμπρός του μέχρις ότου λάβουν αποκάλυψη από τον Κύριο και δουν την αλήθεια κατά τρόπον παρόμοιο, ούτως ώστε να πάνε ενώπιον του λαού τους ηνωμένοι» (*Gospel Doctrine*, [5^η έκδοση (1939)], σελ. 156).

Να είσθε παράδειγμα προσωπικής χρηστότητας

Όσοι θα ηγούνται σε αυτήν την Εκκλησία, πρέπει να θέτουν το παράδειγμα προσωπικής χρηστότητας. Θα πρέπει να επιζητούν τη

συνεχή καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Θα πρέπει να έχουν σε τάξη τη ζωή και το σπίτι τους. Θα πρέπει να είναι τίμιοι και συνεπείς στην πληρωμή των λογαριασμών τους. Θα πρέπει να αποτελούν παράδειγμα με όλη τους τη συμπεριφορά. Θα πρέπει να είναι άνδρες με τιμή και ακεραιότητα. Καθώς επιζητούμε τη συνεχή καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, ο Κύριος θα απαντήσει.

Ενώ υπηρετούσα ως Επόπτης Περιοχής στη Νότιο Αμερική, συνέβη μία πλέον αλησμόνητη εμπειρία στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης. Ήθελα να αλλάξω μερικά χρήματα, επειδή ζούσα στη Βραζιλία τότε, κι έτσι ο αδελφός Κάρλος Πρατ με πήγε σε ένα ανταλλακτήριο συναλλάγματος στο κέντρο του Μοντεβιδέο. Με συνέστησε σε έναν εκ των αξιωματούχων, ο οποίος είπε ότι θα αντάλλασαν 1.000 δολάρια. Δεν είχα 1.000 δολάρια μετρητά και είχα μόνον μία επιταγή εκδεδομένη από μία τράπεζα στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Το ανταλλακτήριο δεν είχε κάνει συναλλαγή με εμένα ποτέ κατά το παρελθόν. Στην πραγματικότητα, δεν με είχαν δει ποτέ πριν και δεν περίμεναν να με ζαναδούν. Δεν είχαν τρόπο να επαληθεύσουν εάν είχα 1.000 δολάρια σε κατάθεση στην τράπεζα, από την οποία είχα εκδώσει την επιταγή. Όμως απεδέχθησαν την επιταγή μου χωρίς ενδοιασμούς – βασιζόμενοι απλώς στο γεγονός ότι ήμουν Μορμόνος και ότι είχαν κάνει συναλλαγές κατά το παρελθόν με άλλους Μορμόνους. Ειλικρινώς, ήμουν τόσο ευγνώμων όσο και ευχαριστημένος για την εμπιστοσύνη τους...

«Στήριξε τους αδελφούς σου»

Όταν ο Σωτήρας εκπαίδευε τον Πέτρο σε θέματα ηγεσίας, είπε: «Όταν κάποτε επιστρέψεις, στήριξε τους αδελφούς σου» (Κατά Λουκάν 22:32).

Είναι ενδιαφέρον που χρησιμοποίησε τη λέξη στηρίζω. Είναι πολύ δύσκολο να *στηρίξεις* χωρίς να είσαι καλός επικοινωνών. Συχνά εμφανίζονται προβλήματα, όχι επειδή το σχέδιο είναι εσφαλμένο, αλλά επειδή η επικοινωνία είναι ανεπαρκής...

Οι ηγέτες της ιεροσύνης έχουν τη σπάνια ευκαιρία να διεξάγουν συνεντεύξεις της ιεροσύνης. Συγκεκριμένα, μέσω προσωπικών επαφών

και συνεντεύξεων ο ηγέτης μπορεί να επιτύχει τα κατωτέρω:

1. Να εμπνεύσει και να παρακινήσει.
2. Να αναθέσει αρμοδιότητες και να εμπιστευθεί.
3. Να θεωρηθεί υπεύθυνος και να παρακολουθεί την πρόοδο.
4. Να διδάσκει με παράδειγμα και αρχές.
5. Να είναι γενναϊόδωρος με εκτίμηση.

Ενίοτε οι ηγέτες κρατούν τα ηνία πολύ σφιχτά, συχνά περιορίζοντας τα φυσικά ταλέντα και τα χαρίσματα όσων έχουν κληθεί να κοπιάζουν στο πλευρό τους.

Η ηγεσία δεν παράγει πάντοτε αρμονική συμφωνία πίστωσης, επιδεξιότητων και ταλέντων της ομάδος, παράγοντας μέγιστη αποτελεσματικότητα και δύναμη. Ενίοτε είναι ένα θορυβώδες σόλο. Ο Πρόεδρος Λη δίδαξε ένα πληρέστερο νόημα της γραφής: «Λοιπόν, τώρα κάθε άνθρωπος ας μάθει το καθήκον του, και ας ενεργεί στη θέση στην οποία έχει οριστεί, με κάθε επιμέλεια» (Δ&Δ 107:99). Εκτός από το να μας ζητήσουν να μάθουμε όλοι μας τα καθήκοντά μας, οι ηγέτες θα πρέπει να αφήνουν ή να επιτρέπουν στους συνεργάτες τους να είναι πλήρως αποτελεσματικοί εντός των ορίων της θέσεως και της κλήσεώς τους, και οι βοηθοί θα πρέπει να είναι πλήρως ενδεδυμένοι με την κατάλληλη εξουσία...

Προσεύχομαι ώστε, κοπιάζοντας επιμελώς υπό την καθοδήγησιν του Αγίου Πνεύματος, όσοι έχουν κληθεί και θα κληθούν στην ηγεσία, να δουν το καθήκον μας ευκρινέστερα και να έχουν απώτερο όραμα να θέτουν στόχους και να χαρτογραφούν μία πιο χρηστή πορεία.

Η μαρτυρία μου είναι ότι αυτή η Εκκλησία μεγαλώνει και επιτυγχάνει, επειδή είμαστε υπό την καθοδηγητική επιρροή της αγίας ιεροσύνης του Θεού. Πιστεύω ότι οι ηγέτες μας μπορούν να παράγουν τη μεγάλη πνευματική δύναμη που χρειάζεται, για να οδηγήσει το έργο του Θεού μέσω προσωπικής αποκαλύψεως, την οποία με χρηστότητα δικαιούνται. Η συμβουλή του Κυρίου προς τον Ιησού του Ναυή είναι ανεκτίμητη: «Δεν σε προστάζω εγώ; Να είσαι ισχυρός και ανδρείος; μη φοβηθείς ούτε να δειλιάσεις; επειδή,

μαζί σου είναι ο Κύριος ο Θεός σου, όπου και αν πας». (Ιησούς του Ναυή 1:9.)

Είθε να γίνει αυτό, προσεύχομαι ταπεινός, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Γιατί είναι σημαντικό να δίδουν αναθέσεις οι ηγέτες σε αυτούς των οποίων προεδρεύουν;
- Ποιες αρχές διακυβερνούν την παροχή αναθέσεων;
- Ποια αρχή ηγεσίας είναι πίσω από τη νοθεσία του Σωτήρος, «Ελάτε πίσω μου;»
- Πώς μπορούν να γνωρίζουν οι ηγέτες, εάν ηγούνται με τον τρόπο που θέλει ο Κύριος;
- Εκτός από το να γίνουν άξιοι να έχουν το Πνεύμα, τι μπορούν να κάνουν οι ηγέτες, για να ανταποκριθούν στις ευθύνες τους προς αυτούς των οποίων ηγούνται;
- Τι είναι το «ευδιάκριτο χαρακτηριστικό της ηγεσίας;»
- Τι θα μπορούσε να συμβεί, εάν οι ηγέτες προσπαθήσουν να «κρατούν τα ηνία πολύ σφιχτά;»

ΝΑ ΘΕΤΟΥΜΕ ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

«Εσείς είστε το φως του κόσμου. Μια πόλη που κείται επάνω σε βουνό δεν μπορεί να κρυφτεί.

»Ούτε ανάβουν ένα λυχνάρι, και το βάζουν κάτω από το μύδι, αλλ' επάνω στον λυχνοστάτη, και φέγγει σε όλους αυτούς που είναι μέσα στο σπίτι.

»Έτσι ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα, και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς» (Κατά Ματθαίον 5:14-16).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες θα πρέπει να θέσουν ένα παράδειγμα ηγεσίας στους ανθρώπους που υπηρετούν.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Όταν οι ηγέτες προσπαθούν να αναπτύξουν χαρακτηριστικά του Ιησού Χριστού, θέτουν ένα παράδειγμα σε αυτούς που υπηρετούν.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΤΑΝ ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΘΕΤΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Όταν ο ανεσχημένος Κύριος επισκέφθηκε την αμερικανική ήπειρο, εξήγησε στους μαθητές Του ότι το να αφήσουν να λάμψει το φως τους σήμαινε να Τον μιμηθούν (βλέπε Νεφί Γ' 18:24).

Κάνοντας λόγο περί ηγεσίας στην Εκκλησία, ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ, όταν ήταν μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, επεσήμανε: «Όσοι θα ηγούνται σε αυτήν την Εκκλησία, πρέπει να θέτουν το παράδειγμα προσωπικής χρηστότητας. Θα πρέπει να επιζητούν τη συνεχή καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Θα πρέπει να έχουν σε τάξη τη ζωή και το σπίτι τους. Θα πρέπει να είναι τίμιοι και συνεπείς στην πληρωμή των λογαριασμών τους. Πρέπει να αποτελούν παράδειγμα με όλη τη συμπεριφορά τους» (στο Conference Report, Οκτ. 1980, 53, ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 36).

Ο Πρεσβύτερος Ντιν Λάρσεν, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Προεδρίας των Εβδομήκοντα,

εξήγησε: «Από αυτούς που λαμβάνουν το ευαγγέλιο αναμένεται να φανερώσουν τους καρπούς του στη ζωή τους, όχι μόνον προς όφελος και ευλογία δική τους, αλλά και για τον σκοπό της προσελκύσεως άλλων στην αλήθεια...

»...Κατά σημαντικούς τρόπους, η ζωή τους θα φανερώσει τους καρπούς του ευαγγελίου και θα τους ξεχωρίσει ως φάρους προς όλους όσοι επιζητούν το φως και την αλήθεια» (στο Conference Report, Οκτ. 1985, 85 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1985, 68).

Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι έγραψε: «Από την ίδια της τη φύση, η αληθινή ηγεσία ενέχει το φορτίο του να είναι κανείς παράδειγμα. ...Εάν δεν εδραιωθούν και δεν τηρηθούν αξίες από τα άτομα στις θέσεις ηγεσίας, τίθεται σε σοβαρό κίνδυνο και υπονομεύεται η συμπεριφορά των οπαδών. Πράγματι, σε κάθε οργάνωση που υπάρχει αυτή η περίπτωση –είτε είναι οικογένεια, φορέας, κοινωμία είτε έθνος– οι αξίες που παραμελούνται, με τον καιρό θα εξαφανισθούν» (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 170).

Οι ηγέτες δύνανται καλύτερα να βοηθήσουν ανθρώπους, όταν προσπαθούν να αποτελούν παράδειγμα της ζωής και των διδασκαλιών του

Σωτήρος. Ο Κύριος «συνέχισε από χάρη σε χάρη» έως ότου έγινε τέλειος (Δ&Δ 93:13). Τα χαρακτηριστικά Του περιλαμβάνουν γνώση, δύναμη, δικαιοσύνη, κρίση, καλοσύνη, ευσπλαχνία, υπομονή, αλήθεια, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, ενδοτικότητα, προσήνεια, ευγένεια, σοφία, αυταπάρνηση, υπακοή, δέσμευση να τιμά την ελευθέρω μας βούληση, συμπόνια, αφοβία, ακεραιότητα και ευθυμία. (Σημείωση: Οιονδήποτε από αυτά τα χαρακτηριστικά θα μπορούσε να αποτελεί το θέμα ενός μαθήματος.)

Οι ηγέτες που αναπτύσσουν αυτά τα χαρακτηριστικά θα μάθουν πώς να επικοινωνούν ευκρινώς με τα άτομα των οποίων ηγούνται, να τα αγαπούν, χωρίς να προσπαθούν να τα ελέγξουν, να αγαλλιούν στην καλοσύνη και τα επιτεύγματά τους και να ανθίστανται στους πειρασμούς του Σατανά. Όταν δεν ακολουθούμε το παράδειγμα του Ιησού Χριστού, διατρέχουμε τον κίνδυνο να αποθαρρύνουμε τους ανθρώπους να έλθουν στον Χριστό. Όπως εξήγησε ο Άλμα στον άστατο υιό του: «Ίδές, ω γιε μου, πόση ανομία προκάλεσες στους Ζωραμίτες. Γιατί όταν είδαν τη συμπεριφορά σου δεν πίστευαν στα λόγια μου» (Άλμα 39:11).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από τους μαθητές να αναλύσουν το νόημα της δηλώσεως του Σωτήρος: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου» (Κατά Ιωάννην 8:12) και συζητήστε το ως τάξη (βλέπε, επίσης, Κατά Ιωάννην 9:5, Νεφί Γ' 9:18, 11:11, Εθέρ 4:12, Δ&Δ 11:28, 12:9, 45:7, 88:5-13).

Γιατί θα πρέπει οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες να ζουν τις αρχές του ευαγγελίου οι ίδιοι, και όχι απλώς να παροτρύνουν τους άλλους να το κάνουν;

Συζητήστε ως τάξη χαρακτηριστικά που επέδειξε ο Σωτήρας και καταγράψτε τα στον πίνακα. Ερωτήστε πώς η ανάπτυξη αυτών των χαρακτηριστικών στη ζωή μας θα μας βοηθήσει να γίνουμε καλύτεροι ηγέτες. Συζητήστε τι διδάσκουν σχετικά με τη σημασία του παραδείγματος το Κατά Ματθαίον 16:24 και το Άλμα 39:11.

Δώστε μαρτυρία στους μαθητές ότι καθώς ακολουθούν το παράδειγμα του Σωτήρος, αντικατοπτρίζουν το φως Του, ώστε να το ακολουθήσουν άλλοι. Υπενθυμίστε στους μαθητές

ότι σαν Εκείνον πρέπει να αναπτυχθούμε «από χάρη σε χάρη» (βλέπε Δ&Δ 93:13. Βλέπε, επίσης, Νεφί Β' 28:30).

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκκλι

Πρόεδρος της Εκκλησίας

«Η συμβουλή και η προσευχή του προφήτου για τους νέους»

Ensign, Ιαν. 2001, 2-11 ή

New Era, Ιαν. 2001, 4-15

Νομίζω ότι ποτέ πριν δεν υπήρξε μία συγκέντρωση σαν κι αυτήν σε τούτη την Εκκλησία. Απόψε, υπάρχουν τόσοι πολλοί από εσάς. Πόσο καλά φαίνεσθε.

Ορισμένοι από εσάς έχετε έλθει με αμφιβολίες. Ορισμένοι έχουν έλθει με υψηλές προσδοκίες. Θέλω να γνωρίζετε ότι γονάτισα, ζητώντας από τον Κύριο να με ευλογήσει με τη δύναμη και την ικανότητα και τη γλώσσα να προσεγγίσω την καρδιά σας.

Πέραν ετούτης της αιθούσης υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι που συμμετέχουν μαζί μας. Προς τον καθέναν από εσάς λέγω, καλωσόρισε. Είμαι ευτυχής για αυτήν την τεράστια ευκαιρία να σας μιλήσω και αναγνωρίζω πόσο σημαντική είναι.

Είμαι τώρα μεγάλος σε ηλικία – 90 και. Έχω ζήσει πολύ καιρό και έχω ζήσει με μεγάλη αγάπη για τους νέους άνδρες και τις νέες γυναίκες αυτής της Εκκλησίας. Πραγματικώς, τι υπέροχη ομάδα που είσθε. Μιλάτε διάφορες γλώσσες. Είσθε όλοι μέρος μίας μεγάλης οικογενείας. Όμως, είσθε επίσης άτομα, το καθένα με τα προβλήματά του, που επιθυμεί το καθένα απαντήσεις σε αυτά που σας σαστίζουν και σας ανησυχούν. Πόσο σας αγαπούμε και προσευχόμαστε συνεχώς η μεγαλοφυΐα να σας βοηθήσει. Η ζωή σας είναι γεμάτη δύσκολες αποφάσεις και όνειρα και ελπίδες και καημούς να βρείτε αυτό που θα σας φέρει γαλήνη και ευτυχία.

Κάποτε, πριν από πολύ καιρό, ήμουν στην ηλικία σας. Δεν ανησυχούσα για τα ναρκωτικά ή την πορνογραφία, επειδή τότε δεν διείθηντο. Ανησυχούσα για το σχολείο και πού θα

οδηγούσε. Ήταν η εποχή της τρομερής οικονομικής υφέσεως. Ανησυχούσα για το πώς θα μπορούσα να κερδίσω τα προς το ζην. Υπηρέτησα σε μία ιεραποστολή, αφού τελείωσα το πανεπιστήμιο. Πήγα στην Αγγλία. Ταξιδεύσαμε με τρένο ως το Σικάγο, μετεπιβίβασθήκαμε σε λεωφορείο στην πόλη και συνεχίσαμε για τη Νέα Υόρκη, όπου πήραμε ένα ατμόπλοιο για τις Βρετανικές Νήσους. Ενώ ήμαστε στο λεωφορείο στο Σικάγο, μία γυναίκα είπε στον οδηγό: «Τι είναι αυτό το κτήριο εμπρός;» Εκείνος είπε: «Κυρία, αυτό είναι το κτήριο της Επιτροπής εμπορίου του Σικάγου. Κάθε εβδομάδα κάποιος που χάνει την περιουσία του, πηδά από ένα εξ αυτών των παραθύρων. Δεν έχει τίποτε άλλο για να ζήσει».

Τέτοιοι καιροί ήταν. Ήταν κακοί και άσχημοι. Αυτός που δεν έζησε κατά την περίοδο εκείνη, δεν θα την κατανοήσει ποτέ πλήρως. Ελπίζω με όλη μου την καρδιά ότι δεν θα έχουμε τίποτε σαν κι αυτό πάλι.

Εδώ είσθε στο κατώφλι της ωριμότητας. Κι εσείς ανησυχείτε για το σχολείο. Ανησυχείτε για τον γάμο. Ανησυχείτε για πολλά πράγματα. Σας δίδω την υπόσχεση ότι ο Θεός δεν θα σας εγκαταλείψει, εάν βαδίζετε στα βήματά Του με την καθοδήγηση των εντολών Του.

Αυτή είναι η εποχή σπουδαίας ευκαιρίας. Είσθε τόσο τυχεροί που ζείτε. Ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας δεν ήταν η ζωή γεμάτη με τόσες ευκαιρίες και προκλήσεις. Όταν γεννήθηκα εγώ, το μέσο προσδόκιμο ζωής ενός ανδρός ή μίας γυναίκας στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλες δυτικές χώρες ήταν τα 50 έτη. Τώρα είναι άνω των 75 ετών. Μπορείτε να το φαντασθείτε αυτό; Κατά μέσο όρο μπορείτε να αναμένετε ότι θα ζήσετε τουλάχιστον 25 έτη περισσότερο από κάποιον ο οποίος έζησε το 1910.

Αυτή είναι η εποχή μίας εκρήξεως γνώσεων. Παραδείγματος χάριν, όταν ήμουν στην ηλικία σας δεν υπήρχαν αντιβιοτικά. Όλα αυτά τα υπέροχα φάρμακα ανακαλύφθηκαν και τελειοποιήθηκαν κατά τα πρόσφατα έτη. Ορισμένες εκ των μεγάλων μαστιγών της γης έχουν χαθεί. Η ευλογία κάποτε αφάνιζε ολόκληρους πληθυσμούς. Έχει εκλείψει εντελώς. Είναι θαύμα. Η πολιομυελίτις ήταν κάποτε φόβος και τρόμος

κάθε μητέρας. Θυμάμαι που επεσκέφθην έναν άνδρα με πολιομυελίτιδα στο επαρχιακό νοσοκομείο. Ήταν σε έναν μεγάλο τεχνητό πνεύμονα που κινούσε τους δικούς του πνεύμονες καθώς φούσκωνε και ξεφούσκωνε. Δεν υπήρχε ελπίδα για εκείνον. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει από μόνος του. Πέθανε, αφήνοντας τη σύζυγο και τα παιδιά του. Αυτή η τρομερή ασθένεια έχει τώρα εκλείψει. Κι αυτό είναι θαύμα. Και το ίδιο συμβαίνει με άλλα ζητήματα.

Ασφαλώς αντιμετωπίζετε δυσκολίες. Κάθε γενεά που βάδιση στη γη έχει αντιμετωπίσει δυσκολίες. Θα μπορούσαμε να δαπανήσουμε ολόκληρο το βράδυ μιλώντας για αυτές. Όμως, από όλες τις δυσκολίες που έχουν αντιμετωπισθεί κατά το παρελθόν, αυτές που έχουμε σήμερα, πιστεύω, δύνανται να τύχουν εύκολης μεταχειρίσεως. Το λέγω αυτό, επειδή δύνανται να ελεγχθούν. Κατά κύριο λόγο εμπεριέχουν ατομικές αποφάσεις που έχουν να κάνουν με τη συμπεριφορά, αλλά αυτές οι αποφάσεις δύνανται να ληφθούν και να ακολουθηθούν. Και όταν συμβεί αυτό, η δυσκολία είναι πίσω μας.

Υποθέτω ότι οι περισσότεροι από εσάς είσθε στο σχολείο. Είμαι ευχαριστημένος που έχετε αυτήν την ευκαιρία και αυτήν την επιθυμία. Ελπίζω ότι μελετάτε επιμελώς και ότι η μεγάλη σας φιλοδοξία είναι να πάρετε 10 (άριστα) στα διάφορα μαθήματά σας. Ελπίζω ότι οι δάσκαλοί σας θα είναι γενναιόδωροι μαζί σας και ότι οι σπουδές σας θα αποφέρουν υψηλούς βαθμούς και εξαιρετική μόρφωση. Δεν θα μπορούσα να ευχηθώ τίποτε καλύτερο για εσάς στα καθήκοντά σας του σχολείου.

Απόψε θα αφήσω τους δασκάλους σας να σας δώσουν το 10 που ελπίζω ότι θα κερδίσετε. Θα ήθελα να κάνω λόγο περί ορισμένων σημείων.

1. *Να είσθε ευγνώμονες.*
2. *Να είσθε έξυπνοι.*
3. *Να είσθε καθαροί.*
4. *Να είσθε αληθινοί.*
5. *Να είστε ταπεινοί.*
6. *Να προσεύχεσθε...*

Να είσθε ευγνώμονες. Υπάρχει μία λέξη που ίσως σημαίνει περισσότερο από όλες τις άλλες. Είναι το «ευχαριστώ». Συγκρίσιμες λέξεις ευρίσκονται σε κάθε άλλη γλώσσα, όπως *gracias, merci, danke, obrigado, domo*.

Η συνήθεια του να λέγει κάποιος ευχαριστώ αποτελεί σημείο ενός μορφωμένου ανδρός ή γυναίκός. Με ποιον δυσαρεστείται ο Κύριος; Κατονομάζει «εκείν[οι] που δεν ομολογούν το χέρι του στα πάντα» (Δ&Δ 59:21). Δηλαδή, όσοι βαδίζουν χωρίς έκφραση ευγνωμοσύνης. Βαδίστε με ευγνωμοσύνη στην καρδιά σας, αγαπητοί μου φίλοι. Να είσθε ευγνώμονες για τις υπέροχες ευλογίες που είναι δικές σας. Να είσθε ευγνώμονες για τις έξοχες ευκαιρίες που έχετε. Να είσθε ευγνώμονες για τους γονείς σας, οι οποίοι ενδιαφέρονται τόσο πολύ για εσάς και οι οποίοι έχουν εργασθεί τόσο πολύ σκληρά, για να σας τα προσφέρουν. Δώστε τους την ευκαιρία να μάθουν ότι είσθε ευγνώμονες. Πείτε ευχαριστώ στη μητέρα και τον πατέρα σας. Πείτε ευχαριστώ στους φίλους σας. Πείτε ευχαριστώ στους δασκάλους σας. Να εκφράζετε εκτίμηση σε οιονδήποτε σας κάνει μια χάρη ή σας βοηθά με κάποιον τρόπο.

Να ευχαριστείτε τον Κύριο για την καλοσύνη Του προς εσάς. Να ευχαριστείτε τον Παντοδύναμο για τον Αγαπημένο Του Υιό, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος έχει κάνει για εσάς αυτό που κανείς άλλος σε αυτόν τον κόσμο δεν θα μπορούσε να κάνει. Να Τον ευχαριστείτε για το μεγάλο παράδειγμα Του, για τις έξοχες διδασκαλίες Του, για το χέρι Του που εκτείνεται να υψώσει και να βοηθήσει. Σκεφθείτε το νόημα της εξιλεώσεώς Του. Διαβάστε σχετικά με Αυτόν και διαβάστε τα λόγια Του στην Καινή Διαθήκη και στο Νεφί Γ', στο Βιβλίο του Μόρμον. Διαβάστε τα σιωπηλώς στον εαυτόν σας και κατόπιν συλλογισθείτε τα. Προσφέρετε την καρδιά σας στον Πατέρα σας στους Ουρανοίς με ευγνωμοσύνη για τη δωρεά του Αγαπημένου Του Υιού.

Να ευχαριστείτε τον Κύριο για την θαυμαστή Εκκλησία Του αυτήν τη σπουδαία εποχή της ιστορίας. Να Τον ευχαριστείτε για όλα όσα σας προσφέρει [η Εκκλησία]. Να Τον ευχαριστείτε για φίλους και αγαπημένα πρόσωπα, για γονείς και αδελφούς, για την οικογένεια. Αφήστε το πνεύμα ευχαριστίας να οδηγήσει και

να ευλογεί τις ημέρες και τις νύκτες σας. Καταβάλλετε προσπάθειες για αυτό. Θα ανακαλύψετε ότι αποφέρει υπέροχα αποτελέσματα.

Δεύτερον – να είσθε έξυπνοι.

Προχωρείτε στην πιο ανταγωνιστική εποχή που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Όλα γύρω σας είναι ανταγωνισμός. Χρειάζεσθε όλη την εκπαίδευση που μπορείτε να αποκτήσετε. Θυσιάστε ένα αυτοκίνητο, θυσιάστε οτιδήποτε χρειάζεται να θυσιαστεί, για να πληρώτε τις προϋποθέσεις να κάνετε το έργο του κόσμου. Αυτός ο κόσμος θα σας πληρώσει σε μεγάλο βαθμό από που νομίζει ότι αξίζετε και η αξία σας αυξηθεί καθώς αποκτάτε μόρφωση και επάρκεια στον τομέα της επιλογής σας.

Ανήκετε σε μία εκκλησία που διδάσκει τη σημασία της μορφώσεως. Έχετε την προσταγή από τον Κύριο να εκπαιδεύσετε τον νου και την καρδιά και τα χέρια σας. Ο Κύριος έχει πει: «Διδάξτε με επιμέλεια ...αυτά που είναι στους ουρανοίς και στη γη, και κάτω από τη γη. Αυτά που υπήρξαν, αυτά που υπάρχουν, αυτά που πρέπει σύντομα να συμβούν. Αυτά που είναι στον τόπο σας, αυτά που είναι μακριά. Τους πολέμους και τις περιπλοκές των εθνών, και τις κρίσεις που είναι επάνω στη χώρα. Και επίσης το να μάθετε για κράτη και για βασιλεία – Όποτε να μπορείτε να είστε έτοιμοι κατά τα πάντα» (Δ&Δ 88:78-80).

Προσέξτε, αυτά δεν είναι τα λόγια μου. Αυτά είναι τα λόγια του Κυρίου που σας αγαπά. Θέλει να εκπαιδεύσετε τον νου και τα χέρια σας, για να γίνετε επιρροή για καλό καθώς προχωρείτε με τη ζωή σας. Και καθώς το κάνετε και αποδίδετε με αρίστευση, θα φέρετε τιμή στην Εκκλησία, διότι θα θεωρείσθε άνδρας ή γυναίκα με ακεραιότητα και ικανότητα και ευσυνείδητη δεξιότητα. Να είσθε έξυπνοι. Μην είσθε ανόητοι. Δεν μπορείτε να ξεγελάσετε ή να εξαπατήσετε τους άλλους χωρίς να ξεγελάσετε ή να εξαπατήσετε τον εαυτόν σας.

Πριν από πολλά χρόνια εργαζόμουν για έναν σιδηρόδρομο στα κεντρικά γραφεία στο Ντένβερ. Ήμουν υπεύθυνος για αυτό που αποκαλείται διαχείριση κυκλοφορίας. Αυτό ήταν κατά την εποχή όπου σχεδόν όλοι χρησιμοποιούσαν επιβατικές αμαξοστοιχίες. Ένα πρωινό έλαβα

μία κλήση από τον ομόλογο συνάδελφό μου στο Νιουάρκ του Νιου Τζέρσι. Είπε: «Το τρένο με αριθμό τάδε έχει φθάσει, αλλά δεν έχει βαγόνι αποσκευών. Κάπου, 300 επιβάτες έχασαν τις αποσκευές τους και έχουν τρελαθεί».

Πήγα αμέσως στη δουλειά, για να ανακαλύψω πού μπορεί να είχε πάει. Ανεκάλυψα ότι είχε φορτωθεί κανονικά και τεθεί στις σιδηροτροχιές στο Οουκλαντ της Καλιφόρνιας. Είχε μετακινηθεί στον δικό μας σιδηρόδρομο στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, είχε μεταφερθεί στο Ντένβερ, κάτω στο Πουέμπλο, είχε τεθεί σε άλλη γραμμή και μετακινήθηκε στο Σεντ Λούις. Εκεί έπρεπε να το χειρισθεί άλλη σιδηροδρομική εταιρεία, η οποία θα το πήγαινε στο Νιουάρκ του Νιου Τζέρσι. Όμως, κάποιος απερίσκεπτος κλειδούχος σιδηροδρομικής γραμμής στις υπαίθριες αποθήκες του Σεντ Λούις μετακίνησε ένα μικρό κομμάτι χάλυβος μόλις 7,62 εκατοστά, το κλείθρο, και κατόπιν σήκωσε το μοχλό για να αποσυνδέσει το βαγόνι. Ανακαλύψαμε ότι ένα βαγόνι αποσκευών που άνηκε στο Νιουάρκ του Νιου Τζέρσι, ήταν στην πραγματικότητα στη Νέα Ορλεάνη της Λουιζιάνα – 2.414 χιλιόμετρα από τον προορισμό του. Απλώς η μετακίνηση 7,62 εκατοστών του κλείθρου στις υπαίθριες αποθήκες του Σεντ Λούις από έναν απρόσεκτο υπάλληλο, το είχε εκκινήσει σε λάθος πορεία και η απόσταση από τον πραγματικό του προορισμό αυξήθηκε εντυπωσιακά. Το ίδιο συμβαίνει με τη ζωή μας. Αντί να ακολουθήσουμε μία σταθερά πορεία, παρασυρόμαστε από κάποια εσφαλμένη ιδέα σε άλλη κατεύθυνση. Η μετακίνηση από τον αρχικό μας προορισμό μπορεί να είναι πολύ μικρή, αλλά εάν συνεχισθεί, αυτή η πολύ μικρή μετακίνηση γίνεται μεγάλο κενό και θα βρεθούμε μακριά από εκεί όπου προοριζόμαστε να πάμε.

Έχετε παρατηρήσει ποτέ μία από αυτές τις πύλες αγροκτημάτων 5 μέτρων; Όταν ανοίγει, ανοίγει διάπλατα. Το τέλος στους μεντεσέδες μετακινείται τόσο ελαφρώς, ενώ στην περίμετρο η κίνηση είναι μεγάλη. Τα μικρά πράγματα, στα οποία κάνει στροφή η ζωή, κάνουν τη μεγάλη διαφορά στη ζωή μας, αγαπητοί μου νεαροί φίλοι.

Να είσθε έξυπνοι. Ο Κύριος θέλει να εκπαιδεύσετε τον νου και τα χέρια σας, όποιος κι αν είναι ο τομέας της επιλογής σας. Είτε είναι να

επισκευάζετε ψυγεία είτε είναι η δουλειά ενός επιδέξιου χειρουργού, πρέπει να εκπαιδευτείτε. Επιδιώξτε την καλύτερη διαθέσιμη μαθητεία. Γίνετε μάστορας με ακεραιότητα στον κόσμο που απλώνεται εμπρός σας. Επαναλαμβάνω, θα φέρετε τιμή στην Εκκλησία και θα ευλογηθείτε γενναιόδωρα χάριν αυτής της εκπαίδευσής σας.

Δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία, απολύτως καμία, ότι η εκπαίδευση ανταμείβει. Μην βραχυκυκλώνετε τη ζωή σας. Εάν το κάνετε, θα το πληρώσετε ζανά και ζανά.

Τρίτον – *να είσθε καθαροί*. Ζούμε σε έναν κόσμο που είναι γεμάτος βρομιά και ρυπαρότητα, έναν κόσμο που όζει πονηρίας. Είναι τριγύρω μας. Είναι επί της τηλεοπτικής οθόνης. Είναι στις ταινίες. Είναι στα δημοφιλή έντυπα. Είναι στο Διαδίκτυο. Δεν είσθε εις θέσιν να την παρακολουθείτε, αγαπητοί μου φίλοι. Δεν είσθε εις θέσιν να αφήσετε αυτό το βρόμικο δηλητήριο να σας αγγίξει. Μείνετε μακριά από αυτό. Αποφύγετέ το. Δεν μπορείτε να ενοικιάζετε βιντεοταινίες και να τις παρακολουθείτε καθώς παρουσιάζουν εξευτελιστικά πράγματα. Εσείς νέοι άνδρες, οι οποίοι φέρετε την ιεροσύνη του Θεού δεν μπορείτε να αναμειγνύετε αυτήν τη βρομιά με την αγία ιεροσύνη.

Να αποφεύγετε τα πονηρά λόγια. Μην παίρνετε το όνομα του Κυρίου μάταια. Από τις βροντές του Σινά, το δάκτυλο του Κυρίου έγραψε στις πέτρινες πλάκες: «Μη πάρεις το όνομα του Κυρίου του Θεού σου μάταια» (Έξοδος 20:7).

Δεν αποτελεί ένδειξη ανδρισμού να χρησιμοποιούμε το όνομα του Παντοδύναμου ή του Αγαπημένου Του Υιού με μάταιο και επιπόλαιο τρόπο, όπως πολλοί είναι ευεπίφοροι στο να το κάνουν.

Να επιλέγετε τους φίλους σας με προσοχή. Εκείνοι θα σας οδηγήσουν στην μία ή την άλλη κατεύθυνση. Όλοι θέλουν φίλους. Όλοι χρειάζονται φίλους. Κανείς δεν επιθυμεί να είναι χωρίς φίλους. Όμως, ποτέ μην λησμονήσετε το γεγονός ότι οι φίλοι σας θα σας οδηγήσουν κατά μήκος των μονοπατιών που θα ακολουθήσετε.

Ενώ θα πρέπει να είσθε φιλικόι με όλους τους ανθρώπους, επιλέξτε με μεγάλη προσοχή αυτούς τους οποίους επιθυμείτε να έχετε κοντά σας. Θα είναι οι φρουροί σας σε καταστάσεις

όπου ενδεχομένως να αμφιταλαντεύεστε μεταξύ επιλογών και εσείς με τη σειρά σας ενδεχομένως να τους σώσετε.

Να είσθε καθαροί. Μην σπαταλάτε τον χρόνο σας σε καταστροφική διασκέδαση. Προσφάτως έγινε στην Κοιλιάδα της Σωλτ Λέηκ ένα θέαμα που παρουσίασε ένα περιοδεύον μουσικό συγκρότημα. Μου είπαν ότι ήταν βρομερό, ότι ήταν λάγνο, ότι ήταν πονηρό από κάθε άποψη. Οι νέοι αυτής της κοινότητας είχαν πληρώσει 25 με 35 δολάρια είσοδο. Τι πήραν για τα χρήματά τους; Μόνον μία σαγηνευτική φωνή που τους ωθούσε να κινηθούν στην κατεύθυνση των αηδιαστικών πραγμάτων της ζωής. Σας παρακαλώ, φίλοι μου, μείνετε μακριά από τέτοια. Δεν θα σας βοηθήσουν. Μόνον θα σας τραυματίσουν.

Μίλησα προσφάτως στις μητέρες και τους πατέρες σας. Ανάμεσα στ' άλλα, τους μίλησα για τις δερματοσιτίξιες.

Ποια δημιουργία είναι πιο θαυμάσια από το ανθρώπινο σώμα; Τι υπέροχο είναι το σώμα ως το έργο-αποκορύφωμα του Παντοδύναμου.

Ο Παύλος, γράφοντας τους Κορινθίους, είπε: «Δεν ξέρετε ότι είστε ναός του Θεού, και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;

»Αν κάποιος φθείρει τον ναό του Θεού, τούτον θα τον φθείρει ο Θεός· επειδή, ο ναός του Θεού είναι άγιος, ο οποίος είστε εσείς» (Προς Κορινθίους Α΄ 3:16-17).

Σκεφθήκατε ποτέ ότι το σώμα σας είναι άγιο; Είστε τέκνο του Θεού. Το σώμα σας είναι δημιουργία Του. Θα παραμορφώνετε αυτήν τη δημιουργία με απεικονίσεις ανθρώπων, ζώων και λέξεων που θα ζωγραφίζονταν στο δέρμα σας;

Σας υπόσχομαι ότι θα έλθει ο καιρός, εάν έχετε δερματοσιτίξιες, που θα μετανιώσετε για την πράξη σας. Δεν μπορούν να ξεπλυθούν. Είναι μόνιμες. Μπορούν να αφαιρεθούν μόνον με μία ακριβή και επίπονη διαδικασία. Εάν έχετε δερματοσιτίξια, τότε πιθανώς για το υπόλοιπο της ζωής σας θα την κουβαλάτε μαζί σας. Πιστεύω ότι θα έλθει ο καιρός όπου θα αποτελεί ντροπή για εσάς. Αποφύγετέ το. Εμείς, ως αδελφοί σας που σας αγαπούμε, σας παρακαλούμε να μην γίνετε τόσο ασεβείς στο σώμα το οποίο σας έχει δώσει ο Κύριος.

Επιτρέψατέ μου να αναφέρω τα σκουλαρίκια και τα δακτυλίδια που μπαίνουν σε άλλα μέρη του σώματος. Αυτά δεν είναι ανδροπρεπή. Δεν είναι ελκυστικά. Εσείς, νέοι άνδρες, φαίνεσθε καλύτερα χωρίς αυτά, και πιστεύω ότι θα αισθάνεσθε καλύτερα χωρίς αυτά. Όσον αφορά στις νέες γυναίκες, δεν χρειάζεται να στολίζετε με πολλαπλά σκουλαρίκια τα αφτιά σας. Ένα ζεύγος σκουλαρίκια είναι αρκετό.

Τα αναφέρω αυτά, επειδή και πάλι αφορούν στο σώμα σας.

Πόσο πραγματικώς περιποιημένη είναι μία νέα γυναίκα που είναι καθαρή στο σώμα και τον νου. Είναι θυγατέρα του Θεού για την οποία ο Επουράνιος Πατέρας της μπορεί να υπερηφανεύεται. Πόσο ωραίος είναι ένας νέος άνδρας που είναι περιποιημένος. Είναι υιός του Θεού, ο οποίος εκρίθη άγιος να φέρει την αγία ιεροσύνη του Θεού. Δεν χρειάζεται δερματοσιτίξιες ή σκουλαρίκια επί του σώματός του ή μέσα σε αυτό. Η Πρώτη Προεδρία και η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων είναι ηνωμένες στην παροχή συμβουλών εναντίον αυτών των πραγμάτων.

Κι ενώ κάνω λόγο περί αυτών των ζητημάτων, θέλω να τονίσω εκ νέου το ζήτημα της πορνογραφίας. Έχει γίνει βιομηχανία 10 δις δολαρίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ορισμένοι άνδρες πλουτίζουν εις βάρος χιλιάδων επί χιλιάδων που είναι τα θύματά τους. Μείνετε μακριά από αυτό. Είναι διεγερτικό, αλλά θα σας καταστρέψει. Θα παραμορφώσει τις αισθήσεις σας. Θα δημιουργήσει μέσα σας μία όρεξη για την οποία θα κάνετε τα πάντα να ικανοποιήσετε. Και μην προσπαθήσετε να δημιουργήσετε σχέσεις μέσω του Διαδικτύου και των αιθουσών συνομιλίας (chat rooms). Μπορούν να σας οδηγήσουν κάτω στην άβυσσο της θλίψεως και της πικρίας.

Πρέπει επίσης να πω λίγα σχετικώς με τα ναρκωτικά και τις παράνομες χημικές ουσίες. Γνωρίζετε τι πιστεύω για αυτά. Δεν με ενδιαφέρει τι ποικιλία υπάρχει. Θα σας καταστρέψουν, αν τα επιδιώξετε. Θα γίνετε σκλάβοι τους. Απαξ και είσθε υπό την επιρροή τους, θα κάνετε τα πάντα, για να αποκτήσετε χρήματα και να αγοράσετε περισσότερα.

Εξεπλάγην, ενώ παρακολουθούσα ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα, που έμαθα ότι γονείς έμαθαν

τα ναρκωτικά στα παιδιά τους στο 20 τοις εκατό των περιπτώσεων. Δεν μπορώ να καταλάβω αυτό που θεωρώ ως ηλιθιότητα αυτών των γονέων. Τι διαφορετικό μέλλον για τα παιδιά τους από αυτό της σκλαβιάς θα μπορούσαν να δουν σε αυτά; Τα ναρκωτικά και οι παράνομες χημικές ουσίες θα καταστρέψουν εντελώς όσους εθίζονται σε αυτά.

Η συμβουλή μου, η έκκλησή μου προς εσάς, όμορφοι νέοι άνδρες και γυναίκες, είναι να μείνετε εντελώς μακριά από αυτά. Δεν χρειάζεται να πειραματίεσθε με αυτά. Κοιτάζτε γύρω σας και δείτε τα αποτελέσματα που έχουν στους άλλους. Δεν υπάρχει η ανάγκη για οιοδήποτε αγόρι ή κορίτσι Αγίων των Τελευταίων Ημερών, νέο άνδρα ή νέα γυναίκα, ακόμη και να τα δοκιμάσει. Μείνετε μακριά από αυτούς τους εθισμούς που αλλοιώνουν τον νου και διαμορφώνουν συνήθειες.

Και τώρα λίγα λόγια για το πιο κοινό και δυσκολότερο από όλα τα προβλήματα που εσείς νέοι άνδρες και νέες γυναίκες πρέπει να χειρισθείτε. Είναι η σχέση που έχετε μεταξύ υμών. Αντιμετωπίζετε το πιο δυνατό από τα ανθρώπινα ένστικτα. Μόνον η θέληση για ζωή πιθανόν να το υπερβαίνει.

Ο Κύριος μάς έχει κάνει ελκυστικούς μεταξύ αλλήλων για έναν σπουδαίο σκοπό. Όμως, αυτή η έλξη δύναται να οδηγήσει σε επικίνδυνες καταστάσεις, εκτός κι αν τεθεί υπό έλεγχο. Είναι όμορφη, όταν τυγχάνει ορθού χειρισμού. Είναι θανατηφόρος, εάν βγει εκτός ελέγχου.

Γι' αυτόν τον λόγο η Εκκλησία συμβουλεύει εναντίον των πρώιμων ραντεβού. Αυτός ο κανών δεν έχει σχεδιασθεί για να σας πληγώσει με οιονδήποτε τρόπο. Έχει σχεδιασθεί για να σας βοηθήσει και θα το κάνει, εάν τον τηρείτε.

Τα συνεχή ραντεβού σε πρώιμη ηλικία οδηγούν τόσο συχνά σε τραγικές καταστάσεις. Μελέτες έχουν δείξει ότι όσο περισσότερο ένα αγόρι και ένα κορίτσι βγαίνουν ραντεβού τόσο πιο πιθανόν είναι να μπλέξουν σε μπελάδες.

Είναι καλύτερα, φίλοι μου, να βγαίνετε ραντεβού με διάφορους συνοδούς, έως ότου είσθε έτοιμοι να παντρευτείτε. Να περνάτε καλά, αλλά μείνετε μακριά από την οικειότητα. Κρατήστε τα χέρια σας για τον εαυτόν

σας. Μπορεί να μην είναι εύκολο, αλλά είναι δυνατόν.

Εσείς, νέοι άνδρες, που σχεδιάζετε να πάτε σε ιεραποστολή, πρέπει να αναγνωρίσετε ότι η σεξουαλική αμαρτία μπορεί να σας στερήσει αυτήν την ευκαιρία. Ενδεχομένως να σκεφθείτε ότι μπορείτε να την κρύψετε. Η μακρά εμπειρία έχει δείξει ότι δεν μπορείτε. Για να υπηρετήσετε σε μία αποτελεσματική ιεραποστολή, πρέπει να έχετε το Πνεύμα του Κυρίου, και η αποκρυφθείσα αλήθεια δεν συνδυάζεται με αυτό το Πνεύμα. Αργά ή γρήγορα θα αισθανθείτε την ώθηση να ομολογήσετε τις προγενέστερες παραβάσεις σας. Καλώς είπε ο Σερ Γκάλαχαντ: «Η δύναμή μου είναι σαν τη δύναμη δέκα, επειδή η καρδιά μου είναι αγνή» (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad* [1842], 1^η στροφή).

Αγαπητοί μου νεαροί φίλοι, στα ζητήματα του σεξ γνωρίζετε ποιο είναι το σωστό. Γνωρίζετε όταν βαδίζετε σε επικίνδυνο έδαφος, όταν είναι τόσο εύκολο να παραπατήσετε και να ολισθήσετε στον λάκκο της παραβάσεως. Σας παρακαλώ να είσθε προσεκτικοί, να είσθε ασφαλείς πίσω από τον κρημό της αμαρτίας, από τον οποίον είναι τόσο εύκολο να πέσετε. Διατηρήστε τον εαυτόν σας καθαρό από το σκοτεινό και απογοητευτικό κακό της σεξουαλικής παραβάσεως. Βαδίστε στο ηλιόφως αυτής της γαλήνης, η οποία προέρχεται από την υπακοή στις εντολές του Κυρίου.

Εάν υπάρχει κάποιος που έχει περάσει τη γραμμή, ο οποίος έχει ήδη παραβεί τους νόμους, υπάρχει ελπίδα για εσένα; Ασφαλώς υπάρχει. Εκεί όπου υπάρχει αληθινή μετάνοια, υπάρχει και συγχώρηση. Αυτή η διαδικασία αρχίζει με προσευχή. Ο Κύριος έχει πει: «Όποιος έχει μετανοήσει για τις αμαρτίες του, είναι συγχωρεμένος, και εγώ, ο Κύριος, δεν τις θυμάμαι πια» (Δ&Δ 58:42). Μοιρασείτε το φορτίο με τους γονείς σας, εάν μπορείτε. Και ασφαλώς, εξομολογηθείτε στον επίσκοπό σας, ο οποίος είναι έτοιμος να σας βοηθήσει.

Επόμενο – *να είσθε αληθινόι.*

Είπε ο Σαίξπηρ: «Με τον ίδιο σου τον εαυτόν να είσαι αληθινός, και πρέπει να ακολουθήσει, όπως η νύκτα την ημέρα, το ότι δεν θα είσαι δολερός με κανέναν άνθρωπο» (*Άμλετ*, I, iii, 78–81). Έχετε μία τεράστια κληρονομία. Έχετε

σπουδαίο υπόβαθρο ευγενών προγόνων. Πολλοί από εσάς είστε απόγονοι πρωτοπόρων, οι οποίοι απεβίωσαν κατά εκατοντάδες και χιλιάδες στη μαρτυρία για την αλήθεια αυτού του έργου. Εάν μπορούσαν να σας κοιτάζουν, θα σας παρακαλούσαν: «Να είστε αληθινοί. Να είστε αφοσιωμένοι. Να είστε 'αληθινοί στην πίστη που αγάπησαν οι γονείς μας, αληθινοί στην πίστη για την οποία απωλέσθησαν μάρτυρες'». »Θα έλεγαν: 'Πίστη των πατέρων μας, αγία πίστη, θα είμαστε αληθινοί σ' εσένα ως τον θάνατο'» (Hymns, 254 και 284).

Και όσοι από εσάς ενδεχομένως να μην κατάγεστε από πρωτοπόρους προγόνους, ανήκετε σε μία εκκλησία η οποία έχει ενδυναμωθεί από την αφοσίωση και την ακλόνητη στοργή των μελών της διαμέσου των γενεών. Τι θαυμάστο να ανήκετε σε μία κοινωνία της οποίας οι σκοποί είναι ευγενείς, της οποίας τα επιτεύγματα είναι τεράστια, της οποίας το έργο είναι ανυψωτικό, ακόμη και ηρωικό. Να είστε αφοσιωμένοι στην Εκκλησία υπό όλες τις συνθήκες. Σας δίδω την υπόσχεση ότι τα μέλη της εξουσίας αυτής της Εκκλησίας δεν θα σας βγάλουν ποτέ από τον σωστό δρόμο. Θα σας οδηγήσουν σε μονοπάτια ευτυχίας.

Εσείς, που είστε μέλη αυτής της Εκκλησίας, πρέπει να είστε αφοσιωμένοι σε αυτήν. Αυτή είναι η εκκλησία σας. Έχετε τόσο μεγάλη ευθύνη στο πεδίο ενεργειών σας όπως έχω και εγώ στο δικό μου πεδίο ενεργειών. Σας ανήκει όπως μου ανήκει. Έχετε ασπασθεί το ευαγγέλιό του. Έχετε πάρει επάνω σας μία διαθήκη στα ύδατα της βαπτίσεως. Αυτήν την ανανεώνετε κάθε φορά που μεταλαμβάνετε. Αυτές οι διαθήκες θα προστεθούν, όταν νυμφευθείτε στον ναό. Δεν μπορείτε να τις παίρνετε ελαφρά τη καρδία. Είναι πολύ σπουδαίες. Αυτό είναι το ίδιο το έργο του Θεού, σχεδιασμένο να πραγματοποιήσει την αθανασία και την αιώνια ζωή των υιών και των θυγατέρων Του.

Βαδίζετε με πίστη ενώπιόν Του, με το κεφάλι σας ψηλά, υπερήφανοι για την ιδιότητά σας ως μέλους σε αυτόν τον σπουδαίο σκοπό και βασιλείο, το οποίο έχει αποκαταστήσει στη γη κατά την τελευταία ετούτη θεϊκή νομή της πληρότητος των καιρών. Γιατί; Για να σας φέρει ευτυχία.

Να είστε αληθινοί με τις πεποιθήσεις σας. Γνωρίζετε ποιο είναι το σωστό και γνωρίζετε ποιο είναι το λάθος. Γνωρίζετε πότε κάνετε το σωστό. Γνωρίζετε πότε δίδετε δύναμη στον σωστό σκοπό. Να είστε αφοσιωμένοι. Να είστε πιστοί. Να είστε αληθινοί, αγαπημένοι μου φίλοι σε αυτό το μέγα βασίλειο.

Πέμπτον – να είστε ταπεινοί.

Δεν υπάρχει θέση για την αλαζονεία στη ζωή μας. Δεν υπάρχει θέση για την έπαρση. Δεν υπάρχει θέση για τον εγωισμό. Έχουμε να κάνουμε ένα μέγα έργο. Έχουμε να επιτύχουμε πράγματα. Χρειαζόμαστε οδηγίες στην επιδίωξη της εκπαιδεύσεώς μας. Χρειαζόμαστε βοήθεια στην επιλογή ενός/μίας αιωνίου συντρόφου.

Ο Κύριος έχει πει: «Να είσαι ταπεινόφρωνας. Και ο Κύριος ο Θεός σου θα σε οδηγήσει από το χέρι, και θα σου δώσει εκπλήρωση των προσευχών σου» (Δ&Δ 112:10).

Τι τεράστια υπόσχεση έχει δοθεί σε αυτήν τη δήλωση. Εάν δεν έχουμε έπαρση, υπερηφάνεια και αλαζονεία, εάν είμαστε ταπεινοί και υπάκουοι, τότε ο Κύριος θα μας οδηγήσει από το χέρι και θα εισακούσει τις προσευχές μας. Τι σπουδαιότερο θα μπορούσαμε να ζητήσουμε; Δεν υπάρχει τίποτε που να συγκρίνεται με αυτό.

Ο Σωτήρας, στη μεγάλη επί του Όρους Ομιλία, διεκήρυξε: «Μακάριοι οι πράοι: επειδή, αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη» (Κατά Ματθαίον 5:5).

Πιστεύω ότι οι πράοι και οι ταπεινοί είναι αυτοί που μπορούν να διδαχθούν. Είναι πρόθυμοι να μάθουν. Είναι πρόθυμοι να ακούσουν τους ψιθύρους της μικρής, σιγαλής σαν αύρας φωνής για καθοδήγηση στη ζωή τους. Θέτουν τη σοφία του Κυρίου υπεράνω της δικής τους σοφίας.

Και αυτό οδηγεί στο τελευταίο – *να προσεύχεσθε.*

Δεν μπορείτε να το κάνετε μόνοι σας. Κοιτάζω αυτό το τεράστιο εκκλησίασμα και γνωρίζω ότι είστε νέοι άνθρωποι που προσεύχεσθε, που γονατίζετε και μιλάτε με τον Κύριο. Γνωρίζετε ότι Εκείνος είναι η πηγή πάσης σοφίας.

Χρειαζόσθε τη βοήθειά Του και γνωρίζετε ότι χρειαζόσθε τη βοήθειά Του. Δεν μπορείτε να το

κάνετε μόνοι σας. Θα φθάσετε στο σημείο να το συνειδητοποιήσετε και να το αναγνωρίζετε ολοένα και περισσότερο καθώς περνούν τα χρόνια. Επομένως, ζήστε με καλή συνείδηση, ώστε να μπορείτε να μιλάτε με τον Κύριο. Γονατίστε και ευχαριστείτε Τον για την καλοσύνη Του προς εσάς και εκφράστε προς Εκείνον τις χρηστές επιθυμίες της καρδιάς σας. Το θαύμα όλου αυτού είναι ότι ακούει. Απαντά. Απαντά – όχι πάντοτε όπως θα επιθυμούσαμε ότι θα απαντούσε, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία στον νου μου ότι απαντά.

Έχετε τεράστια ευθύνη, εσείς, νέοι άνδρες και νέες γυναίκες. Είστε το άθροισμα όλων των γενεών που έχουν περάσει πριν από εσάς. Όλα όσα έχετε από το σώμα και τον νου έχουν περάσει σε εσάς μέσω των γονέων σας. Κάποτε θα γίνετε γονείς και θα περάσετε στις επόμενες γενεές τα χαρακτηριστικά του σώματος και του νου, τα οποία έχετε λάβει από το παρελθόν. Μην σπάσετε την αλυσίδα των γενεών της οικογενείας σας. Διατηρήστε την λαμπερή και γερή. Τόσα πολλά εξαρτώνται από εσάς. Είστε τόσο πολύ πολύτιμοι. Σημαίνετε τόσα πολλά για αυτήν την Εκκλησία. Δεν θα μπορούσε να είναι η ίδια χωρίς εσάς. Σταθείτε ψηλά, υπερήφανοι για την κληρονομία σας ως υιοί και θυγατέρες του Θεού. Στραφείτε σε Εκείνον για κατανόηση και καθοδήγηση. Βαδίστε σύμφωνα με τα διδάγματα και τις εντολές Του.

Μπορείτε να περάσετε καλά. Ασφαλώς μπορείτε! Θέλουμε να περνάτε καλά. Θέλουμε να απολαμβάνετε τη ζωή. Δεν θέλουμε να είστε σεμνότυφοι. Θέλουμε να είστε ακμαίοι και εύθυμοι, να τραγουδάτε και να χορεύετε, να γελάτε και να είστε ευτυχείς.

Όμως, κάνοντάς το αυτό, να είστε ταπεινοί και να προσεύχεσθε και τα χαμόγελα των ουρανών θα σας ακολουθούν.

Δεν θα μπορούσα να σας ευχηθώ τίποτε καλύτερο από το να είναι καρποφόρος η ζωή σας, να είναι αφιερωμένη και να δίδεται απλόχερα η υπηρετήσή σας, να συνεισφέρετε στη γνώση και την ευημερία του κόσμου στον οποίον ζείτε και να το κάνετε ταπεινώς και πιστώσ ενώπιον του Θεού σας. Σας αγαπά. Σας αγαπούμε. Θέλουμε να είστε ευτυχείς και επιτυχείς, να κάνετε σημαντικές συνεισφορές στον κόσμο στον οποίον θα ζήσετε και στην

εξέλιξη αυτού του μεγάλου και μεγαλοπρεπούς έργου του Κυρίου.

Λοιπόν, αδελφοί και αδελφές μου, αυτά ήταν – να είστε ευγνώμονες, να είστε έξυπνοι, να είστε καθαροί, να είστε αληθινοί, να είστε ταπεινοί, να προσεύχεσθε.

Τώρα, ως συμπέρασμα, προσφέρω μία προσευχή σχετικώς με εσάς.

Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, ως υπηρέτης Σου υποκλίνομαι ενώπιόν Σου με προσευχή για λογαριασμό αυτών των νέων ανθρώπων που είναι διασκορπισμένοι στη γη και έχουν συγκεντρωθεί απόψε σε συναθροίσεις παντού. Σε παρακαλώ να χαμογελάσεις με εύνοια σε αυτούς. Σε παρακαλώ να τους ακούσεις καθώς υψώνουν τη φωνή τους σε προσευχή προς Εσένα. Σε παρακαλώ να τους οδηγήσεις ευγενώς από το χέρι στην κατεύθυνση που θα πρέπει να ακολουθήσουν.

Σε παρακαλώ να τους βοηθήσεις να βαδίσουν σε μονοπάτια αληθείας και χρηστότητας και να τους διαφυλάξεις από τα κακά του κόσμου. Ευλόγησέ τους ώστε να είναι ευτυχείς και σοβαροί κατά διαστήματα, ώστε να μπορούν να απολαύσουν τη ζωή και να γευθούν την πληρότητά της. Ευλόγησέ τους ώστε να βαδίσουν κατά τρόπον αποδεκτό ενώπιόν Σου ως αγαπημένοι Σου υιοί και θυγατέρες. Το καθένα είναι τέκνο Σου με την ικανότητα να κάνει σπουδαία και ευγενή πράγματα. Διατήρησέ τους στην ανωτέρα οδό που οδηγεί σε επιτεύγματα. Σώσε τους από τα λάθη τα οποία θα μπορούσαν να τους καταστρέψουν. Εάν έχουν σφάλει, συγχώρησε τα ανομήματά τους και οδήγησέ τους πίσω στις οδούς της γαλήνης και της πρόδου. Για τις ευλογίες αυτές προσεύχομαι ταπεινώς με ευγνωμοσύνη για αυτούς και επικαλούμαι τις ευλογίες Σου επάνω τους με αγάπη και στοργή, εις το όνομα Εκείνου ο οποίος φέρει τα φορτία των αμαρτιών μας, δηλαδή του Κυρίου Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Ποια είναι τα έξι σημεία του Προέδρου Χίνκλι και γιατί είναι σημαντικά;
- Ποιες αρχές ηγεσίας μπορούμε να μάθουμε από την ομιλία του Προέδρου Χίνκλι; (δείτε

- ιδιαίτερως την προσευχή του για τους νέους).
Γιατί είναι σημαντικές αυτές οι αρχές;
- Γιατί είναι σημαντική η ευγνωμοσύνη για τους υπηρέτες του Κυρίου; Τι μπορεί να κάνει ένας ηγέτης, προκειμένου να εμπνέει ευγνωμοσύνη στον Κύριο;
 - Ο Πρόεδρος Χίνκλι ανεφέρθη σε μία πύλη και έναν μεντεσέ. Τι θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει ο μεντεσές στην ηγεσία; Τι θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει η πύλη; Πώς μπορεί αυτή η επεξήγηση με παράδειγμα να μας βοηθήσει ως ηγέτες;
 - Πώς μπορούμε να παραμείνουμε εστιασμένοι στην εκπαίδευση του νούς μας και τη βελτίωση των ικανοτήτων μας;
 - Τι συμβουλή δίδει ο Πρόεδρος Χίνκλι σχετικά με τους φίλους; Γιατί είναι σημαντική αυτή η συμβουλή;
 - Ποια είναι ορισμένα *πρέπει* και *δεν πρέπει* από το τμήμα «Να είσθε καθαροί» της ομιλίας του Προέδρου Χίνκλι;
 - Γιατί είναι σημαντική η ταπεινοφροσύνη για την ηγεσία στο βασίλειο;
 - Ποιον ρόλο θα πρέπει να παίζει η προσευχή στην ηγεσία; Γιατί;

ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ ΩΣ ΗΓΕΤΕΣ

«Λοιπόν, τώρα κάθε άνθρωπος ας μάθει το καθήκον του, και ας ενεργεί στη θέση στην οποία έχει οριστεί με κάθε επιμέλεια» (Δ&Δ 107:99).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες στην Εκκλησία και την οικογένεια πρέπει να καταλάβουν τα καθήκοντά τους, προκειμένου να βοηθήσουν όσους υπηρετούν να λάβουν τις ευλογίες του ευαγγελίου.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι ηγέτες είναι πιο αποτελεσματικοί, όταν μάθουν τα καθήκοντα που αρμόζουν στη θέση τους.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΙ, ΟΤΑΝ ΜΑΘΟΥΝ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΟΥ ΑΡΜΟΖΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Στο Διδαχή και Διαθήκες 107:99-100, ο Κύριος συμβουλεύει τους πάντες να μάθουν το καθήκον τους. Αυτά τα εδάφια απευθύνονται σε όσους υπηρετούν σε θέσεις της ιεροσύνης, αλλά το πνεύμα αυτής της συμβουλής ισχύει για όλους τους ηγέτες. Ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Έβανς, ο οποίος ήταν μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Η οικογένειά μας, η Εκκλησία, η κοινότητα, το έθνος, το βασίλειο του Θεού υπηρετούνται καλύτερα από τους καλύτερα προετοιμασμένους ανθρώπους. Η προετοιμασία και η γνώση, με πίστη, είναι απείρως καλύτερες από την πίστη απλώς. Και όσοι σταματούν για ασήμαντους λόγους, όσοι παύουν να μαθαίνουν, όσοι δεν συνεχίζουν να προσπαθούν να αυξήσουν την ικανότητά τους, εγώ πιστεύω ότι αποτυγχάνουν να κάνουν πλήρως το καθήκον τους» (στο Conference Report, Οκτ. 1966, 55).

Κάθε ηγετικός ρόλος έχει μοναδικά καθήκοντα. Μπορούμε να μάθουμε αυτά τα καθήκοντα από εγχειρίδια, από τους ηγέτες μας, από άλλους που έχουν υπηρετήσει στη θέση, από εκπαιδευτικές συγκεντρώσεις, από προσωπική παρατήρηση, από την επιζήτηση του

Πνεύματος, από τη μελέτη των γραφών και από την προσευχή.

Οι κλήσεις σε ηγετικές θέσεις δίδουν στους ανθρώπους την ευκαιρία να μάθουν και να θέσουν σε εφαρμογή μία πληθώρα ικανοτήτων, όπως «αξιολόγηση εναλλακτικών, προγραμματισμός, ανάθεση αρμοδιοτήτων και παρακίνηση των άλλων. Εντούτοις, όλοι οι ηγέτες της Εκκλησίας παροτρύνονται να εστιάζουν την προσοχή τους κατά κύριο λόγο στους ανθρώπους, να ποιμαίνουν τα πρόβατα στο ποίμνιο του Κυρίου, να γνωρίζουν και να αγαπούν τα μέλη, να ακούν, να αγαπούν και να βοηθούν με προσωπικές ανάγκες. [Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι είπε]: Έίναι καθήκον των ηγετών... να διδάσκουν στα μέλη να αγαπούν – όχι τον ηγέτη ή τον διδάσκαλο, αλλά την αλήθεια του ευαγγελίου» [στο Conference Report, Οκτ. 1968, 143-44]. Για να το κάνουν, δίδεται συχνά η συμβουλή στους ηγέτες να επιζητούν τα πνευματικά χαρίσματα της διακρίσεως και της σοφίας (σύγκρινε το Κατά Λουκάν 12:12, Δ&Δ 84:85)» (στο Daniel H. Ludlow, επιμέλεια υπό, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 τόμοι [1992], 2:818).

Οι ηγέτες πρέπει να μάθουν τα καθήκοντά τους και τι αναμένουν οι άλλοι από αυτούς. Παραδείγματος χάριν, ο πρόεδρος της τάξεως ενδεχομένως να είναι υπεύθυνος για το καλωσόρισμα των μαθητών στην τάξη, να συναντάται

με τον διδάσκαλο και άλλους κατέχοντας υπεύθυνη θέση στην τάξη, προκειμένου να σχεδιάζουν δραστηριότητες, να εκπαιδεύει άλλους κατέχοντας υπεύθυνη θέση στην τάξη, να εορτάζει τα γενέθλια των μελών της τάξεως, να προσεγγίζει τα μέλη της τάξεως που έχουν δυσκολίες ή δεν παρευρίσκονται και ούτω καθεξής.

Ως οικογενειακοί ηγέτες, οι γονείς ευθύνονται για την ευημερία τους και εκείνη των παιδιών τους. Τα καθήκοντά τους περιλαμβάνουν τις κατευθυντήριες οδηγίες που καταγράφονται στο «Η οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλο τον κόσμο» (*Ensign*, Νοέμβρ. 1995, 102).

Οι ηγέτες των βοηθητικών οργανώσεων και της ιεροσύνης είναι επιφορτισμένοι να βοηθήσουν όσους υπηρετούν να λάβουν τις ευλογίες του ευαγγελίου. Τα καθήκοντά τους μπορεί να περιλαμβάνουν τη διεύθυνση συγκεντρώσεων, την εποπτεία οικογενειακής διδασκαλίας ή επισκέψεως διδασκαλισμών, την παροχή συμβουλών, τη διεξαγωγή συνεντεύξεων, την προετοιμασία προϋπολογισμών, την κλήση ατόμων προς υπηρετηση, τη διεύθυνση σχεδίων υπηρετήσεως και γενικώς την παροχή βοήθειας προς τις οργανώσεις τους, ώστε να λειτουργούν καλώς. Η πρωταρχική ευθύνη των ηγετών ιεροσύνης και των βοηθητικών οργανώσεων είναι να υποστηρίζουν και να παροτρύνουν τους γονείς στο καθήκον τους να διδάσκουν το ευαγγέλιο στο σπίτι.

Οι εκκλησιαστικοί και οικογενειακοί ηγέτες χρειάζεται συνήθως να αναπτύξουν τέτοιες ικανότητες, όπως:

- Αξιολόγηση εναλλακτικών
- Λήψη αποφάσεων
- Προγραμματισμός δραστηριοτήτων
- Διαχείριση χρόνου
- Ανάθεση ευθυνών
- Παρακίνηση
- Επικέντρωση στους ανθρώπους παρά στο έργο
- Επικοινωνία με αυτούς που υπηρετούν και με άλλους ηγέτες
- Πνευματική ανύψωση
- Εμφατική ενώτισις

- Να γνωρίσουν και να αγαπούν τους ανθρώπους
- Προσφορά βοήθειας σε ανθρώπους με τις προσωπικές τους ανάγκες
- Διδασκαλία σε αυτούς να αγαπούν τις αλήθειες του ευαγγελίου
- Χρήση πνευματικών χαρισμάτων όπως η διάκριση και η σοφία
- Να εργάζονται εντός των περιορισμών διδασχίας και πολιτικής

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε δύο ή τρεις μαθητές τι είδους δουλειά κάνουν οι γονείς τους, για να υποστηρίζουν την οικογένειά τους. Ή εάν οι μαθητές σας είναι η κεφαλή της οικογένειας, θα μπορούσατε να ερωτήσετε τι είδους δουλειά κάνουν. Συζητήστε ποιες επιδεξιότητες, γνώσεις ή είδος συμπεριφοράς απαιτούν αυτές οι δουλειές.

Τονίστε ότι κάθε μέλος θα πρέπει να προετοιμάζεται να γίνει ηγέτης στην Εκκλησία ή την οικογένεια. Κάθε ηγετικός ρόλος έχει μοναδικά καθήκοντα.

Ερωτήστε γιατί είναι σημαντικό να μαθαίνουν τα καθήκοντά τους οι ηγέτες. Δεν είναι αρκετό να είναι απλώς καλοί άνθρωποι οι ηγέτες και να προσπαθούν να βοηθούν άλλους;

Αναφέρετε ονομαστικώς με τους μαθητές ορισμένα εκ των καθηκόντων ποικίλων ηγετικών θέσεων της Εκκλησίας και της οικογένειας. Συζητήστε πώς μαθαίνουμε αυτά τα καθήκοντα. Παροτρύνετε τους μαθητές να προσπαθήσουν να μάθουν όλα τα καθήκοντά τους, όποτε τοποθετούνται σε μία θέση ηγεσίας.

Κάνετε έναν κατάλογο των καθηκόντων της προέδρου της Ανακουφιστικής Εταιρείας. Κάνετε έναν κατάλογο των καθηκόντων του προέδρου της απαρτίας πρεσβυτέρων. Τονίστε ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε παρόμοιους καταλόγους για κάθε ηγετική θέση στην Εκκλησία και την οικογένεια. Τονίστε πόσο σημαντικό είναι να μαθαίνουν οι ηγέτες τα καθήκοντά τους, ούτως ώστε να είναι επωφελείς υπηρετές.

Επανεξετάστε ορισμένους τρόπους με τους οποίους μαθαίνουμε τα καθήκοντά μας ως ηγέτες.

Ερωτήστε τι θα μπορούσε να μας αποτρέψει από το να μάθουμε τα καθήκοντά μας ως ηγέτες και συζητήστε πώς θα μπορούσαμε να υπερνικήσουμε αυτά τα εμπόδια.

Υπενθυμίστε στους μαθητές τις μεγάλες ευλογίες που λαμβάνουν όσοι βοηθούν τους άλλους να έλθουν στον Ιησού Χριστό (βλέπε Δ&Δ 18:15-16).

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Γονική ηγεσία στην οικογένεια», Ensign, Ιούνιος 1985, 7-11

Εκτιμώ αυτήν την ευκαιρία που έχω να μιλήσω στους γονείς της Εκκλησίας σχετικώς με τη γονική ηγεσία στην οικογένεια. Απευθύνω τα σχόλιά μου προς κάθε γονέα, νέο και ηλικιωμένο. Μιλώ προς αυτούς που πρέπει να ασκήσουν τον γονικό τους ρόλο μόνοι τους, και μιλώ προς αυτούς που ομοζυγούν σε έναν ευτυχισμένο γάμο.

Δεν μπορούμε να μεγαλοποιήσουμε τη σημασία της γονικής ιδιότητας και της οικογενείας. Η βάση της κυβερνήσεως του Θεού είναι η αιώνια οικογένεια. Η θεολογία μας αρχίζει με επουράνιους γονείς και η ανωτέρα βλέψη μας είναι να επιτύχουμε αυτήν την υπόσταση οι ίδιοι. Το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι το σχέδιο του Επουράνιου Πατρός μας, προς όφελος των παιδιών-πνευμάτων του. Το σχέδιο του ευαγγελίου κατέστη δυνατόν με τη θυσία του Μεγαλύτερου Αδελφού μας. Ως επίγειοι γονείς συμμετέχουμε στο σχέδιο του ευαγγελίου, προσφέροντας επίγεια σώματα για τα παιδιά-πνεύματα επουράνιων γονέων. Επίσημως διαβεβαιώνουμε ότι η πληρότητα της αιώνιας σωτηρίας είναι οικογενειακή υπόθεση. Μπορούμε να πούμε πραγματικώς ότι το σχέδιο του ευαγγελίου, το οποίο δημιουργήθηκε στο συμβούλιο μίας αιωνίας οικογενείας, εφαρμόζεται μέσω της επίγεια οικογενείας μας και έχει τον προορισμό του στην αιώνια οικογένειά μας. Δεν προκαλεί απορία το γεγονός ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των

Τελευταίων Ημερών είναι γνωστή ως εκκλησία με επίκεντρο την οικογένεια.

Ως γονείς στη Σιών είμαστε υπεύθυνοι να διδάσκουμε στους απογόνους μας το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, συμπεριλαμβανομένης της αναγκαιότητας να τηρούμε τις εντολές του Θεού και να αποκτήσουμε τις σωτήριες διατάξεις του ευαγγελίου.

Όλοι επιθυμούμε να βελτιώσουμε την αποδοτικότητά μας ως γονέων. Αυτή είναι μία κοινή επιθυμία όλων εμάς, κι όμως καμία άλλη δεν είναι πιο σημαντική. Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ μας έδωσε την εξής συμβουλή:

«Δεν θα πρέπει να αποθαρρυνόμαστε ποτέ με αυτά τα καθημερινά έργα, τα οποία έχει ορίσει ο Θεός στο μερίδιο κληρονομίας του ανθρώπου. Το έργο κάθε ημέρας θα πρέπει να αναλαμβάνεται με χαρούμενο πνεύμα και με τη σκέψη και την πεποίθηση ότι η ευτυχία και η αιώνια ευημερία μας εξαρτώνται από το να κάνουμε καλά αυτό που πρέπει, αυτό που ο Θεός το έκανε καθήκον μας προς επιτέλεσιν».

Ο Πρόεδρος Σμιθ εφήρμοσε αυτήν την αρχή στη γονική ιδιότητα ως εξής:

«Εξάλλου, το να κάνουμε καλά αυτά που όρισε ο Θεός να είναι το κοινό μερίδιο κληρονομίας όλης της ανθρωπότητας, είναι η πιο αληθινή μεγαλοσύνη. Το να είναι κάποιος επιτυχής πατέρας ή κάποια επιτυχής μητέρα είναι ανώτερο από το να είναι επιτυχής στρατηγός ή επιτυχής δημόσιος ανήρ».

Η επιτυχία σε ένα επάγγελμα –ακόμη και ένα σημαντικό– είναι απλώς παροδική, διεπίστωσε ο Πρόεδρος Σμιθ, ενώ η επιτυχία του γονέως είναι «πάγκοινη και αιώνια μεγαλοσύνη». (*Gospel Doctrine*, 5^η έκδοση Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, σελ. 285.)

Παρά τη σημασία του έργου μας, αυτοί είναι δύσκολοι καιροί για γονείς. Το άγχος και τα προβλήματα της σύγχρονης ζωής θέτουν μεγάλα προβλήματα για τους γονείς. Αυτά χαρακτηρίζονται από τον γλυκόπικρο ορισμό της οικογενείας ως «ομάδα ανθρώπων που έχουν κλειδιά για το ίδιο σπίτι».

Οι δημοφιλείς όροι «απελευθέρωση των γυναικών» και «απελευθέρωση των ανδρών» υποδεικνύουν άλλα προβλήματα. Αυτό το

είδος «απελευθερώσεως» συχνά υποδηλοί ότι απελευθερώνει άνδρες και γυναίκες από οικογενειακές ευθύνες. Οι άνδρες ή οι γυναίκες που εγκαταλείπουν ή παραμελούν την οικογένειά τους μπορεί να είναι απελευθερωμένοι από ευθύνες, αλλά είναι φυλακισμένοι από την αμαρτία. Οτιδήποτε συμβεί βραχυπρόθεσμα, κανείς δεν μπορεί να επιτύχει την αληθινή απελευθέρωση ή την ελευθερία, εγκαταλείποντας αιώνιες ευθύνες. Η αιώνια ελευθερία απαιτεί την ευσυνείδητη εκπλήρωση των οικογενειακών ευθυνών.

Καθώς μελετούμε τις ομιλίες των ηγετών μας κατά τον πρώτο αιώνα της αποκατεστημένης Εκκλησίας, εντυπωσιαζόμαστε από το πόσο σπανίως έκαναν λόγο περί οικογενειακών ευθυνών. Εν αντιθέσει, αυτό αποτελεί συχνό θέμα διδασκαλίας τα τελευταία χρόνια. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Κατά την παιδική μου ηλικία στο αγρόκτημα, κάθε βραδιά ήταν μία οικογενειακή βραδιά, και δεν υπήρχε τηλεόραση να μας αποσπά την προσοχή από τις οικογενειακές δραστηριότητες. Εκτός από τις σύντομες ώρες στο σχολείο, οτιδήποτε συνέβαινε κατά την ημέρα συνέβαινε υπό την διεύθυνση της οικογένειας. Συνήθως φεύγαμε από το αγρόκτημα μόνον δύο φορές την εβδομάδα – το Σάββατο για ψώνια και την Κυριακή για την εκκλησία. Αυτό ήταν το πρότυπο ζωής για τα περισσότερα μέλη κατά τη διάρκεια του πρώτου αιώνα της αποκατεστημένης Εκκλησίας. Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν υπήρχε μεγάλη ανάγκη για μία τακτικώς προγραμματισμένη οικογενειακή βραδιά. Και δεν υπήρχε μεγάλη ανάγκη να τονίσουμε τα πρωτεία της οικογένειας ή τη σημασία των οικογενειακών ευθυνών.

Σήμερα, πολλοί λίγοι εκ των νέων μας βιώνουν τις συνεπείς δραστηριότητες προηγούμενων καιρών που επικεντρώνονταν στην οικογένεια. Ο αστικός τρόπος ζωής και οι σύγχρονες μεταφορές έχουν διευκολύνει τους νέους μας να χρησιμοποιούν το σπίτι τους ως οικοτροφείο, όπου κοιμούνται και γευματίζουν περιστασιακά, αλλά όπου υπάρχουν ελάχιστες οδηγίες για τις δραστηριότητές τους. Οι οργανωμένες ψυχαγωγικές δραστηριότητες και οι μεταφορές με υψηλή ταχύτητα έλκουν τους νέους μακριά από τη γονική εποπτεία.

Ο τρόπος με τον οποίον τα περισσότερα μέλη της Εκκλησίας κερδίζουν τη ζωή τους επίσης περιπλέκει τους γονικούς τους ρόλους. Σε περασμένες εποχές, η οικογένεια ήταν η μονάδα οικονομικής παραγωγής, οργανωμένη και πειθαρχημένη. Και οι τέσσερις παππούδες μου δούλευαν τη γη, διεύθυνοντας τις προσπάθειες των παιδιών τους σε οικογενειακά αγροκτήματα ή ράντσα. Ολόκληρη η οικογένεια εργαζόταν μαζί στην παραγωγή των τροφίμων, διατηρώντας το σπίτι της και παράγοντας εισόδημα από μετρητά για όσα έπρεπε να αγοραστούν.

Σήμερα, λίγες σχετικώς οικογένειες εργάζονται μαζί στην παραγωγή του εισοδήματος. Αυτήν την εποχή, οι περισσότερες οικογένειες είναι μονάδες οικονομικής καταναλώσεως, που δεν απαιτεί έναν ανώτερο βαθμό οργανώσεως και συνεργασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, απαιτείται ειδική προσπάθεια από τους γονείς να εργάζονται με τα παιδιά τους σε κοινά έργα, αλλά είναι σημαντικό να το κάνουν.

Μία εκ των μεγάλων επιρροών που ένωσε οικογένειες σε παλαιότερους καιρούς ήταν η εμπειρία της κοινής πάλης για έναν κοινό στόχο – όπως η καλλιέργεια του εδάφους ή η ίδρυση μίας επιχείρησης. Η αρχή αυτή είναι τόσο σημαντική που κάποιος σχολιαστής πρότεινε: «Εάν η οικογένεια έχει έλλειψη κοινής κρίσεως, προσλάβετε έναν λύκο να ουρλιάζει στην πόρτα». (*Time*, 15 Δεκ. 1967, σελ. 31.) Οι περισσότεροι γονείς έχουν αρκετές κρίσεις, χωρίς να έχουν προσλάβει κάποιον. Όμως, ενδεχομένως να χρειάζεται να τις προσδιορίσουν και να οργανώσουν τις οικογένειές τους σε κοινές προσπάθειες να επιλύσουν αυτές τις κρίσεις.

Οι οικογένειες ενώνονται, όταν κάνουν σημαντικά πράγματα μαζί. Τα παιδιά θα πρέπει να εργάζονται μαζί υπό την ηγεσία των γονέων. Η κοινή απασχόληση, ακόμη και επί μερικής βάσεως, είναι πολύτιμη. Αυτό συμβαίνει με τον οικογενειακό κήπο. Τα κοινά σχέδια που βοηθούν τους άλλους είναι τόσο επιθυμητά. Οι οικογένειες μπορούν να εδραιώσουν ένα συνεχές ιεραποστολικό ταμείο. Μπορούν να ερευνούν και να γράφουν οικογενειακές ιστορίες και να τις μοιράζονται με τους άλλους. Μπορούν να οργανώνουν οικογενειακές

επανενώσεις. Μπορούν να εκπαιδεύουν μέλη της οικογενείας σε βασικές επιδεξιότητες τρόπου ζωής, συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής διαχείρισης, της διατηρήσεως της περιουσίας και της διευρύνσεως της γενικής τους μορφώσεως. Η εκμάθηση γλωσσών αποτελεί χρήσιμη προετοιμασία για την ιεραποστολική υπηρετηση και τη σύγχρονη ζωή. Οι δάσκαλοι αυτών των μαθημάτων μπορεί να είναι γονείς ή παππούδες ή άλλα μέλη της ευρύτερης οικογενείας.

Ορισμένοι ενδέχεται να πουν: «Όμως δεν έχουμε χρόνο γι' αυτά». Όσον αφορά στο να βρουν τον χρόνο να κάνουν αυτά που πραγματικά αξίζουν, συνιστώ στους γονείς ότι μπορούν να βρουν χρόνο για την οικογένεια, αν κλείσουν την τηλεόρασή τους. Ο τηλεοπτικός δέκτης είναι ανοικτός κατά μέσο όρο επτά ώρες την ημέρα στα σπίτια των Ηνωμένων Πολιτειών. (*USA Today*, 17 Μαΐου 1984.) Στο θέμα μας περισσότερο, μία μελέτη του 1984 για την τηλεθέαση σε μία περιοχή όπου επικρατούσαν *Άγριοι των Τελευταίων Ημερών* έδειξε ότι το 70 τοις εκατό των δημοσκοπηθέντων –κυρίως ενήλικοι– παρακολουθούσαν τηλεόραση τρεις ώρες ή περισσότερο την ημέρα. Σχεδόν το ήμισυ αυτής της ομάδος παρακολουθούσε τηλεόραση πέντε ώρες ή περισσότερο.

Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι δίδαξε:

«Το σπιτικό είναι το πρώτο και το πιο αποτελεσματικό μέρος, για να μάθουν τα παιδιά τα μαθήματα της ζωής: αλήθεια, τιμή, αρετή, αυτοέλεγχο, την αξία της μορφώσεως, την έντιμη εργασία και τον σκοπό και τα προνόμια της ζωής. Τίποτε δεν μπορεί να αντικαταστήσει το σπιτικό στην ανατροφή και διδασκαλία των παιδιών και καμία άλλη επιτυχία δεν μπορεί να αναπληρώσει την αποτυχία στο σπιτικό». (*Family Home Evening Manual* 1968-69, σελ. iii.)

Οι γονείς είναι οι κύριοι δάσκαλοι. Διδάσκουν αποτελεσματικότερα με παράδειγμα. Ο οικογενειακός κύκλος είναι το ιδανικό μέρος να επιδεικνύουμε και να μαθαίνουμε καλοσύνη, συγχώρηση, πίστη στον Θεό και κάθε άλλη αρετή του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού.

Ο πατέρας προεδρεύει και έχει τη βασική ευθύνη στη διακυβέρνηση του σπιτικού, αλλά η

γονική ιδιότητα είναι προφανώς μία από κοινού ευθύνη. Αμφότεροι οι γονείς κατέχουν ηγετικό ρόλο στη διδασκαλία των παιδιών τους και αμφότεροι πρέπει να συμβουλευόμαστε μεταξύ των και να αλληλοϋποστηρίζονται. Σε αυτήν την προσπάθεια οι γονείς θα πρέπει να θυμούνται την θαυμάσια εικόνα του κεριού και του καθρέπτη του Προέδρου Κίμπαλ: «Υπάρχουν δύο τρόποι να διαδώσεις το φως: να είσαι το κεριό ή να είσαι ο καθρέπτης που το αντικατοπτρίζει. Εμείς οι γονείς μπορούμε να είμαστε και τα δύο». (Στο *Conference Report*, Συνέλευση Περιοχής στη Στοκχόλμη της Σουηδίας 1974, σελ. 49.) Στο ιερό έργο της διδασκαλίας των τέκνων του Θεού, οι γονείς θα πρέπει να ενώνουν και να συνδυάζουν τις προσπάθειές τους, προκειμένου να διαλύουν τις δυνάμεις του σκότους από τη ζωή των παιδιών τους.

Ο οικογενειακός κύκλος είναι επίσης η καλύτερη οργάνωση που εξουδετερώνει την ιδιοτέλεια και την ανοχή του εαυτού, τα δύο ιδεοληπτικά θέματα που φαίνεται ότι είναι τα τραγούδια των σειρήνων της σύγχρονης ζωής. Εν αντιθέσει με τον ιδιοτελή ατομικισμό που μας περιβάλλει, θα πρέπει να επιζητούμε να διαμορφώνουμε την οικογενειακή ζωή μας κατά την αυτοθυσία του Σωτήρος μας. Μας δίδαξε να διδόμεθα στην υπηρετηση αλλήλων. Στη μεγάλη του τελική ομιλία, ο βασιλεύς Βενιαμίν είπε στον λαό του να διδάσκουν τα παιδιά «να βαδίζουν στις οδούς της αλήθειας και της σωφροσύνης... [και] να αγαπούν ο ένας τον άλλο και να υπηρετούν ο ένας τον άλλο». (Μωσία 4:15.)

Δεν υπάρχει καμία ανθρώπινη σχέση πιο κατάλληλη για τέτοιες διδασκαλίες από την οικογένεια, όπου οι γονείς αγαπούν πραγματικά και δίδουν τη ζωή τους στην υπηρετηση των παιδιών τους. Οι γονείς θα πρέπει να διδάσκουν τις αρχές του αποκατεστημένου ευαγγελίου, συμπεριλαμβανομένης ιδιαίτερας της θυσίας του Σωτήρος μας, του Ιησού Χριστού. Οι γονείς θα πρέπει επίσης να διδάσκουν τις θυσίες μικρότερης κλίμακος που κάνουν για τη δική τους οικογένεια. Εάν γίνεται με το σωστό πνεύμα –με παράδειγμα καθώς και με δίδαγμα– αυτή η διδασκαλία θα πρέπει να βοηθήσει τα παιδιά να αγαπούν

περισσότερο και να τιμούν τους γονείς τους. Θα πρέπει επίσης να βοηθήσει τα παιδιά να γίνουν τα ίδια γονείς.

Οι γονείς διδάσκουν και οι οικογένειες μαθαίνουν, κάνοντας πράγματα μαζί.

Οι οικογένειες θα πρέπει να προσεύχονται μαζί, γονατίζοντας τη νύκτα και το πρωί, για να προσφέρουν ευχαριστίες για ευλογίες, και προσευχές για κοινές έγνοιες.

Οι οικογένειες θα πρέπει να λατρεύουν μαζί, συμμετέχοντας σε δραστηριότητες της Εκκλησίας και σε οικογενειακές πνευματικές συγκεντρώσεις.

Οι οικογένειες θα πρέπει να μελετούν και να μαθαίνουν μαζί. Αυτό θα πρέπει να περιλαμβάνει το ομαδικό διάβασμα και συζήτηση των γραφών, και ομαδική εξέταση άλλων πολύτιμων ζητημάτων, όπως οι απαραίτητες πρακτικές γνώσεις που χρειαζόμαστε στον σύγχρονο κόσμο.

Οι οικογένειες θα πρέπει να εργάζονται μαζί, όπως προτάθηκε προηγουμένως. Οι οικογένειες θα πρέπει επίσης να παίζουν μαζί, ούτως ώστε ευτυχείς ψυχαγωγικές δραστηριότητες να συνδέονται με τις δραστηριότητες της οικογενείας.

Τα μέλη της οικογενείας πρέπει να συμβουλεύονται το ένα το άλλο, αντιμετωπίζοντας όλα τα ζητήματα ενδιαφέροντος στην οικογένεια και τα μέλη της.

Οι οικογένειες θα πρέπει να τρώνε μαζί. Η ώρα φαγητού είναι η κοινή ώρα να συναθροίζεται και να επικοινωνεί η οικογένεια. Είναι κρίμα μία τέτοια ευκαιρία να χάνεται κατά τους διαπληκτισμούς της οικογενείας ή να καταστρέφεται, όταν τα μέλη της οικογενείας δεν τρώνε μαζί, αλλά αντιθέτως παίρνουν φαγητό από την κουζίνα και το πηγαίνουν αλλού να το φάνε, ενώ κάνουν μια άλλη δουλειά, σαν να ήταν η κουζίνα της οικογενείας ταχυφαγείο.

Οι οικογένειες θα πρέπει να συμμετάσχουν στην καταγραφή οικογενειακών παραδόσεων και ιερών εμπειριών. Θα πρέπει επίσης να συγκεντρώνονται να κάνουν λόγο περί τέτοιων αρχείων, ώστε να ενδυναμώνουν την οικογένεια και τα μέλη της ξεχωριστά. Όπως μας υπενθύμισε ο Πρόεδρος Κίμπαλ: «Ιστορίες εμπνεύσεως

από τη ζωή μας και εκείνες των προγόνων μας ...είναι ισχυρά διδακτικά εργαλεία», μία πηγή εμπνεύσεως για εμάς και τους απογόνους μας. (Ensign, Ιαν. 1982, σελ. 4.)

Είναι αξιοσημείωτο γεγονός ότι η οικογενειακή βραδιά είναι ο ιδανικότερος χρόνος να επιτύχουμε σχεδόν κάθε είδος οικογενειακής αλληλεγγύης. Είναι το ιδανικό μέρος να προσέχεται μαζί η οικογένεια, να μαθαίνει μαζί, να δίδει το ένα μέλος συμβουλές στο άλλο, να παίζει μαζί και ακόμη και να εργάζεται μαζί. Οι περισσότεροι εξ ημών το αναγνωρίζουμε, αλλά διερωτώμαι πόσοι εξ ημών χρησιμοποιούμε την οικογενειακή βραδιά στην πλήρη δυνατότητά της...

Η σπουδαιότητα των ευθυνών μας ως γονέων αποκαλύπτεται σε αυτήν την προφητική δήλωση από τον Πρόεδρο Σπένσερ Κίμπαλ:

«Ο καιρός θα έλθει που μόνον όσοι πιστεύουν βαθέως και ενεργώς στην οικογένεια θα είναι εις θέσιν να διατηρήσουν την οικογένειά τους μεσούντος του συσσωρευμένου κακού γύρω μας». (Ensign, Νοέμβρ. 1980, σελ. 4.)

Στο ανωτάτου βαθμού σημαντικό έργο της διατηρήσεως της οικογενείας μας χρειαζόμαστε όλη τη βοήθεια που μπορούμε να πάρουμε. Σε αυτήν την προσπάθεια δικαιούμεθα και θα λάβουμε τις ευλογίες των ουρανών. Είμαστε οι υπηρέτες του Κυρίου και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού και ακολουθούμε την παραγγελία του καθώς επιζητούμε να φέρουμε εις πέρας τις ιερές ευθύνες μας ως γονέων στη Σιών. Είθε να είμαστε επιμελείς και ευλογημένοι σε αυτήν τη φιλότιμη προσπάθεια.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Ποιες είναι ορισμένες εκ των πρωταρχικών ευθυνών των γονέων ως οικογενειακών ηγετών;
- Ποιους λόγους δίδει ο Πρεσβύτερος Όουκς για την παρατήρησή του ότι οι πρώτοι ηγέτες της Εκκλησίας μιλούσαν λιγότερο συχνά περί οικογενειακών ευθυνών απ' ό,τι οι τωρινοί ηγέτες;
- Τι λέγει ο Πρεσβύτερος Όουκς ότι μπορούν να κάνουν οι οικογένειες, για να είναι ηνωμένες;

- Σύμφωνα με τον Πρεσβύτερο Όουκς, ποιος είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να διδάσκουν οι γονείς;
- Ποια είναι ορισμένα πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν μαζί οι οικογένειες;
- Τι μπορούν να κάνουν οι ηγέτες, προκειμένου να ενδυναμώσουν γονείς και το σπιτικό ως μέρος διδασκαλίας του ευαγγελίου και ως εργαστήριο όπου ζουν τις διδασκαλίες του Σωτήρος;

ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΗΓΟΥΜΕΘΑ

«Κι εκείνος είπε σ' αυτούς: Οι βασιλιάδες των εθνών τα κυριεύουν κι αυτοί που τα εξουσιάζουν ονομάζονται ευεργέτες.

»Εσείς, όμως, όχι έτσι· αλλ' ο μεγαλύτερος μεταξύ σας, ας γίνει όπως ο μικρότερος· και ο προϊστάμενος όπως αυτός που υπηρετεί.

»Επειδή, ποιος είναι μεγαλύτερος, αυτός που κάθεται στο τραπέζι ή αυτός που υπηρετεί; Όχι αυτός που κάθεται; Εγώ, όμως, είμαι ανάμεσά σας όπως αυτός που υπηρετεί» (Κατά Λουκάν 22:25-27).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι οικογενειακοί και οι εκκλησιαστικοί ηγέτες υπηρετούν τον Κύριο, υπηρετώντας αυτούς των οποίων ηγούνται.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Ο Σωτήρας ήταν ο τέλειος ηγέτης και ο τέλειος υπηρέτης.
2. Θα πρέπει να μάθουμε να είμαστε ηγέτες-υπηρέτες.
3. Μπορούμε να είμαστε καλύτεροι ηγέτες-υπηρέτες, όταν καταλάβουμε τις ανάγκες των ατόμων που υπηρετούμε.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΗΤΑΝ Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Κατά τη θνητή διακονία του Ιησού Χριστού, η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωάννου ζήτησε κάποτε να τύχουν οι υιοί της ενοϊκής μεταχειρίσεως. Ο Ιησούς εξήγησε: «Ξέρετε ότι οι άρχοντες των εθνών τα κατακυριεύουν, και οι μεγάλοι τα καταεξουσιάζουν·

»όμως, δεν θα είναι έτσι ανάμεσά σας· αλλ' όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, ας είναι υπηρέτης σας·

»και όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, ας είναι δούλος σας·

»όπως ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει, και να δώσει τη ζωή του λύτρα για χάρη πολλών» (Κατά Ματθαίον 20:25-28).

Ύστερα από την τελική Του εορτή του Πάσχα, ο Ιησούς έπλυνε τα πόδια των Αποστόλων Του και κατόπιν τους ερώτησε: «Ξέρετε τι σας έκανα;

»Εσείς με φωνάζετε: Ο δάσκαλος και ο Κύριος· και καλά λέτε, επειδή είμαι.

»Αν, λοιπόν, εγώ, ο Κύριος και ο δάσκαλος, σας έπλυνα τα πόδια, κι εσείς χρωστάτε να πλένετε ο ένας τα πόδια του άλλου.

»Επειδή, παράδειγμα έδωσα σε σας, για να κάνετε κι εσείς, όπως εγώ έκανα σε σας.

»Σας διαβεβαιώ απόλυτα, δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του ούτε απόστολος ανώτερος από εκείνον που τον απέστειλε» (Κατά Ιωάννην 13:12-16).

Όπως παρατήρησε ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάζουελ, μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα: «Ο Ιησούς χαρακτηρίζει τέλεια τον ηγέτη-υπηρέτη» (*Even As I Am* [1982], 62). Ο Ιησούς πέρασε τη θνητή διακονία Του, ιαίνοντας, ευλογώντας, διδάσκοντας και υπηρετώντας τους πάντες, αδιακρίτως θέσεων. Εξετέλεσε διακονία (υπηρέτηση) ανθρώπους αναφορικός προς τις βαθύτατες ανάγκες τους. Ο Σωτήρας, κατά την ομιλία Του περί του άρτου της ζωής, παρατήρησε ότι πολλοί άνθρωποι Τον ακολουθούσαν λόγω των θαυμάτων που έκανε. Άλλοι

ακολουθούσαν, επειδή τους έδωσε ψωμί και ψάρια. Ο Σωτήρας γνώριζε ότι χρειαζόνταν περισσότερα από θάματα και ψωμί, για να γαλουχήσουν το πνεύμα τους. Τους προσκάλεσε να «φά[ν]ε τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου, και [να] πι[ουν] το αίμα του», δίδοντας την υπόσχεση ότι «όποιος τρώει τούτο το ψωμί, θα ζήσει στον αιώνα» (Κατά Ιωάννην 6:53, 58). Ο Πέτρος, μιλώντας για τους Δώδεκα, κατέθεσε μαρτυρία ότι ο Ιησούς πράγματι είπε «λόγια αιώνιας ζωής» (εδάφιο 68).

Ο Πρόεδρος Τζέιμς Φάουστ, ένας Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία, δίδασκε: «Οι βασικές ανάγκες της ανθρωπότητας... –αυτοεκτίμηση, ψυχική γαλήνη και προσωπική ικανοποίηση– μπορούν να ικανοποιηθούν πλήρως με πιστή υπακοή στις εντολές του Θεού. Αυτό ισχύει για κάθε άτομο σε οιαδήποτε χώρα ή πολιτισμό» (στο Conference Report, Απρ. 1995, 81 ή *Ensign*, Μάιος 1995, 62).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Διαβάστε με την τάξη σας το Κατά Ματθαίον 20:25-28, Κατά Ιωάννην 13:12-16 και ερωτήστε: Πώς είναι διαφορετική η ηγεσία στο βασίλειο του Θεού από την ηγεσία στον κόσμο; Συζητήστε τις απαντήσεις τους (βλέπε ερμηνευτικό σχόλιο).

Ζητήστε από τους μαθητές να ερευνήσουν τις γραφές για παραδείγματα προσφερθείσης υπό του Ιησού ή εκ των οπαδών Του υπηρετήσεως. Ζητήστε τους επίσης να ψάξουν γραφές οι οποίες εξηγούν τη σημασία της υπηρετήσεως. Ζητήστε τους να κάνουν λόγο περί των γραφών που ευρίσκουν.

Εξηγήστε ότι ο Ιησούς «χαρακτηρίζει τέλεια» την ιδέα της ηγεσίας του υπηρετή. Συζητήστε πώς η εξιλέωση του Κυρίου αποτελεί τη μεγαλύτερη πράξη υπηρετήσεως που προσεφέρθη ποτέ.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΗΓΕΤΕΣ-ΥΠΗΡΕΤΕΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Μετά τον Ιησού Χριστό, ορισμένα εκ των καλύτερων παραδειγμάτων ηγετών-υπηρετών είναι οι αρχαίοι και οι σύγχρονοι προφήτες και ιεραπόστολοι. Ο βασιλεύς Βενιαμίν δίδασκε στον

λαό του τη σημασία της υπηρετήσεως: «Όταν είστε στην υπηρεσία των συνανθρώπων σας είστε απλώς στην υπηρεσία του Θεού σας» (Μωσία 2:17). Ο Αμμών ήταν εις θέσιν να διδάσκει τον βασιλέα Λαμόνι και τον λαό του, διότι έγινε πρώτα υπηρέτης του (βλέπε Άλμα 17-19). Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάζουελ είπε σχετικώς με τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ: «Ήταν ο Τζόζεφ ηγέτης-υπηρέτης; Καταφανώς! Ένα κορίτσι και ο αδελφός του δυσκολεύονταν να βαδίσουν στη λάσπη καθ' οδόν προς το σχολείο. Ο Προφήτης Τζόζεφ έσκυψε και καθάρισε τη λάσπη από τα καλυμμένα με λάσπη παπούτσια μας, έβγαλε το μαντήλι του από την τσέπη του και σκούπισε τα γεμάτα δάκρυα πρόσωπά μας. Μας είπε καλοσυνάτα και εύθυμα λόγια και μας έστειλε στον δρόμο μας προς το σχολείο χαρούμενους' (*Juvenile Instructor*, 15 Ιαν. 1892, σελ. 67).

»Αφού ετράπη σε φυγή μαζί με τον Τζόζεφ από τον όχλο, ένας νέος άνδρας ανέφερε: 'η ασθένεια και ο τρόμος μου είχαν στερήσει τη δύναμή μου. Ο Τζόζεφ έπρεπε να αποφασίσει είτε να με αφήσει να αιχμαλωτισθώ από τον όχλο είτε να θέσει σε κίνδυνο τον εαυτόν του, προσφέροντας βοήθεια. Αφού επέλεξε το τελευταίο, με σήκωσε στους φαρδείς ώμους του και με μετέφερε με περιστασιακή ανάπαυση μέσα στον βάλτο και το σκότος. Λίγες ώρες αργότερα ηύραμε τον μόνον δρόμο και συντόμως φθάσαμε σε ασφαλές μέρος. Η ηράκλεια δύναμη του Τζόζεφ τού επέτρεψε να μου [σώσει] τη ζωή' (*New Era*, Δεκ. 1973, σελ. 19)» (στο Conference Report, Οκτ. 1983, 78 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1983, 56).

Ο Πρεσβύτερος Τομ Πέρι της Απαρτίας των Δώδεκα είπε σχετικώς με τον Πρόεδρο Χάουαρντ Χάντερ: «Η ιστορία της ζωής του είναι γεμάτη αφηγήσεις αποφασιστικότητας, επιτευγμάτων, πίστεως και αληθινής χριστιανικής αγάπης. Αποτελεί έμπνευση για όλους εμάς. Είναι ο προφήτης μας. Είμαστε στα πόδια του, για να γίνουμε κοινωνοί της σοφίας αυτού του αληθινού και πιστού ηγέτη-υπηρέτη» (στο Conference Report, Οκτ. 1994, 23 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 19).

Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάζουελ έγραψε: «Ο Ιησούς χαρακτηρίζει τέλεια τον ηγέτη-υπηρέτη, και εάν θέλουμε να γίνουμε σαν Εκείνον, το ίδιο πρέπει να γίνει και με εμάς.

»Όντως, η ίδια η χρησιμότητα της ζωής μας εξαρτάται από τη θέλησή μας να υπηρετούμε τους άλλους» (*Even As I Am*, 62).

Αντιθέτως, όπως παρατήρησε ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον των Δώδεκα: «το να προσπαθεί να γίνει κύριος αντί υπηρέτης ...μπορεί να καταστρέψει το πνεύμα αυτού που εργάζεται και το έργο» (στο Conference Report, Απρ. 1996, 19 ή *Ensign*, Μάιος 1996, 15). Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι έγραψε: «Κάποια από την πιο έξοχη δουλειά μας προέρχεται μέσω της υπηρετήσεως των άλλων» (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 161).

Ο Πρεσβύτερος Βον Φέδεροστοουν κατέγραψε χρήσιμα χαρακτηριστικά και πρακτικές των ηγετών-υπηρέτών. Ανατρέξατε σε αυτόν τον κατάλογο στο τμήμα πηγές διδασκάλου για το 1^ο μάθημα (σελ. 5).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Δώστε σε κάθε μαθητή ένα αντίτυπο με τον κατάλογο των χαρακτηριστικών των ηγετών-υπηρέτών από τον Πρεσβύτερο Φέδεροστοουν (σελ. 5). Συζητήστε με τους μαθητές ατομικά χαρακτηριστικά και πώς η ανάπτυξη αυτών μπορεί να μας βοηθήσει να γίνουμε καλύτεροι οικογενειακοί και εκκλησιαστικοί ηγέτες.

Χωρίστε τους μαθητές σε μικρές ομάδες. Ζητήστε από την κάθε ομάδα να διαβάσει το Μωσία 2. Εξηγήστε ότι αυτό το κεφάλαιο περιέχει την αρχή της τελικής ομιλίας του βασιλέως Βενιαμίν προς τον λαό του. Πείτε στους μαθητές να παρατηρήσουν τους τρόπους με τους οποίους ο βασιλεύς Βενιαμίν αποτελούσε χαρακτηριστικό παράδειγμα ηγεσίας υπηρέτη και τι δίδαξε στον λαό περί υπηρετήσεως μεταξύ αλλήλων. Όταν τελειώσουν, συζητήστε τι έμαθαν περί ηγεσίας υπηρέτη από τη ζωή και τη διδασκαλία του βασιλέως Βενιαμίν.

3^η ΕΝΝΟΙΑ. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΗΓΕΤΕΣ-ΥΠΗΡΕΤΕΣ, ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Οι ηγέτες είναι πιο αποτελεσματικοί, όταν καταλαβαίνουν τις ανάγκες όσων υπηρετούν.

Ορισμένες ανάγκες είναι κοινές για όλους. Εάν αισθάνεσαι την πείνα στο στομάχι σου, τότε ο νους σου έχει την τάση να επικεντρώνεται στην ανάγκη για φαγητό. Ομοίως, εάν τα άτομα είναι άρρωστα ή δεν έχουν ένδυση, στέγη ή εισόδημα, μπορεί να δυσκολευτούν να επικεντρωθούν σε άλλα μελήματα.

Εκτός από τις υλικές ανάγκες, οι άνθρωποι έχουν διανοητικές, συναισθηματικές και πνευματικές ανάγκες. Τα άτομα τα καταφέρνουν γενικώς καλύτερα, εάν έχουν καλούς φίλους, υποστήριξη από την οικογένεια, αναγνώριση, την αίσθηση ότι ανήκουν σε μία ομάδα ή σε ένα σκοπό που αξίζει τον κόπο και μία αίσθηση αξιοσύνης.

Ορισμένες ανάγκες διαφέρουν βάσει της ηλικίας. Παραδείγματος χάριν, οι νέοι αισθάνονται γενικώς πίεση από συνομηλίκους και την ανάγκη για κοινωνική αποδοχή εντονότερα από τους ηλικιωμένους. Άλλες ανάγκες επηρεάζουν τους πάντες, ασχέτως ηλικίας ή συνθηκών ζωής. Παραδείγματος χάριν, όλοι μας χρειάζεται να γνωρίζουμε ότι ο Θεός ενδιαφέρεται για ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να αυξήσουμε την κατανόησή μας για τις ανάγκες αυτών που υπηρετούμε. Παραδείγματος χάριν, καθώς διαβάζουμε τις αφηγήσεις των γραφών για τον Ιησού και τους ηγέτες Του που υπηρετούσαν τον λαό, μπορούμε να κάνουμε τέτοιες ερωτήσεις, όπως: Πώς ανεκάλυψε αυτός ο ηγέτης τις ανάγκες του λαού; Πώς μετέφερε ο λαός τις ανάγκες του στον ηγέτη; Τι γνώριζε ο ηγέτης σχετικά με τον λαό που τον βοήθησε να ανακαλύψει τις ανάγκες του; Ποίων υλικών αναγκών έπρεπε ενίοτε να επιληφθούν οι ηγέτες, προτού μπορέσουν να βοηθήσουν τον λαό να καλύψει τις πνευματικές του ανάγκες;

Μπορούμε να μάθουμε τις ανάγκες των ανθρώπων σε γενικές γραμμές, διαβάζοντας, παρατηρώντας, παρευρισκόμενοι σε μαθήματα ηγεσίας και προσευχόμενοι. Μπορούμε επίσης να αναλογισθούμε τις δικές μας ανάγκες και πώς τις καλύπτουμε.

Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι εξήγησε: «Καθώς στρεφόμεθα με αγάπη και ευγνωμοσύνη προς τον Θεό και καθώς υπηρετούμε τους άλλους με καμία προφανή ανταμοιβή για

τον εαυτόν μας, θα έλθει μία μεγαλύτερη αίσθηση υπηρετήσεως προς τους συνανθρώπους μας, λιγότερη σκέψη για τον εαυτόν μας και περισσότερη προσέγγιση των άλλων. Αυτή η αρχή αγάπης είναι η πεμπτουσία της καλοσύνης» (*Standing for Something*, 9).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε το υλικό στο ερμηνευτικό σχόλιο. Θα μπορούσατε να κάνετε ερωτήσεις, όπως:

- Ποιες ανάγκες θα πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν καθώς προσπαθούμε να γίνουμε καλύτεροι ηγέτες-υπηρέτες;
- Ποιες μοναδικές ανάγκες έχουν οι νέοι, τις οποίες πρέπει να λάβουν υπ' όψιν οι ηγέτες αυτών;
- Ποια βιβλία έχετε βρει χρήσιμα στην κατανόηση των αναγκών των άλλων;

Συζητήστε εμπειρίες που σας έχουν βοηθήσει να γνωρίσετε περισσότερο τις ανάγκες των ατόμων. Κάνετε μία συζήτηση στην τάξη περί των ιεραποστολικών δραστηριοτήτων του Αμμών (βλέπε Αλμα 17-19). Ζητήστε από τους μαθητές να αναζητήσουν αυτό που έκανε ο Αμμών, προκειμένου να καταλάβει και να ανταποκριθεί στις ανάγκες του βασιλέως Λαμόνι.

Θα μπορούσατε να κλείσετε, χρησιμοποιώντας τη δήλωση του Προέδρου Χίνκλι από το ερμηνευτικό σχόλιο.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

**Πρεσβύτερος Βον
Φέδεροτσου**

Των Εβδομήκοντα

Αποσπάσματα από το
Περισσότερη καθαρότητα
δώσε μου [1991], 11-14

Η αρχή της ηγεσίας του υπηρέτη προέρχεται από την ίδια την πηγή πάσης αληθείας, τον Θεό τον Αιώνιο Πατέρα, και έρχεται σε εμάς μέσω του Κυρίου Ιησού Χριστού, του Μονογενούς Υιού. Αμφότεροι είναι για εμάς το χαρακτηριστικό παράδειγμα-αποκορύφωμα ηγεσίας μέσω υπηρετήσεως...

Δεν συμβαδίζει η έκκληση του Διδασκάλου με την ηγεσία του υπηρέτη; Είπε: «Ελάτε σε

μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω. Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου, και μάθετε από μένα, επειδή είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά· και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας. Επειδή, ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ». (Κατά Ματθαίον 11:28-30.)

Στο Κατά Μάρκον διαβάζουμε ότι οι μαθητές είχαν διαπληκτισθεί μεταξύ αυτών ως προς το ποιος θα έπρεπε να είναι ο πρώτος: «Και αφού κάθισε, κάλεσε τους δώδεκα και τους λέει: Όποιος θέλει να είναι πρώτος, θα είναι σε όλους τελευταίος, και υπηρέτης σε όλους». (Κατά Μάρκον 9:35.) ...

Οι ηγέτες-υπηρέτες εκτελούν διακονία στους ανθρώπους, εκ των οποίων όλοι είναι άτομα δημιουργημένα κατ' εικόνα του Θεού, του Παντοδύναμου Πατρός μας. Οι εγωκεντρικοί διαχειριστές, διευθυντές και ηγέτες ενδιαφέρονται κατά κύριο λόγο για κανόνες, κανονισμούς, πολιτικές και προγράμματα. Για αυτούς τους ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες είναι σημαντικοί μόνον όσο είναι «χρήσιμοι» στην επίτευξη των στόχων.

Πόσοι διευθυντές, διαχειριστές και ηγέτες θα πρόσεχαν καθ' υπόθεσιν ασήμαντους ανθρώπους να κάνουν υπέροχα πράγματα. «Και ο Ιησούς, καθώς κάθισε απέναντι από το θησαυροφυλάκιο, παρατηρούσε πώς το πλήθος έβαζε χάλκινα νομίσματα στο θησαυροφυλάκιο· και πολλοί πλούσιοι έβαζαν πολλά». (Κατά Μάρκον 12:41.) Ο Ιησούς γνώριζε τι έδιδαν. Ήταν μία άξια πράξη και πολύ καλό θα γινόταν. Δεν υποτιμούσε αυτό που οιοσδήποτε είχε δώσει. Πολλοί ηγέτες σήμερα θα υπολόγιζαν μόνον αυτό το ποσόν χρημάτων που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί, προκειμένου να επιφέρει περαιτέρω κέρδος με αξιόλογα ποσά. Λίγη προσοχή θα εδίδετο στη χήρα, αναμφιβόλως σε αμηχανία, ασήμαντη, πτωχά ενδεδυμένη, πιθανώς τρεμάμενη και ταπεινή, η οποία πλησίασε το θησαυροφυλάκιο. Εριξε δύο λεπτά, δύο εκ των μικρότερων εβραϊκών νομισμάτων. Δύο λεπτά δεν ήταν καν αρκετά να αγοράσει κανείς ένα καρβέλι ψωμί. Πιθανόν να μην τόλμησε να σηκώσει τα μάτια της από φόβο μήπως κάποιος είχε δει την πενιχρή δωρεά της και την περιγελούσε. Μπορώ να

φантаσθώ ότι βιάσθηκε να φύγει, για να αποφύγει την ντροπή ή την αμηχανία.

Ο Ιησούς κάλεσε τους μαθητές τους και τους είπε: «Σας διαβεβαιώ, ότι αυτή η φτωχή χήρα έβαλε περισσότερα απ' όλους όσοι έβαλαν στο θησαυροφυλάκιο. Επειδή, όλοι έβαλαν από το περισσευμά τους· αυτή, όμως, έβαλε από το υστέρημά της όλα όσα είχε, όλη την περιουσία της». (Κατά Μάρκον 12:44.)

Διερωτώμαι εάν, κάπως, εκείνος που είναι ο Κύριος των ουρανών και της γης ήταν εις θέσιν να μεταδώσει στην καρδιά της χήρας τη γλυκεία, εγκάρδια ευγνωμοσύνη του για τη δωρεά της.

Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Αποσπάσματα από το «Η μεγαλύτερη Ιεροσύνη: Προσφέροντας υπηρεσία μιας ζωής στο βασίλειο», *Ensign*, Σεπτ. 1992, 71, 73

Όλοι όσοι φέρουν την ιεροσύνη του Θεού ενώνονται με έναν κοινό δεσμό υπηρετήσεως. Ο ανεστημένος Ιωάννης ο Βαπτιστής εξέφρασε αυτήν την έννοια κατά την ιερά εκείνη περίπτωση που αποκατέστησε την Ασρωνική Ιεροσύνη στους άνδρες επί της γης. Ο αγγελικός αυτός αγγελιαφόρος του Θεού, ο ίδιος που είχε το προνόμιο να βαπτίσει τον Σωτήρα, απευθύνθηκε στον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ και τον συνάδελφό του στο έργο, Ολιβερ Κάουντερυ, ως «συνδούλοι μου». (Δ&Δ 13:1.) Τι θαυμαστό πρότυπο ταπεινής υπηρετήσεως στο βασίλειο του Θεού!

Κάθε άνδρας ή αγόρι που φέρει την ιεροσύνη, ασχέτως της ιεροσύνης του ή της θέσεως στην οποία έχει χειροτονηθεί, είναι *συνδούλος* στο έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Μολονότι έχω τη θέση, κατόπιν χειροτονήσεως, του Αποστόλου στη Μελχισεδική Ιεροσύνη, οι συνάδελφοί μου σε αυτήν τη θέση κι εγώ είμαστε συνδούλοι στο έργο του Κυρίου με τον πιο προσφάτως χειροτονημένο διάκονο ή πρεσβύτερο στην Εκκλησία.

Ενώ ο Απόστολος Παύλος διετύπωσε την αλήθεια ότι «έβαλε ο Θεός... πρώτον αποστόλους [στην Εκκλησία]» (Προς Κορινθίους Α' 12:28), διετύπωσε επίσης την αλήθεια ότι κάθε μέλος του σώματος είναι απαραίτητο. Κανείς σε οιαδήποτε θέση της ιεροσύνης δεν μπορεί να περπατήσει για αυτούς σε άλλες θέσεις: «Δεν σε έχω ανάγκη», διότι όλοι είμαστε συνδούλοι στην υπηρεσία του Κυρίου. (Βλέπε εδάφια 14-28.) Ο κοινός μας και πιο σημαντικός αντικειμενικός στόχος είναι να κάνουμε το έργο *Του*. Κάθε φέρων την ιεροσύνη, ενεργώντας εντός των καθηκόντων της κλήσεώς του, χρειάζεται για να φέρεις εις πέρας το έργο του Κυρίου.

Επαναλαμβάνω, η θέση της ιεροσύνης απονέμεται όχι για κύρος, αλλά για υπηρετήση. Εσείς και εγώ είμαστε *συνδούλοι* στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού...

Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι διεκήρυξε: «Ιεροσύνη σημαίνει υπηρετήση. Αυτό ισχύει ακόμη και στην ουράνια πηγή της, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από την ανυψωτική δήλωση: 'Τούτο είναι το έργο μου και η δόξα μου - να πραγματοποιήσω την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου'. Εκπορεύεται από τη Θεότητα η υπηρετήση που οδηγεί στη λύτρωση όλων των τέκνων του Θεού». (*Pathways to Happiness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1957, σελ. 231.)

...Σας ζητώ να συλλογισθείτε τα ακόλουθα λόγια του Προέδρου Μάριον Ρόμνυ:

«Η υπηρετήση δεν είναι κάτι που υπομένουμε σε αυτήν τη γη, ούτως ώστε να κερδίσουμε το δικαίωμα και να ζήσουμε στο σελέστιο βασίλειο. Η υπηρετήση είναι η ίδια η ουσία από την οποία έχει δημιουργηθεί η υπερψωμένη ζωή στο σελέστιο βασίλειο.

»Γνωρίζοντας ότι η υπηρετήση είναι αυτό που δίδει ικανοποίηση στον Πατέρα μας στους Ουρανούς, και γνωρίζοντας ότι εμείς θέλουμε να είμαστε εκεί όπου είναι Εκείνος και όπως είναι, γιατί πρέπει να προσταζόμαστε να υπηρετούμε αλλήλους; ...Η ιδιότητα του Θεού αφορά στην υπηρετήση». (*Ensign*, Νοέμβρ. 1982, σελ. 93.)

Αδελφοί, αποτελεί πολύτιμη ευλογία να φέρουμε την ιεροσύνη του Θεού και να έχουμε την ευκαιρία απεριόριστης υπηρετήσεως προς

τους συνανθρώπους μας. Γνωρίζω ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός ζει και προσεύχομαι ώστε ο Θεός να σας ευλογεί, νέους και γηραιούς, με βαθεία εκτίμηση για την ιεροσύνη που φέρετε και με ηυξημένη επιθυμία να υπηρετείτε τους συνανθρώπους σας και τον Επουράνιο Πατέρα σας, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Καθώς υπηρετούμε άλλους, πώς μπορούμε να προσδιορίσουμε και να εκφράσουμε ευγνωμοσύνη για όσα κάνουν καλά; (βλέπε τη συζήτηση του Πρεσβυτέρου Φέδερστοουν περί του οβολού της χήρας).

- Ποια θετικά αποτελέσματα μπορεί να έχει μία ειλικρινής φιλοφρόνηση σε ένα άλλο άτομο;
- Πώς έχετε αισθανθεί, όταν οι προσπάθειές σας που άξιζαν έμειναν απαρατήρητες; Τι θα θέλατε να είχε συμβεί;
- Ποια νομίζετε ότι είναι μία κατάλληλη ισορροπία μεταξύ ανθρώπων και προγραμμάτων;
- Επιλέξτε και συζητήστε διάφορες δηλώσεις από τα σχόλια του Πρεσβυτέρου Μπάλαρντ οι οποίες είναι σημαντικές για εσάς.

ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΗΓΟΥΜΕΘΑ ΜΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

«Όμως η χριστιανική αγάπη είναι η αγνή αγάπη του Χριστού, και διαρκεί για πάντα, και όποιος βρεθεί να κατέχεται από αυτήν κατά την τελευταία ημέρα, θα είναι προς όφελός του.

»Επομένως, αγαπημένοι μου αδελφοί, να προσεύχεστε στον Πατέρα με όλη τη δύναμη της καρδιάς, να είστε γεμάτοι με την αγάπη αυτήν που εκείνος έχει απονείμει σε όλους όσοι είναι ειλικρινείς οπαδοί του Υιού του, Ιησού Χριστού» (Μορόνι 7:47-48).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Η ηγεσία σαν του Χριστού παρακινείται από την χριστιανική αγάπη.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Η χριστιανική αγάπη είναι το ανώτατο κίνητρο υπηρετήσεως ενός ηγέτη.
2. Μπορούμε να αναπτυχθούμε στην ικανότητά μας να ηγούμεθα με χριστιανική αγάπη.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΣ ΕΝΟΣ ΗΓΕΤΗ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Η χριστιανική αγάπη είναι το «ανώτατο, ευγενέστατο, δυνατότατο είδος αγάπης, όχι απλώς στοργής· η αγνή αγάπη του Χριστού. Ποτέ δεν χρησιμοποιείται [στις γραφές], για να υποδηλώσει ελεημοσύνη ή πράξεις ή καλοκαγαθία» (Bible Dictionary, "charity," 632).

Ο Απόστολος Παύλος δίδασκε ότι η χριστιανική αγάπη είναι ανωτέρα από οιαδήποτε άλλη πράξη υπηρετήσεως ή οιονδήποτε άλλο πνευματικό χάρισμα: «Αν μιλάω τις γλώσσες των ανθρώπων και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη, έγινα ένα κομμάτι χαλκός που βγάζει ήχους ή ένα κύμβαλο που αλαλάζει.

»Κι αν έχω προφητεία, και γνωρίζω όλα τα μυστήρια και ολόκληρη τη γνώση, κι αν έχω ολόκληρη την πίστη, ώστε να μετατοπίζω βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, δεν είμαι τίποτε.

»Κι αν διανείμω όλα τα υπάρχοντά μου, κι αν παραδώσω το σώμα μου για να καώ, αλλά δεν έχω αγάπη, δεν ωφελούμαι τίποτε...

»Η αγάπη δεν ξεπέφτει ποτέ· τα άλλα, όμως, είτε προφητείες είναι, θα καταργηθούν· είτε γλώσσες, θα σταματήσουν· είτε γνώση, θα καταργηθεί·

»επειδή, κατά ένα μέρος γνωρίζουμε, και κατά ένα μέρος προφητεύουμε·

»όταν, όμως, έρθει το τέλειο, τότε το κατά μέρος θα καταργηθεί...

»Ωστε, τώρα, μένει πίστη, ελπίδα, αγάπη, αυτά τα τρία· όμως, απ' αυτά, μεγαλύτερη είναι η αγάπη» (Προς Κορινθίους Α' 13:1-3, 8-10, 13).

Ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς, μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Δεν πρέπει απλώς να κάνουμε το σωστό. Πρέπει να ενεργούμε για τους σωστούς λόγους. Ο σύγχρονος όρος είναι *καλό κίνητρο*. Οι γραφές συχνά εννοούν αυτήν την κατάλληλη διανοητική στάση με τις λέξεις *με όλη την πρόθεση της καρδιάς* ή *με πραγματική πρόθεση*.

»...Εάν δεν ενεργούμε για τους σωστούς λόγους, οι πράξεις μας δεν θα υπολογίζονται για χρησιμότητα...

»Δεν υπάρχουν ευλογίες στις καθ' υπόθεσιν καλές πράξεις, οι οποίες γίνονται για εσφαλμένους λόγους» (*Pure in Heart* [1988], 15, 33. Βλέπε, επίσης, Μορόνι 7:6-11).

Σε μία άλλη περίπτωση, ο Πρεσβύτερος Όουκς πρότεινε έξι λόγους που έχουν οι άνθρωποι να υπηρετούν:

1. «Προς χάριν πλούτου ή τιμής».
2. «Να αποκτήσουν καλή συντροφιά».
3. «Από φόβο για τιμωρία».
4. «Από μία αίσθηση καθήκοντος ή από αφοσίωση».
5. «Η ελπίδα μίας αιωνίας ανταμοιβής».
6. «Για την αγάπη του Θεού και την αγάπη των συνανθρώπων».

Αυτόν τον τελευταίο λόγο, την χριστιανική αγάπη, ο Πρεσβύτερος Όουκς αποκαλεί «τον ανώτατο λόγο όλων. ...Είναι αυτό που αποκαλούν οι γραφές 'ένα δρόμο που υπερβολικά υπερέχει' (Προς Κορινθίους Α' 12:31)» (στο *Conference Report*, Οκτ. 1984, 14-16 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1984, 13-14).

Οι ηγέτες στην Εκκλησία και την οικογένεια χρειάζονται καθοδήγηση, όραμα και δύναμη που μόνον το Πνεύμα του Κυρίου δύναται να μεταδώσει, και αυτό το Πνεύμα παρεμποδίζεται, όταν τα κίνητρα της υπηρετήσεώς μας δεν είναι αγνά. Οι ηγέτες θα πρέπει να υπηρετούν από χριστιανική αγάπη παρά από λιγότερο άξια κίνητρα.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε τους μαθητές εάν τα κίνητρα, οι πράξεις ή τα αποτελέσματα είναι πιο σημαντικά και συζητήστε τις απαντήσεις τους. Εξηγήστε ότι οι άνθρωποι τείνουν να αξιολογούν την καλοσύνη των πράξεών τους αναφορικά προς το αποτέλεσμα (παραδείγματος χάριν: Πόσα χρήματα έβγαλες; Πόσους ανθρώπους βάπτισες;). Όμως ο Κύριος κοιτάζει την καρδιά ή το κίνητρο των πράξεών μας (βλέπε Δ&Δ 137:9). Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ της Απαρτίας των Δώδεκα εξήγησε: «Τα πάντα εξαρτώνται –αρχικώς και τελικώς– από τις επιθυμίες μας. Αυτές διαμορφώνουν τα πρότυπα των σκέψεών μας. Οι επιθυμίες

μας συνεπώς προηγούνται των πράξεών μας και ευρίσκονται στα μύχια της ψυχής μας» (στο *Conference Report*, Σεπτ.-Οκτ. 1995, 28 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1995, 23).

Καθορίστε την *χριστιανική αγάπη* και εξηγήστε ότι είναι το ανώτατο κίνητρο υπηρετήσεως ενός ηγέτη (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο). Συζητήστε ερωτήσεις όπως την ακόλουθη ως τάξη ή σε μικρές ομάδες:

- Ποιοι είναι ορισμένοι εκ των λόγων για τους οποίους θα μπορούσαμε να υπηρετήσουμε ως εκκλησιαστικοί ή οικογενειακοί ηγέτες; Ισχύουν όλοι εξίσου;
- Τι θα πρέπει να κάνω, εάν τα κίνητρα υπηρετήσεώς μου ως ηγέτη δεν παρακινούνται τόσο από την χριστιανική αγάπη;
- Πώς μπορώ να μάθω να αγαπώ τους ανθρώπους που υπηρετώ;

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΧΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΗΓΟΥΜΕΘΑ ΜΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς έγραψε: «Η προϋπόθεση ώστε οι καλές μας πράξεις να συνοδεύονται από καλά κίνητρα είναι λεπτή και δύσκολη στην πράξη...

»Για να γίνουμε αγνοί στην καρδιά –να επιτύχουμε υπερύψωση– πρέπει να αλλάζουμε τη στάση και τις προτεραιότητές μας σε μία κατάσταση πνευματικότητας, πρέπει να ελέγχουμε τις σκέψεις μας, πρέπει να αναμορφώσουμε τα κίνητρά μας και πρέπει να τελειοποιήσουμε τις επιθυμίες μας. Πώς μπορεί να επιτευχθεί αυτό;

»Το πρώτο βήμα στην τροποποίηση της στάσεως και των προτεραιοτήτων μας είναι να αντιμετωπίσουμε τις δικές μας ατέλειες και την ανάγκη να αλλάζουμε...

»Αρχίζουμε, ανακρίνοντας τον εαυτόν μας. Εξαλείφοντας την ανειλικρινή συμπεριφορά μας και το ψευδές παρουσιαστικό, ερευνώντας εντίμως τον εσώτερο εαυτόν μας, θα πρέπει να επιζητούμε να προσδιορίσουμε την αληθινή συμπεριφορά και τις προτεραιότητές μας...

»Επιζητούμε την πνευματικότητα μέσω πίστεως, μετανοίας και βαπτίσεως· μέσω

αλληλοσυγχωρήσεως, μέσω νηστείας και προσευχής, μέσω χρηστών επιθυμιών και αγνών σκέψεων και πράξεων. Επιζητούμε την πνευματικότητα μέσω της υπηρετήσεως των συνανθρώπων μας, μέσω λατρείας, μέσω ευωχίας στον λόγο του Θεού, στις γραφές και τις διδασκαλίες των ζώντων προφητών. Επιτυγχάνουμε την πνευματικότητα μέσω συνάψεως και τηρήσεως διαθηκών με τον Κύριο, μέσω ευσυνείδητης προσπάθειας να τηρούμε όλες τις εντολές του Θεού. Η πνευματικότητα δεν αποκτάται εξάιφνης. Είναι η συνέπεια μιας αλληλουχίας σωστών επιλογών. Είναι ο θερισμός μιας χρηστής ζωής...

»Για να επιτύχουμε την πνευματικότητα και να αναμορφώσουμε τα κίνητρά μας και να τελειοποιήσουμε τις επιθυμίες μας, πρέπει να μάθουμε να ελέγχουμε τις σκέψεις μας. Ο προφήτης Άλμα δίδαξε στον πιστό του υιό Ήλμαν: «Όλες σου οι σκέψεις ας κατευθύνονται προς τον Κύριο. Μάλιστα, οι αφοσιώσεις της καρδιάς σου ας θέτονται στον Κύριο παντοτινά' (Άλμα 37:36)...

»Το ανώτατο καλό κίνητρο για οιαδήποτε πράξη είναι η χριστιανική αγάπη – η αγνή αγάπη του Χριστού. Αποκτούμε αυτό το κίνητρο με δύο τρόπους: (1) προσευχόμενοι για αγάπη, και (2) προσφέροντας υπηρεσία.

»Μπορούμε να επηρεάσουμε τα κίνητρά μας με την προσευχή...

»Προκειμένου να μάθουμε να υπηρετούμε για την αγνή αγάπη του Χριστού, πρέπει να προσφέρουμε υπηρετηση στον Θεό και τους συνανθρώπους μας» (*Pure in Heart*, 18, 140-41, 144-45, 148).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε με τους μαθητές πώς μπορούμε να αναπτύξουμε αγνότητα καρδιάς και χριστιανική αγάπη, προκειμένου να γίνουμε καλύτεροι ηγέτες. Καταγράψτε τα συμπεράσματά σας στον πίνακα. (Αυτά θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν: την αλλαγή στάσεώς μας, τον έλεγχο των σκέψεών μας και την παραδοχή των ατελειών μας. Βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο).

Σκεφθείτε να ζητήσετε από τους μαθητές να οργανώσουν ένα σχέδιο υπηρετήσεως για κάποιον στο σχολείο ή στη γειτονιά,

λαμβάνοντας υπ' όψιν τη σημασία της χριστιανικής αγάπης σε μία τέτοια προσπάθεια.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Αδελφός Στίβεν Ναυτόλτ

*Παλαιότερα της Δευτέρας
Απαρτίας των Εβδομήκοντα*

*Αποσπάσματα από το Αρχές
ηγείας της Ιεροσούνης
(1999), 102-106, 109-119*

Η Εκκλησία αναπτύσσεται ταχέως σε ένα πολύ πολυσύνθετο περιβάλλον και πρέπει να έχει αποτελεσματική ηγεσία της ιεροσούνης. Η ηγεσία είναι διαφορετική από τη διοίκηση. Η μεγαλύτερη δυσκολία των σημερινών ηγετών της ιεροσούνης είναι να κάνουν λίγα σωστά πράγματα. Πιστεύω ότι υπάρχουν τρία *σωστά* πράγματα που, εάν γίνουν με προσευχή και επιμελώς, θα καταστήσουν δυνατούς και αποτελεσματικούς τους ηγέτες της ιεροσούνης στην προαγωγή του έργου του Κυρίου. Αυτά είναι:

I. Διδάξτε το σχέδιο λυτρώσεως

Αυτό είναι το υπ' αριθμόν ένα για τρεις λόγους. Πρώτον, από πνευματικής προοπτικής, μαθαίνουμε από το Άλμα 13 ότι αυτή είναι η χειροτονηθείσα ευθύνη κάθε ηγέτη της Μελχισεδικής Ιεροσούνης να είναι διδάσκαλος του σχεδίου λυτρώσεως. Δεύτερον, γνωρίζουμε από κοσμικής απόψεως ότι οι ηγέτες είναι εκείνοι οι οποίοι αποτελούν παράδειγμα των αξιών της ομάδος. Τρίτον, ως πρακτικό ζήτημα, η συζήτηση περί διδασχών και αρχών κάνει περισσότερο για την αλλαγή συμπεριφοράς παρά η συζήτηση περί συμπεριφοράς [βλέπε Μπόιντ Πάκερ, στο *Conference Report*, Οκτ. 1986, 20 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1986, 17].

II. Εκτελέστε διακονία

Η τέλεση διακονίας, η υπηρετηση και η ευλόγηση ζών αποτελεί ουσιώδη έκφραση του ευαγγελίου και της ηγεσίας της ιεροσούνης. Επειδή η χριστιανική αγάπη είναι η ουσία της χριστιανικής συμπεριφοράς, η κατανόησή της και η άδολη πρακτική της πρέπει να υπάρχουν σε όσους ηγούνται. Όταν τα μέλη συνειδητοποιήσουν ότι ο ηγέτης τα αγαπά γνησίως και ενδιαφέρεται γι' αυτά, τότε είναι πιο πρόθυμα να καθοδηγούνται.

III. Να έχετε όραμα και εστίαση

Μόνον εάν αναπτύσσει, συζητεί και μιλά περί μίας ευκρινούς, επιτεύξιμης εικόνας του μέλλοντος, δύναται ο ηγέτης της ιεροσύνης να αρχίσει να προάγει το έργο αποτελεσματικώς. Η εικόνα αυτών που μπορούν να επιτευχθούν από την απαρτία, τον τομέα ή τον πάσσαλο πρέπει να συμβαδίζει με την αποστολή της Εκκλησίας και με τις οδηγίες από τα μέλη της προεδρευούσης εξουσίας...

Αυτές είναι τρεις ουσιώδεις σημασίας δραστηριότητες που ορίζουν την ηγεσία, διαχωρίζουν τους ηγέτες από τους διευθυντές και καθιστούν δυνατόν να είναι αποτελεσματικοί. ...Οι τρεις λατινικοί αριθμοί με τις ιδέες και τις ερωτήσεις για τις οποίες θα πρέπει να διερωτώνται οι ηγέτες, αναπαράγονται ως Σχήμα 15...

Σχήμα 15

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ

I. Διδάξτε το σχέδιο λυτρώσεως

- Αφιερώνω χρόνο, για να μελετώ και να καταλάβω τις αρχές του σχεδίου λυτρώσεως, ούτως ώστε να τις διδάξω ευκρινώς;
- Διδάσκω το σχέδιο στα μέλη της οικογενείας μου, στην απαρτία μου, στα μέλη τομέως ή πασσάλου, στους φίλους και τους γείτονες;
- Διδάσκω το σχέδιο στη συγκέντρωση μεταλήψεως, σε συγκεντρώσεις ηγεσίας, σε συνελεύσεις τομέως και πασσάλου, σε συνεντεύξεις και σε ευκαιρίες παροχής συμβουλών;

II. Εκτελέστε διακονία

- Είναι η τέλεση διακονίας μου προσωπική στη φύση ή μόνον μία απάντηση σε θεσμικές αναθέσεις;
- Αν ευρίσκω δύσκολο να ενδιαφέρομαι γνησίως για τους άλλους, τι θα μπορούσα να κάνω, προκειμένου να αλλάξω;
- Προσπαθώ να ακολουθώ το παράδειγμα του Σωτήρος;

III. Να έχετε όραμα και εστίαση

- Καταλαβαίνω την αποστολή της Εκκλησίας;
- Ποια ομάδα θα μπορούσε να με βοηθήσει να αποκτήσω ένα πραγματοποιήσιμο όραμα αυτών που θα μπορούσαν να γίνουν;
- Σε ποια δύο ή τρία πράγματα θα μπορούσαν να εστιασθούν;
- Πώς θα μπορούσε να εκτιμηθεί η πρόοδος στα αποτελέσματα, στα οποία έχουμε εστιασθεί;

...Η ηγεσία σε οιαδήποτε προσπάθεια, συμπεριλαμβανομένης της ιεροσύνης, είναι πιο αποτελεσματική, εάν δίδεται προσοχή σε κάτι που θα ονομάσω «διαδικασία». Πρέπει να δοθεί προσοχή στο πώς γίνονται τα πράγματα και πώς λαμβάνουν χώρα οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ του ηγέτη ιεροσύνης και των μελών πασσάλου, τομέως ή απαρτίας.

Ως παράδειγμα, σκεφθείτε την προσφάτως χηρέυσασα, η οποία προσέγγισε τον επίσκοπο και εξέφρασε τη λύπη της που δεν θα μπορούσε ποτέ πλέον να προσευχηθεί στη συγκέντρωση μεταλήψεως. Όταν ερωτήθηκε από τον επίσκοπο γιατί πίστευε ότι δεν θα της εξητέτο ποτέ πια να προσευχηθεί στη συγκέντρωση μεταλήψεως, εξήγησε: «Επίσκοπε, έχω παρατηρήσει ότι πάντοτε έχεις έναν άνδρα και μία γυναίκα να προσφέρουν τις προσευχές στη συγκέντρωση μεταλήψεως και εφόσον έχει πεθάνει ο σύζυγός μου, μου φαίνεται ότι δεν θα έχω ποτέ πια αυτήν την ευκαιρία».

Ύστερα από λίγα λεπτά σκέψεων, ο επίσκοπος συνειδητοποίησε ότι το πρόβλημα προήρχετο από μία παραπλανημένη διαδικασία – όταν το πρόγραμμα της συγκέντρωσεως μεταλήψεως οργάνωνε ένα μέλος της επισκοπικής ηγεσίας, πρακτική ήταν να τηλεφωνεί σε ένα μέλος της οικογενείας και να ζητεί δύο προσευχές! Μία τηλεφωνική κλήση για δύο προσευχές ήταν επαρκής, αλλά εν προκειμένω δεν ήταν αποτελεσματική, ούτως ώστε να ευλογήσει τη ζωή των μελών του τομέως.

Η διαδικασία ήταν αποκλειστική, όχι συμπεριλαμβανούσα. Ήταν αποδοτική, αλλά όχι αποτελεσματική. Πιστεύω ότι οι αποτελεσματικοί ηγέτες μαθαίνουν να διαχειρίζονται τις διαδικασίες ή τους τρόπους με τους οποίους μία οργάνωση ασχολείται με την επιτέλεση των πραγμάτων. Έχοντας την ευθύνη της διαδικασίας, ο αποτελεσματικός ηγέτης επιλαμβάνεται των αναγκών που εκθέτουν τα άτομα, όταν αποτελούν μέρος της οργάνωσης. Έχετε κάνει ποτέ τις ακόλουθες ερωτήσεις στον εαυτό σας; Γιατί θέλω να συμμετάσχω σε μία συγκεκριμένη οργάνωση; Γιατί να αφιερώνω χρόνο και προσπάθειες σε αυτήν την οργάνωση αντί σε πληθώρα άλλων; Ποιοι είναι οι παράγοντες δεσμεύσεως, πάθους, ενθουσιασμού που με κάνουν να θέλω να συνεργάζομαι και να κατα-

βάλω τις καλύτερες προσπάθειές μου; Συλλογισθείτε, ανάμεσα στα άλλα, αυτές τις έξι ανάγκες ή παράγοντες.

- Να συμμετάσχω σε κάτι με σκοπό
- Να γνωρίζω ότι οι ηγέτες και οι άλλοι ενδιαφέρονται
- Να γίνομαι κοινωνός της προόδου και της επιτυχίας
- Να αποτελώ μέρος της ομάδος
- Να γνωρίζω τι συμβαίνει
- Να διασκεδάζω

Ασφαλώς, πιστεύω ότι οι άνθρωποι προσχωρούν στην Εκκλησία, διότι είναι αληθινή. Όμως είναι αφοσιωμένοι, ενθουσιασμένοι, εξημεμένοι και διατηρούνται [στην Εκκλησία];

...Η ηγεσία στο σημερινό περιπεπλεγμένο περιβάλλον και τις οργανώσεις συχνά επιτυγχάνεται καλύτερα από αρχηγούς ομάδος παρά από λαμπρούς ατομικιστές. Υπάρχουν πάρα πολλές μεταβλητές, πάρα πολλές συνεισφορές ιδεών, πάρα πολλές πιθανότητες και πάρα πολλές ταχείες αλλαγές για οιονδήποτε άτομο που ενεργεί μόνο στο να εκτελεί τη διαδικασία και να διοικεί.

...Η αρχή αυτή ισχύει σχεδόν για όλες τις προσπάθειές μας και ισχύει και στην Εκκλησία. Η αποτελεσματική ηγεσία στην Εκκλησία απαιτεί την προσέγγιση και την προσοχή της ομάδος στις ομαδικές διαδικασίες...

[Μία] δυσκολία ...στους ηγέτες της ιεροσύνης στην Εκκλησία σήμερα είναι να αναγνωρίσουν τη διαφορά μεταξύ της αποδοτικότητας και της αποτελεσματικότητας. Ασφαλώς είναι πιο αποδοτικό για μία επισκοπική ηγεσία ή μία προεδρία πασάλου να εξετάσει ένα θέμα και να λάβει μία απόφαση, χωρίς να επιζητήσει συνεισφορά ιδεών ή να κάνει μεγάλη ανάλυση. Υπάρχει μία τάξη αποφάσεων όπου η εμπιστευτικότητα ή άλλες τέτοιες ανησυχίες υπαγορεύουν τη λήψη αποφάσεων από τον ηγέτη της ιεροσύνης που ενεργεί μόνος ή κατ' ανώτατο όριο έχοντας συμβουλευθεί τους δύο του συμβούλους. Σε τέτοιες περιπτώσεις τόσο η αποδοτικότητα όσο και η αποτελεσματικότητας συνήθως εξυπηρετούνται καλύτερα από ατομικές ενέργειες, όπως αντιτίθενται στις

ομαδικές ενέργειες. Ακόμη και σε αυτές τις καταστάσεις, συνετοί ηγέτες έχουν μάθει ότι η συλλογή όλων των δυνατών πληροφοριών, το να σκέπτονται με προσοχή εναλλακτικές λύσεις και να κάνουν αξιολογή ανάλυση, αποτελούν προαπαιτούμενα για να λάβουν έμπνευση από τον Κύριο.

Εντούτοις, υπάρχουν πολλές καταστάσεις όπου ο ηγέτης της ιεροσύνης μπορεί να είναι αποτελεσματικότερος, όταν νομίζει τον εαυτόν του ηγέτη ομάδος.

...Τα μέλη της οργανώσεως χρειάζεται να συμμετάσχουν σε συζητήσεις, αναλύσεις και εναλλακτικές λύσεις, προκειμένου να αλλάξει οτιδήποτε. Εάν ο ηγέτης ιεροσύνης θέλει να δει κάτι να συμβαίνει, πρέπει να νομίζει τον εαυτόν του ηγέτη της ομάδος. Η κατάλληλη ομάδα ηγεσίας στον τομέα είναι το συμβούλιο τομέως. Στον πάσσαλο είναι το συμβούλιο πασάλου.

...Ο αποτελεσματικός ηγέτης ιεροσύνης είναι ο ηγέτης ομάδος. Όλοι στην ομάδα είναι μέλη της Εκκλησίας και ενδιαφέρονται για την επιτυχία της. Στον καθένα θα πρέπει να δίδεται εξίσου η ευκαιρία για συνεισφορά ιδεών καθώς και κάποια ευκαιρία να επωμισθεί την ευθύνη για τα αποτελέσματα. Παρακαλώ προσέξτε! Η ηγεσία ομάδος δεν αποτελεί λήψη αποφάσεων με ψήφο ή σύγχυση της ομάδος με κανέναν υπεύθυνο.

Οι τελικές αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται από χειροτονηθέντες, ξεχωρισμένους ηγέτες της ιεροσύνης. Όμως, οι καλύτερες αποφάσεις θα ληφθούν από τους ηγέτες αυτούς που έχουν επιτρέψει στη διαδικασία να παράσχει συνεισφορά ιδεών και να παρακινήσει έμπνευση.

Συμπεριλαμβανούσα επικοινωνία

Είναι φυσικό κάποιος σε μία οργάνωση να θέλει να γνωρίζει τι συμβαίνει. Αυτά τα αισθήματα μπορούν να τα αγνοούν οι ηγέτες ή μπορούν να τα χρησιμοποιούν, για να ενδυναμώσουν τη δέσμευση και τον ενθουσιασμό. Το θέμα είναι ότι η επικοινωνία με τα μέλη της ομάδος απαιτεί χρόνο και προσπάθεια. Για έναν πολυάσχολο ηγέτη μπορεί να μην φαίνεται ότι είναι αποδοτική χρήση μέσων. Και υπάρχει πάντοτε μία θεμιτή ερώτηση σχετικά με το τι δύναται και τι θα πρέπει να

διαβιβάζεται και τι δύναται να χειρίζεται κανείς με έναν πιο εμπιστευτικό τρόπο. Κάθε οργάνωση αγωνίζεται με αυτά τα θέματα και η Εκκλησία δεν αποτελεί εξαίρεση.

Οι ηγέτες της ιεροσύνης σε όλα τα επίπεδα λαμβάνουν συμβουλές εκτενώς και καταλλήλως όσον αφορά στη σημασία της διατηρήσεως της εμπιστευτικότητας, όταν μεταχειρίζονται πληροφορίες ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων σχετικά με τη ζωή και τη συμπεριφορά των μελών. Αυτή η εμπιστευτικότητα είναι ουσιώδης για τη διαδικασία μετανοίας και πρέπει να υπάρχει στους ηγέτες, ώστε να διατηρούν την εμπιστοσύνη των μελών της Εκκλησίας. Αυτή η αρχή δεν δύναται να τονισθεί υπέρ το δέον. Έχοντας πει αυτό, πιστεύω επίσης ότι υπάρχουν ευκαιρίες για θεμιτή συμπεριλαμβανούσα επικοινωνία, η οποία θα είναι κατάλληλη, ευπρόσδεκτη και θα ενδυναμώσει τη διαδικασία ηγεσίας. Η δυσκολία για τους ηγέτες της ιεροσύνης είναι να προσδιορίσουν αυτά τα θέματα, τα οποία χρειάζεται να διαβιβασθούν ανοικτά και κατόπιν να περάσουν στην προσπάθεια και να παράσχουν αυτήν την επικοινωνία.

...Η καταβληθείσα προσπάθεια, για να εδραιωθούν συμπεριλαμβανούσες διαδικασίες, θα επιστραφεί πολλαπλάσια με αυξημένη δέσμευση και ενθουσιασμό και θα παράσχει στον ηγέτη αυξημένη δύναμη να επιτύχει την αποστολή της Εκκλησίας.

Esprit de corps (ομαδικό πνεύμα)

Το *Esprit de corps* ορίζεται στο λεξικό ως πνεύμα αφοσιώσεως και ενθουσιασμού που επικρατεί στα μέλη μίας ομάδος για το ένα προς το άλλο, την ομάδα τους και τους σκοπούς της. Η ομάδα που έχει το πνεύμα επιτυγχάνει τους σκοπούς της, έχει ισχυρούς δεσμούς με τα μέλη της και είναι διασκεδαστικό να αποτελεί κάποιος μέρος αυτής. Οι συνετοί ηγέτες μπορούν να προάγουν αυτά τα αισθήματα με κατάλληλους τρόπους και να παρατηρούν την επισημασμένη βελτίωση στην αποδοτικότητα της ομάδος. Οι περισσότερες αθλητικές ομάδες επιδεικνύουν *esprit de corps*. Υπάρχει σε πολλές επιτυχείς επιχειρήσεις, σε στρατιωτικές και πατριωτικές οργανώσεις και αναγνωρίζεται γενικώς ως μείζων παράγων της επιτυχίας

αυτών. Όμως, είναι κατάλληλη για χρήση αυτή η αρχή στην Εκκλησία; Παραδείγματός χάριν, εμείς, ως ηγέτες της Εκκλησίας, θέλουμε να προάγουμε μία στάση που εκφράζει μεγάλο ενθουσιασμό σχετικώς με τη δραστηριότητα της Εκκλησίας και να αναμένουμε μία αφοσίωση που αποκλείει οιαδήποτε άλλη δραστηριότητα ή συνεργασία; Είναι κατάλληλο στην Εκκλησία να σκεπτόμαστε τη διασκέδαση; (Γνωρίζω έναν ηγέτη της Εκκλησίας, ο οποίος λέγει: Εάν δεν διασκεδάσεις, τότε δεν το κάνεις σωστά. Πιστεύω ότι δίδει ένα σημαντικό επιχείρημα) ...

Η απάντηση δεν είναι η ίδια για κάθε ομάδα και κάθε ηγέτη. Ορισμένοι ηγέτες χρησιμοποιούν την προσωπικότητα και το φυσικό ενδιαφέρον τους, για να προάγουν την εγγύτητα, τον ενθουσιασμό και το πνεύμα. Άλλοι αισθάνονται αμήχανα και άβολα με τέτοιες προσπάθειες. Ενώ το *esprit de corps* μπορεί να είναι σημαντικό στοιχείο για την επιτυχία ενός ηγέτη, δεν είναι απαραίτητο ο ηγέτης να είναι προσωπικώς υπεύθυνος για την εκκίνηση και την προαγωγή του. Άλλοι μπορούν να φέρουν αυτό το στοιχείο στην ομάδα. Ο συνετός ηγέτης θα παροτρύνει το πνεύμα και το πάθος να προέρχεται από έναν νέο, ενθουσιώδη σύμβουλο, τον πρόεδρο της Επιτροπής Δραστηριοτήτων ή την προεδρία Νέων Γυναίκων. Ασφαλώς, κάποιος μπορεί να χειρισθεί εσφαλμένως το *esprit de corps* και την αίσθηση διασκέδασης μεταξύ των μελών της ομάδος. ...Όμως η ζεστασιά, το χιούμορ και η διασκέδαση, όταν ελέγχονται και ενθέτονται καταλλήλως στο γενικότερο πλαίσιο ευλαβείας για τον Σωτήρα και το έργο Του, μπορούν να είναι υπερβολικώς αποτελεσματικά στη διαδικασία της ηγεσίας.

...Εάν ένας ηγέτης της ιεροσύνης κάνει συνεχώς στον εαυτόν του ερωτήσεις, όπως: Νιώθουν τα μέλη του πασοάλου, τομέως ή απαρτίας μου μέρος όσων συμβαίνουν; Είναι στην ομάδα; Νιώθουν ότι είναι βαθείς γνώστες και ότι δεν αποκλείονται από την ομάδα; Διασκεδάζουν, απολαμβάνουν την υπηρετήση που προσφέρουν και την εμπειρία τους στην Εκκλησία; – Εάν κάνει τέτοιες ερωτήσεις στον εαυτόν του, έχει επίγνωση γενικώς της διαδικασίας...

Ως συμπέρασμα, είμαι πεπεισμένος ότι ο ηγέτης της ιεροσύνης μπορεί να είναι αποτελεσματικός, κάνοντας λίγα σωστά πράγματα. Το

βασικό, αμείωτο θεμέλιο πρέπει να είναι η προσωπική χρηστότητα και η προθυμία να επιζητεί το Πνεύμα και να διδάσκεται από αυτό. Με αυτό το θεμέλιο εις την πρόπουσα θέσιν, τα σωστά πράγματα είναι: 1) διδάξτε το σχέδιο λυτρώσεως, 2) εκτελέστε διακονία όπως θα έκανε ο Σωτήρας, 3) να έχετε όραμα και να εστιάζετε αυτό το όραμα σε έναν μικρό αριθμό αντικειμενικών στόχων. Εάν επιπροσθέτως ο ηγέτης δίδει προσοχή στις απαραίτητες διαδικασίες με τις οποίες κάνει τα μέλη να συμμετάσχουν και κερδίζει τη δέσμευσή τους, τότε θα γίνει υπέροχα αποτελεσματικός ηγέτης. Ο ηγέτης θα είναι ευτυχής και επιτυχής, η ζωή των μελών θα ευλογηθεί και το έργο του Κυρίου θα προχωρήσει με κατεύθυνση και δύναμη...

Πιστεύω ότι στη διαδικασία ο Θεός θα μας ευλογήσει με σοφία, εμπειρία, πνευματική ανάπτυξη και επιτυχία στις κλήσεις μας. Αυτή ασφαλώς είναι η ελπίδα και η προσευχή μου για κάθε ηγέτη της ιεροσύνης.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Συμφώνως με τον αδελφό Ναντόλντ, ποιες τρεις δραστηριότητες διαχωρίζουν τους ηγέτες από τους διευθυντές;
- Τι εννοεί ο αδελφός Ναντόλντ με το «διαδικασία»;
- Ποια είναι τα πλεονεκτήματα της συμπεριλήψεως αυτών των οποίων ηγούμεθα στη διαδικασία της λήψεως αποφάσεων;
- Πότε θα ήταν καλύτερα να ενεργεί μόνος ένας ηγέτης;
- Ποια είναι ορισμένα χαρακτηριστικά μίας ομάδος που έχει *esprit de corps*;
- Ποιες σκέψεις είναι σημαντικές για τους ηγέτες καθώς συλλογίζονται το *esprit de corps* στην ομάδα τους;
- Ποιο θεμέλιο συνιστά ο αδελφός Ναντόλντ, για να γίνει κάποιος καλός ηγέτης;

Η ΗΓΕΣΙΑ ΣΥΧΝΑ ΑΠΑΙΤΕΙ ΘΥΣΙΑ

«Και όποιος δεν παίρνει τον σταυρό του, και ακολουθεί πίσω από μένα, δεν είναι άξιος για μένα.

»Όποιος βρει τη ζωή του, θα τη χάσει και όποιος χάσει τη ζωή του για μένα, θα τη βρει»
(Κατά Ματθαίον 10:38-39).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες πρέπει να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες, για να βοηθούν όσους υπηρετούν.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Ο Ιησούς Χριστός απετέλεσε παράδειγμα θυσίας στην υπηρετήσή Του προς τους άλλους.
2. Οι ηγέτες πρέπει να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες για όσους υπηρετούν.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΕΤΕΛΕΣΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΘΥΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Ιησούς Χριστός έθεσε το τέλειο παράδειγμα θυσίας για τους άλλους. Καμία δωρεά δεν ήταν μεγαλύτερη από τη δωρεά της εξιλεώσεώς Του. Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ είπε περί του Σωτήρος: «Ήταν πάντοτε ο δότης, σπανίως ο αποδέκτης. Ποτέ δεν έδωσε υποδήματα, περιπόδια ή οχήματα. Ποτέ δεν έδωσε αρώματα, υποκάμισα ή εξωτερικό ένδυμα με γούνα. Οι δωρεές Του ήταν τέτοιας φύσεως που ο αποδέκτης μετά βίας μπορούσε να ανταλλάξει ή να επιστρέψει την αξία. Οι δωρεές Του ήταν σπάνιες: μάτια στον τυφλό, αφτιά στον κωφό, πόδια στον χωλό, καθαρότητα στον ακάθαρτο, ακεραιότητα στον αδύναμο και πνοή στον νεκρό. Οι δωρεές Του ήταν ευκαιρία στον καταπιεσμένο, ελευθερία στον καταδυναστευόμενο, φως στο σκότος, συγχώρηση στον μεταμελούμενο, ελπίδα στην απόγνωση. Οι φίλοι Του τού έδιδαν στέγη, φαγητό και αγάπη. Τους έδωσε τον εαυτόν του, την αγάπη του, την υπηρετήσή του, τη ζωή του. Οι μάγοι τού έφεραν χρυσό και λιβάνι. Έδωσε σε αυτούς και σε όλους τους άλλους θνητούς ανάσταση, σωτηρία και αιωνία ζωή. ...Το να δίδεις τον εαυτόν σου είναι μία αγία δωρεά» (*The Teachings of*

Spencer W. Kimball, επιμέλεια υπό Edward L. Kimball [1982], 246-247).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από έναν μαθητή να διαβάσει δυνατά το Κατά Ματθαίον 10:37-39 και συζητήστε την ιδέα ότι το να είναι κανείς μαθητής του Χριστού απαιτεί θυσία. Εξηγήστε ότι ο Ιησούς Χριστός έθεσε το παράδειγμα καθώς θυσιάσθηκε για εμάς. Ζητήστε από τους μαθητές να αναφέρουν ορισμένες εκ των θυσιών που Εκείνος έκανε.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΘΥΣΙΕΣ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Κύριος ζήτησε από τους πρώτους ηγέτες της Εκκλησίας να χάσουν τον εαυτόν τους στην υπηρεσία Του. Κοντά στην αρχή της θνητής διακονίας Του «και περπατώντας κοντά στη θάλασσα της Γαλιλαίας, είδε τον Σίμωνα και τον αδελφό του τον Ανδρέα, να ρίχνουν το δίχτυ στη θάλασσα· επειδή, ήσαν ψαράδες·

»και ο Ιησούς είπε σ' αυτούς: Ελάτε πίσω μου, και θα σας κάνω να γίνετε ψαράδες ανθρώπων.

»Κι αμέσως, αφήνοντας τα δίχτυα τους, τον ακολούθησαν» (Κατά Μάρκον 1:16-18).

Ο Λευί (Ματθαίος) εγκατέλειψε επίσης τον βιοπορισμό του, για να ακολουθήσει τον Διδάσκαλο (βλέπε Κατά Λουκάν 5:27-28). Ο Πέτρος και οι άλλοι Απόστολοι εγκατέλειψαν επίσης τα πάντα (βλέπε Κατά Λουκάν 18:28). Τόσο ο Πέτρος όσο και ο Παύλος εξέφρασαν την προθυμία να χάσουν τη ζωή τους χάριν Του (βλέπε Κατά Ιωάννην 13:37, Πράξεις 21:13). Ο Σωτήρας ανέμενε από όλους τους μαθητές Του να αναπτύξουν ανιδιοτέλεια προς τους άλλους (βλέπε Κατά Λουκάν 3:11, 9:23).

Ο Κύριος ζητεί από όλους τους Αγίους Του να εγκαταλείψουν την κοσμικότητα και να επιζητήσουν να γίνουν πιο άγιοι. Ο Αλμα είπε στον λαό του Ζαραχέμλα: «Και τώρα σας λέω, όλοι εσείς που επιθυμείτε να ακολουθήσετε τη φωνή του καλού βοσκού, απομακρυνθείτε από τους ανόμους, σταθείτε χώρια, και μην αγγίζετε τα ακάθαρτά τους» (Αλμα 5:57. Βλέπε, Προς Κορινθίους Β΄ 6:17). Ο Κύριος ζητεί από τον καθέναν μας να Του παρουσιάσουμε καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο (βλέπε για παράδειγμα το Νεφί Γ΄ 9:20).

Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες πρέπει να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες, για να βοηθούν όσους υπηρετούν. Σε διάφορες στιγμές, μπορεί να κληθούν να αφιερώσουν τον χρόνο, τα ταλέντα και τα μέσα τους, προκειμένου να ευλογήσουν τη ζωή άλλων. Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ της Απαρτίας των Δώδεκα εξήγησε: «Η θυσία αποτελεί απόδειξη της αγνής αγάπης. Ο βαθμός της αγάπης μας για τον Κύριο, για το ευαγγέλιο και για τους συνανθρώπους μας μπορεί να μετρηθεί με αυτά που είμαστε πρόθυμοι να θυσιάσουμε για εκείνους» (στο Conference Report, Απρ. 1992, 108 ή *Ensign*, Μάιος 1992, 76).

Ως ηγέτες θυσίας για όσους υπηρετούν, θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τη συμβουλή του βασιλέως Βενιαμίν: «Γιατί δεν απαιτείται να τρέχει κανείς γρηγορότερα από ό,τι έχει δύναμη. Όμως επίσης είναι ανάγκη να είναι επιμελής ώστε με αυτόν τον τρόπο να μπορέσει να κερδίσει την αμοιβή του. Επομένως τα πάντα πρέπει να γίνονται με τάξη» (Μωσία 4:27, βλέπε, επίσης, Δ&Δ 10:4). Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάτζουελ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Προεδρίας των Εβδομήκοντα, παρατήρησε: «Όταν τρέχουμε γρηγορότερα απ' όσο

μπορούμε, δεν αποδίδουμε και κουραζόμαστε» (*Deposition of a Disciple* [1976], 58).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από τους μαθητές να κάνουν λόγο περί περιπτώσεων κατά τις οποίες άτομα (όπως γονείς και επίσκοποι) έκαναν θυσίες, για να βοηθήσουν αυτούς ή κάποιον άλλον. Ερωτήστε ποιες θυσίες κάνουν συνήθως οι ιεραπόστολοι, για να βοηθήσουν τους ανθρώπους να αποδεχθούν το ευαγγέλιο.

Καταγράψτε στον πίνακα τα πράγματα που θα μπορούσαν να κληθούν οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες να θυσιάσουν, για να βοηθήσουν όσους υπηρετούν. Συμπεριλάβετε πράγματα που πρέπει να είναι πρόθυμοι να δώσουν οι ηγέτες, όπως ο χρόνος και τα ταλέντα. Συμπεριλάβετε επίσης αδυναμίες τις οποίες πρέπει να είναι πρόθυμοι να αποποιηθούν, όπως η κοσμικότητα (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο).

Συζητήστε τρόπους με τους οποίους οι θυσίες των ηγετών ωφελούν όσους υπηρετούν. Συζητήστε πώς ο Κύριος ευλογεί τους ηγέτες οι οποίοι κάνουν αυτές τις θυσίες.

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Μωσία 4:27 και να εξηγήσουν πώς ισχύει αυτό το εδάφιο για τους ηγέτες της Εκκλησίας και της οικογενείας. Αναφέρετε εσώτερες γνώσεις από το ερμηνευτικό σχόλιο και εξηγήστε ότι οι ηγέτες πρέπει να «κανονίζουν τον ρυθμό κινήσεώς τους» στην υπηρετήσή τους.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Γκόρντον Χίνκλι

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Η μοναξιά της ηγεσίας,
*Brigham Young University
Speeches of the Year*
(4 Νοεμβρ. 1969), 3-6

...Υπάρχει μοναξιά σε όλες τις εκφάνσεις της ηγεσίας.

Πάντοτε ήταν κατ' αυτόν τον τρόπο. Το τμήμα της ηγεσίας είναι η μοναξιά. Το τμήμα της προσκολλησεως στη συνείδηση είναι η

μοναξιά. Το τίμημα της προσκολλησέως στην αρχή είναι η μοναξιά. Νομίζω ότι είναι αναπόδραστο. Ο Σωτήρας του κόσμου ήταν άνδρας που βιάδιζε, ων μοναχικός. Ουδεμία άλλη δήλωση γνωρίζω πιο εμφατική με τη θλιβερότητα της μοναξιάς από τη δήλωσή του:

...Οι αλεπούδες έχουν φωλιές, και τα πουλιά του ουρανού κατοικίες· όμως, ο Υιός του ανθρώπου δεν έχει πού να ρείρει το κεφάλι του. (Κατά Ματθαίον 8:20.)

Δεν υπάρχει πιο μοναχική εικόνα στην ιστορία από εκείνη του Σωτήρος επί του σταυρού, μόνος, ο Λυτρωτής της ανθρωπότητας, ο Σωτήρας του κόσμου, πραγματοποιώντας την εξιλέωση, ο Υιός του Θεού να υποφέρει για τις αμαρτίες της ανθρωπότητας. Καθώς το σκέπτομαι, η σκέψη μου στρέφεται σε μία δήλωση του Τσάνινγκ Πόλοκ.

Ο Ιούδας με τα τριάντα αργύρια ήταν αποτυχία. Ο Χριστός επί του σταυρού ήταν η μεγαλύτερη μορφή του χρόνου και της αιωνιότητας.

Τζόζεφ Σμιθ

Ο Τζόζεφ Σμιθ ομοίως ήταν μορφή μοναξιάς. Έχω μεγάλη αγάπη για το αγόρι που βγήκε από το δάσος, το οποίο ύστερα από εκείνη την εμπειρία δεν μπορούσε να είναι το ίδιο πλέον, το οποίο επιτιμήθηκε, καταδιώχθηκε και περιφρονήθηκε. Μπορείτε να αισθανθείτε τη θλιβερότητα στα λόγια αυτά του μικρού Προφήτου;

...Είχα δει ένα όραμα. Το ήξερα, και ήξερα ότι ο Θεός το ήξερε, και δεν μπορούσα να το αρνηθώ, ούτε καν τολμούσα να το αρνηθώ. Τουλάχιστον ήξερα ότι αν το αρνιόμουν θα πρόσβαλα τον Θεό και θα κατέληγα σε καταδίκη. [ΤΣ-Ι 1:25.]

Υπάρχουν λίγες ακόμη θλιβερές εικόνες, όχι στην ιστορία μας τουλάχιστον, όπως εκείνη του Προφήτου να περνά τον ποταμό Μισισσιππή κωπηλατώντας υπό Στίβεν Μάρκχαμ, γνωρίζοντας ότι οι εχθροί του επεδίωκαν τη ζωή του και κατόπιν ενεφανίσθησαν ορισμένοι δικοί του που τον κατηγόρησαν ότι ετράπη σε φυγή. Ακούστε την απάντησή του:

Εάν η ζωή μου δεν έχει αξία για τους φίλους μου, δεν έχει και για μένα. ([History of the Church,] 6:549, Ιούνιος 1844.)

Η ιστορία της Εκκλησίας

Αυτή είναι η ιστορία της Εκκλησίας ετούτης, νεαροί φίλοι μου, κι ελπίζω ότι δεν θα τη ξεχάσουμε ποτέ. Ήλθε ως αποτέλεσμα της θέσεως ηγεσίας που μας απενεμήθη από τον Θεό των ουρανών, ο οποίος επέφερε την αποκατάσταση του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Και όταν έγινε η δήλωση σχετικώς με τη μόνη αληθινή και ζώσα Εκκλησία επί προσώπου γης, ετέθημεν αμέσως σε μία θέση μοναξιάς, τη μοναξιά της ηγεσίας από την οποίαν δεν μπορούμε να υποχωρήσουμε ούτε να αποδράσουμε και την οποία πρέπει να αντιμετωπίσουμε με τόλμη, θάρρος και ικανότητα. Η ιστορία μας έχει να κάνει με το ότι μας εξανάγκασαν να φύγουμε από ένα μέρος, με το ότι απομονωθήκαμε και μας κατασπάραζαν ή με το ότι μας κατεδίωξαν και μας κατέτρεξαν...

Πηγαίνω πίσω στα λόγια αυτά του Παύλου:

Αν και σε όλα θλιβόμαστε, όμως χωρίς να στενοχωρούμαστε· αν και βρισκόμαστε σε αδιέξοδο, όμως χωρίς να απελπιζόμαστε·

αν και διωκόμαστε, όμως χωρίς να είμαστε εγκαταλειμμένοι! Αν και καταβαλλόμαστε, όμως χωρίς να χανόμαστε! (Προς Κορινθίους Β΄ 4:8-9.)

Η μοναξιά του ιεραποστόλου

Μίλησα χθες βράδυ με τον πατέρα ενός ιεραποστόλου. Είπε: «Μόλις μιλούσα με τον υιό μου σε μία άλλη χώρα. Είναι καταβεβλημένος· είναι συναισθηματικώς τεταραγμένος. Είναι μονάχος· φοβάται. Τι μπορώ να κάνω, για να τον βοηθήσω;»

Είπα: «Πόσο καιρό είναι εκεί;»

Αυτός είπε: «Τρεις μήνες.»

Είπα: «Υποθέτω ότι αυτή είναι η εμπειρία σχεδόν κάθε ιεραποστόλου που είναι εκεί τρεις μήνες. Σπανίως υπάρχει νέος άνδρας ή νέα γυναίκα που καλείται να πάει στον κόσμο, σε μία θέση μεγάλης ευθύνης, να αντιπροσωπεύει την Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών και να μην αισθάνεται συχνά, είμαι βέβαιος, κατά τους πρώτους μήνες της ιεραποστολής του/της, την τρομερή μοναξιά αυτής της ευθύνης. Όμως, φθάνει στο σημείο να μάθει, καθώς εργάζεται στην υπηρεσία του Κυρίου, τη γλυκεία και θαυμαστή συντροφιά του Αγίου Πνεύματος, η οποία του

απαλώνει και του απομακρύνει αυτήν την αίσθηση μοναξιάς».

Ο μοναχικός νεοφώτιστος

Παρόμοιο είναι και με τον νεοφώτιστο. Σκεπτόμουν αυτό το πρωινό έναν φίλο μου τον οποίον γνώρισα, όταν ήμουν σε ιεραποστολή στο Λονδίνο πριν από τριάντα έξι χρόνια. Θυμάμαι που ήλθε στο διαμέρισμά μας μέσα στη βροχή τη νύκτα. Κτύπησε την πόρτα και του είπα να περάσει.

Είπε: «Πρέπει να μιλήσω με κάποιον. Είμαι έρημος. Είμαι κατεστραμμένος».

Και είπα: «Τι πρόβλημα έχεις;»

Είπε: «Όταν προσεχώρησα στην Εκκλησία λιγότερο από έναν χρόνο πριν, ο πατέρας μου μου είπε να φύγω από το σπίτι του και να μην ζαναγυρίσω και δεν ζαναγύρισα ποτέ».

Συνέχισε: «Λίγους μήνες αργότερα, ο όμιλος κρίκετ, του οποίου ήμουν μέλος με διέγραψε από το δυναμικό του, με απέκλεισε από μέλος, από τα αγόρια με τα οποία είχα μεγαλώσει μαζί και με τα οποία ήμουν τόσο κοντά και [συνδεόμουν] φιλικά».

Τότε είπε: «Τον περασμένο μήνα το αφεντικό μου με απέλυσε, επειδή είμαι μέλος αυτής της Εκκλησίας και δεν μπόρεσα να βρω μία άλλη δουλειά και έπρεπε να πάρω το επίδομα ανεργίας».

»Και εχθές βράδυ το κορίτσι, με το οποίο έβγαينا ενάμιση χρόνο, είπε ότι δεν θα με παντρευόταν ποτέ, επειδή είμαι Μορμόνος».

Είπα: «Αν αυτό σου έχει κοστίσει τόσα πολλά, γιατί δεν αφήνεις την Εκκλησία και να πας πίσω στο σπίτι του πατέρα σου και στον όμιλο κρίκετ και στη δουλειά που σήμαινε τόσα πολλά για σένα και στο κορίτσι που νομίζεις ότι αγαπάς;»

Δεν είπε τίποτε για αυτό που φαινόταν πολύς καιρός. Τότε, βάζοντας την κεφαλή του κάτω στα χέρια του, άρχισε να κλαίγει με λυγμούς. Τελικώς, κοίταξε επάνω και μέσα από τα δάκρυά του είπε: «Δεν θα μπορούσα να το κάνω αυτό. Γνωρίζω ότι είναι αληθινή [η Εκκλησία] και εάν έπρεπε να μου κοστίσει τη ζωή μου, δεν θα μπορούσα ποτέ να την αφήσω». Πήρε τη βρεγμένη κουκούλα του και πήγε στην

πόρτα και έξω στη βροχή, μόνος, τρέμοντας και γεμάτος φόβο, αλλά αποφασισμένος. Καθώς τον παρατηρούσα, σκέφθηκα τη μοναξιά της συνειδήσεως, τη μοναξιά της μαρτυρίας, τη μοναξιά της πίστεως και τη δύναμη και παρηγοριά του Πνεύματος του Θεού.

Η μοναξιά της μαρτυρίας

Θα ήθελα να ολοκληρώσω, λέγοντάς σας εδώ σήμερα, νέοι άνδρες και νέες γυναίκες, που είσθε σε αυτό το μεγάλο εκκλησίασμα, αυτή είναι η μοίρα σας. Αχ, είσθε όλοι μαζί εδώ τώρα. Είσθε όλοι του ίδιου είδους, έχετε όλοι τον ίδιο νουν. Όμως, εκπαιδεύεστε να πάτε στον κόσμο, όπου δεν πρόκειται να έχετε γύρω σας δέκα χιλιάδες, είκοσι χιλιάδες, είκοσι πέντε χιλιάδες άλλους σαν κι εσάς. Θα αισθανθείτε τη μοναξιά της πίστεώς σας.

Δεν είναι εύκολο, παραδείγματος χάριν, να είσθε ενάρετοι, όταν όλοι γύρω σας εκεί είναι εκείνοι που ονειδίζουν την αρετή.

Δεν είναι εύκολο να είσθε έντιμοι, όταν όλοι γύρω σας εκεί είναι εκείνοι που ενδιαφέρονται μόνον να κάνουν μεγάλη μπάζα.

Δεν είναι πάντοτε εύκολο να είσθε εγκρατείς, όταν όλοι γύρω σας εκεί είναι εκείνοι που ονειδίζουν τη νηφαλιότητα.

Δεν είναι εύκολο να είσθε εργατικοί, όταν όλοι γύρω σας εκεί είναι εκείνοι που δεν πιστεύουν στην αξία της εργασίας.

Δεν είναι εύκολο να είναι κανείς άνδρας με ακεραιότητα, όταν όλοι γύρω σας εκεί είναι εκείνοι που θα εγκαταλείψουν την αρχή για τη συμφεροντολογία.

Η γαλήνη του Πνεύματος

Θα ήθελα να σας πω σήμερα εδώ, αδελφοί και αδελφές μου, ότι υπάρχει μοναξιά – όμως ο άνθρωπος του είδους σας πρέπει να ζει με τη συνείδησή του. Ο άνθρωπος πρέπει να ζει με τις αρχές του. Ο άνθρωπος πρέπει να ζει με τις πεποιθήσεις του. Ο άνθρωπος πρέπει να ζει με τη μαρτυρία του. Αν δεν το κάνει, είναι δυστυχής – τρομερά δυστυχής. Κι ενώ ενδεχομένως να υπάρχουν άκανθες, ενώ ενδεχομένως να υπάρχει απογοήτευση, ενώ ενδεχομένως να υπάρχουν προβλήματα και επώδυνη προσπάθεια, ψυχικό άλγος και πικρή απογοήτευση,

και απελπιστική μοναξιά, θα υπάρχει γαλήνη, παρηγοριά και δύναμη.

Μία υπόσχεση και μία ευλογία

Μου αρέσουν αυτά τα σπουδαία λόγια του Κυρίου, τα οποία εδόθησαν σε όσους θα πήγαιναν και θα δίδασκαν αυτό το ευαγγέλιο.

Θα βαδίζω ενώπιον του προσώπου σας. Θα βρίσκομαι στα δεξιά σας και στα αριστερά σας, και το Πνεύμα μου θα είναι μέσα στην καρδιά σας, και οι άγγελοί μου τριγύρω σας, για να σας σηκώνουν. (Δ&Δ 84:88.)

Νομίζω ότι αυτή είναι μία υπόσχεση στον καθέναν από εμάς. Το πιστεύω. Το γνωρίζω. Καταθέτω μαρτυρία για την αλήθεια της σε εσάς σήμερα.

Ο Θεός να σας ευλογεί, αγαπητοί νεαροί μου φίλοι, εσάς με τα ευγενή πρωτοτόκια, εσάς της διαθήκης, εσάς που είσθε η μεγαλύτερη ελπίδα αυτής της γενεάς – νέοι άνδρες και γυναίκες με ικανότητες και συνείδηση, με ηγεσία και τρομερές δυνατότητες.

Ο Θεός να σας ευλογεί να βαδίζετε ατρόμητα, μολονότι βαδίζετε μόνοι, και να γνωρίζετε στην καρδιά σας αυτήν την γαλήνη, η οποία προέρχεται από το γεγονός ότι ζείτε σύμφωνα με τα πιστεύω σας, αυτήν την

«ειρήνη που υπερέχει κάθε νο», προσεύχομαι ταπεινώς καθώς σας αφήνω τη μαρτυρία μου για τη θεία φύση αυτού του αγίου έργου. Και ως υπηρέτης του Κυρίου, επικαλούμαι επάνω σας κάθε χαρά καθώς προχωρείτε στη ζωή σας προς πλούσιες και θαυμαστές καρποφόρες εμπειρίες, στο όνομα του Ιησού Χριστού. Αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Τι νομίζετε ότι σημαίνει η φράση «Υπάρχει μεγάλη μοναξιά στην ηγεσία»;
- Πώς μπορούμε να αντεπεξέλθουμε στη μοναξιά της ηγεσίας;
- Τι μπορεί να αντισταθμίσει τη μοναξιά της ηγεσίας;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από τον Σωτήρα σχετικά με τη μοναξιά της ηγεσίας;
- Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ, σχολιάζοντας το Κατά Ματθαίον 10:39, παρατήρησε ότι «χάνοντας τον εαυτόν μας, τον ευρίσκουμε», και προσέθεσε: «Πράγματι, είναι ευκολότερο να βρούμε τον εαυτόν μας, διότι υπάρχουν τόσα πολλά από εμάς να βρούμε!» (“Small Acts of Service” *Ensign*, Δεκ. 1974, 2). Πώς εφαρμόζεται αυτή η αρχή στο να ασκούμε ηγεσία σαν του Χριστού;

ΝΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΠΡΟΣΧΑΡΑ

«Έτσι λοιπόν, πολυαγαπημένοι μου... ας κάνουμε πρόσχαρα ό,τι περνάει από το χέρι μας» (Δ&Δ 123:17).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Θα πρέπει να προσεγγίζουμε την ηγεσία πρόσχαρα.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες θα πρέπει να ηγούνται με «χαρά, αισιοδοξία και θάρρος».

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΓΟΥΝΤΑΙ ΜΕ «ΧΑΡΑ, ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΣ».

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Να έχουμε χαρά ή θάρρος σημαίνει «να έχουμε ευτυχή ή γενναία προδιάθεση ή στάση». Αυτή η φράση εμφανίζεται διάφορες φορές στις γραφές. Παραδείγματος χάριν, την παραμονή της γεννήσεώς Του, ο Κύριος είπε στον στενοχωρημένο Νεφί: «Σήκωσε το κεφάλι σου και *έχε χαρά*, γιατί ιδές, ο καιρός έφτασε, και τούτη τη νύχτα θα δοθεί το σημείο, και αύριο έρχομαι στον κόσμο, για να δείξω στον κόσμο ότι θα εκπληρώσω όλα όσα έκανα να ειπωθούν από το στόμα των αγίων μου προφητών» (Νεφί Γ' 1:13, η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τα λόγια *έχε θάρρος*, προκειμένου να ενθαρρύνει τον παραλυτικό και κατόπιν προσέθεσε: «συγχωρεμένες είναι σε σένα οι αμαρτίες σου» (Κατά Ματθαίον 9:2). Αργότερα, ο Κύριος είπε αυτά τα λόγια, για να ηρεμήσει τους μαθητές Του οι οποίοι φοβήθηκαν, αφού είχαν δει τον Ιησού να περιπατεί επί του ύδατος, και προσέθεσε: «Εγώ είμαι! Μη φοβάστε» (Κατά Ματθαίον 14:27).

Ο Πρεσβύτερος Χάρολντ Λη, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, είπε: «Ο Διδάσκαλος έκλεισε την τελευταία καταγεγραμμένη ομιλία του πριν από τη σταύρωση του με τα λόγια: 'Αυτά τα μίλησα σε σας, ώστε,

ενωμένοι μαζί μου, να έχετε ειρήνη. Μέσα στον κόσμο θα έχετε θλίψη· αλλά, έχετε θάρρος· εγώ έχω νικήσει τον κόσμο'. (Κατά Ιωάννην 16:33)». (στο Conference Report, Απρ. 1966, 68).

Το 1831 ο Κύριος καθησούχασε τους Αγίους: «Να έχετε θάρρος, παιδιά μου, γιατί εγώ είμαι ανάμεσά σας, και δε σας εγκατέλειψα.

»Και εφόσον ταπεινωθήκατε ενώπιόν μου, οι ευλογίες της βασιλείας είναι δικές σας» (Δ&Δ 61:36-37. Βλέπε Δ&Δ 68:6, 78:18, 112:4).

Ο Πρεσβύτερος Μάρβιν Αστον, ο οποίος ήταν μέλος των Δώδεκα, είπε: «Χρειάζεται να ηγούμεθα με χαρά, αισιοδοξία και θάρρος, εάν θέλουμε να προχωρήσουμε εμπρός και ανοδικά» (στο Conference Report, Οκτ. 1974, 56, ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1974, 41). Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι έγραψε: «Προτείνω, καθώς προχωρούμε στη ζωή, να 'τονίζουμε τα θετικά'. Ζητώ να αναζητήσουμε ολίγον τι βαθύτερα το καλό, να σωπάσουμε τη φωνή της προσβολής και του σαρκασμού, να φιλοφρονούμε πιο γενναίως και να εγκρίνουμε την αρετή και την προσπάθεια» (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 101).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από διάφορους μαθητές να περιγράψουν τη στάση ενός εκκλησιαστικού ή οικογενειακού ηγέτη, ο οποίος έχει επηρεάσει τη ζωή τους προς το καλό. Τονίστε ότι οι

αποτελεσματικοί ηγέτες είναι σχεδόν πάντοτε θετικοί ή πρόσχαροι, όταν είναι με άλλους ανθρώπους. Ερωτήστε τους μαθητές πώς οι ηγέτες που τους επηρέασαν επέδειξαν τη θετική ή πρόσχαρη προσέγγισή τους.

Διαβάστε το Δίδαχή και Διαθήκες 61:36 και βοηθήστε τους μαθητές να καταλάβουν ότι ο Κύριος θέλει όλοι εμείς να «έχ[ουμε] θάρρος».

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Νεφί Β΄ 4:17-35. Συζητήστε ερωτήσεις, όπως:

- Ποιους λόγους είχε ο Νεφί να μην είναι πρόσχαρος;
- Ποιους λόγους είχε να είναι πρόσχαρος;
- Ποιους λόγους ευρίσκετε πιο συγκλονιστικούς; Γιατί;
- Πώς νομίζετε ότι η στάση του Νεφί, όπως εκφράζεται σε αυτά τα εδάφια, επηρέασε την ηγεσία του;
- Πώς μπορούμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Νεφί στη δική μας ηγεσία;

Γράψτε τις λέξεις *Πρόσχαρος* και *Φοβισμένος* στον πίνακα. Συζητήστε τους λόγους που οι ηγέτες σήμερα θα μπορούσαν να έχουν να μην είναι πρόσχαροι (όπως φόβος, άγχος, προβλήματα υγείας, αποτυχίες, πόλεμοι, φυσικές καταστροφές, προβλήματα στο σχολείο ή στην εργασία, μη ενεργά μέλη τα αγαπημένα τους πρόσωπα ή φίλοι). Συζητήστε τους λόγους που οι ηγέτες σήμερα θα μπορούσαν να έχουν να είναι πρόσχαροι (όπως καλοσύνη για τους άλλους, ομορφιά, τα «καλά νέα» της εξιλεωτικής θυσίας του Ιησού Χριστού, τα επιτεύγματα των άλλων, τη δυνατότητά μας ως τέκνα του Επουράνιου Πατρός). Δείξτε τις λέξεις στον πίνακα και πείτε: «Μπορείτε να επιλέξετε το είδος ηγέτη που θέλετε να γίνετε».

Χωρίστε την τάξη σας σε μικρές ομάδες. Ζητήστε από την κάθε ομάδα να προσδιορίσει δύο ή τρία πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν οι ηγέτες, ώστε να γίνουν πιο πρόσχαροι στην ηγεσία τους. Ζητήστε από κάθε ομάδα να αναφέρει τις προτάσεις της στην τάξη. Αυτές θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν:

- «Πάψτε να κοιμάστε περισσότερο απ' όσο χρειάζεται. Αποσύρεστε στο κρεβάτι σας νωρίς, ώστε να μην είστε αποκαμωμένοι.

Να σηκώνεστε νωρίς, ώστε το σώμα σας και το μυαλό σας να είναι αναζωογονημένα» (Δ&Δ 88:124).

- Να ασκείσθε καταλλήλως και να έχετε ισορροπημένη διατροφή.
- Να απολαμβάνετε ανυψωτική μουσική.
- Να μελετάτε τις γραφές και άλλα καλά βιβλία.
- Μάθετε να συγχωρείτε τους ανθρώπους που σας προσέβαλαν και να ξεχνάτε την προσβολή.
- Να ακολουθείτε τον Χρυσό Κανόνα.
- Να είστε πιο ευγνώμονες. Να μετράτε τις ευλογίες σας και να ευχαριστείτε τον Επουράνιο Πατέρα για αυτές.
- Να φέρεσθε στους ανθρώπους με καλοσύνη και ευγένεια.
- Να είστε ενεργά μέλη στον τομέα σας.
- Αναπτύξτε υγιή και πρέπουσα αίσθηση του χιούμορ.

Παροτρύνετε τους μαθητές να «έχουν θάρρος» καθώς ηγούνται.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Τζόζεφ Γουέρθλιν

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Μαθήματα που μαθαίνουμε στο ταξίδι της ζωής», Ensign, Δεκ. 2000, 6-13

Δεν μου είναι δύσκολο να θυμηθώ όταν ήμουν στο κολέγιο. Μου άρεσαν πολλά πράγματα σχετικά με τη ζωή στο κολέγιο: μου άρεσε να μαθαίνω. Μου άρεσε η συναδελφικότητα. Και μου άρεσε το ποδόσφαιρο.

Πάντοτε ονειρευόμουν να παίξω ποδόσφαιρο για μία πανεπιστημιακή ποδοσφαιρική ομάδα, και όταν ήμουν πρωτοετής, δευτεροετής και τριτοετής φοιτητής, φορούσα μία πορφυρή στολή και έπαιξα στη θέση μπακ.

Τότε ο κόσμος όδευε προς το χάος. Αντίθετες πολιτικές δυνάμεις πολεμούσαν η μία την άλλη. Η ένταση πολλαπλασιάζετο. Έβην

ενοχλούσαν το ένα το άλλο. Ήταν σαν να γόγγυζε ολόκληρος ο κόσμος με τεράστιο ορυμαγδό, ένα ηφαίστειο που έπρεπε να εκραγεί, το οποίο εντέλει θα εξερήγγυτο. Προτού τελειώσει, κάθε έθνος, κάθε λαός ένωσε τα αποτελέσματα αυτών των σκοτεινών ημερών.

Θυμάμαι την ημέρα που ο πατέρας μου ήλθε σε εμένα. Ήταν μόλις μετά τη λήξη της αγωνιστικής περιόδου ποδοσφαίρου το 1936.

«Τζόζεφ», είπε, «θέλεις να πας σε μία ιεραποστολή;»

Του είπα ότι ήθελα.

«Τότε πρέπει να πας τώρα», είπε. «Εάν περιμένεις περισσότερο, δεν θα πας ποτέ».

Δεν ήθελα να τον πιστέψω. Ήθελα να κυνηγήσω το όνειρό μου να συνεχίσω να παίζω ποδόσφαιρο και να αποφοιτήσω από το πανεπιστήμιο. Εάν έπρεπε να αποδεχθώ την ιεραποστολική κλήση, θα έπρεπε να εγκαταλείψω τα πάντα. Εκείνες τις ημέρες η ιεραποστολική κλήση ήταν 30 μήνες και γνώριζα, εάν το αποδεχόμουν, όταν υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να μην έπαιζα ποτέ ξανά ποδόσφαιρο – ίσως δεν θα μπορούσα καν να αποφοιτήσω.

Όμως, γνώριζα επίσης ότι αυτά που μου είχε πει ο πατέρας μου ίσχυαν. Επίσκοπός μου ήταν ο Μάριον Ρόμνυ (1897-1988), ο οποίος έγινε αργότερα μέλος της Πρώτης Προεδρίας της Εκκλησίας. Μου είχε μιλήσει κατά το παρελθόν όσον αφορά στην υπηρετήση μίας ιεραποστολής και πήγα να του πω ότι τώρα ήταν ο καιρός.

Λίγους μήνες αργότερα, επιβιβάσθηκα στο ατμόπλοιο *SS Manhattan* και ξεκίνησα ένα μακρύ ταξίδι που θα με πήγαινε στην καρδιά της παγκοσμίου κρίσεως. Η ιεραποστολική μου κλήση ήταν στην Ιεραποστολή Γερμανίας-Αυστρίας.

Το πρώτο πεδίο του έργου ήταν στο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας. Δεν υπήρχαν αρκετοί ιεραπόστολοι στην ιεραποστολή και όχι πολύ καιρό αφού έφθασα, ο συνάδελφός μου μετεφέρθη σε μία άλλη περιφέρεια της ιεραποστολής. Συντόμως ευρέθην μόνος στο Σάλτσμπουργκ, νέος ιεραπόστολος σε μία ξένη, καινούργια για εμένα χώρα.

Κάτι άλλο συνέβαινε που δεν έχω αναφέρει: ένας μεγάλος στρατός από το Τρίτο Ράιχ του Χίτλερ συγκεντρωνόταν πάνω από τα σύνορα, ούτε 32 χιλιόμετρα από το Σάλτσμπουργκ. Όπου κι αν πήγαινες, μπορούσες να αισθανθείς την αυξανόμενη ένταση στην ατμόσφαιρα. Κανείς δεν γνώριζε εάν αύριο θα ήταν η ημέρα κατά την οποίαν τα τεθωρακισμένα οχήματα θα πλημμύριζαν τα σύνορα.

Θυμάμαι καλώς εκείνες τις ημέρες. Υποθέτω ότι δεν υπάρχει περίοδος στη ζωή μου που να αισθανθήκα πιο αποθαρρυσμένος, πιο χαμένος. Η ιεραποστολή ήταν δύσκολη. Φαινόταν ότι κανείς δεν είχε χρόνο για εμένα ούτε για το μήνυμα που είχα. Διερωτώμην εάν θα υπήρχαν ποτέ αρκετά μέλη σε εκείνη την πόλη, ούτως ώστε να κάνουν έναν τομέα.

Έξι εβδομάδες ήμουν μόνος. Περίμενα έξι εβδομάδες συνάδελφο. Έξι εβδομάδες διερωτώμην τι θα μπορούσα να κάνω, εάν είχα μείνει στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ και συνέχιζα τις σπουδές μου.

Μολονότι οι ημέρες και οι νύκτες φαίνονταν τότε ατελείωτες, τελικώς πέρασαν. Έφθασε ένας μεγαλύτερος συνάδελφος και κάναμε ό,τι μπορούσαμε υπό τις συνθήκες αυτές, προκειμένου να υπηρετήσουμε τον Κύριο.

Εκείνον τον χρόνο, καθώς πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, ο συνάδελφός μου κι εγώ αποφασίσαμε να πάμε στο Όμπερντορφ, ένα μικρό χωριό χωμένο στις όμορφες Βαβαρικές Άλπεις. Ενδεχομένως να γνωρίζετε ότι η ομορφιά και το μεγαλείο αυτού του μικρού χωριού ενέπνευσαν τον Γιόζεφ Μορ το 1818 να γράψει τον υπέροχο ύμνο «Άγια νύχτα» (*Ύμνοι και παιδικά τραγούδια*, αρ. 53).

Την Παραμονή των Χριστουγέννων βαδίσαμε ως το χωριό και καθίσαμε ήρεμα για λίγο σε μία μικρή, ταπεινή εκκλησία, ακούγοντας την όμορφη μουσική από το όργανο. Η ψυχρή, ζάστερη χειμωνιάτικη βραδιά μάς περιέβαλε καθώς εξεκινήσαμε το ταξίδι της επιστροφής. Περιπατούσαμε κάτω από τον θόλο των αστέρων και μέσα από την απαλή ηρεμία του φρέσκου χιονιού. Ίσως ήταν μία νύκτα παρόμοια με εκείνη που είχε εμπνεύσει ένα βοηθό ιερέως να γράψει τα λόγια ενός εκ των πιο αγαπημένων ύμνων σε όλη την χριστιανοσύνη, περισσότερο από εκατό χρόνια νωρίτερα.

Καθώς περιπατούσαμε, ο συνάδελφός μου κι εγώ μιλούσαμε για τις ελπίδες και τα όνειρά μας. Μιλούσαμε για τους στόχους μας και τι θα θέλαμε να συμβεί στη ζωή μας. Όσο περισσότερο βαδίζαμε, τόσο πιο σοβαροί γινόμασταν σχετικώς με την επίτευξη των πραγμάτων περί των οποίων μιλούσαμε. Καθώς βαδίζαμε υπό το φως της πανσελήνου, αμφότεροι λάβαμε σοβαρές αποφάσεις.

Δεσμεύθηκα εκείνη τη νύκτα να μην σπαταλώ τον χρόνο μου. Θα ανανέωνα τις προσπάθειές μου να υπηρετώ τον Κύριο. Απεφάσισα να μεγαλύνω τις κλήσεις που θα ελάμβανα στο βασίλειο του Κυρίου.

Εκείνο το βράδυ απεφάσισα ποια θα νυμφεύομαι. Δεν ήξερα το όνομά της, αλλά είχα στον νου μου τον τύπο ατόμου που θα ήταν – κάποια που ζούσε το ευαγγέλιο και ήταν δυνατή πνευματικώς. Μέχρι που και την περιέγραφα στον συνάδελφό μου – ότι θα ήταν 1,65, ότι θα είχε γαλανά μάτια και ότι θα είχε ζανθά μαλλιά. Η αδελφή Γουέρθλιν ταιριάζει με όλη την περιγραφή που της έκανα τότε, χωρίς να την γνωρίζω. Κι επομένως, εκείνη η νύκτα ήταν σημαντική για μένα.

Πέρασαν δύομισι χρόνια και προτού το καταλάβω, ήμουν ζανά στο σπίτι. Θυμάμαι που άκουσα κάποιον να αναφέρει ένα όνομα: Ιλάιζα Ρότζερς, μία νέα γυναίκα, η οποία ήταν υπεύθυνη για έναν χορό πανεπιστημίου στο Ξενοδοχείο Γιούτα. Υπήρχε κάτι ξεχωριστό σε αυτό το όνομα. Απεφάσισα να τη συναντήσω.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που την είδα. Κάνοντας χάρη σε έναν φίλο, είχα πάει στο σπίτι της να πάρω την αδελφή της. Η Ιλάιζα άνοιξε την πόρτα και εγώ γούρλωσα τα μάτια. Να τη, όμορφη, 1,65, μάτια γαλανά, ζανθά μαλλιά.

Πρέπει να είχε κι εκείνη ένα συναίσθημα, επειδή μου είπε: «Ξέρω ποιος ήσαν» [αντί του ήσουν].

Γρήγορα συνειδητοποίησε ότι είχε κάνει ένα γραμματικό λάθος. Για να το καταλάβετε πλήρως, πρέπει να θυμηθείτε ότι μελέτησε αγγλική γραμματική στο πανεπιστήμιο.

Ακόμη κι ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια, θυμάται την αμηχανία εκείνης της στιγμής. Ασφαλώς, το γεγονός ότι επαναλαμβάνω

αυτήν την ιστορία δεν κάνει καλύτερα τα πράγματα, αλλά έχω την πεποίθηση ότι θα με συγχωρήσει.

Έχουν περάσει έξι δεκαετίες από εκείνη την Παραμονή Χριστουγέννων στο Ομπερντορφ, όταν έλαβα αυτές τις αποφάσεις. Πολλά έγιναν στα χρόνια που μεσολάβησαν. Το προαίσημά μου σχετικώς με το ποδόσφαιρο ήταν σωστό. Ποτέ δεν ζανάπαιξα. Όμως, απεφοίτησα από το πανεπιστήμιο. Ακόμη κι έτσι, ποτέ δεν μετάνιωσα που υπηρέτησα σε μία ιεραποστολή και δεσμεύθηκα να υπηρετώ τον Κύριο. Κάνοντάς το αυτό, η ζωή μου γέμισε με περιπέτειες, πνευματικές εμπειρίες και αγαλλίαση που υπερβαίνει την κατανόηση.

Πολλοί εξ υμών ενδεχομένως να είσθε σε μία περίοδο στη ζωή σας κατά την οποίαν αισθάνεστε ολίγον τι αποθαρρυνμένοι ή μόνοι. Ίσως αισθάνεστε ολίγον τι χαμένοι, ίσως ολίγον τι φοβισμένοι. Όλοι έχουν αισθανθεί κατ' αυτόν τον τρόπο κάποια στιγμή. Όλοι έχουν αναρωτηθεί εάν η ζωή τους θα είναι εντέλει ευτυχής.

Περισσότερο από δύο χιλιετίες πριν, ο Αριστοτέλης πρόβαλε την ιδέα ότι όλοι όσοι ζουν, έχουν τον ίδιο βασικό αντικειμενικό στόχο: να είναι ευτυχείς (βλέπε *Ηθικά Νικομάχεια*, βιβλίο 1, κεφάλαια 4, 7). Ύστερα από 80 έτη ζωής, έχω αρχίσει να καταλαβαίνω ορισμένες ιδέες σχετικώς με το τι κάνει τους ανθρώπους ευτυχείς και επιτυχείς. Θα ήθελα να σας πω πέντε πράγματα που, εάν τα πάρετε σοβαρά και τα εφαρμόσετε στη ζωή σας, θα σας φέρουν ευτυχία, επιτυχία, ικανοποίηση και την απόκτηση μίας κληρονομίας στο σελέστιο βασίλειο.

Να έχετε πίστη στον Επουράνιο Πατέρα

Πρώτον, να έχετε πίστη στον Επουράνιο Πατέρα. Γνωρίζει ποιοι είσθε. Σας ακούει, όταν προσεύχεσθε. Σας αγαπά. Σας νοιάζεται. Θέλει το καλύτερο για εσάς.

Αφού υπηρέτησα κάποιον καιρό στο Σάλτομπουργκ, μετεφέρθη στην Ζυρίχη της Ελβετίας. Ενώ ήμουν εκεί, ο αδελφός Γιούλιους Μπιλέτα, μέλος της Εκκλησίας, με προσέγγισε. Ήταν επαγγελματίας γενεαλόγος, και μου είπε ότι είχε δει αρκετά ονόματα Γουέρθλιν στο έργο του. Προσεφέρθη να ερευνήσει την οικογενειακή μου καταγωγή. Έγραφα σπίτι και ο πατέρας

μου σκέφθηκε ότι ήταν υπέροχη ευκαιρία, και για τον λόγο αυτόν τον προσλάβαμε να αρχίσει.

Έναν χρόνο αργότερα μου παρέδωσε ένα βιβλίο. Ήταν 35 εκατοστά μακρύ, 45 εκατοστά πλατύ και ζύγιζε 29 κιλά. Ήταν γεμάτο με σχεδόν 6.000 ονόματα προγόνων μου. Ήταν ένας ανεκτίμητος τόμος που φύλασσα σαν θησαυρό. Ακριβώς προτού απαλλαγώ της κλήσεώς μου ως ιεραπόστολος, έβαλα το πολύτιμο βιβλίο σε αποσκευή στην καμπίνα του αεροπλάνου μαζί με άλλα πράγματά μου και τα απέστειλα στο σπίτι. Προσευχήθηκα να φθάσει με ασφάλεια και να μην χαθεί η πολύτιμη οικογενειακή ιστορία.

Έφθασα στο σπίτι πριν από την αποσκευή. Πέρασαν εβδομάδες. Ακόμη τίποτε με την αποσκευή. Αρχισα να ανησυχώ ότι το αναντικατάστατο βιβλίο είχε χαθεί. Έξι μήνες αφού είχα φθάσει στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον σιδηροδρομικό σταθμό. Είχε φθάσει η αποσκευή για εμένα. Έσπευσα να την παραλάβω, αλλά όταν την είδα, λυπήθηκα. Η κλειδαριά στην αποσκευή είχε παραβιασθεί.

Ανοίξα το κάλυμμα και όταν κοίταξα μέσα, αποθαρρύνθηκα περισσότερο. Όλα είχαν εμποτιστεί με θαλάσσιο ύδωρ. Επιπροσθέτως, θα έλεγες ότι κάποιος είχε φάξει και είχε κλέψει κάποια από τα πράγματά μου. Ορισμένα έλειπαν.

Με προσοχή έβγαλα τα στρώματα των ρούχων, αναζητώντας το πολύτιμο βιβλίο μου. Όταν το έπιασα, η καρδιά μου πλημμύρισε από χαρά. Όχι μόνον ήταν εκεί, αλλά τα χαρτιά ήταν εντελώς στεγνά! Γνωρίζω ότι το βιβλίο διατηρήθηκε μέσω ουράνιας επεμβάσεως.

Ο Σωτήρας ερώτησε: «Δύο στρουθία δεν πουλιούνται για ένα ασσάριο; Ένα απ' αυτά, όμως, δεν θα πέσει επάνω στη γη, χωρίς το θέλημα του Πατέρα σας.

»Για σας, πάντως, και οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι όλες αριθμημένες.

»Μη φοβηθείτε, λοιπόν· εσείς διαφέρετε από πολλά στρουθία» (Κατά Ματθαίον 10:29-31).

Κατά τρόπον παρόμοιο, εάν η σωτηρία ενός βιβλίου από το θαλάσσιο ύδωρ μπορεί να είναι άξια της επουράνιας προσοχής, πόσο πολύ περισσότερο θα γνωρίζει ο Επουράνιος Πατέρας σας τη ζωή και τις ανάγκες σας;

Σε μία περίπτωση ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον έκανε τούτη τη δήλωση σε εμένα: «Υπάρχει μία καθοδηγητική χείρα πάνω απ' όλα. Συχνά, όταν συμβαίνουν πράγματα, δεν είναι κατά τύχη. Μία ημέρα, όταν θα κοιτάζουμε στις εμφανείς συμπτώσεις της ζωής μας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι ίσως δεν ήταν τόσο συμπτωματικές επιτέλους».

Ο Κύριος γνωρίζει τις δοκιμασίες σας. Γνωρίζει τις νίκες σας. Και εάν «[ελπίσετε] στον Κύριο με όλη σ[ας] την καρδιά, και [δεν] επιστηρίζο[θε] στη σύνεσή σ[ας] [αλλά] σε όλους τους δρόμους σ[ας] γν[ωρίζετε] αυτόν... θα διευθύνει τα διαβήματά σ[ας]» (Παροιμίες 3:5-6).

Θέστε χρηστούς στόχους

Δεύτερον, θέστε χρηστούς στόχους. Πολλά πράγματα θα επιδιώκουν την προσοχή σας καθώς ακολουθείτε την πορεία σας στη ζωή. Θα υπάρχουν ατελείωτες διασπάσεις της προσοχής. Άνθρωποι και πράγματα θα σας καλούν, τραγουδώντας το τραγούδι των σειρήνων για τα πλούτη, την ευχαρίστηση και τη δύναμη.

Η *επιτυχία* είναι μία δελεαστική λέξη. Χιλιάδες βιβλία έχουν γραφεί επί του θέματος. Υπόσχονται χρήματα, ελευθερία, ανάπαυλα και πολυτέλεια. Χιλιάδες ανθρώπων έχουν προάγει χιλιάδες τρόπους που υποθετικώς θα επιτύχουν στην απόκτηση πλούτου. Παραδείγματα χάριν, η διαδικασία τριών βημάτων, για να γίνει κανείς πλούσιος, αποδίδεται στον Πωλ Γκετύ: «Σήκω νωρίς. Δούλεψε σκληρά. Ανακάλυψε κοιτάσμα πετρελαίου».

Άλλες ίσως πιο πρακτικές μέθοδοι συνιστούν παραλλαγές επί του μοναδικού θέματος: Πρέπει να εστιάσετε όλες σας τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τις πράξεις στους στόχους σας. Πρέπει να θέλετε τον στόχο σας με όλο το πάθος της καρδιάς σας. Πρέπει να εστιάζετε κάθε σκέψη στον στόχο σας. Πρέπει να συγκεντρώνετε όλη σας την ενέργεια στην επίτευξη του στόχου σας.

Ασφαλώς, όταν εφαρμόζονται σε χρηστούς στόχους, αυτές οι μέθοδοι ενδεχομένως να είναι μεγάλης αξίας. Το πρόβλημα είναι ότι στις περισσότερες περιπτώσεις η αναζήτηση του πλούτου, της ευχαριστήσεως και της δυνάμεως οδηγεί σε ένα μέρος το οποίο ενδεχομένως να

φαίνεται με την πρώτη ματιά επιθυμητό, αλλά όσο πιο κοντά πηγαίνεις, τόσο περισσότερο καταλαβαίνεις περί τίνος πρόκειται. Το τίμημα για την επίγεια επιτυχία πολύ συχνά σας κάνει να θυσιάσετε αιώνιες ευλογίες. Όσοι ανταλλάσσουν τις ευλογίες τους για την επιτυχία, θα αισθανθούν μία ημέρα όπως ο Ησαΐ, ο οποίος αφού συνειδητοποίησε αυτό που είχε χάσει «έβγαλε μια κραυγή μεγάλη και πικρή σε υπερβολικό βαθμό» (Γένεση 27:34).

Αλλη μία παγίδα στην οποία πέφτουμε συχνά, όταν αποκτούμε εμμονές με την επιτυχία, είναι ότι αποδίδουμε την ισχύ του βραχίονος και της δυνάμεώς μας και λησμονούμε τον Κύριο, ο οποίος μας έχει ευλογήσει και ευνοήσει.

Ο Μωυσής είπε στα τέκνα του Ισραήλ ότι μία ημέρα «αφού φας και χορτάσεις, και οικοδομήσεις καλά σπίτια...

»Και τα βόδια σου και τα πρόβατά σου αυξηθούν, και το ασήμι σου και το χρυσάφι σου πολλαπλασιασθεί, και όλα όσα έχεις αυξηθούν...

»Και πεις στην καρδιά σου: Η δύναμή μου, και η ισχύς του χεριού μου, απέκτησαν σε μένα αυτόν τον πλούτο...

»Αν, όμως, λησμονήσεις τον Κύριο τον Θεό σου, και πας πίσω από άλλους θεούς, και τους λατρεύσεις, και τους προσκυνήσεις, διαμαρτύρομαι σήμερα σε σας, ότι εξάπαντος θα αφανιστείτε» (Δευτ. 8:12, 13, 17, 19).

Νομίζετε ότι μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα χρήματα που έχετε κερδίσει σε αυτήν τη ζωή σαν νομίσματα στην επομένη; Θέστε τον Επουράνιο Πατέρα πρώτον στη ζωή σας. Δεσμευθείτε να Τον ακολουθείτε και να υπακούετε στις εντολές Του και να προσπαθείτε κάθε ημέρα να γίνετε περισσότερο σαν τον Χριστό. Εστιάζετε τις προσπάθειές σας στην απόκτηση επουράνιων πλούτων. Εάν κάνετε διαφορετρόπως, θα καταλήξετε τελικώς στην απογοήτευση και τη λύπη.

Ενθυμούμαι την παραβολή του Σωτήρος με τον άνδρα που εργαζόταν σκληρά, για να αποκτήσει πλούτη. Είχε τόσα πολλά αγαθά που δεν είχε αρκετά μεγάλο μέρος να τα φυλάξει. Γι' αυτό οικοδόμησε μεγάλες αποθήκες, όπου μπορούσε να τα αποθηκεύσει. Είχε την ιδέα ότι μόλις αποκτούσε ασφαλές μέρος για όλα

τα αποκτήματά του, θα μπορούσε τότε να αποσυρθεί και να διάγει άνετο βίο – φαγητό, ποτό και ευφροσύνη.

Όμως, μόλις τελείωσε τα κτήριά του, «Ο Θεός είπε σ' αυτόν: Αφρονα, αυτή εδώ τη νύχτα απαιτούν από σένα την ψυχή σου· όσα λοιπόν ετοιμάσες, τίνος θα είναι;» (Κατά Λουκάν 12:20).

Μία ερώτηση που οδηγεί σε προβληματισμό έκανε ο Σωτήρας στους ανθρώπους της εποχής Του, η οποία αντηχεί διαμέσου των αιώνων στους δικούς μας: «Επειδή, τι ωφελείται ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, ζημιωθεί όμως την ψυχή του;» (Κατά Ματθαίον 16:26).

Είναι τα χρήματα αναγκαίο κακό; Ο προφήτης Ιακώβ από το Βιβλίο του Μόρμον απήντησε σε αυτήν την ερώτηση. Δίδαξε στον λαό του «να σκέφτεστε τους αδελφούς σας σαν τον εαυτό σας, και να είστε φιλικόι με όλους και ανοιχτοχέρηδες με τα υπάρχοντά σας, ώστε αυτοί να είναι πλούσιοι σαν εσάς.

»Όμως προτού να επιζητάτε πλούτη, να επιζητάτε τη βασιλεία του Θεού.

»Και αφού αποκτήσετε ελπίδα στον Χριστό, θα αποκτήσετε πλούτη αν τα επιζητάτε. Και θα τα επιζητάτε με σκοπό να κάνετε καλό – να ντύσετε τους γυμνούς, να ταΐσετε τους πεινασμένους, και να ελευθερώσετε τους δέσμιους, και να χορηγήσετε ανακούφιση στους ασθενείς και ταλαιπωρημένους» (Ιακώβ 2:17-19).

Ο Μωυσής είπε στους ανθρώπους της εποχής του: «Αν υπάρχει ανάμεσά σου ένας φτωχός από τους αδελφούς σου, μέσα σε κάποια από τις πύλες σου... δεν θα σκληρύνεις την καρδιά σου ούτε θα κλείσεις το χέρι σου από τον φτωχό αδελφό σου» (Δευτ. 15:7).

Εργασθείτε να επιτύχετε τους στόχους σας

Τρίτον, άπαξ και έχετε εδραιώσει χρηστούς στόχους, εργασθείτε με όλη την ισχύ σας να τους επιτύχετε. Με τα λόγια του Πρεσβυτέρου Ντέιβιντ ΜακΚέι (1873-1970), όταν ήταν στην Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων: «Ας... συνειδητοποιήσουμε ότι το *προνόμιο της εργασίας* είναι δώρο, ότι η *δύναμη* της εργασίας είναι ευλογία, ότι η *αγάπη* για την εργασία είναι

επιτυχία» (στο Conference Report, Οκτ. 1909, 94. Έμφαση το πρωτότυπο).

Η εργασία είναι η θεραπεία της ψυχής. Το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι το ευαγγέλιο της εργασίας. Πιστεύω ότι η πολλή απραξία που βιώνουμε προέρχεται από την παρερμηνεία της εξιλεώσεως του Κυρίου. Δεν μπορούμε απλώς να καθόμαστε, να μην κάνουμε τίποτε και να αναμένουμε να επιτύχουμε σε πνευματικά και εγκόσμια ζητήματα. Χρειάζεται να κάνουμε τα πάντα εντός των δυνάμεών μας, προκειμένου να επιτύχουμε τους στόχους μας, και ο Κύριος θα αναπληρώσει τη διαφορά.

Θυμηθείτε τα λόγια του Προέδρου Γκόρντον Χίνκλι: «Το μείζον έργο του κόσμου δεν επιτελείται από διάνοιες. Επιτελείται από συνήθειες ανθρώπους, με ισορροπία στη ζωή τους, οι οποίοι έχουν μάθει να εργάζονται με εξαιρετικό τρόπο» (“Our Fading Civility”, ομιλία στην τελετή απονομής τίτλων σπουδών, 25 Απριλίου 1996, 15).

Επιτρέψατέ μου να σας πω σχετικά με ένα αξιοθαύμαστο άτομο, το οποίο ανέλαβε την ευθύνη για τη ζωή του και δημιουργήθηκε, παρά την ταπεινή του καταγωγή. Το όνομά του είναι δρ. Μπεν Κάρσον. Ο δρ. Κάρσον γεννήθηκε και ανετράφη στη φτωχογειτονιά του Ντητρόιτ. Μεγάλωσε σε ένα σπιτικό όπου δεν είχε πατέρα. Η μητέρα του ανέλαβε την ευθύνη επί των ώμων της, για να μεγαλώσει την οικογένεια και μετέδωσε αυτήν την αίσθηση ευθύνης στον υιό της.

Ο δρ. Κάρσον είπε ότι η μητέρα του έλεγε συχνά στα παιδιά της: «Έχεις μυαλό;» Εάν απαντούσαν ναι, τότε εκείνη απαντούσε: «Τότε θα μπορούσες να σκεφθείς έναν δικό σου τρόπο διαφυγής από αυτήν την κατάσταση. Δεν έχει σημασία τι έκανε ο Τζώνυ ή Μαίρη ή οιοσδήποτε άλλος. Έχεις μυαλό, επομένως σκέψου τον δικό σου τρόπο διαφυγής από τα προβλήματα».

Ο δρ. Κάρσον διηγήθηκε:

«Άρχισα να καταλαβαίνω ότι ήμουν σε έλεγχο, ότι μπορούσα να πάω οπουδήποτε ήθελα και ότι μπορούσα να κάνω οτιδήποτε ήθελα. Το μοναδικό άτομο που πραγματικώς προσδιόριζε ή περιόριζε την επιτυχία μου ήμουν εγώ. Μόλις το κατάλαβα, όλη η αίσθηση ότι δεν ήλεγχα τις αρνητικές συνθήκες της ζωής,

απερρίφθη. Συνειδητοποίησα ότι δεν έπρεπε να κάθομαι και να περιμένω τον οιονδήποτε να κάνει κάτι για εμένα» (“Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.,” *Saturday Evening Post*, Ιούλιος/Αύγουστος 1999, 50-51).

Ο δρ. Κάρσον δεν καθόταν να περιμένει κάποιος άλλος να κάνει κάτι για εκείνον. Πήρε τον έλεγχο της ζωής του. Μελέτησε σκληρά στο σχολείο και τα πήγε καλά – αρκετά καλά ώστε να συνεχίσει και να γίνει ιατρός. Τελικώς ανελίχθηκε και έγινε διευθυντής της παιδονευροχειρουργικής στο Johns Hopkins Children’s Center στη Βαλτιμόρη, ένα παγκοσμίου φήμης νοσοκομείο. Το 1987 ο δρ. Κάρσον πραγματοποίησε την πρώτη επιτυχημένη επέμβαση διαχωρισμού σιαμαίων διδύμων τα οποία ενώνονταν στο οπίσθιο μέρος της κεφαλής.

Ο Σωκράτης είπε: «Οι θεοί μάς πωλούν όλα τα καλά πράγματα στην τιμή της εργασίας μας» (Ξενοφών, *Αναμνήσεις Σωκράτους*, βιβλίο 2, κεφάλαιο 1^ο, τμήμα 20).

Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι επανειλάμβανε αυτήν την αντίληψη: «Δεν υπάρχει υποκατάστατο υπό των ουρανών για την παραγωγική εργασία. Είναι η διαδικασία μέσω της οποίας τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα. Είναι η διαδικασία μέσω της οποίας τα άσκοπα οράματα γίνονται εξαιρετική πραγματικότητα.

»Η εργασία κάνει τη διαφορά στη ζωή. Η διεύρυνση μέσω προσπαθειών του νοός μας και η χρήση των ικανοτήτων των χεριών μας μάς ανυψώνει από τη μετριότητα» (στο “Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber,” *Church News*, 31 Ιανουαρίου 1998, 3).

Μεγαλώνετε την κλήση σας

Τέταρτον, μεγαλώνετε την κλήση σας και να είσθε πιστά μέλη της Εκκλησίας. Όταν ηγηγανουμε στην εκκλησία, περιβαλλόμεθα από άλλους που έχουν κοινή με εμάς δέσμευση να υπακούν στις εντολές και να ακολουθούν τον Σωτήρα.

Ορισμένοι εσφαλμένως νομίζουν ότι η Εκκλησία είναι ένα μέρος όπου τέλειοι άνθρωποι συγκεντρώνονται, προκειμένου να λένουν τέλεια πράγματα, έχουν τέλειες σκέψεις και έχουν τέλεια συναίσθημα. Θα μπορούσα γρήγορα να διαλύσω μία τέτοια σκέψη; Η

Εκκλησία είναι ένα μέρος όπου ατελείς άνθρωποι συγκεντρώνονται, προκειμένου να βοηθήσουν και να ενδυναμώσουν αλλήλους, καθώς προσπαθούμε να επιστρέψουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας. Καθείς εξ ημών θα πάρει έναν διαφορετικό δρόμο στη θνητότητα. Καθείς θα προοδεύσει με διαφορετικούς ρυθμούς. Πειρασμοί που βασανίζουν τον αδελφό σας ενδεχομένως να μην σας προβληματίζουν καθόλου.

Ποτέ μην κοιτάζετε αφ' υψηλού όσους είναι λιγότερο τέλειοι από εσάς. Ποτέ μην αναστατώνεστε, επειδή κάποιος δεν μπορεί να μιλήσει τόσο καλά όσο εσείς, δεν μπορεί να ηγείται τόσο καλά όσο εσείς, δεν μπορεί να υπηρετεί τόσο καλά όσο εσείς, δεν μπορεί να ράβει ή να σκαλίζει ή να λαμπυρίζει τόσο καλά όσο εσείς.

Η Εκκλησία είναι μία κοινή κοινότητα βελτιώσεως με στόχο να βοηθήσει κάθε υιό και θυγατέρα του Θεού να επιστρέψει στην παρουσία Του. Ένας τρόπος, για να αποτιμήσετε την αξία σας στο βασίλειο του Θεού, είναι να διερωτηθείτε: «Πόσο καλά τα πηγαίνω στο να βοηθώ τους άλλους να προσεγγίσουν τις δυνατότητές τους; Υποστηρίζω άλλους στην Εκκλησία ή τους καταστρέφω;» Εάν καταστρέφετε άλλους, καταστρέφετε το βασίλειο του Θεού. Εάν ενισχύετε άλλους, ενισχύετε το βασίλειο.

Ένας άλλος έλεγχος της αξίας σας στο βασίλειο είναι να διερωτηθείτε εάν απασχολείσθε ενεργώς στη μεγάλυνση της κλήσεώς σας στην Εκκλησία. Όταν μεγαλώνετε την κλήση σας, δεν κάνετε απλώς τις ενέργειες της κλήσεως χωρίς προσπάθεια και σκέψη. Έχετε την πρόκληση να υπηρετήσετε στη θέση όπου έχετε κληθεί με όλη την καρδιά, την ισχύ, τον νου και τη δύναμή σας.

Εάν δεν έχετε κλήση στην Εκκλησία, θα πάτε στον επίσκοπό σας και θα του πείτε ότι ανυπομονείτε να υπηρετήσετε και ότι θα εργασθείτε σκληρά;

Καθώς υπηρετείτε πιστώς, ο Κύριος θα είναι μαζί σας και θα αισθάνεσθε το Πνεύμα Του και θα διαισθάνεσθε στην καθοδηγητική χείρα Του.

Πριν από κάποια χρόνια στη γενική συνέλευση, ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων είπε την ιστορία

του Τζόζεφ Μίλετ, ενός ελαχίστως γνωστού μέλους της Εκκλησίας.

Έζησε κατά τις πρώτες ημέρες της Εκκλησίας και διέσχισε τις πεδιάδες με άλλα πιστά μέλη, προκειμένου να κάνουν την έρημο κατάλληλο μέρος και να βρουν ένα νέο σπιτικό. Κατά τα πρώτα αυτά χρόνια, τα τρόφιμα ήταν συχνά σπάνια. Οι χειμώνες ήταν ιδιαίτερος δύσκολοι και συχνά δεν υπήρχαν αρκετά τρόφιμα για όλον τον χειμώνα.

Ο Τζόζεφ Μίλετ έγραψε στο ημερολόγιό του: «Ένα από τα παιδιά μου ήλθε μέσα και είπε ότι η οικογένεια του αδελφού Νιούτον Χωλ είχε ζεμείνει από ψωμί και δεν είχε καθόλου εκείνη την ημέρα.

«Χώρια το αλεύρι μας σε ένα σάκο, για να στείλω στον αδελφό Χωλ. Τότε μόλις ήλθε ο αδελφός Χωλ.

«Είπα: 'Αδελφέ Χωλ, ζεμείνατε από αλεύρι;'
«'Αδελφέ Μίλετ, δεν έχουμε καθόλου'.

«'Λοιπόν, αδελφέ Χωλ, υπάρχει λίγο σε εκείνον τον σάκο. Το χώρια και επρόκειτο να σου το στείλω. Τα παιδιά σου είπαν στα δικά μου ότι είχατε ζεμείνει'.

«Ο αδελφός Χωλ άρχισε να κλαίει. Είπε ότι είχε δοκιμάσει και με άλλους, αλλά δεν μπόρεσε να πάρει καθόλου αλεύρι. Πήγε ανάμεσα στους κέδρους και προσευχήθηκε στον Κύριο, και ο Κύριος τού είπε να πάει στον Τζόζεφ Μίλετ.

«'Λοιπόν, αδελφέ Χωλ, δεν χρειάζεται να το φέρεis πίσω. Εάν ο Κύριος σε έστειλε γι' αυτό, δεν μου το οφείλεις'...

«Δεν μπορείτε να καταλάβετε πόσο καλά με έκανε να αισθανθώ το γεγονός ότι ήξερα ότι ο Κύριος ήξερε πως υπήρχε ένα τέτοιο άτομο σαν τον Τζόζεφ Μίλετ» (Ημερολόγιο του Τζόζεφ Μίλετ. Ιδιόχειρο κείμενο, Historical Department Archives, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Παρετέθη στο Μπόιντ Πάκερ, "A Tribute to the Rank and File of the Church," *Ensign*, Μάιος 1980, 63).

Είναι ένα υπέροχο συναίσθημα – να γνωρίζεις ότι ο Κύριος σε εμπιστεύεται και σε αγαπά αρκετά, ούτως ώστε να θέλει να σε χρησιμοποιήσει στην ευλόγηση της ζωής των άλλων. Αδελφοί και αδελφές, ο Επουράνιος Πατέρας

θέλει να σας χρησιμοποιεί για τον ίδιο σκοπό. Καθώς μεγαλώνετε την κλήση σας και επιδιώκεστε στο καλό, σας υπόσχομαι ότι ο Κύριος θα σας επιδαφιδεύσει ευλογίες ικανοποιήσεως και αγαλλιάσεως τόσο σπουδαίες που δεν θα έχετε αρκετό χώρο να τις λάβετε.

Απολαύστε το ταξίδι

Πέμπτον, απολαύστε το ταξίδι. Ο λαός του Θεού είναι περιχαρής λαός. Καταλαβαίνουμε ότι υπάρχουν στιγμές σοβαρότητας, ευλαβείας και αφοσιώσεως. Καταλαβαίνουμε, επίσης, ότι έχουμε τις χαρμόσυνες αρχές της αιώνιας ζωής.

Έχουμε τόσα πολλά για να χαμογελούμε, να είμαστε ευτυχείς, και ναι, ακόμη και να γελούμε.

Τόσοι πολλοί από εμάς πάντοτε περιμένουν να είναι ευτυχείς. «Μακάρι να αποφοιτούσα, μακάρι να είχα την οικονομική δυνατότητα για ένα αυτοκίνητο, μακάρι να μπορούσα να παντρευτώ ...». Για πάρα πολλούς, η ευτυχία είναι απλώς πέραν του ορίζοντος, ποτέ επιτεύξιμη. Κάθε φορά που ανεβαίνουμε σε έναν λόφο, η ευτυχία μάς κάνει νεύμα πέρα στον άλλον λόφο.

Είναι τρομερό να περιμένουμε πάντοτε το αύριο, να εξαρτώμεθα πάντοτε από το αύριο, να δικαιολογούμε πάντοτε το σήμερα, επειδή είμαστε βέβαιοι ότι μόνον στο μέλλον θα αποκτήσουμε τα πράγματα που θα μας δώσουν ικανοποίηση.

Μην περιμένετε το αύριο. Μην περιμένετε την κατάλληλη δουλειά, το κατάλληλο σπίτι, τον κατάλληλο μισθό, το κατάλληλο μέγεθος φορέματος. Να είστε ευτυχείς σήμερα. Να είστε ευτυχείς τώρα.

Ο Αβραάμ Λίνκολν είπε: «Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι περίπου τόσο ευτυχείς όσο αποφασίζουν να είναι» (στο John Cook, συλλογή υπό, *The Book of Positive Quotations* [1997], 7).

Αποφασίστε να είστε ευτυχείς – ακόμη κι όταν δεν έχετε χρήματα, ακόμη κι όταν δεν έχετε καθαρή επιδερμίδα, ακόμη κι όταν δεν έχετε το βραβείο Νομπέλ. Ορισμένοι εκ των ευτυχέστερων ανθρώπων που γνωρίζω, δεν έχουν κανένα από τα πράγματα αυτά για τα οποία επιμένει ο κόσμος ότι είναι απαραίτητα για την

ικανοποίηση και την αγαλλίαση. Γιατί είναι ευτυχείς; Υποθέτω επειδή δεν ακούν πολύ καλά τον κόσμο. Ή ακούν πολύ καλά – τα πράγματα που τους λέγει η καρδιά τους. Απολαμβάνουν την ομορφιά της γης. Απολαμβάνουν τους ποταμούς και τα φαράγγια και το κελάδημα του κορυδαλλού. Απολαμβάνουν την αγάπη της οικογενείας τους, το σκόνταμμα ενός μωρού, το συνετό και τρυφερό χαμόγελο ενός ηλικιωμένου.

Απολαμβάνουν την ψυχοφελή εργασία. Απολαμβάνουν τις γραφές. Απολαμβάνουν την παρουσία του Αγίου Πνεύματος.

Ένα πράγμα γνωρίζω σίγουρα: ο χρόνος που έχουμε εδώ περνά πάρα πολύ γρήγορα. Μην δαπανάτε πλέον χρόνο στον καναπέ, παρακολουθώντας τη ζωή να σας προσπερνά.

Μπορώ να σας δώσω μία άλλη συμβουλή; Να είστε πρόθυμοι να γελάτε με τον εαυτόν σας. Όταν ο Πρεσβύτερος Μάθιου Κόουλυ (1897-1953) εκλήθη για πρώτη φορά στην Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων, ο Πρόεδρος Ρούμπεν Κλαρκ (1871-1961) τον προσκάλεσε στο γραφείο του και τον συμβούλευσε για τη νέα του ανάθεση. Ο Πρόεδρος Κλαρκ ήταν ένας εκ των μεγάλων ηγετών και στοχαστών της Εκκλησίας. Αφησε τη θέση του πρέσβευς των Ηνωμένων Πολιτειών στο Μεξικό, προκειμένου να αποδεχθεί τη θέση στην Πρώτη Προεδρία της Εκκλησίας. Ήταν ένας άνδρας συνηθισμένος από μακρού να φέρει το βάρος της μεγάλης ευθύνης.

Καθώς πλησίαζε στο τέλος η συγκέντρωση μεταξύ του Πρεσβυτέρου Κόουλυ και του Προέδρου Κλαρκ, ο τελευταίος είπε: «Τώρα, αγόρι μου, παιδί μου [ο Πρόεδρος Κλαρκ απεκαλούσε όλα τα μέλη της Απαρτίας των Δώδεκα 'παιδιά'] – Τώρα, παιδί μου, μην ξεχάσεις τον έκτο κανόνα». Ο Πρεσβύτερος Κόουλυ ερώτησε: «Τι είναι ο έκτος κανών;» Ο Πρόεδρος Κλαρκ είπε: «Μην θεωρήσεις ότι είσαι πάρα πολύ σημαντικός». Ο Πρεσβύτερος Κόουλυ ερώτησε: «Ποιοι είναι οι άλλοι πέντε;» Ο Πρόεδρος Κλαρκ είπε: «Δεν υπάρχουν» (*Matthew Cowley Speaks* [1954], 132-133).

Ορισμένοι άνθρωποι θεωρούν ότι είναι πάρα πολύ σημαντικοί που νομίζουν ότι δεν μπορούν να αισθανθούν ολοκληρωμένοι έως

ότου βρουν τον εαυτόν τους. Ορισμένοι εγκαταλείπουν την οικογένεια, την απασχόλησή τους και τη μόρφωση σε αυτήν την αναζήτηση, για να ανακαλύψουν ποιοι είναι.

Ο Τζωρτζ Μπέρναρ Σω είπε: «Η ζωή δεν έχει να κάνει με την εύρεση του εαυτού σου. Η ζωή έχει να κάνει με το να δημιουργήσεις τον εαυτόν σου». Μην ανησυχείτε σχετικώς με το να αναζητάτε ποιοι είσθε· εστιάσετε την ενέργειά σας στο να δημιουργήσετε το είδος του ατόμου που θέλετε να γίνετε! Θα ανακαλύψετε ότι καθώς συνεχίζετε το ταξίδι αυτό, όχι μόνον θα βρείτε τον εαυτόν σας, αλλά υπάρχουν πιθανότητες να εκπλαγείτε κατά τρόπο ευχάριστο και να γίνετε υπερήφανοι για το άτομο που θα βρείτε κατά μήκος της οδού.

Μην αναβάλλετε ούτε λεπτό περισσότερο. Κάθε στιγμή είναι πολύτιμη. Αποφασίστε τώρα ότι θα καταστήσετε τον εαυτόν σας αξιοθαύμαστο!

Πριν από όχι και πολύ καιρό είχα την ευκαιρία να επιστρέψω μαζί με την αδελφή Γουέρθλιν στο μέρος όπου άρχισα την ιεραποστολή μου. Ήμουν επιφορτισμένος να οργανώσω τον πάσσαλο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας. Κατά κάποιον τρόπο ήταν σαν να πήγαινα στο σπίτι μου. Θυμήθηκα τις ημέρες κατά τις οποίες βάδιζα σε εκείνα τα καλντερίμια και διερωτώμην εάν θα υπήρχαν ποτέ αρκετά μέλη, ούτως ώστε να κάνουν έναν μικρό τομέα. Και ήμουν πάλι εκεί, χρόνια αργότερα, και οργάνωνα έναν πάσσαλο. Η καρδιά μου γέμισε σε βαθμό υπερχειλίσεως συναισθημάτων καθώς κοιτούσα το εκκλησίασμα πιστών μελών και καθώς θυμόμουν τον καιρό που πέρασα εκεί.

Καθώς το αναπολώ τώρα, διερωτώμαι εάν εκείνες οι στιγμές δοκιμασίας και μοναξιάς δεν συνετέλεσαν στην ενδυνάμωση του χαρακτήρος μου και στην αύξηση της επιθυμίας μου να επιτύχω. Αυτές οι στιγμές προφανώς αποτυχίας ενδεχομένως να συνετέλεσαν πολύ στην επίτευξη των στόχων της ζωής μου, διότι με προετοίμασαν για σπουδαιότερα πράγματα στο μέλλον.

Ενώ ήμασταν εκεί, ταξίδευσα με τη σύζυγό μου στο Όμπερντορφ. Βαδίσσαμε στον ίδιο δρόμο στον οποίον ο συνάδελφός μου κι εγώ είχαμε βαδίσει πριν από τόσα πολλά χρόνια.

Και εκεί, μπροστά στα μεγαλοπρεπή βουνά και την αγνή ομορφιά του μικρού εκείνου βαβαρικού χωριού, της διηγήθηκα και πάλι την ιστορία της ήσυχης νύκτας κατά την οποία περιέγραφα στον συνάδελφό μου τη γυναικία που θα νυμφευόμουν.

Οι αποφάσεις που έλαβα εκείνη την αγία νύκτα στο Όμπερντορφ της Αυστρίας απετέλεσαν κινητήριο δύναμη καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου. Μολονότι έχω ακόμη πολλά να μάθω και να επιτύχω, έχω κάνει ό,τι καλύτερο, για να έχω πίστη στον Θεό. Έχω κάνει ό,τι καλύτερο, για να επικεντρώνομαι σε αυτά που είναι σημαντικά στη ζωή. Έχω κάνει ό,τι καλύτερο, για να εργάζομαι σκληρά σε χρηστά έργα. Έχω κάνει ό,τι καλύτερο, για να μεγαλώνω τις κλήσεις που έχω λάβει στην Εκκλησία και έχω κάνει ό,τι καλύτερο, για να απολαμβάνω το ταξίδι.

Είθε να κάνετε το ίδιο καθώς δημιουργείτε από τη ζωή σας κάτι άξιο της ουράνιας κληρονομίας σας.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο σκοπός της ιεραποστολής μου στην μακρινή Ευρώπη είναι ο ίδιος τώρα όπως ήταν τότε: να καταθέτω μαρτυρία ότι έχουμε τον στοργικό Επουράνιο Πατέρα και επίσης τον αγαπημένο του Υιό, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος μας προσέφερε τη σπουδαία εξιλέωση. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν προφήτης του Θεού ο οποίος έλαβε την πληρότητα του παντοτινού ευαγγελίου και ο οποίος καθίδρυσε την Εκκλησία του Κυρίου επί της γης κατά τις τελευταίες αυτές ημέρες. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Γκόρντον Χίνκλι είναι ο προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής μας σήμερα.

Καθώς επιζητείτε χρηστές επιθυμίες, ο Κύριος θα είναι μαζί σας και θα καθοδηγεί τα μονοπάτια σας. Θέλει να είσθε ευτυχείς και επιτυχείς. Θέλει να πάτε σε Εκείνον. Είθε να βρείτε γαλήνη και αγαλλίαση στο ταξίδι σας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής σας.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Συμφωνείτε με την άποψη του Αριστοτέλους ότι αντικειμενικός σκοπός της ζωής είναι να είμαστε ευτυχείς; Εξηγήστε την απάντησή σας.

- Σύμφωνα με τον Πρεσβύτερο Γουέρθλιν, ποια είναι τα «πέντε πράγματα που, εάν τα πάρετε σοβαρά και τα εφαρμόσετε στη ζωή σας, θα σας φέρουν ευτυχία, επιτυχία, ικανοποίηση και... κληρονομία στο σελέστιο βασίλειο»;
- Κάνετε έναν προσωπικό κατάλογο πραγμάτων που σας φέρνουν αγαλλίαση και ευτυχία. Εξηγήστε πώς αυτά τα πράγματα ενδεχομένως να σας βοηθήσουν να διατηρήσετε μία θετική ή πρόσχαρη στάση ως ηγέτες.
- Βρείτε μία γραφή που σας φέρνει χαρά και αισιοδοξία.

ΝΑ ΘΕΤΟΥΜΕ ΠΡΩΤΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑ

«Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς επάνω στη γη, όπου το σκουλήκι και η σκουριά τούς αφανίζει, και όπου κλέφτες κάνουν διάρρηξη και κλέβουν·

»αλλά θησαυρίζετε στον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τούς αφανίζουν και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν.

»Επειδή, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας...

»Αλλά, ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού, και τη δικαιοσύνη του· κι όλα αυτά θα σας προστεθούν» (Κατά Ματθαίον 6:19-21, 33).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες θα πρέπει να σχεδιάζουν τον χρόνο τους έχοντας κατά νου την αιωνιότητα.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι ηγέτες θα πρέπει να θέτουν μεγαλύτερη προτεραιότητα στην αιώνια ζωή παρά στα του κόσμου τούτου.
2. Η ισορροπία είναι ένα σημαντικό χαρακτηριστικό των εκκλησιαστικών και των οικογενειακών ηγετών.
3. Οι ηγέτες πρέπει να μάθουν να διαχειρίζονται ορθώς τον χρόνο τους.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΕΤΟΥΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ ΠΑΡΑ ΣΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Κατά την επί του Όρους ομιλία Του, ο Ιησούς δίδαξε: «Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς επάνω στη γη, όπου το σκουλήκι και η σκουριά τούς αφανίζει, και όπου κλέφτες κάνουν διάρρηξη και κλέβουν·...

»Επειδή, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας» (Κατά Ματθαίον 6:19, 21).

Ο Πρεσβύτερος Ντέλμπερτ Στάπλεϊ, ο οποίος ήταν μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, εξήγησε: «Η ανανέωση και η καθάγιαση του σώματός μας με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος αποκτάται, εάν ζούμε σύμφωνα με το ευαγγέλιο. Οι θησαυροί των καλών μας έργων που τελούμε, οικοδομούν τα αιώνια δώματά μας. Το να σκέπτεται κάποιος τα αιώνια υπό

την επίδραση του πνεύματος, θα διευρύνει τον νου του και θα δώσει ευκρινή εικόνα του σχεδίου του Θεού, πράγμα που θα βοηθήσει στην χαρτογράφηση μίας αληθινής πορείας πίσω στην παρουσία του. Πάντοτε να σκέπτεσθε τα αιώνια εδώ στη θνητότητα και να βασιζέτε τις πράξεις, τις κρίσεις και τις αποφάσεις σας επί των αιώνιων νόμων του Θεού. Θα πρέπει να εκπαιδευόμαστε όχι μόνον για τον παρόντα καιρό, αλλά επίσης για την αιωνιότητα» (στο Conference Report, Σεπτ.-Οκτ. 1967, 75).

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ, ο οποίος ήταν τότε μέλος των Εβδομήκοντα, έδωσε τη συμβουλή: «Να θυμάστε ότι η αιωνιότητα είναι τώρα, όχι ένα αόριστο, μακρινό μέλλον. Προετοιμαζόμαστε κάθε ημέρα, ακριβώς τώρα, για την αιώνια ζωή. Εάν δεν προετοιμαζόμαστε για την αιώνια ζωή, προετοιμαζόμαστε για κάτι άλλο, ίσως κάτι κατά πολύ λιγότερο» (στο Conference Report, Σεπτ.-Οκτ. 1978, 100, ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1978, 66).

Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη, ο οποίος ήταν τότε Σύμβουλος της Πρώτης Προεδρίας, συνέβουλεσε: «Οι περισσότεροι άνδρες δεν θέτουν προτεραιότητες, ούτως ώστε να τους καθοδηγούν στον καταμερισμό του χρόνου τους, και οι περισσότεροι άνδρες λησιμονούν ότι η πρώτη προτεραιότητα θα πρέπει να είναι η διατήρηση της πνευματικής και σωματικής τους δυνάμεως. Κατόπιν έρχεται η οικογένειά τους, κατόπιν η Εκκλησία και κατόπιν το επάγγελμά τους – και όλα χρειάζονται χρόνο» (*The Teachings of Harold B. Lee*, επιμέλεια υπό, Clyde J. Williams [1996], 615).

Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ, αφού έγινε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, προσέθεσε αυτήν τη συμβουλή: «Πρώτον, σκεφθείτε τη ζωή σας και θέστε τις προτεραιότητές σας. Βρείτε ορισμένο ήσυχο χρόνο τακτικώς να σκέπτεσθε βαθέως πού πηγαίνετε και τι θα χρειασθεί να κάνετε, για να πάτε εκεί. Ο Ιησούς, το παράδειγμά μας, συχνά ‘αποουρόταν στις ερημιές και προσευχόταν’ (Κατά Λουκάν 5:16). Χρειάζεται να κάνουμε το ίδιο περιστασιακώς, προκειμένου να αναζωογονούμεθα πνευματικώς, όπως ο Σωτήρας. Γράψτε τα έργα που θα θέλατε να επιτύχετε κάθε ημέρα. Ως επί το πλείστον να έχετε υπ’ όψιν τις ιερές διαθήκες που έχετε συνάψει με τον Κύριο καθώς γράφετε το καθημερινό σας πρόγραμμα» (στο Conference Report, Απρ. 1987, 15 ή *Ensign*, Μάιος 1987, 14).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Διαβάστε με τους μαθητές το Κατά Ματθαίον 6:19-21, Κατά Λουκάν 12:13-21. Συζητήστε τι μας διδάσκουν αυτές οι γραφές αναφορικώς προς τη σχετική σημασία των εγκόσμιων και αιώνιων πραγμάτων (βλέπε, επίσης, το ερμηνευτικό σχόλιο).

Ζητήστε από τους μαθητές να καταγράψουν δραστηριότητες και ανησυχίες που απαιτούν τον χρόνο τους. Ο κατάλογός τους θα μπορούσε να περιλαμβάνει τη μελέτη των γραφών, την προσφορά υπηρετήσεως, την εργασία, το να κάνουν πράγματα με φίλους, το να περνούν χρόνο με την οικογένεια, την άσκηση, το να κάνουν τις εργασίες του σχολείου και την ψυχαγωγία. Ζητήστε από τους μαθητές να κατατάξουν κάθε δραστηριότητα στον κατάλογο από την πιο σημαντική ως την λιγότερο σημαντική,

και συζητήστε τα κριτήριά τους για την κατάταξη αυτή.

Βεβαιωθείτε ότι οι μαθητές καταλαβαίνουν ότι ενδεχομένως να χρειάζομαστε ενίοτε να θέσουμε στην άκρη ακόμη και υψηλές προτεραιότητες, προκειμένου να ανταποκριθούμε σε μία έκτακτο ανάγκη, να επιτύχουμε ένα έργο που αξίζει τον κόπο ή να υπηρετήσουμε άλλους. Ομοίως, οι προτεραιότητες που ενδεχομένως να φαίνονται λιγότερο σημαντικές από την αιώνια προοπτική, όπως το έργο του σχολείου, μπορεί να είναι πολύ σημαντικές στο να μας προετοιμάσουν για τη μελλοντική υπηρετηση στο βασίλειο. Μέσω όλων των προτεραιοτήτων μας θα πρέπει να τηρούμε τη ζωή μας επικεντρωμένη στον Ιησού Χριστό και το ευαγγέλιο.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΗΓΕΤΩΝ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον έγραψε: «Περί της προετοιμασίας του Ιησού για την αποστολή Του, η γραφή διατυπώνει ότι ‘πρόδεδε σε σοφία, και ηλικία, και χάρη στον Θεό και στους ανθρώπους’ (Κατά Λουκάν 2:52). Αυτό περικλείει τέσσερις κυρίους τομείς στόχων: πνευματικός, διανοητικός, υλικός και κοινωνικός. Έπομένως, τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε;’ ερώτησε ο Διδάσκαλος, και απήντησε: ‘Αληθινά, σας λέω, ακριβώς όπως είμαι εγώ’ (Νεφί Γ’ 27:27). Τώρα, υπάρχει ο στόχος μιας ζωής – να βαδίζουμε στα βήματά Του, να τελειοποιηθούμε σε κάθε αρετή όπως έχει κάνει Εκείνος» (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], 383-384).

Ο Πρεσβύτερος Σπένσερ Κίμπαλ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, κατέθεσε μαρτυρία: «Ο Σωτήρας είχε ευχάριστη προσωπικότητα, ήταν καλός, ήταν ευχάριστος, είχε κατανόηση, ποτέ δεν άλλαζε γνώμες, ήταν τέλεια ισορροπημένος. Καμία εκκεντρικότητα δεν μπορούσε να ευρεθεί στη ζωή του» (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, επιμέλεια υπό, Edward L. Kimball [1982], 13).

Ο Νιλ Μάτζουελ, μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Δεδομένων των άنيων

εποχών της ζωής, ο Κύριος επιθυμεί ισορροπία στους μαθητές Του όπως και στην Εκκλησία συλλογικώς. Δεν μπορούμε όλοι να ισορροπούμε και να μην έχουμε άγκυρα. Επιπροσθέτως, καθώς μεγαλώνουμε, 'η ρίζα και η κορυφή' θα πρέπει να είναι 'ίσες σε δύναμη', δίδοντας την ικανότητα να ανθίζουν τόσο τη ζέση όσο και την καταιγίδα (Ιακώβ 5:66)» (*If Thou Endure It Well* [1996], 122).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από έναν μαθητή να διαβάσει το Κατά Λουκάν 2:52 δυνατά. Καταγράψτε στον πίνακα τις λέξεις σε αυτό το εδάφιο που περιγράφουν τους τρόπους με τους οποίους προόδευσε ο Ιησούς Χριστός (*σοφία, ηλικία, χάρη στον Θεό και στους ανθρώπους*). Δίπλα σε αυτές τις λέξεις γράψτε *διανοητικός, υλικός, πνευματικός και κοινωνικός* (βλέπε ερμηνευτικό σχόλιο). Ζητήστε από τους μαθητές να συζητήσουν τις δυσκολίες διατηρήσεως της ισορροπίας σε αυτούς τους τομείς.

Σκεφθείτε να συζητήσετε την ιδέα ότι ενίοτε διάγουμε προσωρινώς «ανισόρροπη» ζωή εξαιτίας των συνθηκών. Παραδείγματος χάριν, οι φοιτητές πανεπιστημίου ενδεχομένως να δαπανούν κατά τρόπο ασυνήθη μεγάλο μέρος του χρόνου τους μελετώντας. Ενώ αυτό ενδεχομένως να είναι απαραίτητο για ένα διάστημα, οι φοιτητές δεν θα πρέπει να αμελούν εντελώς την ανάπτυξη άλλων τομέων της ζωής και της προσωπικότητός τους. Το πρόγραμμα ενός επισκόπου ενδεχομένως να φαίνεται «ανισόρροπο» μερικές φορές υπό την έννοια ότι τα καθήκοντα του τομέως του μπορεί να τον αποτρέπουν από το να περνά όσο χρόνο θα ήθελε με την οικογένειά του. Εντούτοις, πρέπει να κάνει τα πάντα που περνούν από το χέρι του, για να περνά τον απαραίτητο χρόνο με την οικογένεια και κατόπιν να βραίεται στον Κύριο ότι θα τον βοηθήσει να ανταποκριθεί στις ανάγκες του.

3^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΡΘΩΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΤΟΥΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Οι ηγέτες της Εκκλησίας μάς ενθαρρύνουν να ορίζουμε προτεραιότητες που συνάδουν με τις αρχές του ευαγγελίου. Ο Πρεσβύτερος

Ρίτσαρντ Σκοτ της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Θέστε τον Σωτήρα, τις διδασκαλίες Του και την Εκκλησία Του στο κέντρο της ζωής σας. Βεβαιωθείτε ότι όλες οι αποφάσεις συμβαδίζουν με αυτό το πρότυπο» (στο Conference Report, Απρ. 1991, 43, ή *Ensign*, Μάιος 1991, 34). Αργότερα, ο Πρεσβύτερος Σκοτ έδωσε τη συμβουλή: «Καταστήστε τον Αιώνιο Πατέρα σας και τον Αγαπημένο Υίο Του την πιο σημαντική προτεραιότητα στη ζωή σας – πιο σημαντική και από την ίδια τη ζωή, πιο σημαντική από έναν/μία αγαπημένο/η σύντροφο ή παιδιά ή οιονδήποτε άλλον επί της γης. Κάνετε το θέλημά τους κεντρική σας επιθυμία. Τότε όλα όσα χρειάζεστε για την ευτυχία, θα τα λάβετε» (στο Conference Report, Απρ. 1993, 43 ή *Ensign*, Μάιος 1993, 34).

Σε μία άλλη περίπτωση ο Πρεσβύτερος Σκοτ προειδοποίησε: «Μέρος της δοκιμασίας [μας] [στη θνητότητα] είναι να έχουμε τόσα πολλά φαινομενικώς ενδιαφέροντα πράγματα να κάνουμε, ώστε μπορούμε να ξεχάσουμε τους κύριους σκοπούς που είμαστε εδώ. Ο Σατανάς εργάζεται σκληρά, ώστε να μη συμβούν τα ουσιώδους σημασίας πράγματα...

»...Σε ήρεμες στιγμές, όταν το σκέπτεσθε, αναγνωρίζετε τι είναι ουσιώδως σημαντικό στη ζωή και τι δεν είναι. Να είστε συνετοί και μην επιτρέπετε στα καλά να λαμβάνουν τη θέση αυτών που είναι ουσιώδη...

»...Μελετήστε τα πράγματα που κάνετε κατά τον ελεύθερο χρόνο σας, τον χρόνο που είστε ελεύθεροι να ελέγχετε. Ευρίσκετε ότι είναι επικεντρωμένος σε αυτά τα πράγματα που είναι υψηλής προτεραιότητας και μεγάλης σημασίας; Ή ασυναίσθητα και με συνέπεια τον γεμίζετε με ασήμαντα πράγματα και δραστηριότητες που δεν είναι παντοτινής αξίας ούτε σας βοηθούν να επιτύχετε τον σκοπό για τον οποίον ήλθατε στη γη; Σκεφθείτε την αιώνια προοπτική της ζωής, όχι μόνον τι πρόκειται να συμβεί σήμερα ή αύριο. *Μην εγκαταλείψετε αυτό που θέλετε περισσότερο στη ζωή για κάτι που νομίζετε ότι θέλετε τώρα.*

»Τα ουσιώδη πρέπει να επιτευχθούν κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου σας επί της γης. Πρέπει να αποτελούν πρώτη προτεραιότητα. Δεν πρέπει να θυσιάζονται για λιγότερο

σημαντικά πράγματα, μολονότι είναι καλά και άξια επιτεύγματα» (στο Conference Report, Απρ. 1997, 78-79 ή *Ensign*, Μάιος 1997, 53-54).

Οι περισσότεροι εξ ημών νιώθουμε ενίοτε ότι δεν έχουμε αρκετό χρόνο να κάνουμε όλα όσα θα πρέπει να κάνουμε ή θα θέλαμε να κάνουμε. Κλήσεις στην Εκκλησία, οικογενειακές υποχρεώσεις, εργασία, πάρεργα και ούτω καθεξής, όλα απαιτούν την προσοχή μας. Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Προεδρίας των Εβδομήκοντα, μάς έδωσε τη συμβουλή να χρησιμοποιούμε την ελευθέρω μας βούληση «κατά τέτοιον τρόπο ώστε να κάνουμε τα πράγματα που έχουν τη μεγαλύτερη σημασία, ούτως ώστε αυτά τα πράγματα να μην είναι στο έλεος των πραγμάτων που έχουν ελαχίστη σημασία» (*Deposition of a Disciple* [1976], 58). Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες χρειάζεται να επικεντρώνουν τη ζωή τους σε επουράνιους θησαυρούς, ούτως ώστε να δύνανται να βοηθούν άλλους να πράζουν ομοίως.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Διαχειριζόμαστε τον χρόνο μας για τον ίδιο λόγο που διαχειριζόμαστε τα χρήματά μας: για να είμαστε βέβαιοι ότι έχουμε αρκετά να δαπανούμε για όσα χρειαζόμαστε και θέλουμε περισσότερο.

Εξηγήστε ότι το πρώτο βήμα στη διαχείριση του χρόνου μας είναι να υπολογίσουμε πόσον καιρό έχουμε να διάγουμε. Ερωτήστε τους μαθητές πόσες ώρες έχει η εβδομάδα (168). Ερωτήστε τους μαθητές ποιες δραστηριότητες *πρέπει* να κάνουν κάθε εβδομάδα (εργασία, να πηγαίνουν στο σχολείο, ύπνος, φαγητό και ούτω καθεξής), και ζητήστε τους να τις καταγράψουν σε ένα κομμάτι χαρτί. Ζητήστε τους να γράψουν δίπλα σε κάθε στοιχείο πόσες ώρες περνούν σε εκείνη τη δραστηριότητα εβδομαδιαίως και αφαιρέστε την από το σύνολο. Παραδείγματος χάριν, εάν περνούν 40 ώρες την εβδομάδα στην εργασία, τους απομένουν 128 ώρες. Εάν κοιμούνται 8 ώρες την ημέρα, τότε τους απομένουν 72 ώρες την εβδομάδα. Εάν περνούν 3 ώρες στην εκκλησία κάθε Κυριακή, τους απομένουν 69 ώρες.

Όταν καταλήξουν οι μαθητές σε ένα σύνολο, ερωτήστε τους ποιες δραστηριότητες τους *αρέσει* να κάνουν κατά τον ελεύθερο χρόνο τους, και ζητήστε τους να τις γράψουν στο χαρτί τους. Ζητήστε τους να γράψουν δίπλα σε κάθε στοιχείο πόσον χρόνο νομίζουν ότι θα πρέπει να αφιερώνουν σε αυτό εβδομαδιαίως και αφαιρέστε το από το σύνολο. (Εάν ορισμένες από τις δραστηριότητες που θέλουν να κάνουν συμπεριλαμβάνονταν στον κατάλογο με τα πράγματα που πρέπει να κάνουν, ας μην αφαιρέσουν αυτές τις ώρες δεύτερη φορά.)

Τονίστε ότι οι δραστηριότητες που εκτιμούμε περισσότερο, δεν απαιτούν απαραίτητα τον περισσότερο χρόνο. Παραδείγματος χάριν, ενδεχομένως να δαπανούμε μόνον μερικά λεπτά σε μία δεδομένη ημέρα για προσευχή, αλλά η προσευχή ενδεχομένως να είναι το πιο σημαντικό πράγμα που κάνουμε εκείνη την ημέρα.

Τώρα δώστε σε κάθε μαθητή ένα γενικό εβδομαδιαίο ημερολόγιο. Ζητήστε από τους μαθητές να κοιτάζουν στον κατάλογο των δραστηριοτήτων τους που *πρέπει* να κάνουν και να τις σημειώσουν στο ημερολόγιο. Κατόπιν ζητήστε τους να γράψουν τις δραστηριότητες που *θα ήθελαν* να κάνουν στον εναπομείναντα χώρο.

Τονίστε τη σημασία του να δίδουν στις δραστηριότητες που εκτιμούν περισσότερο την υψηλότερη προτεραιότητα. Προτείνετε να διαχειρίζονται τον χρόνο κάθε εβδομάδα για τους στόχους της Εκκλησίας που αφορούν στην κήρυξη του ευαγγελίου, στη λύτρωση των νεκρών και την τελειοποίηση των Αγίων.

Πείτε στους μαθητές ότι ως ηγέτες χρειάζεται να οργανώνουμε τον χρόνο μας, ώστε να μπορούμε να ζούμε συμφώνως με τις αρχές του ευαγγελίου και να βοηθούμε τους άλλους να πράττουν ομοίως.

Εξηγήστε ότι το ημερολόγιο μπορεί να τους βοηθήσει να θυμούνται ραντεβού και άλλες υποχρεώσεις και να ισορροπή όλες τις δραστηριότητες τις οποίες εκτιμούν. Τονίστε ότι το ημερολόγιο είναι μόνον ένας τρόπος να διαχειρίζονται τον χρόνο τους, και παροτρύνετέ τους να βρουν έναν τρόπο που είναι κατάλληλος για εκείνους.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

**Πρεσβύτερος Ράσελ
Μπάλαρντ**

*Της Απαρτίας των Δώδεκα
Αποστόλων*

*«Να τηρούμε τις απαιτήσεις
της ζωής σε ισορροπία», στο
Conference Report, Απρ. 1987,
14-18 ή Ensign, Μάιος 1987,
13-16.*

Επανεξετάστε τις προτεραιότητες της ζωής

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, από την τελευταία γενική συνέλευση έχω αισθανθεί στη δική μου ζωή τη δύναμη από τις ευλογίες της ιεροσύνης και τη δύναμη της πίστεως και των προσευχών των μελών της Εκκλησίας. Επί πολλά χρόνια δίδω ευλογίες στους άλλους. Έχω νηστέψει και προσευχηθεί για την ευημερία τους και έχω ασκήσει την πίστη μου για την αποκατάσταση της υγείας τους. Προσφάτως, κατά τη διάρκεια μίας σοβαρής ασθένειας, ήμουν ο αποδέκτης τέτοιας πίστεως, προσευχών και ευλογιών. Σας ευχαριστώ, αδελφοί και αδελφές, για τις προσευχές που έχετε προσφέρει για λογαριασμό μου.

Ένας εκ των συναδέλφων μου μού είπε ότι κάποιο καλό θα ερχόταν από αυτήν την ασθένεια. Υπέδειξε ότι είναι καλό, κάπου-κάπου, όλοι να αντιμετωπίζουν την αντιζοότητα, ειδικώς εάν προκαλεί ενδοσκόπηση η οποία μας δίδει τη δυνατότητα να αποτιμούμε ανοικτά και εντίμως τη ζωή μας. Αυτό έκανα.

Τη νύκτα πριν από την εγχείρησή μου, οι ιατροί μου έκαναν λόγο περί πιθανότητας καρκίνου. Όταν έμεινα μόνος, ο νους μου γέμισε με σκέψεις για την οικογένειά μου και για τη διακονία μου. Βρήκα παρηγοριά στις διατάξεις του ευαγγελίου που με δένουν με την οικογένειά μου, εάν είμαστε πιστοί. Συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να διευθετήσω εκ νέου ορισμένες εκ των προτεραιοτήτων μου, προκειμένου να επιτύχω τα πράγματα που έχουν τη μεγαλύτερη σημασία για εμένα.

Ενίστε, χρειάζομαστε μία προσωπική κρίση να ενδυναμώσει στον νου μας αυτά που εκτιμούμε και αγαπούμε πραγματικώς. Οι γραφές

βρίθουν παραδειγμάτων ανθρώπων που αντιμετώπισαν κρίσεις, προτού μάθουν πώς να υπηρετούν καλύτερα τον Θεό και τους άλλους. Ίσως κι εσείς εάν ερευνήσετε την καρδιά σας και αποτιμήσετε τις προτεραιότητες της ζωής σας με θάρρος, ενδεχομένως να ανακαλύψετε, όπως εγώ, ότι χρειάζεσθε μία καλύτερη ισορροπία ανάμεσα στις προτεραιότητές σας.

Όλοι εμείς πρέπει να καταλήξουμε σε μία έντιμη, ανοικτή αυτοεξέταση, την επίγνωση του ποιο είμαστε και τι θέλουμε να γίνουμε.

Η αναθεώρηση των διαθηκών μάς βοηθά να εξισορροπήσουμε τις απαιτήσεις της ζωής

Όπως γνωρίζετε οι περισσότεροι εξ υμών, το να αντιμετωπίζουμε τις περιπελεγμένες και ποικίλες δυσκολίες της καθημερινής ζωής, πράγμα που δεν είναι εύκολο, μπορεί να διαταράξει την ισορροπία και την αρμονία που επιζητούμε. Πολλοί καλοί άνθρωποι, οι οποίοι ενδιαφέρονται πολύ, προσπαθούν πολύ σκληρά να διατηρήσουν την ισορροπία, αλλά ενίστε αισθάνονται κατακυριευμένοι και ηττημένοι.

Η μητέρα τεσσάρων μικρών παιδιών είπε: «Δεν υπάρχει καθόλου ισορροπία στη ζωή μου. Έχω απορροφηθεί εντελώς στο να προσπαθώ να μεγαλώσω τα παιδιά μου. Μετά βίας έχω χρόνο να σκεφθώ κάτι άλλο!»

Ένας νεαρός πατέρας, ο οποίος ένωσε την πίεση από το γεγονός ότι ήταν ο παροχέας της οικογενείας, είπε: «Η νέα μου επιχείρηση απαιτεί όλον τον χρόνο μου. Καταλαβαίνω ότι παραμελώ τα οικογενειακά και τα εκκλησιαστικά μου καθήκοντα, αλλά εάν απλώς μπορέσω να περάσω έναν χρόνο ακόμη, θα κάνω αρκετά χρήματα και κατόπιν τα πράγματα θα φτειαίνουν».

Ένας μαθητής λυκείου είπε: «Ακούμε τόσες πολλές αντιτιθέμενες απόψεις που είναι δύσκολο να ξέρεις πάντοτε ποιο είναι το σωστό και ποιο είναι το λάθος».

Πόσο συχνά το έχουμε ακούσει αυτό; «Κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα από εμένα πόσο σημαντική είναι η άσκηση, αλλά απλώς δεν έχω χρόνο στην ημέρα μου για αυτό».

Ένας ανύπανδρος γονέας είπε: «Το ευρίσκω σχεδόν απίθανο να επιτύχω όλα όσα πρέπει

να κάνω, για να διοικώ το σπιτικό μου και να ηγούμαι της οικογενείας μου. Στην πραγματικότητα, ενίοτε νομίζω ότι ο κόσμος αναμένει πάρα πολλά από εμένα. Ασχέτως του πόσο σκληρά εργάζομαι, ποτέ δεν θα κάνω όλα όσα αναμένουν από εμένα οι άνθρωποι».

Μία άλλη μητέρα τεσσάρων παιδιών παρήρησε: «Ο αγών μου είναι μεταξύ της αυτοεκτιμήσεως, της πεποιθήσεως και αισθημάτων αξιοσύνης εναντίον της ενοχής, της καταθλίψεως και της αποθαρρύνσεως που δεν κάνω τα πάντα που μου έχουν πει ότι πρέπει να κάνουμε, προκειμένου να φθάσουμε στο σελέστιο βασίλειο».

Αδελφοί και αδελφές, όλοι αντιμετωπίζουμε αυτού του είδους τον αγώνα από καιρού εις καιρόν. Υπάρχουν κοινές ανθρώπινες εμπειρίες. Πολλοί άνθρωποι έχουν βαρείες απαιτήσεις επί των ώμων τους οι οποίες προέρχονται από γονικές, οικογενειακές, εργασιακές, εκκλησιαστικές και κοινοτικές ευθύνες. Μπορεί να είναι πρόβλημα πραγματικώς η τήρηση όλων σε ισορροπία.

Η περιοδική αναθεώρηση των διαθηκών που έχουμε συνάψει με τον Κύριο, θα μας βοηθήσει με τις προτεραιότητες και με την ισορροπία στη ζωή μας. Αυτή η αναθεώρηση θα μας βοηθήσει να δούμε πού χρειάζεται να μετανοήσουμε και να αλλάξουμε τη ζωή μας, ώστε να διασφαλίσουμε ότι είμαστε άξιοι των υποσχέσεων που συνοδεύουν τις διαθήκες και τις ιερές διατάξεις μας. Το να εργασθούμε για τη σωτηρία μας απαιτεί καλό σχεδιασμό και εσπευσμένη, γενναία προσπάθεια.

Έχω ορισμένες προτάσεις που ελπίζω ότι θα είναι πολύτιμες για εσάς που ανησυχείτε για την εξισορρόπηση των απαιτήσεων της ζωής. Αυτές οι προτάσεις είναι πολύ σημαντικές· οι έννοιές τους δύνανται να παραβλεφθούν ευκόλως, εάν δεν είσθε προσεκτικοί. Θα χρειασθείτε ισχυρή δέσμευση και προσωπική πειθαρχία, για να τις συμπεριλάβετε στη ζωή σας.

Χρησιμοποιήστε την αιώνια προοπτική, για να θέτετε προτεραιότητες

Πρώτον, σκεφθείτε τη ζωή σας και θέστε τις προτεραιότητές σας. Βρείτε ορισμένο ήσυχο χρόνο τακτικώς να σκέπτεσθε βαθέως πού ηγείσθε και τι θα χρειασθεί να κάνετε, για

να πάτε εκεί. Ο Ιησούς, το παράδειγμά μας, συχνά 'αποσυρόταν στις ερημιές και προσευχόταν' (Κατά Λουκάν 5:16). Χρειάζεται να κάνουμε το ίδιο περιστασιακώς, προκειμένου να αναζωογονούμεθα πνευματικώς, όπως ο Σωτήρας. Γράψτε τα έργα που θα θέλατε να επιτύχετε κάθε ημέρα. Ως επί το πλείστον να έχετε υπ' όψιν τις ιερές διαθήκες που έχετε συνάψει με τον Κύριο καθώς γράφετε το καθημερινό σας πρόγραμμα.

Θέστε λογικούς βραχυπρόθεσμους στόχους

Δεύτερον, θέστε βραχυπρόθεσμους στόχους που μπορείτε να επιτύχετε. Θέστε στόχους που είναι καλώς ισορροπημένοι – ούτε πάρα πολλοί ούτε παρά πολύ λίγοι και ούτε πολύ υψηλοί ούτε πολύ χαμηλοί. Γράψτε τους επιτεύξιμους στόχους σας και ασχοληθείτε με αυτούς σύμφωνα με τη σημασία τους. Προσευχηθείτε για ουράνια καθοδήγηση στον καθορισμό των στόχων σας.

Ενθυμείσθε ότι ο Άλμα είπε ότι θα ήθελε να είναι άγγελος, για να μπορούσε να «μιλήσ[ει] με τη σάλπιγγα του Θεού... να σείει τη γη, και να φωνάζ[ει] μετάνοια σε κάθε λαό!» (Άλμα 29:1). Κατόπιν είπε: «Όμως ιδέστε, είμαι άνθρωπος, και αμαρταίνω με την επιθυμία μου. Γιατί θα έπρεπε να είμαι ικανοποιημένος με αυτά που ο Κύριος μου έχει καταναίμει...

»...Γιατί να επιθυμώ περισσότερο από το να εκτελέσω το έργο στο οποίο έχω κληθεί;» (Άλμα 29:3, 6).

Γίνετε οικονομικώς υπεύθυνοι και ασφαλείς

Τρίτον, όλοι αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες στη ζωή. Μέσω συνετού προϋπολογισμού, ελέγξτε τις πραγματικές ανάγκες σας και υπολογίστε τις προσεκτικά εν συγκρίσει με τις πολλές επιθυμίες στη ζωή σας. Πάρα πολλά άτομα και οικογένειες έχουν επιβαρυνθεί με πάρα πολύ χρέος. Να είσθε προσεκτικοί με τις πολλές ελκυστικές προσφορές για δανεισμό χρημάτων. Είναι πολύ ευκολότερο να δανεισθούμε χρήματα παρά να τα αποπληρώσουμε. Δεν υπάρχουν συντομεύσεις για την οικονομική ασφάλεια. Δεν υπάρχουν σχέδια για να γίνουμε πλούσιοι γρήγορα. Ίσως κανείς δεν χρειάζεται την αρχή της ισορροπίας στη ζωή του περισσότερο από όσους αισθάνονται την ώθηση να αποκτούν πολλά επίγεια αγαθά.

Μην εμπιστεύεστε τα χρήματά σας σε άλλους χωρίς διεξοδική εκτίμηση οιασδήποτε προτεινόμενης επενδύσεως. Οι άνθρωποι μας έχουν χάσει πάρα πολλά χρήματα, εμπιστευόμενοι τα περιουσιακά τους στοιχεία σε άλλους. Κατά την κρίση μου, δεν θα έχουμε ποτέ ισορροπία στη ζωή μας εκτός κι αν τα οικονομικά μας είναι με ασφάλεια υπό έλεγχο.

Ο προφήτης Ιακώβ είπε στον λαό του: «Γι' αυτό, μη σπαταλάτε χρήματα για εκείνο που δεν αξίζει, ούτε τον κόπο σας για εκείνο που δεν μπορεί να ικανοποιήσει. Ακούστε με με προσοχή μεγάλη, και να θυμάστε τα λόγια που σας είπα. Ελάτε, λοιπόν, προς τον Άγιο του Ισραήλ, και χορτάστε με αυτό που δεν φθείρεται, ούτε μπορεί να διαφθαρεί, και αφήστε την ψυχή σας να ευφρανθεί με το πάχος» (Νεφί Β΄ 9:51).

Αδελφοί και αδελφές, μην ξεχνάτε ποτέ να πληρώνετε τα δέκατα εις το ακέραιον.

Αναπτύξτε στενές σχέσεις με την οικογένεια και τους φίλους

Τέταρτον, μείνετε κοντά στον/στην σύζυγο, στα παιδιά, στους συγγενείς και τους φίλους σας. Θα σας βοηθήσουν να διατηρήσετε την ισορροπία στην ζωή σας. Σε μία πρόσφατη μελέτη από την Εκκλησία, ζητήθηκε από ενήλικους στις Ηνωμένες Πολιτείες να προσδιορίσουν τον καιρό που ήταν πολύ ευτυχείς και να περιγράψουν την εμπειρία. Επίσης τους ζητήθηκε να περιγράψουν τον καιρό που ήταν πολύ δυστυχείς. Για τους πλείστους, ένα πράγμα που τους είχε κάνει πολύ ευτυχείς ή πολύ λυπημένους ήταν οι προσωπικές σχέσεις τους με τους άλλους. Πολύ λιγότερο σημαντικά ήταν η προσωπική υγεία τους, η απασχόληση, τα χρήματα και άλλα υλικά πράγματα. Αναπτύξτε σχέσεις με την οικογένεια και τους φίλους σας μέσω ανοικτής και έντιμης επικοινωνίας.

Ο καλός γάμος και οι καλές οικογενειακές σχέσεις δύνανται να διατηρηθούν μέσω ευγενοφών, στοργικής και βαθυστόχαστης επικοινωνίας. Να θυμάσθε ότι συχνά ένα βλέμμα, το κλείσιμο του ματιού, ένα νεύμα ή ένα άγγιγμα θα πουν περισσότερα από τα λόγια. Η αίσθηση του χιούμορ και η καλή ενότιος

αποτελούν επίσης ζωτικής σημασίας μέρη της καλής επικοινωνίας.

Να μελετάτε τις γραφές

Πέμπτον, να μελετάτε τις γραφές. Προσφέρουν μία εκ των καλύτερων πηγών που έχουμε, προκειμένου να διατηρούμε επικοινωνία με το Πνεύμα του Κυρίου. Ένας εκ των τρόπων με τους οποίους έχω κερδίσει τη βεβαία γνώση μου ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός είναι μέσω της μελέτης μου των γραφών. Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον κάλεσε τα μέλη της Εκκλησίας να καταστήσουν καθημερινή συνήθεια και επιδίωξη μιας ζωής τη μελέτη του Βιβλίου του Μόρμον. Η συμβουλή του Αποστόλου Παύλου στον Τιμόθεο αποτελεί καλή συμβουλή για τον καθέναν εξ ημών. Έγραψε: «Από βρέφος γνωρίζεις τα ιερά γράμματα, που μπορούν να σε σοφίσουν σε σωτηρία δια μέσω της πίστης εν Χριστώ Ιησού.

»Ολόκληρη η γραφή είναι θεόπνευστη, και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για επανόρθωση, για διαπαιδαγώγηση, που γίνεται με δικαιοσύνη» (Προς Τιμόθεον Β΄ 3:15-16).

Να αναπαύεσθε, να ασκείσθε και να χαλαρώνετε

Έκτον, πολλοί άνθρωποι, μη εξαιρουμένου εμού, δυσκολεύονται να βρουν χρόνο για επαρκή ανάπαυση, άσκηση και χαλάρωση. Πρέπει να προγραμματίζουμε χρόνο στο ημερήσιο ημερολόγιό μας για αυτές τις δραστηριότητες, εάν θέλουμε να απολαμβάνουμε μία υγιή και ισορροπημένη ζωή. Η καλή σωματική εμφάνιση βελτιώνει την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό μας.

«Διδάξτε ο ένας στον άλλον το ευαγγέλιο»

Έβδομο, οι προφήτες έχουν επαπειλημένως διδάξει ότι η οικογένεια θα πρέπει να διδάσκει στα μέλη της, το ένα στο άλλο, το ευαγγέλιο, κατά προτίμηση στην εβδομαδιαία οικογενειακή βραδιά. Αυτή η οικογενειακή πρακτική, εάν δεν είμαστε πολύ προσεκτικοί, μπορεί σιγά να ατονήσει. Δεν πρέπει να χάσουμε αυτήν την ξεχωριστή ευκαιρία να «διδάσκε[ι] ο ένας στον άλλον τη διδασχή της βασιλείας» (Δ&Δ 88:77), που θα οδηγήσει την οικογένεια στην αιώνια ζωή.

Ο Σατανάς πάντοτε εργάζεται για την καταστροφή της μαρτυρίας μας, αλλά δεν θα έχει τη δύναμη να μας θέσει σε πειρασμό ή να μας ενοχλήσει πέραν της ισχύος μας να ανθιστάμεθα, όταν μελετούμε το ευαγγέλιο και ζούμε συμφώνως με τις εντολές του.

Να προσεύχεσθε συχνά

Η τελευταία μου πρόταση είναι να προσεύχεσθε συχνά ως άτομα και ως οικογένεια. Οι γονείς χρειάζεται να ασκούν την απαιτούμενη πειθαρχία, προκειμένου να παίρνουν το προβάδισμα και να παρακινούν τα παιδιά να συμμετάσχουν σε τακτικές οικογενειακές προσευχές. Οι νέοι μας μπορούν να γνωρίσουν να λαμβάνουν τις σωστές αποφάσεις κάθε ημέρα μέσω συνεχούς, ειλικρινούς προσευχής.

Ο προφήτης Άλμα συνόψισε τη σημασία της προσευχής με τα λόγια τούτα: «Αλλά είθε να ταπεινώσετε τους εαυτούς σας ενώπιον του Κυρίου, και να επικαλείστε το άγιο όνομά του, και να προσέχετε και να προσεύχεσθε διαρκώς, για να μην μπίτε σε πειρασμό ανώτερο από ό,τι μπορείτε να ανθέξετε, και έτσι να οδηγηθείτε από το Άγιο Πνεύμα, γινόμενοι ταπεινόφρονες, πράοι, ενδοτικοί, υπομονητικοί, γεμάτοι αγάπη και κάθε μακροθυμία» (Άλμα 13:28). Όταν είμαι σε αρμονία πνευματικώς, ανακαλύπτω ότι μπορώ να εξισορροπήσω τα πάντα στη ζωή μου πολύ πιο εύκολα.

Να κάνετε τα πάντα με σοφία και τάξη

Συνειδητοποιώ, αδελφοί και αδελφές, ότι άλλες προτάσεις θα μπορούσαν να προστεθούν σε αυτές. Εντούτοις, πιστεύω ότι όταν επικεντρωνόμαστε σε λίγους βασικούς, αντικειμενικούς στόχους, είναι πιο πιθανόν να είμαστε εις θέσιν να χειρισθούμε τις πολλές απαιτήσεις που μας επιβάλλει η ζωή. Θυμηθείτε, πάρα πολύ από οτιδήποτε στη ζωή μπορεί να μας θέσει εκτός ισορροπίας. Ταυτοχρόνως, πάρα πολύ λίγο από τα σημαντικά μπορεί να κάνει το ίδιο. Ο βασιλεύς Βενιαμίν έδωσε τη συμβουλή «όλα αυτά να γίνονται με σοφία και τάξη» (Μωσία 4:27).

Συχνά η έλλειψη ευκρινούς κατευθύνσεως και στόχων μπορεί να σπαταλήσει ασκόπως τον χρόνο και την ενέργειά μας και να συνεισφέρει

στην έλλειψη ισορροπίας στη ζωή μας. Η ζωή που τίθεται εκτός ισορροπίας είναι σαν ένα ελαστικό αυτοκινήτου χωρίς ισορροπία. Θα καταστήσει τη λειτουργία του αυτοκινήτου δύσκολη και επικίνδυνη. Τα ελαστικά σε πλήρη ισορροπία μπορούν να προσφέρουν ομαλή και άνετη μετακίνηση. Έτσι είναι και με τη ζωή. Η μετακίνηση μέσω της θνητότητας μπορεί να είναι πιο ομαλή για εμάς, όταν πασχίζουμε να παραμείνουμε σε ισορροπία. Ο κύριος στόχος μας θα πρέπει να είναι η αναζήτηση «τη[ς] αθανασία[ς] και αιώνια[ς] ζωή[ς]» (Μωσού 1:39). Με αυτό ως στόχο μας, γιατί να μην εξαλείψουμε από τη ζωή μας τα πράγματα που κραυγάζουν στις σκέψεις, στα συναισθήματα και την ενέργειά μας και τα αναλώνουν, χωρίς να συνεισφέρουν στην επίτευξη αυτού του στόχου;

Να βοηθάτε αντί να εμποδίζετε

Μόνον κάποια λόγια προς τους ηγέτες της Εκκλησίας: Να είσθε πολύ προσεκτικοί, ώστε αυτό που ζητείτε από τα μέλη να τα βοηθήσει να επιτύχουν αιώνια ζωή. Προκειμένου τα μέλη της Εκκλησίας να είναι εις θέσιν να εξισορροπήσουν τη ζωή τους, οι ηγέτες της Εκκλησίας πρέπει να είναι βέβαιοι ότι δεν απαιτούν τόσα πολλά από τα μέλη, που τα τελευταία δεν έχουν χρόνο να επιτύχουν τους προσωπικούς και οικογενειακούς στόχους τους.

Κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε κάθε ημέρα

Πριν από όχι πολύ καιρό, ένα εκ των παιδιών μου είπε: «Μπαμπά, μερικές φορές διερωτώμαι εάν θα τα καταφέρω ποτέ». Η απάντηση που της έδωσα είναι η ίδια που θα έδινα σε εσάς, εάν είχατε παρόμοια συναισθήματα. Απλώς, κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε κάθε ημέρα. Κάνετε τα βασικά και, προτού το συνειδητοποιήσετε, η ζωή σας θα είναι γεμάτη πνευματική κατανόηση, η οποία θα σας επιβεβαιώσει ότι ο Επουράνιος Πατέρας σας σας αγαπά. Όταν το γνωρίζει αυτό ένα άτομο, τότε η ζωή θα είναι γεμάτη σκοπό και νόημα, καθιστώντας ευκολότερη τη διατήρηση της ισορροπίας.

Ζήστε κάθε ημέρα με χαρά στην καρδιά σας, αδελφοί και αδελφές. Καταθέτω ταπεινώς μαρτυρία ότι η ζωή μπορεί να είναι υπέροχη, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Τι μπορούμε να κάνουμε, προκειμένου να παροτρύνουμε τον εαυτόν μας και αυτούς των οποίων ηγούμαστε να αποτιμήσουμε τις προτεραιότητές μας και να επιζητήσουμε ισορροπία στη ζωή μας;
- Τι ρόλο μπορεί να παίξει η αντιξοότητα στο να μας παρακινήσει να αποτιμήσουμε τη ζωή μας;
- Ποιες νομίζετε ότι θα πρέπει να είναι οι ανώτερες πέντε ή έξι προτεραιότητες στη ζωή σας; Θα πρέπει να αλλάζουν αυτές οι προτεραιότητες με την ηλικία και την εμπειρία; Γιατί ή γιατί όχι; Ποιες προτεραιότητες είναι ευπροσάρμοστες;
- Κάνετε έναν κατάλογο με κοσμικούς στόχους και κατόπιν με πνευματικούς. Συνδυάστε τους καταλόγους σύμφωνα με την προτεραιότητα. Τι μαθήματα μπορούμε να μάθουμε από αυτήν την άσκηση;
- Ποιος κίνδυνος υπάρχει στην επιδίωξη πνευματικών στόχων, ενώ αγνοούμε τους υλικούς;
- Συζητήστε τη συμβουλή του βασιλέως Βενιαμίν ότι «όλα αυτά να γίνονται με σοφία και τάξη» (Μωσία 4:27).
- Πώς μπορούμε εμείς, ως ηγέτες της Εκκλησίας, να διασφαλίσουμε ότι όλα τα προγράμματα και οι δραστηριότητες βοηθούν στην ενδυνάμωση της οικογενείας και την υποστήριξη γονέων στο καθήκον τους να διδάσκουν το ευαγγέλιο στο σπιτικό τους, αντί να τους αποσπούν από το καθήκον αυτό;

ΝΑ ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΥΣΗ

«Εσείς, όμως, είστε εκλεκτό γένος, βασιλαιο ιεράτευμα, άγιο έθνος, λαός που ο Θεός απέκτησε, για να εξαγρεΐτε τις αρετές εκείνου, ο οποίος σας κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως» (Πέτρου Α΄ 2:9).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι εκκλησιαστικοί και οι οικογενειακοί ηγέτες θα πρέπει να εργάζονται σε αρμονία με τις αρχές της ιεροσύνης.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Το βασίλειο του Θεού κυβερνάται από την ιεροσύνη.
2. Θα πρέπει να τιμούμε την ιεροσύνη και θα πρέπει να τιμούμε τη γυναικεία φύση.
3. Οι ηγέτες θα πρέπει να σέβονται όσους έχουν κληθεί να προεδρεύουν στο βασίλειο του Κυρίου.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΥΒΕΡΝΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΝΗ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι δίδαξε: «Η μεγαλύτερη περιφρούρηση που έχουμε για την ενότητα και τη δύναμη στην Εκκλησία ευρίσκεται στην ιεροσύνη, αποδίδοντας σε αυτήν τιμή και σεβασμό. Αχ, αδελφοί μου –πρόεδροι πασσάλων, επίσκοποι τομέων και όλοι όσοι φέρετε την ιεροσύνη– ο Θεός σας ευλογεί στην ηγεσία σας, στην ευθύνη σας να καθοδηγήτε, να ευλογείτε, να παρηγορείτε τους ανθρώπους των οποίων έχετε διοριστεί να προεδρεύετε και να επισκέπτεσθε. Οδηγήστε τους να πάνε στον Κύριο και να επιζητήσουν έμπνευση να ζήσουν κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορέσουν να ανυψώσουν τη ζωή τους επάνω από τα πράγματα που είναι χαμηλά, και να ζήσουν στο πνευματικό βασίλειο» (στο Conference Report, Οκτ. 1967, 6).

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ της Απαρτίας των Δώδεκα εξήγησε: «Το να φέρει κανείς την ιεροσύνη είναι περισσότερο από απλώς μία μεγάλη ευλογία. Ενέχει επίσης σημαντικές ευθύνες, όπως το να φυλάσσουμε την Εκκλησία, να τιμούμε όλες τις γυναίκες, ιδιαίτερος τη σύζυγό μας, τη μητέρα μας, τις θυγατέρες μας, τις αδελφές μας, να

επισκεπτόμαστε το σπίτι κάθε μέλους, να παροτρύνουμε καθέναν ‘να προσεύχ[εται] φωναχτά και κρυφά και να ανταποκρίν[εται] σε όλα τα οικογενειακά καθήκοντα’ [Δ&Δ 20:47] και να ‘στ[έκεται] ως μάρτυ[ς] του Θεού σε όλες τις στιγμές και στα πάντα, και σε όλους τους τόπους’ [Μωσία 18:9]» (στο Conference Report, Οκτ. 1997, 50-51 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1997, 37).

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον της Απαρτίας των Δώδεκα κατέθεσε μαρτυρία: «Προς όλη την ανθρωπότητα διακηρύσσουμε τις παντοτινές αυτές αλήθειες: ‘Η Μελχισηδική Ιεροσύνη κατέχει το δικαίωμα της προεδρίας και έχει δύναμη και εξουσία επί όλων των θέσεων της εκκλησίας σε όλες τις ηλικίες του κόσμου’ (Δ&Δ 107:8). Η δύναμη αυτή κατέχει ‘τα κλειδιά όλων των πνευματικών ευλογιών της εκκλησίας’ (Δ&Δ 107:18). Είθε να τιμούμε πλήρως αυτήν την ιεροσύνη» (στο Conference Report, Απρ. 1993, 53 ή *Ensign*, Μάιος 1993, 41).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Προσκαλέσετε δύο ή τρεις μαθητές, οι οποίοι εργάζονται για οργανισμούς (παραδείγματος χάριν καταστήματα ή εταιρείες) να περιγράψουν πώς είναι οργανωμένοι. Πώς οι άνθρωποι στον οργανισμό λαμβάνουν την εξουσία να κάνουν τη δουλειά τους;

Ερωτήστε πώς είναι δομημένη η Εκκλησία και πού έλαβε την εξουσία της.

Σκεφθείτε να ζητήσετε από έναν εθελοντή να ζωγραφίσει ένα διάγραμμα οργανώσεως τομέως, κλάδου ή πασάλου. Ζητήστε από τον εθελοντή να εξηγήσει το διάγραμμα. Ή θα μπορούσατε να ζητήσετε από έναν επιστρέφοντα ιεραπόστολο να περιγράψει πώς είναι δομημένη η ιεραποστολή και τα πλεονεκτήματα αυτής της οργανώσεως για την επίτευξη του έργου του Κυρίου.

Ερωτήστε:

- Πώς προσέχουν οι ηγέτες ιεροσύνης, στα διαφορετικά επίπεδα, τα μέλη;
- Πόσο επιτυχής θα ήταν η Εκκλησία, εάν η εξουσία της ιεροσύνης αφαιρείτο εξαίφνης; Γιατί;

Εξηγήστε ότι κατά καιρούς ο Κύριος εμπνέει τους ηγέτες της Εκκλησίας να κάνουν οργανωτικές αλλαγές, για να ανταποκρίνονται στις ανάγκες της διευρυνόμενης Εκκλησίας.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΥΣΗ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον εξήγησε: «Αυτή είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Εκείνος που ίσταται στην κεφαλή της αποκατεστημένης Εκκλησίας Του προσέταξε την ιεροσύνη Του 'ώστε κάθε άνθρωπος να μπορεί να μιλάει στο όνομα του Θεού του Κυρίου, του Σωτήρα του κόσμου' (Δ&Δ 1:20). Αξιοθαύμαστο! Επέλεξε να μας τιμήσει με την ιεροσύνη Του. Επομένως, Τον τιμούμε, τιμώντας την ιεροσύνη Του – τόσο τη δύναμή της όσο και όσους την φέρουν. Κάνοντάς το αυτό, άνδρες, γυναίκες και παιδιά σε όλον τον κόσμο θα ευλογηθούν. Η τίμηση της ιεροσύνης καλλιεργεί τον σεβασμό, ο σεβασμός προάγει την ευλάβεια και η ευλάβεια προσκαλεί την αποκάλυψη» (στο Conference Report, Απρ. 1993, 49 ή *Ensign*, Μάιος 1993, 38).

Ο Πρόεδρος Έλντον Τάνερ, ο οποίος ήταν Σύμβουλος της Πρώτης Προεδρίας, είπε: «Κανένας άνδρας, νέος ή γηραιός, ο οποίος φέρει την ιεροσύνη του Θεού, δεν μπορεί να

τιμά αυτήν την ιεροσύνη, χωρίς να τιμά και να σέβεται τη γυναικεία φύση. Κάθε νέος άνδρας θα πρέπει να είναι προετοιμασμένος να προστατεύσει την αρετή της γυναικός με τη ζωή του, εάν είναι απαραίτητο, και να μην είναι ποτέ ένοχος έντονης σαρκικής επιθυμίας για μία γυναίκα ή να κάνει οτιδήποτε θα την μείωνε ή θα την έκανε να χάσει την αρετή της. Κάθε νέα γυναίκα έχει νόμιμο δικαίωμα να αισθάνεται ασφαλής, όταν βγαίνει με έναν νέο άνδρα, ο οποίος φέρει την ιεροσύνη, γνωρίζοντας ότι θα την σέβεται και θα την προστατεύει με κάθε τρόπο» (στο Conference Report, Απρ. 1973, 124, ή *Ensign*, Ιούλιος 1973, 95).

Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ μας υπενθύμισε τα ακόλουθα: «Απόψε σχεδιάζω να ομιλήσω προς τους αδελφούς της ιεροσύνης, συναθροισμένους σε χιλιάδες τοποθεσίες σε όλον τον κόσμο, και να τους υπενθυμίσω ότι 'όλοι έχουμε ευλογηθεί με ξεχωριστές γυναίκες στη ζωή μας, οι οποίες έχουν βάθεια και παντοτινή επιρροή επάνω μας. Η συνεισφορά τους ήταν και είναι σημαντική για εμάς [αδελφοί] και είναι κάτι που θα είναι παντοτινής αξίας για εμάς'. (Βλέπε *Ensign*, Νοέμβρ. 1979, σελ. 48.) Θα ήθελα να δώσω έμφαση σε αυτήν τη σκέψη αυτό το πρωινό. Δεν μπορώ να αποτυπώσω σε όλους εμάς πάρα πολύ δυνατά την ανωτέρα θέση τιμής και σεβασμού που κατέχουν οι σύζυγοι, οι μητέρες και οι θυγατέρες μας στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών» (στο Conference Report, Οκτ. 1979, 6-7 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1979, 5).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε τις αδελφές τι θα πρέπει να κάνουν οι άνδρες, προκειμένου να τιμούν την ιεροσύνη τους, και συζητήστε τις απαντήσεις τους. Ερωτήστε τους αδελφούς πώς μπορούν να τιμούν τη γυναικεία φύση οι φέροντες την ιεροσύνη.

Ποιες ευλογίες λαμβάνουν οι γυναίκες χάριν της εξουσίας της ιεροσύνης; (Οι απαντήσεις θα πρέπει να περιλαμβάνουν τις διατάξεις του ευαγγελίου.)

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Δ&Δ 121:34-46 και να καταγράψουν αρχές ηγεσίας που ισχύουν για όλους τους εκκλησιαστικούς και οικογενειακούς ηγέτες.

3^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΚΛΗΘΕΙ ΝΑ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι συνεβούλευσε: «Αναγνωρίστε αυτούς που προεδρεύουν υμών και, όταν είναι απαραίτητο, επιζητήστε τη συμβουλή τους. Ο ίδιος ο Σωτήρας ανεγνώρισε αυτήν την εξουσία επί της γης. Θα θυμάσθε την εμπειρία που είχε ο Παύλος καθώς πλησίαζε στη Δαμασκό με χαρτιά στην τσέπη του να συλλάβει όλους όσοι πίστευαν στον Ιησού Χριστό. Ένα φως εξαίφνης έλαμψε γύρω του και άκουσε μία φωνή να λέγει: ‘Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;’

»Και ο Σαούλ είπε: ‘Κύριε, τι θέλεις να κάνω; Και ο Κύριος του είπε: Σήκω, και μπες μέσα στην πόλη, και θα σου μιληθεί τι πρέπει να κάνεις’. (Πράξεις 9:4, 6.)

»Θα μπορούσε να είχε πει εν ολίγοις στον Σαούλ τι έπρεπε να κάνει, αλλά υπήρχε ένας κλάδος της Εκκλησίας στη Δαμασκό, του οποίου προήδρευε ένας ταπεινός άνδρας ονόματι Ανανίας, και ο Ιησούς ανεγνώριζε αυτήν την εξουσία...

»Ορίστε ένα μάθημα για όλους μας σε αυτήν την Εκκλησία. Ας αναγνωρίσουμε κι εμείς την τοπική εξουσία. Ο επίσκοπος ενδεχομένως να είναι ταπεινός άνδρας. Ορισμένοι εξ υμών ενδεχομένως να θεωρείτε ότι είσθε ανώτεροι εκείνου, και ίσως είσθε, αλλά του έχει δοθεί εξουσία απευθείας από τον Πατέρα μας στους ουρανούς. Αναγνωρίστε την. Επιζητήστε τη συμβουλή του και τη συμβουλή του προέδρου πασσάλου σας. Εάν δεν μπορούν να δώσουν απαντήσεις στις δυσκολίες ή τα προβλήματα σας, θα γράψουν στα Μέλη της Γενικής Εξουσίας και θα λάβετε την απαιτούμενη συμβουλή. Η αναγνώριση της εξουσίας αποτελεί σημαντική αρχή» (στο Conference Report, Οκτ. 1967, 6-7).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε εάν κάποιος έχει παρευρεθεί στη γενική συνέλευση. Εάν ναι, ερωτήστε τι κάνει το εκκλησιασμά, όταν εισέρχεται ο Πρόεδρος της Εκκλησίας. (Σηκώνεται και είναι ήσυχο έως ότου καθίσει.) Γιατί αντιδρά κατ’ αυτόν τον τρόπο το εκκλησιασμά;

Συζητήστε τις κάτωθι ερωτήσεις:

- Γιατί θα ήταν απρεπές να επιζητήσουμε συμβουλή από τον ηγέτη ιεροσύνης ενός φίλου σε έναν άλλον τομέα ή πάσσαλο, αντί από τον δικό μας;
- Τι μαθήματα μπορούμε να πάρουμε από την εμπειρία του Παύλου στο Πράξεις 9:6; (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο).
- Ο πρόεδρος πασσάλου ανακοινώνει ότι θα υποστηριχθεί νέος επίσκοπος στον τομέα σας την επόμενη Κυριακή. Γνωρίζετε αρκετά μέλη από τον τομέα σας και αισθάνεστε ότι θα γίνονταν εξαιρετικοί επίσκοποι. Προς έκπληξίν σας, ο πρόεδρος πασσάλου καλεί έναν άνδρα που δεν νομίζατε δυνατό ηγέτη. Τι θα πρέπει να κάνετε; Γιατί είναι σημαντικό να υποστηρίξουμε όσους καλεί ο Κύριος;
- Ένας φίλος σας έχει μία ερώτηση περί διδασχής και σχεδιάζει να γράψει στα Μέλη της Γενικής Εξουσίας, διότι νομίζει ότι θα είναι η καλύτερη πηγή απαντήσεως. Τι είναι λάθος όσον αφορά στο σχέδιο αυτό;
- Γιατί ισχύει το απόφθεγμα: «Ο μεγάλος ηγέτης είναι επίσης μεγάλος οπαδός»;

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Προβύτερος Ράσελ Νέλσον

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Να τιμούμε την Ιεροσύνη», στο Conference Report, Απρ. 1993, 49-53 ή Ensign, Μάιος 1993, 38-41

Τίμηση της ιεροσύνης

Αδελφοί, σχετικώς λίγα έχουν γραφεί επί του θέματός μου¹. Κι όμως αναμένεται από όλους εμάς να το γνωρίζουμε. Κάνω λόγο περί τιμής της ιεροσύνης.

Αυτή είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Εκείνος ο οποίος ίσταται στην κεφαλή της αποκατεστημένης Εκκλησίας Του προσέταξε την ιεροσύνη Του ‘ώστε κάθε άνθρωπος να μπορεί να μιλάει στο όνομα του Θεού του Κυρίου, του Σωτήρα του κόσμου’ (Δ&Δ 1:20). Αξιοθαύμαστο! Επέλεξε

να μας τιμήσει με την ιεροσύνη Του. Επομένως, Τον τιμούμε, τιμώντας την ιεροσύνη Του – τόσο τη δύναμή της όσο και όσους την φέρουν. Κάνοντάς το αυτό, άνδρες, γυναίκες και παιδιά σε όλον τον κόσμο θα ευλογηθούν. Η τιμήση της ιεροσύνης καλλιεργεί τον σεβασμό, ο σεβασμός προάγει την ευλάβεια και η ευλάβεια προσκαλεί την αποκάλυψη².

Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον μας έχει ζητήσει ιδιαίτερος να ακολουθούμε το πρόβλεπον πρωτόκολλο της ιεροσύνης – αρχές, σημείωσε «που πολλοί εξ ημών έχουμε μάθει, παρατηρώντας ενώ ακούμε τους γηραιότερους αδελφούς». Είπε: «Το πρωτόκολλο είναι μία από μακρού καθιερωμένη πρακτική που συνιστά σέβας σε... μία τάξη ορθής διαδικασίας»³. Θα παραθέσω από τον Πρόεδρο Μπένσον και άλλους ηγέτες, διότι, όπως θα παρατηρήσετε, μεγάλο μέρος του μηνύματός μας έχει να κάνει με το πρωτόκολλο αυτό.

Τύποι οργανώσεων

Διαφορές υπάρχουν στην πρακτική και την οργάνωση μεταξύ της Εκκλησίας του Κυρίου και των δημιουργημένων από τον άνθρωπο θεσμών. Άνδρες και γυναίκες μπορεί να διαμορφώνουν συλλόγους για τους ίδιους και μεταξύ αυτών και οι τελευταίοι να κυβερνώνται από όρους που είναι αμοιβαίως αποδεκτοί. Εντούτοις, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών δεν είναι κανένα είδος πολιτεύματος, π.χ. δημοκρατία. Δικό Του είναι το βασίλειο – το βασίλειο του Θεού επί της γης. Δική Του είναι η ιεραρχική εκκλησία, με ανωτέρα εξουσία στην κορυφή. Ο Κύριος κατευθύνει τους κεχρισμένους υπηρέτες Του. Καταθέτουν σε όλον τον κόσμο ότι ο Θεός έχει μιλήσει εκ νέου. Οι ουρανοί έχουν ανοίξει. Έχει διαμορφωθεί μία ζωντανή σύνδεση μεταξύ των ουρανών και της γης στις ημέρες μας.

Αυτή η ανώτατη εξουσία υποστηρίζεται από ένα γερό θεμέλιο, το οποίο ακολουθεί ένα οργανωτικό σχέδιο που καθιερώθηκε κατά τα αρχαία χρόνια. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο κύριος ακρογωνιαίος λίθος, με τους Αποστόλους και τους προφήτες και όλα τα χαρίσματα, τις δυνάμεις και τις ευλογίες που χαρμάκτιριζαν την Εκκλησία κατά τις πρώτες ημέρες (βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 12:28).

Ηγέτες και τίτλοι

Κοσμικοί και πνευματικοί θεσμοί έχουν διαφέροντα πρότυπα ηγεσίας. Οι οργανώσεις που είναι δημιουργημένες από τον άνθρωπο κυβερνώνται από αξιωματούχους με τίτλους οι οποίοι υποδεικνύουν τον βαθμό ιεραρχίας ή τα επιτεύγματα. Ο στρατιωτικός αξιωματούχος, ο δικαστής, ο γεροισιαστής, ο ιατρός ή ο καθηγητής προσφωνούνται ορθώς με τον τίτλο τους. Τιμούμε καταλλήλως τα άτομα τα οποία έχουν επιτύχει τέτοιες θέσεις.

Εν αντιθέσει, το βασίλειο του Θεού κυβερνείται από την εξουσία της ιεροσύνης. Δεν απονέμεται για τιμή, αλλά για διακονία υπηρετήσεως. Οι τίτλοι της ιεροσύνης δεν έχουν δημιουργηθεί από τον άνθρωπο· ούτε είναι για παρασημοφόρηση ούτε εκφράζουν βαθεία γνώση. Υποδηλούν διορισμό για την υπηρετηση στο έργο του Κυρίου. Καλούμαστε, υποστηρίζομαστε και χειροτονούμαστε – όχι από εμάς τους ίδιους, αλλά «με προφητεία, και με τη χειροθεσία εκείνων που έχουν εξουσία, για να κηρύττ[ουμε] το Ευαγγέλιο και να τελ[ούμε] τις διατάξεις του» (Αρθρα της Πίστεως 1:5. Βλέπε, επίσης, Προς Εβραίους 5:4).

Οι τίτλοι που αφορούν στην αγία ιεροσύνη αξίζουν της μεγίστης φροντίδος και σεβασμού μας. Κάθε μέλος της Πρώτης Προεδρίας προσφωνείται και αναφέρεται ως «Πρόεδρος» (βλέπε Δ&Δ 107:22). Ο τίτλος *Πρόεδρος* χρησιμοποιείται επίσης, όταν αναφερόμαστε στην προεδρία ενός πασσάλου ή ιεραποστολής και σε σχέση με την απαρτία ή τον πρόεδρο κλάδου. Ο τίτλος *Απόστολος* είναι ιερός. Έχει δοθεί από τον Θεό και ανήκει μόνον σε όσους έχουν κληθεί και χειροτονηθεί ως «ειδικοί μάρτυρες του ονόματος του Χριστού σε όλον τον κόσμο» (Δ&Δ 107:23). Ο Απόστολος μιλά εκ μέρους Εκείνου του οποίου είναι ειδικός μάρτυς. Αυτός ο άγιος τίτλος δεν χρησιμοποιείται σε συνθήεις τύπους προσφωνήσεως. Ο προτιμώμενος τίτλος για κάποιον εκ των Δώδεκα είναι *Πρεσβύτερος* ή *Αδελφός*.

Ο τίτλος *επίσκοπος* εκφράζει την προεδρία· ο επίσκοπος είναι πρόεδρος της Ααρωνικής Ιεροσύνης στον τομέα του και ο προεδρεύων αρχιερέας της οργανώσεως τομέως. Ευλαβώς αναφερόμαστε σε εκείνον ως «ο επίσκοπος».

Το *Πρεσβύτερος* είναι ιερός τίτλος που έχουν όλοι όσοι φέρουν τη Μελχισεδική Ιεροσύνη.

Γενικές συμβουλές

Επιτρέψατέ μου να προσφέρω μία συμβουλή γενικής φύσεως, πρώτον με σχόλια σχετικά με τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας. Τα αναγνωρίζουμε ως όργανα στις χείρες του Κυρίου, όμως συνειδητοποιούμε ότι είναι κανονικοί άνθρωποι. Χρειάζονται κούρεμα, υπηρεσίες πλυσίματος ενδυμάτων και περιστασιακές υπενθυμίσεις, όπως ακριβώς οιοσδήποτε άλλος. Ο Πρόεδρος Μπένσον μάς ανάφερε μία ιστορία, προκειμένου να το επεξηγήσει. Είπε:

«Ο Όρσον Ουίτνυ... ήταν σπουδαίος άνδρας ο οποίος σκεπτόταν τόσο πολύ ένα ζήτημα που δεν είχε επίγνωση όσων συνέβαιναν γύρω του. Μία ημέρα, όταν ταξίδευε με τρένο, ήταν τόσο απορροφημένος που δεν πρόσεξε ότι το τρένο πέρασε τον σταθμό όπου έπρεπε να αποβιβασθεί. Επομένως, έπρεπε να πάει πίσω όπου έπρεπε να είναι. Εντωμεταξύ ο πρόεδρος πασσάλου περίμενε και περίμενε. ...Τελικώς, όταν απεφάσισε ότι κάτι πιθανότατα είχε συμβεί στον αδελφό Ουίτνυ και δεν επρόκειτο να τα καταφέρει, ξεκίνησαν τη συγκέντρωση. Καθώς πλησίασε ο Πρεσβύτερος Ουίτνυ, τον υπεδέχθησαν ενώ τραγουδούσαν τον εναρκτήριο ύμνο, ο οποίος ήταν 'Ye Simple Souls Who Stray' [Σεις απλοί άνθρωποι που περιπλανάσθε]»⁴.

Τιμούμε αυτόν τον άνδρα χάριν της εξαιρετικής κλήσεώς του. Οι επίσημες πράξεις του ισχύουν στη γη και τους ουρανούς. Θυμάμαι καλά την πρώτη φορά που συνάντησα ένα εκ των Μελών της Γενικής Εξουσίας. Ήταν ένα συναίσθημα υπεράνω περιγραφής. Μολονότι ήμουν μικρός, αμέσως –σχεδόν ενστικτωδώς– σηκώθηκα όρθιος. Ακόμη και τώρα αισθάνομαι παρομοίως, όταν ένας εκ των αδελφών εισέρχεται της αιθούσης. Ένα Μέλος της Γενικής Εξουσίας είναι εκπρόσωπος του Θεού.

Συχνά κάνουμε λόγο περί *κλειδιών* της εξουσίας της ιεροσύνης. Δεκαπέντε ζώντες άνδρες –η Πρώτη Προεδρία και οι Δώδεκα– έχουν χειροτονηθεί ως Απόστολοι και επ' αυτών έχουν απονεμηθεί *όλα* τα κλειδιά της εξουσίας της ιεροσύνης. Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι εξήγησε προσφάτως:

«Μόνον ο Πρόεδρος της Εκκλησίας έχει δικαίωμα να ασκεί [τα κλειδιά αυτά] στην πληρότητά τους. Μπορεί να αναθέτει την άσκηση διαφόρων εξ αυτών σε έναν ή περισσότερων από τους αδελφούς του...

» Ένα τέτοιο δικαίωμα εδόθη από τον Πρόεδρο Μπένσον στους Συμβούλους του και τους Δώδεκα, σύμφωνα με τις διάφορες ευθύνες που αντετέθησαν σε αυτούς»⁵.

Συμφώνως με ανάθεση από την Πρώτη Προεδρία και τους Δώδεκα, τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας απονέμουν τα κατάλληλα κλειδιά σε προέδρους πασσάλων και ιεραποστόλων, οι οποίοι με τη σειρά τους απονέμουν τα απαιτούμενα κλειδιά σε επισκόπους και σε απαρτίες και προέδρους κλάδου.

Ανατεθειμένος σε κάθε άνδρα που φέρει την ιεροσύνη είναι ένας στοργικός ηγέτης, διότι «ο οίκος μου είναι οίκος τάξης, λείει ο Κύριος ο Θεός, και όχι οίκος ακαταστασίας» (Δ&Δ 132:8).

Αυτή η τάξη καθορίζει επίσης όρια αποκάλυψης. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ δίδαξε ότι: «είναι αντίθετο στην οικονομία του Θεού για οιονδήποτε μέλος της Εκκλησίας ή οιονδήποτε, να λαμβάνει οδηγίες για αυτούς που έχουν εξουσία, ανώτερες από τον εαυτό τους»⁶. Η ίδια αυτή αρχή αποκλείει τη λήψη αποκάλυψης για οιονδήποτε εκτός του καθορισμένου κύκλου ευθύνης κάποιου.

Τίμηση της ιεροσύνης σημαίνει επίσης να τιμάτε την προσωπική κλήση σας για υπηρετηση. Ορισμένα πρέπει και μη μπορεί να βοηθήσουν:

- **Πρέπει** να μάθετε να λαμβάνετε συμβουλές. Επιζητήστε καθοδήγηση από άτομα τα οποία προεδρεύουν εφ' υμών και λάβετε την προθύμως.
- **Μην** κακολογείτε ηγέτες της Εκκλησίας.
- **Μην** εποφθαλμιάτε μία κλήση ή μία θέση.
- **Μην** αμφισβητείτε ποιος θα έπρεπε ή δεν θα έπρεπε να έχει κληθεί.
- **Μην** αρνείσθε την ευκαιρία να υπηρετήσετε.
- **Μην** παραιτηθείτε από μία κλήση. **Πρέπει** να ενημερώνετε τους ηγέτες για τις μεταβαλλόμενες συνθήκες στη ζωή σας, γνωρίζοντας

ότι οι ηγέτες θα ζυγίσουν όλους τους παράγοντες, όταν κατόπιν προσευχής συλλογίζονται τον κατάλληλο χρόνο για την απαλλαγή σας.

Εκείνος που προσφέρει και εκείνος που λαμβάνει μία κλήση αμφοτέρωτεροι λογοδοτούν για τις πράξεις τους. Παραθέτω από τον Πρεσβύτερο Τζέιμς Τάλματς:

«Αυτοί μέσω των οποίων ήλθε η κλήση σε εκείνον... είναι ασφαλώς υπόλογοι για τις πράξεις τους όπως είναι εκείνος για τις δικές του. Και θα απαιτηθεί από τον καθέναν να λογοδοτήσει αυστηρώς και προσωπικώς για την επιστασία του, μία αναφορά πλήρους υπηρετήσεως ή αμελείας, χρήσεως ή κακής χρήσεως στην απονομή της εμπιστοσύνης που του προσεφέρθη»⁷.

Ορισμένες εκφάνσεις της ιεροσύνης δεν σχετίζονται με τη θέση ή τον τίτλο. Η εξουσία για την απονομή μίας ευλογίας της ιεροσύνης, παραδείγματος χάριν, εξαρτάται μόνον από τη χειροτόνηση και την αξιοσύνη. Ο Κύριος δεν θα παρακρατήσει ευλογίες από οιονδήποτε εκ των τέκνων Του, επειδή δεν υπήρχε διαθέσιμος φέρων την ιεροσύνη με συγκεκριμένη κλήση. Κάθε πρεσβύτερος στην Εκκλησία φέρει την ίδια ιεροσύνη όπως ο Πρόεδρος της Εκκλησίας.

Αδελφοί, παρακαλώ να θυμάσθε: ο ανώτατος βαθμός δόξας είναι διαθέσιμος σε εσάς μόνον μέσω της τάξεως εκείνης της ιεροσύνης που συνδέεται με την καινούργια και παντοτινή διαθήκη του γάμου (βλέπε Δ&Δ 131:1-4). Συνεπώς, η πρώτη σας προτεραιότητα στην τήρηση της ιεροσύνης είναι να τιμάτε την αιώνια σύντροφό σας.

Συγκεκριμένες συμβουλές

Τώρα για συμβουλές πιο συγκεκριμένες. **Σύζυγοι και πατέρες:** με την αγαπητή σας σύντροφο, διαμορφώστε στάσεις ζωής στο σπιτικό. Καθιερώστε ένα πρότυπο προσευχής. Να προσεύχεσθε τακτικώς και φωναχτά για τους ηγέτες της ιεροσύνης και των βοηθητικών οργανώσεων, τόσο τους τοπικούς όσο και τους γενικούς. Οι τρόποι ευγενείας σας στο σπιτικό και εκείνοι ευλαβείας στην εκκλησία θα αντιγραφούν από μέλη της οικογενείας σας. Βοηθήστε τα αγαπημένα σας πρόσωπα να ακολουθήσουν πρόποντες διαύλους επικοινωνίας, όταν επιζητούν καθοδήγηση. Διδάξτε ότι οι

συμβουλές θα πρέπει να λαμβάνονται από γονείς και ηγέτες που εμπιστευόμαστε σε τοπικό επίπεδο, όχι από Μέλη της Γενικής Εξουσίας. Κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες, η Πρώτη Προεδρία απέστειλε κατά τρόπον ουσιαστικό την ίδια επιστολή έξι φορές, προκειμένου να επιβεβαιώσει αυτήν την πολιτική.

Πατέρες, καταλαβαίνετε την αρχή της *εγκόσμιας* αυτοδυναμίας και προσπαθήστε να παράσχετε τις προμήθειες ενός έτους, αποθηκευμένες στο σπίτι. Παρακαλώ, συλλογισθείτε επίσης την ανάγκη για *πνευματική* τροφή και αυτοδυναμία –όχι μόνον ένα έτος, αλλά για μια ζωή– επίσης αποθηκευμένα στο σπίτι. Ο άξιος πατέρας θα πρέπει πρώτα να έχει την ευκαιρία να χορηγεί ευλογίες σε μέλη της οικογενείας του. Καθώς περνά ο χρόνος, οι υιοί του θα μπορούν να αντλούν από αυτήν την πνευματική δεξαμενή, άξιοι να χορηγούν ευλογίες στη δική τους οικογένεια και τους γονείς τους.

Τώρα προς τους **νέους άνδρες** που φέρουν την Ααρωνική (ή προπαρασκευαστική) Ιεροσύνη: εάν την τιμάτε και προετοιμάζεστε για την κλήση να γίνετε ιεραπόστολοι και είσθε άξιοι αυτής, σας υπόσχομαι ότι θα «μιλάτε στο όνομα του Θεού του Κυρίου» και θα φέρετε το φως Του σε ψυχές που το αναζητούν. Γι' αυτούς θα είσθε σαν άγγελοι που εκτελούν διακονία και θα σας θυμούνται με αγάπη για πάντα. (Βλέπε Δ&Δ 13.)

Αν και εν συνεχεία θα μιλήσω προς τους αγαπημένους **προέδρους και επισκόπους**, οι αρχές ισχύουν για όλους. Όταν αυτός που προεδρεύει εφ' υμών έρχεται σε μία συγκέντρωση, όπου εσείς προεδρεύετε, παρακαλώ να συσκέπτεσθε μαζί του αμέσως για οδηγίες. Προσδιορίστε τις επιθυμίες του. Να είσθε βέβαιοι ότι αφήσατε επαρκή χρόνο για ένα μήνυμα από εκείνον. Μία καυστική επεξήγηση αφηγήθηκε κάποτε ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ:

«Έμαθα πριν από κάμποσο καιρό για τη θλίψη που ένιωσαν μέλη ενός πασσάλου σε αυτήν την κοιλάδα, όταν αναδιοργανώθηκε η προεδρία πασσάλου τους. Ο προεδρεύων κατέχων υπεύθυνη θέση ήταν ένας εκ των πιο σεβασμιών και μοναδικών Αποστόλων σε όλη την ιστορία της Εκκλησίας. Ο [Πρεσβύτερος] ΛεΓκραντ Ρίτσαρντς ήταν τότε στη δεκαετία

των ενενήντα του, αλλά ήταν οξύνους και πανέτοιμος. Κατά τη συνέλευση, οι εντόπιοι που είχαν κληθεί να μιλήσουν, πήραν τον περισσότερο χρόνο. Ως αποτέλεσμα, είχαν απομείνει μόνον δέκα ή δεκαπέντε λεπτά για τον Πρεσβύτερο Ρίτσαρντς στη συγκέντρωση. Τι έκανε; Να υπερβεί τον καθορισμένο χρόνο; Όχι. Κατέθεσε μία σύντομη μαρτυρία και έκλεισε τη συγκέντρωση εγκαίρως.

»Τα μέλη του πασσάλου δεν ήθελαν απαραιτήτως να υπερβούν τον χρόνο. ...Εντούτοις, ήταν στεναχωρημένα, διότι τα τοπικά μέλη, τα οποία θα είχαν άλλες ευκαιρίες να ακούσουν από τους τοπικούς ηγέτες τους, δεν θα είχαν ποτέ ζανά –και στην πραγματικότητα δεν είχαν ζανά– την ευκαιρία να ακούσουν από αυτόν τον αξιοσέβαστο Απόστολο. Εν συντομία, οι ομιλητές δεν σεβάσθηκαν τον προεδρεύοντα κατέχοντα υπεύθυνη θέση»⁸.

Όταν έχει μιλήσει ένα προεδρεύον Μέλος της Γενικής Εξουσίας, κανείς δεν μιλά ύστερα από εκείνο. Αφού ολοκληρωθεί η συγκέντρωση, πρόεδροι και επίσκοποι, παραμένετε στο μέρος του ατόμου το οποίο προεδρεύει εφ' υμών, έως ότου σας επιτραπεί η αποχώρηση. Μπορεί να λάβει την έμπνευση να δώσει επιπλέον διδασκαλία ή οδηγίες. Και εσείς ενδεχομένως να αποτρέψετε προβλήματα. Παραδειγματος χάριν, εάν ένα μέλος κάνει μία ερώτηση για τον ηγέτη σας που δεν θα έπρεπε να απευθυνθεί σε εκείνον, εσείς είστε εκεί να απαντήσετε.

Τώρα, για σχόλια σχετικά με το **ανώτερο συμβούλιο πασσάλου**. Δεν έχει πρόεδρο. Δεν έχει αυτονομία και συνέρχεται, ακόμη και όταν είναι διηρημένο σε επιτροπές, μόνον κατόπιν κλήσεως από την προεδρία πασσάλου. Μολονότι οι ανώτεροι σύμβουλοι μπορούν να κάθονται κατά την τάξη της κλήσεώς τους στο συμβούλιο, κανένα μέλος δεν έχει τα προεβεία επί του άλλου.

Εν αντιθέσει, **τα προεβεία** τιμώνται ανάμεσα στους Αποστόλους – ακόμη κι όταν εισέρχονται μίας αιθούσης ή φεύγουν από αυτήν. Ο Πρόεδρος Μπένσον μάς διηγήθηκε αυτήν την ιστορία:

«Πριν από ορισμένα [χρόνια] ο Πρεσβύτερος Χέετ έκανε μία ειδική πράξη αβρότητας προς

τον Πρόεδρο Ρόμνυ, ενώ ήταν στην άνω αίθουσα του ναού. Ο Πρόεδρος Ρόμνυ χρονοτριβούσε πίσω για κάποιον λόγο, και ο [Πρεσβύτερος Χέετ] δεν ήθελε να προηγηθεί αυτού έξω από την πόρτα. Όταν ο Πρόεδρος Ρόμνυ [του] έγνεψε να πάει πρώτος, ο Πρεσβύτερος Χέετ απήντησε: «Όχι, Πρόεδρε, εσύ θα πας πρώτος».

»Ο Πρόεδρος Ρόμνυ απήντησε με το χιούμορ του: «Τι τρέχει, Ντέιβιντ; Φοβάσαι ότι πρόκειται να κλέψω κάτι;»⁹.

Τέτοιο σέβας από έναν ιεραρχικώς κατώτερο σε έναν ιεραρχικώς ανώτερο Απόστολο έχει καταγραφεί στην Καινή Διαθήκη. Όταν ο Σίμων Πέτρος και ο Ιωάννης ο Αγαπητός έτρεξαν, προκειμένου να διερευνήσουν την αναφορά ότι το σώμα του εσταυρωμένου Κυρίου τους είχε αφαιρεθεί από το μνήμα, ο Ιωάννης, όντας νεώτερος και γοργότερος, έφθασε πρώτος, κι όμως δεν εισήλθε. Σεβάσθηκε τον ιεραρχικώς ανώτερο Απόστολο, ο οποίος εισήλθε του μνήματος πρώτος. (Βλέπε Κατά Ιωάννην 20:2-6.) Τα προεβεία στην ιδιότητα του Αποστόλου από μακρού είναι μέσον με το οποίο ο Κύριος επιλέγει τον προεδρεύοντα αρχιερέα Του.

Επιτίμηση και μετάνοια

Αδελφοί, αυτά τα θέματα είναι σημαντικά. Πάνω από ενάμιση αιώνα πριν, ο Κύριος εξέδωσε μία δριμεία επιτίμηση προς τον λαό Του. Αυτά είναι τα λόγια Του:

«Αληθώς, η καταδίκη πίπτει επάνω σε εσάς, οι οποίοι έχετε διορισθεί να ηγείσθε της Εκκλησίας μου ...και επίσης επάνω στην Εκκλησία. Και πρέπει να υπάρξει μετάνοια και μεταρρύθμιση ανάμεσά σας, στα πάντα, στο παράδειγμά σας ενώπιον της Εκκλησίας και ενώπιον του κόσμου, σε όλους τους τρόπους σας, τις συνήθειες και τα έθιμά σας, τους χαιρετισμούς σας ο ένας προς τον άλλον, αποδίδοντας στον κάθε άνδρα τον σεβασμό απαιτούμενο στη θέση, στην κλήση και την ιεροσύνη στην οποία, εγώ, ο Κύριος, σας έχω διορίσει και χειροτονήσει»¹⁰.

Εάν οιοσδήποτε εξ ημών είναι ένοχος, επειδή μεταχειρίζεται ως ασήμαντα τέτοια πράγματα που είναι ιερά, μπορεί να μετανοήσει και να αποφασίσει να τιμά την ιεροσύνη

και αυτούς στους οποίους ο Κύριος έχει εμπιστευθεί τα κλειδιά της.

Αδελφοί, προς όλη την ανθρωπότητα διακηρύσσουμε τις παντοτινές αυτές αλήθειες: «Η Μελχισεδική Ιεροσύνη κατέχει το δικαίωμα της προεδρίας και έχει δύναμη και εξουσία επί όλων των θέσεων της εκκλησίας σε όλες τις ηλικίες του κόσμου» (Δ&Δ 107:8). Η δύναμη αυτή κατέχει «τα κλειδιά όλων των πνευματικών ευλογιών της εκκλησίας» (Δ&Δ 107:18). Είθε να τιμούμε πλήρως αυτήν την ιεροσύνη, προσεύχομαι στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Σημειώσεις

1. Ο αναγνώστης μπορεί, εάν θέλει, να συμβουλευθεί το James E. Talmage, "The Honor and Dignity of Priesthood," στο James R. Clark, συλλογή υπό, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 τόμοι. (Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Bookcraft, 1965-1975), 4:305-9.
2. Ο Πρόεδρος Τζωρτζ Κάνον είπε: «[Η τιμήση του Προέδρου της Εκκλησίας] θα μας κάνει να πλησιάσουμε πιο κοντά τον Πατέρα και να ζήσουμε, ώστε να λάβουμε αποκάλυψη από εκείνον για τον εαυτόν μας, ώστε η γνώση του Πνεύματος να είναι στην καρδιά μας, ώστε η φωνή του αληθινού Ποιμένου να είναι γνωστή στα αφτιά μας, ώστε όταν την ακούσουμε να την γνωρίσουμε... Αυτό είναι το προνόμιο των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, και ο άνδρας και η γυναίκα σε αυτήν την Εκκλησία που δεν ζει ώστε να απολαμβάνει αυτό το προνόμιο υστερεί στο να γίνει αυτός που θα πρέπει να γίνει» (στο *Journal of Discourses*, 19:110).
3. "The Unique Commission of a General Authority" (ομιλία εκφωνημένη σε μία εκπαιδευτική συγκέντρωση Μέλους της Γενικής Εξουσίας, 2 Οκτ. 1985), σελ. 5.
4. "Commission," σελ. 1.
5. Στο Conference Report, Οκτ. 1992, σελ. 77 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1992, σελ. 54.
6. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, επιλ. Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ (Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Deseret Book Co., 1938), σελ. 21.
7. *Messages of the First Presidency*, 4:306.
8. Τζέιμς Φάουστ, "A Seventy Is a General Authority" (ομιλία εκφωνημένη σε μία ειδική εκπαιδευτική συνεδρίαση για τους Εβδομήκοντα, 29 Σεπτ. 1987), σελ. 4.
9. "Commission," σελ. 9.
10. *History of the Church*, 2:177.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Εάν προεδρεύετε μίας συγκεντρώσεως και ένα μέλος της εξουσίας που προεδρεύει εφ' υμών εξαίφνης έρχεται στη συγκέντρωση, τι θα πρέπει να κάνετε;
- Αναλύστε την ακόλουθη δήλωση: «Οι τοπικοί ηγέτες της Εκκλησίας καλούνται σε θέσεις τόσο για αυτά που μπορούν να συνεισφέρουν όσο και για αυτά που μπορούν να μάθουν μέσω της υπηρετήσεώς τους».
- Τι σημαίνουν τα κλειδιά της ιεροσύνης; Ποιος αποφασίζει ποιος κρατά τα κλειδιά;
- Ποιους λόγους μπορείτε να διαπιστώσετε για κάθε στοιχείο στον κατάλογο του Πρεσβυτέρου Νέλσον των *πρέπει* και *μη*;
- Ποια εκ των ακολούθων δηλώσεων νομίζετε ότι ισχύει; (Εξηγήστε την απάντησή σας.)
- Οι ηγέτες της ιεροσύνης καλούνται να ηγούνται των ανθρώπων.
- Οι ηγέτες της ιεροσύνης καλούνται να υπηρέτουν τους ανθρώπους.
- Οι ηγέτες της ιεροσύνης είναι κανονικοί άνθρωποι σαν εσάς και σαν εμένα.
- Συζητήστε τον ηγετικό ρόλο των γυναικών στην Εκκλησία.
- Ποια χαρακτηριστικά έχουν οι καλές μητέρες που μπορούν να επηρεάσουν τα παιδιά με θετικούς τρόπους; Ποιον ηγετικό ρόλο παίζει η μητρότητα στο βασίλειο του Κυρίου;
- Συζητήστε το Άλμα 56:47-48 καθώς σχετίζεται με την επιρροή των μητέρων στα παιδιά τους.
- Ονομάστε αδελφές οι οποίες είχαν θετική επιρροή στη ζωή σας (παραδείγματος χάριν ηγέτιδες της Προκαταρκτικής, διδασκάλισσες του Σχολείου Κυριακής ή επισκέπτριες διδασκάλισσες) και περιγράψτε τις εμπειρίες σας μαζί τους.

ΝΑ ΒΟΗΘΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΝΑ ΑΠΟΡΡΟΦΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΖΗΛΟ [ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΓΑΘΟ ΣΚΟΠΟ]

«Γιατί ιδέστε, δεν είναι σωστό να προστάζω εγώ για τα πάντα. Γιατί εκείνος που εξαναγκάζεται για το καθετί, αυτός είναι νωθρός και όχι γνωστικός δούλος. Επομένως, δε λαβαίνει καμία αμοιβή.

»Αληθινά λέω, οι άνθρωποι πρέπει με ζήλο να απορροφούνται σε έναν αγαθό σκοπό και να κάνουν πολλά από δική τους πρωτοβουλία, και να πραγματοποιούν πολλά έργα δικαιοσύνης.

»Γιατί μέσα τους είναι η δύναμη, με την οποία μπορούν να αποφασίζουν και να ενεργούν εφ' εαυτού τους» (Δ&Δ 58:26-28).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες ίσως χρειάζεται να βοηθήσουν όσους υπηρετούν να «απορροφούνται με ζήλο σε έναν αγαθό σκοπό».

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι ηγέτες ενδεχομένως να χρειασθεί να παροτρύνουν όσους υπηρετούν να γίνουν περισσότερο σαν τον Χριστό και να βοηθήσουν στην οικοδόμηση του βασιλείου του Θεού.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ ΝΑ ΧΡΕΙΑΣΘΕΙ ΝΑ ΠΑΡΟΤΡΥΝΟΥΝ ΟΣΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΑΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο ρόλος των εκκλησιαστικών και οικογενειακών ηγετών είναι να βοηθήσει τους ανθρώπους να γίνουν περισσότερο σαν τον Ιησού Χριστό και να οικοδομήσουν το βασίλειο του Θεού. Κατά τρόπο ιδανικό όλοι θα «απορροφούνταν με ζήλο» σε αυτές τις δραστηριότητες, κάνοντας «πολλά από δική τους πρωτοβουλία» (Δ&Δ 58:27). Πρακτικώς, οι ηγέτες συχνά πρέπει να δίδουν κίνητρα.

Παρέχω κίνητρο σημαίνει ενθαρρύνω, εμπνέω, ενεργοποιώ, επηρεάζω, παρακινώ ή κινητοποιώ κάποιον σε καλά έργα. Βλέπε τον κατάλογο του Πρεσβυτέρου Ντάλιν Όουκς με τα κίνητρα που έχουν οι άνθρωποι για υπηρεσία (σελ. 38-39). Οι εκκλησιαστικοί και οικογενειακοί ηγέτες θα μπορούσαν να προσφύγουν σε ορισμένα εξ αυτών των κινήτρων καθώς βοηθούν

τους ανθρώπους να απορροφούνται με ζήλο στην εφαρμογή των αρχών του ευαγγελίου.

Ο Πρεσβύτερος Τζιν Κουκ, μέλος των Εβδομήκοντα, έγραψε: «Η αγάπη είναι ουράνιο κίνητρο. Παρακινεί τον Κύριο και επομένως πρέπει να παρακινεί κι εμάς. Αυτό ισχύει ιδιαίτερω σε ό,τι αφορά στην οικογένειά μας» (*Raising Up a Family to the Lord* [1993], 176).

Οι ηγέτες μπορούν συχνά να παρακινούν αυτούς των οποίων ηγούνται απλώς διδάσκοντας σε αυτούς τις αλήθειες του ευαγγελίου. Πολλοί εξ ημών παρακινούμαστε να κάνουμε καλό από το πιστεύω μας στον Επουράνιο Πατέρα και το σχέδιό Του σωτηρίας. Ο Πρεσβύτερος Μάριον Ρόμνυ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Το πιστεύω ενός Αγίου των Τελευταίων Ημερών ότι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού επίκειται, θα πρέπει να τον παρακινήσει να ακολουθήσει με ηυξημένη επιμέλεια τα αποκεκαλυμμένα σχέδια του Κυρίου για την κατάργηση του πολέμου και την εξάλειψη της πτώχιας και της μόλυνσεως. Θα πρέπει να τονώσει την επιθυμία

του για μόρφωση, ιδιαίτερος για τη γνώση του Θεού και της αιωνίας ζωής» (στο "Gospel Forum," *Ensign*, Ιαν. 1971, 16).

Ομοίως, οι ηγέτες μπορούν να παρακινούν, παροτρύνοντας αυτούς των οποίων ηγούνται να μελετούν τις γραφές και τα λόγια των σύγχρονων προφητών. Ο Πρεσβύτερος Πάρλυ Πρατ ο οποίος ήταν μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, έγραψε:

«Σε ηλικία επτά ετών η μητέρα μου μου ανάθετε μαθήματα να διαβάζω στις γραφές. Διάβασα για τον Ιωσήφ στην Αίγυπτο – τα όνειρά του, τη δουλεία του, τον πειρασμό και την υπερύψωσή του, την καλοσύνη του και τη στοργή του για τον πατέρα και τους αδελφούς του. Όλα αυτά με ενέπνευσαν με αγάπη και με τα ευγενέστερα αισθήματα που ένιωσα ποτέ η ανθρώπινη καρδιά.

»Διάβασα για τον Δαβίδ και τον Γολιάθ, για τον Σαούλ και τον Σαμουήλ, για τον Σαμφών και τους Φιλισταίους – όλα αυτά με ενέπνευσαν με μίσος για τις πράξεις κακοποιών και με αγάπη για τους καλούς ανθρώπους και τα έργα αυτών.

»Υστερα από αυτό διάβασα για τον Ιησού και τους Αποστόλους του, και ω, πόσο τους αγάπησα! Πόσο λαχταρούσα να πέσω στα πόδια του Ιησού, να τον λατρεύσω ή να προσφέρω τη ζωή μου για τη δική του.

»Περίπου δώδεκα ετών διάβασα για την πρώτη ανάσταση, όπως την περιέγραψε ο Ιωάννης ο Απόστολος στο 20° κεφάλαιο της Αποκαλύψεώς του, πώς εκείνοι, μάρτυρες του Ιησού, κι εκείνοι που τηρούσαν τις εντολές Του θα ζούσαν και θα βασιλεύαν με τον Χριστό επί χίλια έτη, ενώ οι λοιποί εκ των νεκρών δεν θα ζούσαν εκ νέου έως ότου τελείωναν τα χίλια έτη. Ω, τι εντύπωση έκανε αυτό στον νου μου. Απεσύρθη για να αναπαυθώ ύστερα από ένα βράδυ που πέρασα κατ' αυτόν τον τρόπο, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ένοιωσα τη νοσταλγική και απεριγράπτη επιθυμία να εξασφαλίσω στον εαυτόν μου ένα μέρος σε μία τόσο ένδοξη ανάσταση» (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1985], 2).

Βασιζόμενος σε τέτοιες εμπειρίες της Βίβλου, ο Πρεσβύτερος Πρατ ανεπτύχθη πνευματικώς κι έγινε ένας εκ των μεγάλων ηγετών της Εκκλησίας αυτής της θεικής νομής.

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ προειδοποίησε τους ηγέτες για την «άνομη κυριαρχία» ή την άνομη χρήση της εξουσίας (Δ&Δ 121:39).

«Όταν επιχειρούμε να καλύψουμε τις αμαρτίες μας ή να ικανοποιήσουμε την περηφάνιά μας, τη μάταιη φιλοδοξία μας ή να ασκήσουμε έλεγχο ή κυριαρχία ή εξαναγκασμό στις ψυχές των τέκνων των ανθρώπων σε οποιοδήποτε βαθμό ανομίας, ιδές, οι ουρανοί αποσύρονται, το Πνεύμα του Κυρίου θλίβεται, και όταν αποσυρθεί, Αμήν στην ιεροσύνη δηλαδή την εξουσία αυτού του ανθρώπου...

»Καμία εξουσία ούτε επιρροή δεν μπορεί ούτε πρέπει να ασκείται με την ισχύ της ιεροσύνης, παρά μόνο με την πειθώ, με μακροθυμία, με ηπιότητα και πραότητα, και με αγάπη γνήσια.

»Με καλοσύνη, και πλήρη γνώση, η οποία σε μεγάλο βαθμό θα ευρύνει την ψυχή χωρίς υποκρισία, και χωρίς δόλο» (εδάφια 37, 41-42).

Οι ηγέτες μπορούν να χρησιμοποιούν εξωτερικές ανταμοιβές για να παρακινούν, αλλά θα πρέπει να το κάνουν με προσοχή. Η εξωτερική ανταμοιβή είναι αυτή που δεν σχετίζεται άμεσα με αυτό που ανταμείβεται, παραδείγματος χάριν το να δίδουμε χρήματα, επειδή διαβάξει τις γραφές. Τέτοιες ανταμοιβές μπορούν να φέρουν αποτελέσματα, αλλά εάν χρησιμοποιηθούν χωρίς σύνεση, μπορούν να είναι εις βάρος της πνευματικής ωριμότητας ενός ατόμου. Ο υπερβολικός έπαινος μπορεί να γίνει κατανοητός ως ανειλικρινής ή εκμεταλλευτικός. Οι εξωτερικές ανταμοιβές μπορούν επίσης να μειώσουν το εσωτερικό κίνητρο ενός ατόμου.

Οι ηγέτες μπορούν να δίδουν κίνητρα, λέγοντας ιστορίες και διδασκαλίες του Ιησού Χριστού. Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη, ο οποίος ήταν τότε Σύμβουλος της Πρώτης Προεδρίας, κατέγραψε τους κατωτέρω τρόπους με τους οποίους ο Ιησούς απετέλεσε παράδειγμα αρχών καλής διδασκαλίας και ισχύουν για την ηγεσία επίσης:

«1. Ο Διδάσκαλος είχε αληθινή αγάπη για τον Θεό και τα τέκνα του Θεού.

»2. Πίστευε διακαώς στην αποστολή του να υπηρετεί και να σώσει την ανθρωπότητα.

»3. Είχε ευκρινή και συμπονετική κατανόηση για τους ανθρώπους και τις ζωτικές ανάγκες αυτών.

»4. Ήταν συνεχής, ένθερμος μαθητής. Ήξερε τον 'νόμο και [τους] προφήτες'. Ήξερε ιστορία και τις κοινωνικές συνθήκες της εποχής του.

»5. Μπορούσε να διακρίνει την αλήθεια και ήταν ασυμβίβαστος στην υποστήριξή της.

»6. Η απλή γλώσσα του τού έδιδε την ικανότητα να προσεγγίζει και να διατηρεί ακροατές από κάθε τάξη και συνθήκες ζωής.

»7. Οι δημιουργικές επιδεξιότητές του έκαναν τα μαθήματα να ζουν για πάντα.

»8. Οδήγησε τους ανθρώπους να πεινούν και να διψούν για τη χρησιμότητα.

»9. Ενέπνευσε ενεργό καλοσύνη – την επιθυμία να εφαρμόζεται το ευαγγέλιο στην ανυψωτική υπηρετήση.

»10. Επέδειξε την πίστη του ζώντας την συνεχώς και με θάρρος» ("And Ye Shall Teach," *Ensign*, Σεπτ. 1971, 5).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Εξηγήστε ότι οι ηγέτες συχνά χρειάζεται να βοηθήσουν τους ανθρώπους να ωριμάσουν στο ευαγγέλιο και να μάθουν να υπηρετούν αποτελεσματικώς στην κλήση τους. Συζητήστε ορισμένα εκ των κινήτρων που ενδεχομένως έχουμε για υπηρετήση, τόσο ως ηγέτες όσο και ως οπαδοί και καταγράψτε τα στον πίνακα. Ζητήστε από τους μαθητές να τα κατατάξουν από το λιγότερο έως το πλέον σημαντικό και συζητήστε τους λόγους τους.

Συζητήστε το Διδαχή και Διαθήκες 121:34–46. Προσδιορίστε κίνητρα και συμπεριφορές σε αυτά τα εδάφια που αποτελούν άνομη κυριαρχία καθώς επίσης και αυτά που χαρακτηρίζουν χρηστή ηγεσία. Τονίστε τη σημασία του να είμαστε σε αρμονία με το Άγιο Πνεύμα.

Συζητήστε ορισμένα εκ των μειονεκτημάτων της χρήσεως των εξωτερικών ανταμοιβών, προκειμένου να κινητοποιηθούν οι άνθρωποι να ζήσουν τις αρχές του ευαγγελίου.

Καταγράψτε τρόπους με τους οποίους ο Ιησούς Χριστός επέδειξε τέλεια ηγεσία. Ζητήστε από τους μαθητές να εφαρμόσουν τα θετικά χαρακτηριστικά περί των οποίων έγινε λόγος σε αυτά τα μαθήματα, στους ηγετικούς τους ρόλους.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Διαβάστε ή πείτε την ιστορία του Πρεσβυτέρου Χιου Μπράουν για τη σταφιδάμπελο από το τμήμα Πηγές διδασκάλου κατωτέρω. Ζητήστε από τους μαθητές να αναλύσουν τα κίνητρα στη ζωή του Πρεσβυτέρου Μπράουν και ύστερα από αυτήν την εμπειρία.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Χιου Μπράουν

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Η σταφιδάμπελος», New Era, Ιαν. 1973, 14-15. Βλέπε, επίσης, New Era, Απρ. 2001, 12-14

Ενίστε διερωτάσαι εάν ο Κύριος γνωρίζει πραγματικώς τι πρέπει να κάνει μαζί σου. Ενίστε διερωτάσαι εάν γνωρίζεις καλύτερα από εκείνον σχετικώς με αυτό που πρέπει να κάνεις και πρέπει να γίνεις. Διερωτώμαι εάν πρέπει να σας πω μία ιστορία που έχω πει αρκετά συχνά στην Εκκλησία. Είναι μία ιστορία μεγαλύτερη από εσάς. Είναι ένα κομμάτι από τη ζωή μου και την έχω πει σε πολλούς πασοάλλους και ιεραποστολές. Έχει να κάνει με ένα περιστατικό στη ζωή μου, όταν ο Θεός μού έδειξε αυτό που *γνωρίζει καλύτερα*.

Ζούσα στον Καναδά. Είχα αγοράσει ένα αγρόκτημα. Χρειαζόταν επισκευές. Βγήκα έξω ένα πρωινό και είδα μία σταφιδάμπελο. Είχε γίνει πάνω από 1,82. Ήταν μόνον κλαδιά. Δεν υπήρχαν ούτε άνθη ούτε σταφίδες. Είχα μεγαλώσει σε ένα αγρόκτημα οπωροφόρων στη Σωλτ Λέηκ, προτού πάω στον Καναδά και γνώριζα τι έπρεπε να συμβεί σε εκείνη τη σταφιδάμπελο. Έτσι, πήρα μερικά κλαδευτήρια και την έκοψα, την κλάδεψα και την κούρεψα έως ότου δεν έμεινε τίποτε άλλο παρά ένας όγκος πρεμνών. Μόλις χάραξε και νόμισα ότι είδα στο επάνω μέρος καθενός από αυτά τα μικρά πρέμνα αυτό που φαινόταν σαν δάκρυ και νόμισα ότι η σταφιδάμπελος έκλαιγε. Ήμουν κάπως αφελής (και δεν το έχω ξεπεράσει εντελώς) και το κοίταξα, και χαμογελούσα, και είπα: «Για ποιον λόγο κλαεις;» Ξέρετε, νόμισα ότι άκουσα να μιλά αυτή η σταφιδάμπελος. Και νόμισα ότι την άκουσα να λέγει αυτό:

«Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό σε μένα; Αναπτυσσόμουν τόσο υπέροχα. Ήμουν σχεδόν μεγάλη όσο το δένδρο που κάνει ήσκιο και το οπωροφόρο δένδρο που είναι εντός του φράκτη και τώρα με έκοψες. Κάθε φυτό στον κήπο θα με κοιτάζει αφ' υψηλού, διότι δεν έκανα αυτό που θα έπρεπε να είχα κάνει. Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό σε μένα; Νόμιζα ότι ήσουν ο κηπουρός εδώ». Αυτά νόμισα ότι άκουσα να λέγει η σταφιδάμπελος, και το νόμισα τόσο πολύ που απήντησα. Είπα: «Κοίτα, μικρή σταφιδάμπελε, εγώ είμαι ο κηπουρός εδώ και γνωρίζω τι θέλω να γίνεις. Δεν σε προόριζα για οπωροφόρο δένδρο ή για δένδρο που κάνει ήσκιο. Θέλω να είσαι σταφιδάμπελος και κάποια ημέρα, μικρή σταφιδάμπελε, όταν θα είσαι φορτωμένη με καρπούς, πρόκειται να πεις: 'Ευχαριστώ, κ. Κηπουρέ, που με αγαπάς τόσο ώστε με έκοψες, που ενδιαφέρεσαι τόσο για εμένα που με πλήγωσες. Ευχαριστώ, κ. Κηπουρέ'».

Ο καιρός πέρασε. Χρόνια πέρασαν και βρέθηκα στην Αγγλία. Ήμουν υπό τας διαταγές μίας μονάδος ιππικού στον Καναδικό Στρατό. Είχα εξελιχθεί αρκετά ταχέως όσον αφορά στις προαγωγές και είχα τον βαθμό του ανώτερου αξιωματικού στον Βρετανικό Καναδικό Στρατό. Και ήμουν υπερήφανος για τη θέση μου. Και υπήρχε μία ευκαιρία να γίνω στρατηγός. Είχα κάνει όλες τις εξετάσεις. Είχα την αρχαιότητα υπηρεσίας. Υπήρχε μόνον ένας άνδρας μεταξύ εμού και αυτού που επί δέκα έτη ήλπιζα να αποκτήσω, τον βαθμό του στρατηγού στον Βρετανικό Στρατό. Φούσκωνα από υπερηφάνεια. Και αυτός ο άνδρας σκοτώθηκε σε μία μάχη, και εγώ έλαβα ένα τηλεγράφημα από το Λονδίνο. Έλεγε: «Να είσαι στο γραφείο μου αύριο το πρωί στις 10:00», υπογεγραμμένο από τον στρατηγό Τέρνερ, υπεύθυνο για όλες τις καναδικές δυνάμεις. Κάλεσα τον προσωπικό μου υπηρέτη. Του είπα να γυαλίσει τα κομβία μου, να βουρτσώσει το πηλήκιο και τις αρβύλες μου, και να με κάνει να φαίνομαι σαν στρατηγός, επειδή αυτό επρόκειτο να γίνω. Έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε με όσα έπρεπε να κάνει και πήγα στο Λονδίνο. Περιπάτησα με ακρίβεια στο γραφείο του στρατηγού και τον χαιρέτισα με ακρίβεια και μου ανταπέδωσε το ίδιο είδος χαιρετισμού που δίδει συνήθως ένας ανώτερος

αξιωματικός – ένα είδος «Φύγε από τη μέση, σκουλήκι!» Είπε: «Κάθισε, Μπράουν». Κατόπιν είπε: «Συγγνώμη που δεν μπορώ να κάνω τον διορισμό. Τον δικαιούσαι. Έχεις περάσει όλες τις εξετάσεις. Έχεις την αρχαιότητα υπηρεσίας. Είσαι καλός αξιωματικός, αλλά δεν μπορώ να κάνω τον διορισμό. Πρέπει να επιστρέψεις στον Καναδά και να γίνεις αξιωματικός εκπαιδευσεως και μεταγωγών. Κάποιος άλλος θα γίνει στρατηγός». Αυτό για το οποίο ήλπιζα και προσευχόμουν επί δέκα έτη εξαίφνης γλίττησε μέσα από τα χέρια μου.

Κατόπιν πήγε στο άλλο δωμάτιο, για να απαντήσει στο τηλέφωνο και χρησιμοποίησα το προνόμιο του στρατιώτου να κοιτάζω στο γραφείο του. Είδα το φύλλο προσωπικού ιστορικού μου. Ακριβώς στο κάτω μέρος με έντονα, μεγάλα γράμματα ήταν γραμμένο: «ΑΥΤΟΣ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΡΜΟΝΟΣ». Δεν αρέσαμε πάρα πολύ εκείνη την εποχή. Όταν το είδα, ήξερα γιατί δεν είχα διορισθεί. Είχα ήδη τον ανώτερο βαθμό από οιονδήποτε άλλον Μορμόνο στον Βρετανικό Στρατό. Ήλθε πίσω και είπε: «Αυτά Μπράουν». Τον χαιρέτισα πάλι, αλλά όχι τόσο με ακρίβεια. Τελείωσα την υπηρεσία μου και πήγα έξω. Επιβιβάστηκα στο τρένο και ξεκίνησα για την κωμόπολή μου, 193 χιλιόμετρα μακριά, με καρδιά συντετριμμένη, με πικρία στην ψυχή μου. Και κάθε θόρυβος από τους τροχούς στις σιδηροτροχιές φαινόταν ότι έλεγε: «Είσαι μια αποτυχία. Θα σε αποκαλέσουν δειλό, όταν φθάσεις σπίτι. Μεγάλωσες όλα αυτά τα αγόρια Μορμόνους, ώστε να καταταγούν στον στρατό και κατόπιν το σκας για το σπίτι». Ήξερα τι θα εισέπραττα, και όταν πήγα στη σκηνή μου, ήμουν τόσο χολωμένος που έριξα το πηλήκιο μου και την καφέ ζώνη για τη σέλα στο ράντζο. Έσφιξα τις γροθιές μου και τις κούνησα προς τον ουρανό. Είπα: «Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό, Θεέ; Έκανα τα πάντα που μπορούσα, προκειμένου να προετοιμασθώ για αυτήν την προαγωγή. Δεν υπάρχει τίποτε που να μην έκανα –που έπρεπε να είχα κάνει– που δεν έκανα. Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό σε μένα;» Ήμουν σε χολή πικρίας.

Και τότε άκουσα μία φωνή, και ανεγνώρισα τον τόνο αυτής της φωνής. Ήταν η δική μου φωνή και η φωνή έλεγε: «Εγώ είμαι ο κηπουρός

εδώ. Ξέρω τι θέλω να κάνεις». Η πικρία έφυγε από την ψυχή μου και έπεσα γονατιστός πλάι στο ράντζο, για να ζητήσω συγχώρηση για την αχαριστία και την πικρία μου. Ενώ ήμουν γονατιστός εκεί, άκουσα έναν ύμνο να ψάλλεται στη γειτονική σκηνή. Κάποια αγόρια Μορμόνοι συγκεντρώνονταν τακτικώς κάθε Τρίτη βράδυ. Συνήθως συγκεντρωνόμουν μαζί τους. Καθόμασταν στο πάτωμα και είχαμε την Ένωση Κοινής Βελτιώσεως. Καθώς ήμουν γονατιστός εκεί, προσευχόμενος για συγχώρηση, άκουγα τις φωνές τους να ψάλλουν:

«Μπορεί να μην είναι στα βουνά
ή σε κάποι' ακρογιαλιά.
Μπορεί να μην είναι στην πρώτη γραμμή,
μα κάπου θα με χρειαστεί.
Και όταν γλυκά με φωνή σιγανή,
ακούσω να με καλεί,
θα πω με φωνή απαλή σταθερή:
Θα πάω όπου θέλεις εσύ, Θεέ».
(Υμνοι και παιδικά τραγούδια, σελ. 46).

Σηκώθηκα από τα γόνατα ταπεινωμένος. Και τώρα, σχεδόν πενήντα πέντε χρόνια αργότερα, κοιτάζω προς εκείνον και λέγω: «Σε ευχαριστώ, κ. Κηπουρέ, επειδή με έκοψες, επειδή με αγαπάς τόσο που με πλήγωσες». Συνειδητοποιώ τώρα ότι ήταν συνετό που δεν έγινα στρατηγός τότε, διότι εάν είχα γίνει, θα ήμουν ανώτερος αξιωματικός όλου του δυτικού Καναδά, με έναν διά βίου, παχύ μισθό, ένα μέρος να μένω και μία σύνταξη, όταν δεν θα ήμουν πλέον χρήσιμος, αλλά θα είχα μεγαλώσει τις έξι θυγατέρες και τους δύο υιούς μου σε στρατώνες. Χωρίς αμφιβολία θα είχαν νυμφευθεί άτομα εκτός Εκκλησίας και νομίζω ότι δεν θα είχα επιτύχει στα σημαντικά. Δεν έχω επιτύχει τόσο πολύ όπως είναι τα πράγματα, αλλά τα έχω πάει καλύτερα απ' ό,τι θα είχα επιτύχει, εάν ο Κύριος μου επέτρεπε να πάω στην οδό που εγώ ήθελα να πάω.

Ήθελα να σας πω αυτήν τη συχνά επαναλαμβανόμενη ιστορία, καθότι υπάρχουν πολλοί εξ υμών που πρόκειται να έχουν κάποιες πολύ δύσκολες εμπειρίες: απογοήτευση, ψυχικό άλγος, απώλεια συγγενικού προσώπου, ήττα. Πρόκειται να δοκιμασθείτε, προκειμένου να αποδείξετε τι είδους χαρακτήρα έχετε. Απλώς θέλω να ξέρετε ότι εάν δεν λάβετε αυτό που νομίζετε ότι πρέπει να λάβετε, θυμηθείτε: «Ο

Θεός είναι ο κηπουρός εδώ. Γνωρίζει τι θέλει να γίνετε». Ενδώστε στο θέλημά του. Να είσθε άξιοι των ευλογιών του και θα λάβετε τις ευλογίες του.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Ποιοι ήταν οι παράγοντες που κινητοποιήσαν τον Πρεσβύτερο Μπράουν να αλλάξει τις προτεραιότητές του;
- Ποιες αρχές μπορούμε να αντλήσουμε από την ομιλία του Πρεσβυτέρου Μπράουν για τη δική μας ζωή;
- Ποια στάση μάς βοηθά να επιτρέψουμε στον Κύριο να διαμορφώσει τη ζωή μας;
- Πώς μπορεί «η στάση ευγνωμοσύνης» να μας βοηθήσει να είμαστε καλοί ηγέτες;

**Αδελφή Μάργκαρετ
Ναυτόλντ**

Γενική Πρόεδρος Νέων
Γυναϊκών

«Η χαρά της γυναικείας
φύσεως», στο *Conference
Report*, Οκτ. 2000, 14-17 ή
Ensign, Νοέμβρ. 2000, 14-16

Οι πιστές γυναίκες έχουν ένδοξη αποστολή

Είναι αξιοσημείωτη ευλογία να είσαι θυγατέρα του Θεού σήμερα. Έχουμε την πληρότητα του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Είμαστε ευλογημένες που έχει αποκατασταθεί η ιεροσύνη στη γη. Μας καθοδηγεί ένας προφήτης του Θεού ο οποίος κρατεί όλα τα κλειδιά της ιεροσύνης. Αγαπώ και τιμώ τον Πρόεδρο Γκόρντον Χίνκλι και όλους τους αδελφούς μας, οι οποίοι φέρουν την ιεροσύνη επαξίως.

Εκπλήσομαι από τη ζωή καλών και πιστών γυναικών. Από την αρχή του χρόνου ο Κύριος έχει θέσει σημαντική εμπιστοσύνη σε αυτές. Μας έχει στείλει στη γη για έναν τέτοιο καιρό όπως είναι αυτός, προκειμένου να επιτελέσουμε μία μεγάλη και ένδοξη αποστολή. Το Δίδαχέ και Διαθήκες διδάσκει ότι ακόμη και προτού γεννηθούμε, ήμασταν ανάμεσα σε όσους «πήραν τα πρώτα τους μαθήματα στον κόσμο των πνευμάτων και προετοιμάστηκαν να έλθουν τον καιρό που ο Κύριος θα έκρινε κατάλληλο για να εργαστούν στον αμπελώνα του για τη σωτηρία των ψυχών των ανθρώπων»

(Δ&Δ 138:56). Τι υπέροχη αντίληψη που μας δίδει αυτό για τον σκοπό μας επί της γης.

Όπου δίδονται πολλά, απαιτούνται πολλά. Ο Επουράνιος Πατέρας μας ζητεί από τις θυγατέρες Του να βαδίζουν με αρετή, να ζουν με χρηστότητα, ούτως ώστε να μπορέσουμε να εκπληρώσουμε την αποστολή της ζωής μας και τους σκοπούς Του. Θέλει να επιτύχουμε και θα μας βοηθήσει καθώς επιζητούμε τη βοήθειά Του.

Στις γυναίκες εδόθησαν ξεχωριστές ιδιότητες

Αποφασίσθηκε πολύ καιρό πριν από τη θνητή γέννηση ποιος θα γεννιόταν ως θήλυς καθώς ήταν οι ουράνιες διαφορές άρρενος και θήλεος. Μου αρέσει η σαφήνεια των διδασκαλιών της Πρώτης Προεδρίας και της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων στη διακήρυξη επί της οικογενείας, όπου διατυπώνουν: «Το φύλο είναι ένα σπουδαιότατο χαρακτηριστικό της προ-γίμνης, γίμνης και αιώνιας ταυτότητας και σκοπού του κάθε ατόμου»¹. Από αυτήν τη δήλωση διδασκόμαστε ότι κάθε κοπέλα ήταν θηλυκού γένους και θήλεια εν πνεύμα πολύ καιρό πριν από τη θνητή γέννησή της.

Ο Θεός απέστειλε τις γυναίκες στη γη με ορισμένες ιδιότητες σε επιπλέον ικανότητες. Μιλώντας προς τις νέες γυναίκες, ο Πρόεδρος Φάουστ παρατήρησε ότι η θηλυκότης «είναι το ουράνιο κόσμημα της ανθρωπότητας. Ευρίσκει έκφραση στην... ικανότητά σας να αγαπάτε, στην πνευματικότητά σας, στη λεπτότητά σας, στη λάμψη σας, στην ευαισθησία σας, στη δημιουργικότητά σας, στη γοητεία σας, στη χάρη σας, στην ευγένειά σας, στην αξιοπρέπειά σας και στην ήρεμη ισχύ σας. Είναι έκδηλη διαφοροτρόπως σε κάθε κοπέλα ή γυναίκα, αλλά εκάστη... την κατέχει. Η θηλυκότης αποτελεί μέρος της εσωτέρας ομορφιάς σας»².

Φροντίδα της εξωτερικής εμφάνισης

Η εξωτερική μας εμφάνιση αποτελεί απεικόνιση αυτού που είμαστε στο εσωτερικό. Η ζωή μας αντικατοπτρίζει αυτό το οποίο επιζητούμε. Και εάν με όλη την καρδιά μας επιζητούμε αληθώς να γνωρίσουμε τον Σωτήρα και να γίνουμε περισσότερο σαν Εκείνον, θα γίνουμε, διότι Εκείνος είναι ο ουράνιος, αιώνιος Αδελφός μας. Όμως είναι περισσότερο από αυτό. Είναι ο πολύτιμος Σωτήρας μας, ο αγαπητός Λυτρωτής μας. Ερωτούμε μαζί με τον Άλμα της αρχαίας

εποχής: «Λάβατε τη μορφή του στην όψη σας;» (Άλμα 5:14).

Μπορείτε να αναγνωρίσετε γυναίκες οι οποίες είναι ευγνώμονες που είναι θυγατέρες του Θεού από την εξωτερική τους εμφάνιση. Οι γυναίκες αυτές καταλαβαίνουν την επιστοσία αυτών επί του σώματός τους και το μεταχειρίζονται με αξιοπρέπεια. Φροντίζουν το σώμα τους όπως θα φρόντιζαν έναν άγιο ναό, διότι καταλαβαίνουν τη διδασκαλία του Παύλου: «Δεν ξέρετε ότι είστε ναός του Θεού, και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;» (Προς Κορινθίους Α΄ 3:16).

Οι γυναίκες που αγαπούν τον Θεό δεν θα κακομεταχειρίζονταν ή θα ρύπαιναν τον ναό με γκράφιτι. Ούτε θα άνοιγαν διάπλατα τις θύρες αυτού του ιερού, αφιερωμένου οικοδομήματος και θα προσκαλούσαν τον κόσμο να κοιτάξει. Πόσο ακόμη πιο ιερό είναι το σώμα, διότι δεν το δημιούργησε ο άνθρωπος. Εσχηματίσθη υπό του Θεού. Είμαστε οι επιστάτες, οι φύλακες της καθαρότητας και αγνότητας με τις οποίες ήλθε από τους ουρανούς. «Αν κάποιος φθείρει τον ναό του Θεού, τούτον θα τον φθείρει ο Θεός: επειδή, ο ναός του Θεού είναι άγιος, ο οποίος είστε εσείς» (Προς Κορινθίους Α΄ 3:17).

Οι ευγνώμονες θυγατέρες του Θεού φυλάσσουν το σώμα τους με προσοχή, διότι γνωρίζουν ότι είναι η αστείρευτη πηγή ζωής και ευλαβούνται τη ζωή. Δεν αποκαλύπτουν το σώμα τους, προκειμένου να έχουν την εύνοια του κόσμου. Βαδίζουν με σεμνότητα, προκειμένου να έχουν την εύνοια του Πατρός τους στους Ουρανούς, διότι γνωρίζουν ότι τις αγαπά πολύ.

Διακονία προς τους άλλους

Μπορείτε να αναγνωρίσετε γυναίκες οι οποίες είναι ευγνώμονες που είναι θυγατέρες του Θεού με τη στάση αυτών. Γνωρίζουν ότι το έργο των αγγέλων έχει δοθεί στις γυναίκες και επιθυμούν να είναι στο έργο του Θεού να αγαπούν τα τέκνα Του και να εκτελούν διακονία προς αυτά, να διδάσκουν σε αυτά τις διδαχές της σωτηρίας, να τα καλούν σε μετάνοια, να τα σώζουν σε επικίνδυνες συνθήκες, να τα καθοδηγούν στην επιτέλεση του έργου Του, να παραδίδουν τα μηνύματά Του³. Καταλαβαίνουν ότι μπορούν να ευλογήσουν τα τέκνα του

Πατρός τους στο σπίτι, στη γειτονιά τους και παραπέρα. Οι γυναίκες οι οποίες είναι ευγνώμονες που είναι θυγατέρες του Θεού φέρνουν δόξα στο όνομά Του.

Μεγαλώνετε χαρίσματα

Μπορείτε να αναγνωρίσετε γυναίκες οι οποίες είναι ευγνώμονες που είναι θυγατέρες του Θεού με τις ικανότητες αυτών. Εκπληρώνουν το ουράνιο δυναμικό αυτών και μεγαλώνουν τα δοθέντα υπό του Θεού χαρίσματα αυτών. Είναι ικανές, δυνατές γυναίκες που ευλογούν οικογένειες, υπηρετούν άλλους και καταλαβαίνουν ότι «η δόξα του Θεού είναι η διάνοια» (Δ&Δ 93:36). Είναι γυναίκες που ασπάζονται παντοτινές αρετές, προκειμένου να είναι αυτό που χρειάζεται να είναι από τον Πατέρα μας. Ο προφήτης Ιακώβ έκανε λόγο περί ορισμένων εξ αυτών των αρετών, όταν είπε ότι «τα αισθήματ[ά] [τους] είναι υπερβολικά λεπτά και ηθικά και ευαίσθητα ενώπιον του Θεού, πράγμα το οποίο είναι ευχάριστο στον Θεό» (Ιακώβ 2:7).

Ευλαβείσθε τη μητρότητα

Μπορείτε να αναγνωρίσετε τις γυναίκες οι οποίες είναι ευγνώμονες που είναι θυγατέρες του Θεού με την ευλάβειά τους για τη μητρότητα, ακόμη κι αν δεν είναι εις θέσιν να αποκτήσουν δικά τους παιδιά στην παρούσα περίοδο. Υπό αυτές τις συνθήκες, η χρηστή επιρροή αυτών μπορεί να αποτελεί ευλογία στη ζωή των τέκνων που αγαπούν. Οι παραδειγματικές διδασκαλίες αυτών μπορούν να επαναλαμβάνουν τη φωνή ενός πιστού σπιτικού και να πάλλονται σε αρμονία με την αλήθεια στην καρδιά των τέκνων που χρειάζονται άλλη μαρτυρία.

Οι ευγνώμονες θυγατέρες του Θεού Τον αγαπούν και διδάσκουν στα παιδιά αυτών να Τον αγαπούν χωρίς επιφυλάξεις και χωρίς δυσανεμία. Είναι σαν τις μητέρες του στρατού νεαρών του Ήλαμαν που είχε τέτοια μεγάλη πίστη και «είχαν διδαχτεί από τις μητέρες τους, ότι αν δεν αμφέβαλλαν, ο Θεός θα τους γλίτωνε» (Αλμα 56:47).

Όταν παρατηρείτε καλές και ευγενείς μητέρες στην πράξη, βλέπετε γυναίκες μεγάλης δυνάμεως. Η οικογένειά τους μπορεί να αισθανθεί το πνεύμα αγάπης και σεβασμού και

ασφαλείας, όταν είναι κοντά της καθώς επιζητεί τη συντροφιά του Αγίου Πνεύματος και την καθοδήγηση του Πνεύματός Του. Είναι ευλογημένη με τη σοφία και την καλή κρίση της. Οι σύζυγοι και τα παιδιά των οποίων τη ζωή ευλογούν, θα συμβάλλουν στη σταθερότητα της κοινωνίας σε όλον αυτόν τον κόσμο. Οι ευγνώμονες θυγατέρες του Θεού μαθαίνουν αλήθειες από τη μητέρα, τη γιαγιά και τη θεία τους. Διδάσκουν στις θυγατέρες τους τη χαρμόσυνη τέχνη της δημιουργίας ενός σπιτικού. Επιδιώκουν άριστη μόρφωση για τα παιδιά τους και διψούν οι ίδιες για γνώση. Βοηθούν τα παιδιά τους να αναπτύξουν επιδεξιότητες που μπορούν να χρησιμοποιούν στην υπηρετήση των άλλων. Γνωρίζουν ότι η οδός που έχουν επιλέξει δεν είναι η εύκολη οδός, αλλά γνωρίζουν ότι αξίζει απολύτως τις καλύτερες προσπάθειές τους.

Καταλαβαίνουν τι εννοούσε ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάζουελ, όταν είπε: «Όταν φανερωθεί η αληθινή ιστορία της ανθρωπότητας, θα χαρακτηρίζεται από την ηχώ των βολών ή από τον ήχο των νανουρισμάτων που διαμορφώνουν ζωές; Από τις μεγάλες ανακωχές που έκαναν οι στρατιωτικοί ή την ειρήνη των γυναικών στο σπίτι και τη γειτονιά; Θα αποδειχθεί πιο ρυθμιστικό αυτό που συνέβη σε Λίκνα και κουζίνας παρά αυτό που συνέβη σε συνέδρια;»⁴

Οι θυγατέρες του Θεού γνωρίζουν ότι η φύση γαλουχίσεως των γυναικών μπορεί να φέρει παντοτινές ευλογίες και ζουν για να καλλιεργούν αυτό το ουράνιο χαρακτηριστικό. Βεβαίως, όταν μία γυναίκα ευλαβείται τη μητρότητα, τα παιδιά της θα σηκωθούν και θα τη μακαρίζουν (βλέπε Παροιμίες 31:28).

Όχι σαν τις γυναίκες του κόσμου

Οι γυναίκες του Θεού δεν μπορούν ποτέ να είναι σαν τις γυναίκες του κόσμου. Ο κόσμος έχει αρκετές γυναίκες που είναι σκληρές. Χρειαζόμαστε γυναίκες που είναι τρυφερές. Υπάρχουν αρκετές γυναίκες που είναι άζεστες. Χρειαζόμαστε γυναίκες που είναι καλοσυνάτες. Υπάρχουν αρκετές γυναίκες που είναι αγενείς. Χρειαζόμαστε γυναίκες που είναι εκλεπτυσμένες. Έχουμε αρκετές γυναίκες με δόξα και περιουσία. Χρειαζόμαστε περισσότερες γυναίκες με πίστη. Έχουμε αρκετή απληστία. Χρειαζόμαστε περισσότερη καλοσύνη.

Έχουμε αρκετή ματαιότητα. Χρειαζόμαστε περισσότερη αρετή. Έχουμε αρκετή δημοτικότητα. Χρειαζόμαστε περισσότερη αγνότητα.

Ω, πόσο προσευχόμαστε, ώστε κάθε νέα γυναίκα να γίνει όλα τα υπέροχα πράγματα που προορίζεται να γίνει. Προσευχόμαστε ώστε η μητέρα και ο πατέρας της να της δείξουν την ορθή οδό. Είθε οι θυγατέρες του Θεού να τιμούν την ιεροσύνη και να υποστηρίζουν άξιους ηγέτες της ιεροσύνης. Είθε να καταλαβαίνουν τη δική τους μεγάλη ικανότητα για δύναμη στις αιδίους αρετές τις οποίες ορισμένοι θα περιγελοῦσαν σε έναν σύγχρονο, απελευθερωμένο κόσμο για τις γυναίκες.

Καταλάβετε και γαλουχήστε το δυναμικό σας

Είθε οι μητέρες και οι πατέρες να καταλάβουν το μέγα δυναμικό για καλό το οποίον κληρονόμησαν οι θυγατέρες αυτών από την επουράνια οικία τους. Πρέπει να καλλιεργήσουμε τη μελιχιότητά τους, τη φυσική τους ικανότητα να βοηθούν τους ανθρώπους να αναπτύσσονται, την εγγενή πνευματικότητα και ευαισθησία τους και τον λαμπρό νουν τους. Αγαλλιάστε, επειδή οι κοπέλες είναι διαφορετικές από τα αγόρια. Να είστε ευγνώμονες για τη θέση που έχουν στο μέγα σχέδιο του Θεού. Και πάντοτε να θυμάσθε αυτό που είπε ο Πρόεδρος Χίνκλι: «Μόνον αφού σχηματίσθηκε η γη, αφού διεχωρίσθη η ημέρα από τη νύκτα, αφού τα ύδατα διεχωρίσθησαν από την ξηρά, αφού δημιουργήθηκαν η βλάστηση και η πανίδα, και αφού ετέθη ο άνθρωπος επί της γης, τότε δημιουργήθηκε η γυναίκα. Και μόνον τότε ανακηρύχθηκε ολοκληρωμένο και καλό το έργο»⁵.

Πατέρες, σύζυγοι, νέοι άνδρες, είθε να αντιληφθείτε όλα αυτά που είναι και μπορούν να γίνουν οι γυναίκες. Σας παρακαλώ να είσθε άξιοι της αγίας ιεροσύνης του Θεού, την οποία φέρετε, και να τιμάτε αυτήν την ιεροσύνη, επειδή ευλογεί όλους εμάς.

Αδελφές, ασχέτως της ηλικίας σας, παρακαλώ καταλάβετε όλα όσα είσθε και πρέπει να

είσθε, όλα αυτά για τα οποία προετοιμασθήκατε να είσθε στη βασιλική αυλή εν υψίτοις από τον Ίδιον τον Θεό. Είθε να χρησιμοποιούμε με ευγνωμοσύνη τα πολύτιμα χαρίσματα που μας έχουν δοθεί για την ανύψωση της ανθρωπότητας σε ανωτέρα σκέψη και πιο μεγαλοπρεπείς στόχους, προσεύχομαι στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Σημειώσεις

1. *Ensign*, Νοέμβρ. 1995, 102.
2. "Womanhood: The Highest Place of Honor," *Ensign*, Μάιος 2000, 96.
3. Βλέπε Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2^α έκδοση, (1966), 35.
4. Στο Conference Report, Απρ. 1978, 14 ή *Ensign*, Μάιος 1978, 10-11.
5. "Our Responsibility to Our Young Women," *Ensign*, Σεπτ. 1988, 11.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Καταγράψτε εμπνευσμένες και θετικές εκφράσεις που χρησιμοποιεί η αδελφή Ναντόλντ στην παρουσίασή της (επί παραδείγματι, «αξιοσημείωτη ευλογία», «εκπλήσομαι από», «υπέροχη αντίληψη»). Τι μαθήματα μπορούμε να μάθουμε εμείς, ως ηγέτες, από αυτές τις εκφράσεις που μπορούν να ισχύουν στην επικοινωνία μας με τους άλλους;
- Συγκρίνετε το δυναμικό θετικών και αρνητικών δηλώσεων για την παρακίνηση των άλλων.
- Συμφώνως με την αδελφή Ναντόλντ, ποιες είναι ορισμένες εκφάνσεις της εξωτερικής εμφανίσεως ενός χρηστού ατόμου; Γιατί είναι σημαντικές για έναν ηγέτη;
- Γιατί είναι πιο σημαντικές αυτές οι εκφάνσεις παρά η σωματική ομορφιά;
- Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους άλλους να γνωρίσουν το ουράνιο δυναμικό τους;

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

«Δίδαξε τους να μην είναι ποτέ κουρασμένοι για έργα αγαθά, αλλά να είναι πράοι και ταπεινοί κατά την καρδιά. Γιατί τέτοιοι θα βρουν ανάπαυση στην ψυχή τους» (Άλμα 37:34).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι οικογενειακοί και οι εκκλησιαστικοί ηγέτες πρέπει να εργάζονται επιμελώς, για να φέρνουν ψυχές στον Κύριο και να εγκαθιδρύσουν το βασιλείο Του.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι ηγέτες πρέπει να εργάζονται επιμελώς, για να φέρνουν ψυχές στον Κύριο.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΩΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΝΟΥΝ ΨΥΧΕΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρεσβύτερος Μπρους ΜακΚόνκι, ο οποίος ήταν τότε μέλος των Εβδομήκοντα, έγραψε: «Η εργασία είναι η μεγάλη βασική αρχή που καθιστά τα πάντα δυνατά τόσο στον παρόντα καιρό όσο και την αιωνιότητα» (*Mormon Doctrine*, 2^α έκδοση [1966], 847). Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι δίδαξε: «Τίποτε πραγματικής αξίας δεν γίνεται χωρίς εργασία. Τίποτε δεν συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο παρά όταν υπάρχει εργασία. ...Πρέπει να υπάρχει εργασία» (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 80).

Ο Επουράνιος Πατέρας εργάζεται για τη σωτηρία και υπερύψωση των τέκνων Του (βλέπε Μωυσή 1:39). Η εξιλέωση του Ιησού Χριστού το καθιστά δυνατόν, και κατά συνέπεια ολοκληρώνει το έργο του Πατρός (βλέπε Κατά Ιωάννην 4:34, 5:17, 9:4). Μας δίδει την ευκαιρία να βοηθήσουμε αλλήλους να επιστρέψουμε στον Πατέρα. «Κάποιος έχει πει ορθώς: 'Όπως είναι η ιδιότητα της φωτιάς να καίει, του χιονιού να παγώνει, ούτως και του Θεού να εργάζεται'. Και είμαστε τα τέκνα του» (George Reynolds και Janne M. Sjodahl, *Commentary on the Book of Mormon*, επιμέλεια υπό, Philip C. Reynolds, 7 τόμοι [1955-1961], 1:275).

Το έργο των ηγετών δεν βοηθά μόνον τους άλλους κατά το ταξίδι, αλλά ωφελεί τον ηγέτη

επίσης. «Το αφοσιωμένο έργο βοηθά στην ανάπτυξη χαρακτηριστικών θεοπρέπειας: αυτοπειθαρχία, επιμονή, υπευθυνότητα και ακεραιότητα» (στο Daniel H. Ludlow, επιμέλεια υπό, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 τόμοι [1992], 4:1586).

Η ευκαιρία της εργασίας άρχισε για την ανθρωπότητα, όταν ο Κύριος έθεσε τον Αδάμ «στον παράδεισο της Εδέμ για να τον εργάζεται, και να τον φυλάττει» (Γένεση 2:15). Η αναγκαιότητα της εργασίας συνεχίστηκε, όταν ο Θεός απέπεμφε τον Αδάμ από τον παράδεισο (βλέπε Γένεση 3:17-19).

Εάν αναμένουμε να γίνουμε αποδοτικοί ηγέτες, πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να εργαζόμαστε σκληρά. Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ εξήγησε: «Πρέπει να κάνουμε περισσότερα από το να ζητούμε από τον Κύριο αρίστευση. Η εφίδρωση πρέπει να προηγείται της εμπνεύσεως· πρέπει να υπάρχει προσπάθεια προτού υπάρξει αρίστευση. Πρέπει να κάνουμε περισσότερα από το να προσευχόμαστε για αυτά τα αποτελέσματα... αν και πρέπει ασφαλώς να προσευχόμαστε. Πρέπει να συλλογιζόμαστε. Πρέπει να καταβάλλουμε προσπάθειες» (*The Teachings of Spencer W. Kimball* [1982], 402).

Οι ηγέτες θα πρέπει επίσης να έχουν υπ' όψιν τη συμβουλή του βασιλέως Βενιαμίν: «Και κοιτάζτε όλα αυτά να γίνονται με σοφία και τάξη. Γιατί δεν απαιτείται να τρέχει κανείς γρηγορότερα από ότι έχει δύναμη» (Μωσσία 4:27).

Συλλογισθείτε τις ακόλουθες εσωτερικές γνώσεις από τον Πρεσβύτερο Νιλ Μάξουελ. Ενώ ήταν Βοηθός των Δώδεκα, ο Πρεσβύτερος Μάξουελ δίδαξε:

«Το εξαιρετικό έργο του Θεού επιτελείται συχνότατα από συνήθεις ανθρώπους στη φαινομενική αφάνεια του σπιτικού και της οικογενείας» (*That My Family Should Partake* [1974], 122).

«Υπάρχει κάτι το άγιο σχετικώς με την εργασία· ακόμη και σε καιρούς αφθονίας, αποτελεί αναγκαιότητα. Ενώ η εργασία δεν είναι το παν στη ζωή, μολοντούτο δύναται να μας κρατά σε επίγνωση των ευλογιών μας» (*Look Back at Sodom: A Timely Account from Imaginary Sodom Scrolls* [1975], 10).

Αργότερα, ως μέλος της Προεδρίας των Εβδομήκοντα, ο Πρεσβύτερος Μάξουελ έγραψε:

«Ο Θεός δίδει τα σκαλιστήρια και τα φτυάρια στους 'εκλεκτούς', διότι είναι πρόθυμοι να πάνε να εργασθούν και να βγάλουν ρόζους στα χέρια τους. Ενδεχομένως να μην είναι οι καλύτεροι ή ικανότεροι, αλλά είναι οι πιο διαθέσιμοι» (*Deposition of a Disciple* [1976], 54).

Αφού έγινε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, ο Πρεσβύτερος Μάξουελ δίδαξε:

«Εάν αναλογισθούμε απλώς αυτά που θα εγερθούν μαζί μας κατά την ανάσταση, φαίνεται ζεκάθαρο ότι η διάνοιά μας θα εγερθεί μαζί μας, δηλαδή όχι απλώς ο δείκτης νοημοσύνης μας, αλλά επίσης η ικανότητά μας να λαμβάνουμε και να εφαρμόζουμε την αλήθεια. Τα ταλέντα, τα χαρακτηριστικά και οι επιδεξιότητές μας θα εγερθούν μαζί μας. Βεβαίως η ικανότητά μας να μαθαίνουμε, ο βαθμός της αυτοπειθαρχίας μας και η ικανότητά μας να εργαζόμαστε. Ο ακριβής τύπος εργασίας εδώ ενδεχομένως να μην έχει κάτι το αντίστοιχο εκεί, αλλά η ικανότητα να εργαζόμαστε δεν θα είναι ποτέ παρωχημένη» (*We Will Prove Them Herewith* [1982], 12).

«Αν και δικαιοματικά κάνουμε λόγο περί 'πίστεως και έργων', από μόνη της η πίστη ...είναι συνεχές έργο! Είναι ένα έργο προς επίτελεσιν και μία διαδικασία που ακολουθείται κατά τον καλύτερο τρόπο, ενώ όχι μόνον 'με ζήλο απορροφού[μαστε] [σε έναν σκοπό]', αλλά επίσης απορροφούμαστε με 'φόβο και τρόμο'. Ειδεμή, ενδεχομένως να χάσουμε τη

συγκέντρωσή μας στον Χριστό» (*Lord, Increase Our Faith* [1994], 111-112).

«Για εμάς, ο στόχος είναι ευκρινώς να καταστήσουμε το έργο του Θεού δικό μας – όχι το αντίθετο» (*If Thou Endure It Well* [1996], 101).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Τραγουδήστε ή διαβάστε έναν ύμνο που σχετίζεται με το έργο (παραδείγματος χάριν, «Όλοι εμπρός μαζί», αρ. 10). Συζητήστε τον ρόλο της εργασίας στην οικογενειακή και εκκλησιαστική ηγεσία.

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Άλμα 26 αναζητώντας το έργο που επετέλεσε ο Αμμών και οι ιεραπόστολοι-συνάδελφοί του, προτού επιτύχουν. Βοηθήστε τους μαθητές να καταλάβουν ότι με την ηγεσία, όπως και με το ιεραποστολικό έργο, οι καρποί έπονται του μόχθου.

Χωρίστε την τάξη σας σε μικρές ομάδες και δώστε σε κάθε ομάδα μία ή περισσότερες δηλώσεις του Πρεσβυτέρου Νιλ Μάξουελ από τα ερμηνευτικά σχόλια. Ζητήστε από τις ομάδες να συζητήσουν τις δηλώσεις και κατόπιν ζητήστε από ένα μέλος εκάστης ομάδος να αναφέρει τις παρατηρήσεις της στην τάξη. Σχολιάστε και συζητήστε όπως κρίνετε κατάλληλο.

Τονίστε ότι το έργο που κάνουμε στην οικογένεια και την κλήση μας είναι το πιο σημαντικό έργο που θα κάνουμε σε αυτήν τη ζωή. Επειδή είναι το έργο του Κυρίου, πρέπει να στηριζόμαστε στο Πνεύμα Του για επιτυχία.

Τραγουδήστε ή διαβάστε έναν άλλον ύμνο σχετικώς με τη σημασία της εργασίας.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Μαρκ Πίτερσον

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Η εικόνα ενός ηγέτη της Εκκλησίας», *Ensign*, Αύγ. 1980, 5-8

«Τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε;», ερώτησε ο Σωτήρας τους Δώδεκα Νεφίτες, καθώς επρόκειτο να αναλάβουν τη διακονία.

Και ποια ήταν η απάντηση σε εκείνη την ερώτηση; «Αληθινά, σας λέω, ακριβώς όπως είμαι εγώ» (Νεφί Γ΄ 27:27).

Όπως είναι εκείνος! Σκεφθείτε το! Ο Ιησούς Χριστός είναι το πρότυπό μας.

Και πότε ανέμενε από αυτούς τους αδελφούς να υιοθετήσουν το πρότυπό του για τη ζωή; Όχι αύριο, όχι κάποιον επόμενο χρόνο. Ήταν άμεσο. Ως υπηρέτες του, είχαν την ευθύνη τότε και εκεί να αντικατοπτρίζουν την εικόνα του σε όλη την ανθρωπότητα.

Αυτό είναι το κλειδί του τρόπου με τον οποίο όλοι εμείς πρέπει να διεξάγουμε το έργο του.

Όμως, ας ερωτήσουμε: Ποιο είναι το έργο του; Λέγει ότι το έργο του και η δόξα του είναι να πραγματοποιήσει την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου. Όμως τι είναι η αιώνια ζωή; Είναι το να γίνουμε σαν τον Θεό. Επειδή είμαστε τέκνα του, έχουμε το δυναμικό να γίνουμε όντως τέλειοι, όπως είναι εκείνος.

Αυτή η ευκαιρία είναι ανοικτή σε όλη την ανθρωπότητα, σε κάθε χώρα και κλίμα. Όμως πρέπει να προέλθει μέσω πίστεως στον Χριστό. Και πώς αποκτούν πίστη οι άνθρωποι; Ο Παύλος έκανε την ίδια ερώτηση με αυτά τα λόγια: «Πώς... θα επικαλεστούν εκείνον στον οποίο δεν πίστεψαν; Και πώς θα πιστέψουν σ' εκείνον, για τον οποίο δεν άκουσαν; Και πώς θα ακούσουν, χωρίς να υπάρχει εκείνος που κηρύττει;

»Και πώς θα κηρύξουν, αν δεν αποσταλούν;» (Προς Ρωμαίους 10:14-15).

Είμαστε οι κήρυκές του. Έχουμε αποσταλεί επισήμως. Τότε πώς διεξάγουμε τη διακονία μας;

Μεταστραφέιτε

Ο Νικόδημος πήγε στον Ιησού τη νύκτα. Μπορούμε να ξεχάσουμε ποτέ τι είπε ο Κύριος σε εκείνον; «Αν κάποιος δεν γεννηθεί από επάνω, δεν μπορεί να δει στη βασιλεία του Θεού» (Κατά Ιωάννην 3:3).

Σχετίζουμε αυτήν τη διδασκαλία με τη δική μας γέννηση με νερό και Πνεύμα κατά τη βάπτιση. Πάρα πολύ συχνά δίδουμε μόνο την εξήγηση της βαπτίσεως με το νερό και σκεπτόμαστε λίγο τη βάπτιση με το Πνεύμα.

Λαμβάνουμε επικύρωση με χειροθεσία και μας δίδεται η δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Όμως, πρέπει να θυμόμαστε ότι σε εκείνη τη διάταξη λαμβάνουμε επίσης μία νέα ζωή. Εάν είμαστε ειλικρινείς, αναγεννώμεθα στην κυριολεξία. Υπό μία πολύ πραγματική έννοια γινόμαστε διαφορετικά και καλύτερα άτομα. Λαμβάνουμε νέα καρδιά. Αποκλείουμε τον άνθρωπο της αμαρτίας, όπως το περιγράφει ο Παύλος και παίρνουμε επάνω μας το όνομα και την εικόνα του Χριστού (βλέπε Προς Κολοσσαείς 3:9-10).

Χρειαζόμαστε αυτήν την αναγέννηση, ούτως ώστε άλλοι να μπορέσουν να πιστέψουν μέσω ημών ότι πράγματι ο Ιησούς εστάλη από τους ουρανούς από τον Πατέρα του, ότι είναι ο Σωτήρας, και ότι είμαστε υπηρέτες του, εξουσιοδοτημένοι να ηγούμεθα αυτών στην οδό της αληθείας. Αυτή είναι η αρχή της σωτηρίας τους και η διεύρυνση της δικής μας.

Πρέπει να διατηρούμε συνεχώς το αποτέλεσμα αυτής της αναγεννήσεως στη δική μας ζωή. Επιζητούμε αναγέννηση για τους άλλους μέσω της διακονίας μας, αλλά δεν μπορούμε να δώσουμε κάτι που εμείς οι ίδιοι δεν κατέχουμε. Εάν η οικία μας δεν έχει δομηθεί καταλλήλως, μπορούμε μετά βίας να είμαστε αποτελεσματικοί αρχιτέκτονες και οικοδόμοι στη ζωή των άλλων.

Επομένως, τι είδους άνδρες πρέπει να είμαστε; Όπως εκείνος.

Ο Κύριος δίδαξε πολλά σημαντικά πράγματα τα οποία αναμένει από τους μαθητές του. Ένα εκ των σημαντικότερων μαθημάτων του ήταν ότι θα πρέπει να είμαστε ζώντες μάρτυρες ότι εκείνος είναι ο Χριστός, ούτως πείθοντας άλλους ανθρώπους ότι ο Πατέρας του στους Ουρανούς τον απέστειλε αληθώς στον κόσμο να γίνει ο Σωτήρας μας.

Και καθώς προσευχόταν για τους μαθητές του, προσευχήθηκε επίσης «αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν σε μένα διαμέσου του λόγου τους...

»για να πιστέψει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες» (Κατά Ιωάννην 17:20-21 [η πλάγια γραφή προστέθηκε]).

Αυτός είναι ένας εκ των πιο ακριβών ορισμών των ουράνιων κλήσεών μας που έχουμε στα χρονικά. Τι σκοπός! Τι ευθύνη! Τα λόγια αυτά θα πρέπει να είναι ο αοστήρ που μας οδηγεί. Όμως, τα καταλαβαίνουμε πλήρως;

Είναι η καρδιά και ο πυρήνας της θρησκείας μας. Κανείς δεν μπορεί να σωθεί χωρίς αυτήν τη βασική πίστη. Ως κατέχοντες υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία, όλα όσα λέγουμε και κάνουμε, πρέπει να αντικατοπτρίζουν αυτήν τη μεγάλη αλήθεια. Εκείνος είναι Υιός του Θεού. Είναι ουράνιος. Εστάλη στον κόσμο με διάταγμα των ουρανών. Είμαστε αντιπρόσωποι του, μάρτυρές του και εξαρτάται από εμάς να εργαζόμαστε κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο κόσμος να πιστέψει ότι ο Θεός τον έστειλε πράγματι και κατόπιν ίσως ότι πολλοί ζήσουν το ευαγγέλιό του και σωθούν.

Να είστε παράδειγμα

Όπως είπε ο Παύλος στον Τιμόθεο, πρέπει να είμαστε παράδειγμα πιστών «σε λόγο, σε συναναστροφή, σε αγάπη, σε πνεύμα, σε πίστη, σε αγνότητα» (Προς Τιμόθεον Α΄ 4:12).

Πόση προσοχή δίδουμε στο τέταρτο τμήμα από το Δίδαχή και Διαθήκες;

«Η πίστη, η ελπίδα, η φιλανθρωπία και η αγάπη, αποβλέποντας μόνο στη δόξα του Θεού, τον κάνουν [τον άνθρωπο] άξιο για το έργο.

»Να θυμάστε την πίστη, την αρετή, τις γνώσεις, την εγκράτεια, την υπομονή, την αδελφική καλοσύνη, τη θεοπρέπεια, τη χριστιανική αγάπη, την ταπεινοφροσύνη, την επιμέλεια...

»Ο αγρός είναι άσπρος, έτοιμος για συγκομιδή. Και να, όποιος τραβήξει το δρεπάνι του με όλη τη δύναμή του, αυτός αποταμιεύει ώστε να μην αφανιστεί, αλλά φέρνει σωτηρία στην ψυχή του» (Δ&Δ 4:5-6, 4 [η πλάγια γραφή προστέθηκε]).

Το σπίτι μας είναι ο θεμέλιος λίθος στο βασιλείο του Θεού. Αφού είμαστε οι υπηρέτες του, τι είδους οικογενειακή ζωή έχουμε; Αφθονεί η αγάπη εκεί; Θέτουμε παράδειγμα σαν του Χριστού για την οικογένειά μας, ώστε κι αυτοί, μέσω ημών, να μπορέσουν να πιστέψουν σε εκείνον;

Είμαστε καθαροί και αδιάφθοροι στις ιδιωτικές συνήθειές μας; Επιτρέπουμε στην αμαρτία ή τη ρυπαρότητα, ακόμη και εν κρυπτώ, να υψώνουν εμπόδια στο Πνεύμα του Θεού, ούτως κρατώντας την αγιότητα εκτός της ζωής μας; Ή είμαστε πρόθυμοι να υπεραμυνόμαστε της αρετής σε σημείο που την εκτιμούμε ακόμη και υπεράνω της ζωής μας;

Είμαστε απηλλαγμένοι από την υποκρισία; Έχουμε διαφορετική διάθεση, ενώ είμαστε στην Εκκλησία, εμφανιζόμενοι ενώπιον των ευλαβών γειτόνων μας, παρά από αυτήν που έχουμε στις καθημερινές εργασιακές δραστηριότητες;

Μπορεί κανείς να λάβει ανέντιμη έγκριση από όσα λέγουμε ή κάνουμε, προκειμένου να δικαιολογήσει πονηρές πράξεις εκ μέρους αυτών; Ή υπερβαίνουμε κάθε τέτοια κοσμικότητα και εμπνέουμε άλλους σε σπουδαιότερα πράγματα;

Ως ηγέτες, είμαστε πάντοτε παράδειγμα πιστών; Ή εγείρουμε αμφιβολίες στον νου άλλων ανθρώπων με εσφαλμένες συμπεριφορές που ενδεχομένως να επιδεικνύουμε;

Είμαστε καλοσυνάτοι και αβροί με τους άλλους ανθρώπους; Είμαστε έντιμοι; Διαφεύδουν οι πράξεις μας με οιονδήποτε τρόπο την εικόνα μας ως υπηρετών του Θεού;

Συγχωρούμε τους άλλους; Είμαστε δίκαιοι; Ενθυμούμαστε ότι η συγχώρηση μάς δίδεται μόνον καθώς συγχωρούμε τους άλλους;

Θέτουμε σε εφαρμογή τον Χρυσό Κανόνα και κάνουμε στους άλλους όπως θα έκαναν σε εμάς; Όλα αυτά ταιριάζουν με την εικόνα του αληθινού υπηρέτη του Θεού.

Είμαστε ποιμένες του ποιμνίου του Θεού. Το ποίμνιο αυτό βεβαιότατα περιλαμβάνει την οικογένειά μας καθώς και τα άλλα μέλη της Εκκλησίας.

Με το να είμαστε οι ίδιοι σαν τον Χριστό, θα διδάξουμε σε αυτούς να είναι σαν τον Χριστό. Με το να είμαστε οι ίδιοι αφοσιωμένοι, θα διδάξουμε σε αυτούς την αφοσίωση. Με το να είμαστε πρόθυμοι να ακολουθήσουμε το πρόγραμμα οι ίδιοι, θα διδάξουμε σε αυτούς να ακολουθούν τις οδηγίες.

Θα διδάξουμε σε αυτούς την αξία της εμπνεύσεως από το Πνεύμα, καταλαβαίνοντας ότι χωρίς αυτήν δεν μπορούμε να είμαστε σε αρμονία με τον Θεό. Εάν δεν είμαστε σε αρμονία, αφηνόμαστε στα περιορισμένα μέσα μας, και τι πραγματικής αξίας είναι;

Να είσθε ενωμένοι

Ένα εκ των πιο εντυπωσιακών χαρακτηριστικών του Κυρίου Ιησού Χριστού κατά τη θνητή διακονία του ήταν η ενότητά του με τον Θεό. Επιθυμούσε διακαώς και οι μαθητές του να πάνε σε αυτόν τον κύκλο ενότητας. Ήταν απαραίτητο για την αποστολή τους. Πριν από τα πάθη του, προσευχήθηκε ώστε οι μαθητές του να είναι ένα, όπως ήταν εκείνος και ο Πατέρας του (βλέπε Κατά Ιωάννην 17:20-21). Και μέσω του Τζόζεφ Σμιθ είπε: «Και αν δεν είσθε ένα δεν είσθε δικό μου» (Δ&Δ 38:27).

Αυτό έγινε βασικό πρότυπο για τους μαθητές του παντού. Είναι το θεμέλιο όλων των επιτυχιών μας. Χωρίς αυτό, παραδιδόμαστε στην αντίθεση.

Ο Χριστός είναι ο Πρίγκιπας Ειρήνης. Πρέπει να είμαστε επίσης αγγελιαφόροι ειρήνης. Η διαμάχη μπορεί να μας καταστρέψει, εάν της επιτρέψουμε να εγερθεί. Θα μπορούσε να βλάψει σοβαρά την Εκκλησία. Κατέστρεψε την αρχαία Εκκλησία και θα μπορούσε να μας αφανίσει. Θυμόμαστε τι είπε ο Κύριος περί έριδος;

«Δε θα υπάρχουν διχογνωμίες ανάμεσά σας, όπως υπήρχαν ως τώρα...

»Ιδέστε, αυτή δεν είναι η διδαχή μου, να κεντρίζω τις καρδιές των ανθρώπων με θυμό, τον έναν εναντίον του άλλου. Αλλά τούτη είναι η διδαχή μου, ότι όλα αυτά πρέπει να τερματιστούν» (Νεφί Γ' 11:28, 30).

Θυμόμαστε τι απέτρεψε την ίδρυση της πόλεως της Σιών κατά τις ημέρες του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ; Ο Τζόζεφ είχε επιζητήσει τον Κύριο με ειλικρινή προσευχή λόγω της εκδίωξεως του λαού μας από το Τζάκσον Κάουντυ. Εις απάντησιν, ο Κύριος είπε περί των Αγίων:

«Ιδέστε, σας λέω, υπήρξαν τραχύτητες, και φιλονικίες και ζηλοφθονίες, και διαμάχες, και λάγνες και άπληστες επιθυμίες ανάμεσά τους. Γι' αυτό, με όλα αυτά μόλυναν τις κληρονομίες τους.

»Ήταν απρόθυμοι στο να υπακούσουν στη φωνή του Κυρίου και Θεού τους. Γι' αυτό, ο Κύριος και Θεός τους είναι απρόθυμος στο να ακούσει τις προσευχές τους, και να τους αποκριθεί κατά την ημέρα των δυσχερειών τους.

»Κατά την ημέρα της ειρήνης τους πήραν αφήφιστα τις συμβουλές μου. Όμως κατά την ημέρα των δυσχερειών τους, από ανάγκη ψάχνουν για εμένα» (Δ&Δ 101:6-8). Υπάρχει οιαδήποτε άλλη μεγαλύτερη διατριβή επί τη υπακοή;

Να είσθε υπάκουοι

Ο Κύριος έδωσε μία σημαντική παραβολή μέσω του Προφήτου Τζόζεφ, παροτρύνοντας τους Αγίους σε μεγαλύτερη αφοσίωση, δείχνοντας εκ νέου πώς αναμένει από εμάς να ακολουθήσουμε τις ουράνιες οδηγίες του. Είπε:

«Κάποιοι άρχοντες είχε ένα κομμάτι γης, εξαιρετικά εκλεκτό. Και είπε στους υπηρέτες του: Να πάτε στον αμπελώνα μου, σ' αυτό το εξαιρετικά εκλεκτό κομμάτι γης, και να φυτέψετε δώδεκα ελαιόδεντρα.

»Και να βάλετε φύλακες ολόγυρά τους, και να χτίσετε έναν πυργίσκο, ώστε να μπορεί κανείς να παρατηρεί τη γη ολόγυρα, για να είναι φύλακας επάνω στον πυργίσκο, ώστε τα ελαιόδεντρά μου να μην καταστραφούν όταν θα έλθουν οι εχθροί για να καταστρέψουν και για να πάρουν για τον εαυτό τους τον καρπό του αμπελώνα μου.

»Λοιπόν, οι υπηρέτες του άρχοντα πήγαν και έκαναν όπως τους πρόσταξε ο κύριός τους, και φυτέψαν τα ελαιόδεντρα, και έχτισαν έναν φράχτη ολόγυρα, και έβαλαν φύλακες και άρχισαν να χτίζουν έναν πυργίσκο.

»Και ενώ ακόμα έβαζαν τα θεμέλιά του, άρχισαν να λένε αναμεταξύ τους. Και τι τον χρειάζεται ο κύριός μου αυτόν τον πυργίσκο;

»Και το συζητούσαν για αρκετό διάστημα, λέγοντας μεταξύ τους: Τι τον χρειάζεται ο κύριός μου αυτόν τον πυργίσκο, αφού βλέπει ότι ετούτος ο καιρός είναι καιρός ειρήνης;

»Δε θα μπορούσαν άραγε αυτά τα χρήματα να δοθούν στους χρηματιστές; Γιατί δεν υπάρχει ανάγκη γι' αυτά τα πράγματα.

»Και ενώ βρίσκονταν σε ασυμφωνία ο ένας με τον άλλο, έγιναν πολύ νωθροί, και δεν υπάκουσαν στις εντολές του κυρίου τους.

»Και κατά τη νύχτα ήλθε ο εχθρός, και έριξε το φράχτη, και οι υπηρέτες του άρχοντα σηκώθηκαν και ήταν τρομοκρατημένοι και εξαφανίστηκαν. Και ο εχθρός κατέστρεψε τα έργα τους, και έσπασε τα δέντρα.

»Λοιπόν, ιδέστε, ο άρχοντας, ο κύριος του αμπελώνα, κάλεσε τους υπηρέτες του, και τους είπε, Γιατί, ποια είναι η αιτία αυτού του μεγάλου κακού;

»Δεν έπρεπε άραγε να κάνετε όπως σας πρόσταξα, και –αφού φυτέψατε τον αμπελώνα, και χτίσατε το φράχτη ολόγυρα, και βάλατε φύλακες επάνω στους τοίχους του– να χτίζατε επίσης και τον πυργίσκο, και να φυλάγατε τον αμπελώνα μου, και να μην είχατε αποκοιμηθεί, μην τυχόν και πέσει ο εχθρός επάνω σας;» (Δ&Δ 101:44-53).

Προσέξατε τις αμφιβολίες που προέκυψαν από τους υπηρέτες στον αμπελώνα. Και τι τον χρειάζεται ο κύριός μου αυτόν τον πυργίσκο; Τι τον χρειάζεται; Τι τον χρειάζεται;

Έχει τέτοιες αμφιβολίες κανείς από εμάς; Λέγει κανείς από εμάς, τι το χρειάζεται η Εκκλησία αυτό ή εκείνο; Τι το χρειάζεται; Τι το χρειάζεται;

Πόσο ζωτικής σημασίας είναι να έχουμε μία στάση πλήρους συμμορφώσεως με τις οδηγίες μας και να τις εκπληρώνουμε με κάθε λεπτομέρεια!

Ο Κύριος επίσης μας λέγει: «Λοιπόν, τώρα κάθε άνθρωπος ας μάθει το καθήκον του, και ας ενεργεί στη θέση στην οποία έχει οριστεί, με κάθε επιμέλεια» (Δ&Δ 107:99). Πρέπει να γνωρίζουμε τη δουλειά μας, και να εργαζόμαστε σε αυτήν με πάσα ευφυΐα του νοός μας, και με πάσα δύναμη του σώματός μας.

Να είσθε αφοσιωμένοι

Τότε ποια είναι η εικόνα ενός ηγέτη της Εκκλησίας; Πρέπει να είναι όμοια με εκείνη κάθε άλλου ενθέρμου υπηρέτη του Χριστού.

Μπορεί να είναι διαφορετική από εκείνη ενός Μέλους της Γενικής Εξουσίας; Μπορεί να

είναι διαφορετική από εκείνη ενός περιφερειακού αντιπροσώπου, ενός καλού προέδρου πασάλου, ενός καλού επισκόπου, ενός καλού προέδρου ιεραποστολής ή ενός καλού προέδρου απαρτίας πρεσβυτέρων;

Δεν είμαστε όλοι εκλεκτοί υπηρέτες του; Δεν είμαστε όλοι υπό την ίδια διαθήκη της ιεροσύνης; Έχουν ορισμένοι ειδικά προνόμια; Είναι ο Θεός προσωπολήπτης;

Είμαστε κατά κάποιον τρόπο φιλόδοξοι για μία θέση ή διάκριση στην Εκκλησία; Είναι μία τέτοια στάση σαν του Χριστού; Δεν στερείται ταπεινοφροσύνης;

Η μητέρα των υιών του Ζεβεδαιού πήγε στον Κύριο, ζητώντας μία θέση για τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο υπεράνω αυτής που απήλυναν οι άλλοι αδελφοί. Ο Κύριος την επετίμησε που είχε τέτοιες αδικαιολόγητες φιλοδοξίες. «Και όταν το άκουσαν οι δέκα, αγανάκτησαν ενάντια στους δύο αδελφούς» (Κατά Ματθαίον 20:24).

Ο Σωτήρας διευκρίνισε εν συνεχεία ότι δεν θα πρέπει να υπάρχουν ανισότητες μεταξύ αυτών, και προσέθεσε: «Όμως, δεν θα είναι έτοι ανάμεσά σας· αλλ' όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, ας είναι υπηρέτης σας·

»και όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, ας είναι δούλος σας» (Κατά Ματθαίον 20:26-27).

Σε όλες τις περιπτώσεις, η αφοσίωση στο καθήκον είναι το παρασύνθημα.

Να είσθε παραγωγώ

Και εν συνεχεία, ο Κύριος αναμένει από εμάς να είμαστε παραγωγώ. Μας προστάζει να αποφέρουμε πολλούς καρπούς. Αυτό το επεξηγεί με την παραβολή που ευρίσκεται στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο του Ιωάννου. Εκεί ο Κύριος λέγει στους υπηρέτες του πώς να διεξάγουν το έργο. Εκεί εδραιώνει την εικόνα ενός αληθινού υπηρέτη του Θεού.

Το κεφάλαιο αυτό αρχίζει με μία παραβολή αναφορικός προς τον αμπελώνα του Κυρίου. Λέγει ότι ο Πατέρας του είναι ο γεωργός ή ο ιδιοκτήτης, και παρομοιάζει τον εαυτόν του με την άμπελο στον αμπελώνα. Λέγει ότι εμείς –οι εργάτες του– είμαστε σαν τα κλήματα της

αμπέλου, και ότι πρέπει να αποφέρουμε πολλούς καρπούς στον αμπελώνα του Κυρίου:

«Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατέρας μου είναι ο γεωργός.

»Κάθε κλήμα σε μένα, που δεν φέρνει καρπό, το αποκόπτει· και καθένα που φέρνει καρπό, το καθαρίζει, για να φέρει περισσότερο καρπό».

Κατόπιν σκιαγραφεί μία εικόνα που θα πρέπει να είναι οικεία σε όλους εμάς. Κάνει λόγο περί κλαδέματος της αμπέλου, για να την κάνει να παράγει περισσότερα. Στον αμπελώνα του, κλαδεύει εμάς –μας εκκαθαρίζει– μας καθαγιαίνει, ούτως ώστε να παράγουμε περισσότερα από το δικό του είδος καρπού.

Κατόπιν κάνει λόγο περί κλημάτων που δεν παράγουν καθόλου, επειδή έχουν αποχωρισθεί από το κύριο μέρος της αμπέλου. Και γιατί δεν παράγουν υπό αυτές τις συνθήκες; Επειδή ο χυμός που γαλουχεί, το υγρό που δίδει ζωή, αποκόπτεται, εάν το κλήμα αποσπάται από την άμπελο. Αυτό το γεγονός έπεισε τον Κύριο να πει στους υπηρέτες του: «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου κι εγώ ενωμένος μαζί σας. Όπως το κλήμα δεν μπορεί να φέρει καρπό από μόνο του, αν δεν μείνει ενωμένο με την άμπελο, έτσι κι εσείς, αν δεν μείνετε ενωμένοι μαζί μου».

Και μετά προσθέτει: «Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα· εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου, κι εγώ μαζί του, αυτός φέρνει πολύ καρπό· επειδή, χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε».

Ορίστε ένα σπουδαίο μάθημα. Εφόσον είμαστε κοντά στον Κύριο και γαλουχούμε από το Πνεύμα του, αποφέρουμε πολλούς καρπούς. Όμως, αν δεν παραμείνουμε ενωμένοι με τον Κύριο και δεν λάβουμε από τη δύναμή του, δεν μπορούμε πλέον να παράγουμε απ' ό,τι μπορεί ένα κλήμα που αποκόπτεται από το δένδρο. Ως εκ τούτου λέγει: «Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε».

Για να προσθέσει περαιτέρω σημασία σε αυτό το θέμα, ο Κύριος λέγει: «Κατά τούτο δοξάζεται ο Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό· και έτσι θα είστε μαθητές μου».

Όμως υπάρχει ακόμη ένα άλλο μάθημα σε αυτήν τη γραφή το οποίο θα πρέπει να μας δώσει περισσότερη έγνοια. Στο εδάφιο 16 λέγει:

«Εσείς δεν διαλέξατε εμένα, αλλ' εγώ διάλεξα εσάς, και σας διέταξα». Για ποιον σκοπό; «...Για να πάτε εσείς και να κάνετε καρπό».

Αλλά υπάρχουν περισσότερα. Όχι μόνον μας διάλεξε εκείνος, όχι μόνον μας διέταξε για τον σκοπό να φέρνουμε καρπό, αλλά μας κάλεσε και μας διέταξε να εργαζόμαστε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να παραμείνει ο καρπός μας.

Προσέξατε τα λόγια του: «Εσείς δεν διαλέξατε εμένα, αλλ' εγώ διάλεξα εσάς, και σας διέταξα, για να πάτε εσείς και να κάνετε καρπό, και ο καρπός σας να μένει» [η πλάγια γραφή προστέθηκε].

Τι σημαίνει αυτό; Απλώς ότι πρέπει να σχεδιάζουμε, να προσευχόμαστε και να εργαζόμαστε προς το τέλος, ώστε να μην υπάρξουν απόβλητοι εξαιτίας της αμελείας μας, κανείς να μην χάσει τη μαρτυρία του, κανείς να μην γίνει ανενεργό μέλος. *Ο καρπός μας πρέπει να παραμείνει.*

Τότε η εικόνα οιοδήποτε υπηρέτη του Θεού επανέρχεται στο ζήτημα της *στάσεως*. Όπως σκέπτεται ο άνθρωπος στην καρδιά του, ούτως θα εργάζεται.

Η Εκκλησία αυτή είναι το βασίλειο του Θεού. Ο κόσμος είναι ο αγρός του ή ο αμπελώνας του. Είμαστε οι εκλεκτοί εργάτες του. Η επιτυχία μπορεί να είναι δική μας, μόνον αν είμαστε ενωμένοι με την Άμπελο. Και αν το κάνουμε, μας δίδει τη χρυσή υπόσχεση που είναι άκρως επιθυμητή:

«Αν μείνετε ενωμένοι μαζί μου, και τα λόγια μου μείνουν μέσα σε σας, θα ζητάτε ό,τι θέλετε, και θα γίνει σε σας...»

»Αν φυλάζετε τις εντολές μου, θα μείνετε στην αγάπη μου· όπως εγώ φύλαξα τις εντολές του Πατέρα μου, και μένω στην αγάπη του.

»Αυτά μίλησα σε σας, για να μείνει μέσα σας η χαρά, και η χαρά σας να είναι πλήρης» (Κατά Ιωάννην 15:1-2, 4-5, 7-8, 10-11, 16).

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Σύμφωνα με τον Πρεσβύτερο Πίτερσεν, ποιο είναι το κλειδί της ηγεσίας στην Εκκλησία;
- Γιατί πρέπει να μεταστραφούμε, προκειμένου να είμαστε καλά παραδείγματα για τους άλλους;

- Ποια είναι η σχέση μεταξύ του παραδείγματος ενός ηγέτη και της ενότητας της ομάδας;
- Τι μας διδάσκει το Διδαχή και Διαθήκες 4 σχετικά με την ηγεσία;
- Για ποια αρχή ηγεσίας αποτελεί ο Σωτήρας παράδειγμα με την «ενότητά Του με τον Θεό»; Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτήν την αρχή στην ηγεσία μας;
- Ποια παράγραφος στην ομιλία του Πρεσβυτέρου Πίτερσεν νομίζετε ότι εξηγεί καλύτερα την αρχή ηγεσίας της παραγωγικότητας ημών; Εξηγήστε την επιλογή σας.

ΗΓΕΣΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

«Και συσκέφτηκαν οι Θεοί αναμεταξύ τους και είπαν: Ας κατεβούμε και ας πλάσουμε τον άνθρωπο κατά την εικόνα μας, κατά την ομοίωσή μας» (Αβραάμ 4:26).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Οι ηγέτες μπορούν να είναι περισσότερο αποτελεσματικοί, όταν χρησιμοποιούν συμβούλια στη διαδικασία ηγεσίας.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Ο Επουράνιος Πατέρας προεδρεύει του «μεγάλου προεδρεύοντος συμβουλίου του σύμπαντος».
2. Η Εκκλησία διοικείται από συμβούλια.
3. Τα οικογενειακά συμβούλια είναι τα βασικά συμβούλια της Εκκλησίας.
4. Ορισμένες αρχές επιτρέπουν στους ηγέτες να έχουν αποτελεσματικά συμβούλια.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Ο ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΠΡΟΕΔΡΕΥΕΙ ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ».

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Επουράνιος Πατέρας χρησιμοποιούσε συμβούλια στον σχεδιασμό και τη δημιουργία αυτού και άλλων κόσμων. Ο Πρεσβύτερος Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, έγραψε ότι ο Θεός Πατέρας, ο Ιησούς Χριστός και το Άγιο Πνεύμα «αποτελούν μία Θεϊκή Κεφαλή ή Ανώτατο Συμβούλιο» (*Answers to Gospel Questions*, συλλογή υπό Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ νεώτερο, 5 τόμοι [1957-66], 1:2). Ο Πρεσβύτερος Τομ Πέρι των Δώδεκα ανεφέρθη στη Θεϊκή Κεφαλή ως «το μέγα προεδρεύον συμβούλιο του σύμπαντος» (στο *Conference Report*, Απρ. 1998, 28 ή *Ensign*, Μάιος 1998, 23).

Οι γραφές λένουν ότι το «Συμβούλιο του Αιώνιου Θεού όλων των άλλων θεών» συνήλθε «πριν να γίνει αυτός ο κόσμος» και έκανε σχεδία αναφορικός προς τη λειτουργία του σύμπαντος (βλέπε Δ&Δ 121:31-32). Ο Πρεσβύτερος Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ έγραψε: «Στο μέγα συμβούλιο που διεξήχθη στους ουρανοί, ο Ιησούς Χριστός εθελουσίως απεδέχθη

την αποστολή του Λυτρωτή. ...Ο Αδάμ επελέγη επίσης στο ίδιο συμβούλιο, προκειμένου να εκπληρώσει αυτό που του αναλογούσε ως γεννήτορας της ανθρώπινης φυλής» (*Answers to Gospel Questions*, 1:182).

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ δίδαξε: «Κάθε άνδρας που έχει μία κλήση να τελεί διακονία στους κατοίκους του κόσμου ορίστηκε σε αυτόν τον σκοπό στο Μέγα Συμβούλιο των ουρανών πριν να γίνει αυτός ο κόσμος» (*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας*, επιλογή υπό Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ [1976], 365).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν γρήγορα το Αβραάμ 4-5, αναζητώντας ποιος σχεδίασε και δημιούργησε τη γη. Ζητήστε τους να πουν τι ανέκαλυψαν (προσέξτε λέξεις, όπως *εμάς, εμείς, αυτοί, μας, και οι Θεοί*).

Εκτός από τη δημιουργία της γης, τι άλλο έκανε το συμβούλιο των Θεών; (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο).

Βοηθήστε τους μαθητές να καταλάβουν ότι ο Επουράνιος Πατέρας έθεσε το παράδειγμα για τους ηγέτες, όταν χρησιμοποιούσε συμβούλια στον σχεδιασμό και τη δημιουργία αυτού και άλλων κόσμων.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΟΙΚΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Κύριος διοικεί το επίγειο βασίλειό Του μέσω συμβουλίων. Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ της Απαρτίας των Δώδεκα τόνισε ότι αφού αποκατεστάθη το ευαγγέλιο «η Εκκλησία οργανώθηκε σε απαρτίες και συμβούλια, με διάφορες προεδρίες διορισμένες 'να διαχειρίζ[ονται] τα πνευματικά θέματα' (Δ&Δ 107:8)» (*Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* [1997], 39). Τα συμβούλια αυτά «συντονίζουν και προγραμματίζουν δραστηριότητες, συλλέγουν πληροφορίες, σχεδιάζουν μελλοντικά προγράμματα ή εκδηλώσεις και λαμβάνουν αποφάσεις και επιλύουν προβλήματα» (Daniel H. Ludlow, επιμέλεια υπό, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 τόμοι [1992], 3:1141, στο *Counseling with Our Councils*, 5). Σκοπός αυτών των συμβουλίων είναι να βοηθήσει «τα τέκνα του Θεού να απολαμβάνουν τις πλήρεις ευλογίες του ευαγγελίου» (*Counseling with Our Councils*, 10). Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ εξήγησε:

«Με τα χρόνια, η δομή και το στυλ της διακυβερνήσεως και της διοικήσεως της Εκκλησίας έχουν προσαρμοσθεί, για να ανταποκρίνονται στις μεταβαλλόμενες ανάγκες και καιρούς. Όμως, πάντοτε χαρακτηρίζονται από εξάρτηση σε συμβούλια για συνεχή αλληλεγγύη και δύναμη.

»...Το προεδρεύον συμβούλιο της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Αποτελείται από τον Πρόεδρο της Εκκλησίας και τους δύο Συμβούλους του...

»Επόμενη σε εξουσία στην Εκκλησία από την Πρώτη Προεδρία είναι η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων» (*Counseling with Our Councils*, 43-45).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Δείτε απεικονίσεις της Πρώτης Προεδρίας και της Απαρτίας των Δώδεκα. Εξηγήστε ότι αυτά τα συμβούλια, με τη βοήθεια των Εβδομήκοντα, ηγούνται της Εκκλησίας. Συζητήστε τι

κάνουν αυτά τα συμβούλια, για να διευθύνουν την Εκκλησία και να μας φέρνουν στον Χριστό.

Συζητήστε ορισμένα εκ των συμβουλίων που λειτουργούν σε πασάλους και τομείς.

3^η ΕΝΝΟΙΑ. ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Το οικογενειακό συμβούλιο γίνεται, όταν γονείς και παιδιά συνέρχονται για να εξετάσουν σημαντικά οικογενειακά ζητήματα. Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ έγραψε: «Το βασικό συμβούλιο της Εκκλησίας είναι το οικογενειακό συμβούλιο» (*Counseling with Our Councils*, 154). Τα οικογενειακά συμβούλια εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό όπως άλλα συμβούλια της Εκκλησίας (βλέπε ερμηνευτικό σχόλιο για τη 2^η έννοια).

Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ έγραψε περί «της πιθανής δυνάμεως του οικογενειακού συμβουλίου στην ενδυνάμωση οικογενειακών δεσμών, στην οικοδόμηση οικογενειακής ενότητας και τη δημιουργία υπέροχων αναμνήσεων.

»Ο Πρεσβύτερος Τομ Πέρι της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων εξήγησε ότι ...στα οικογενειακά συμβούλια, ...μητέρες και πατέρες μπορούν να εκπαιδεύσουν σε τέτοια ζητήματα όπως 'η προετοιμασία για τον ναό, η ιεραποστολική προετοιμασία, η οικιακή διαχείριση, τα οικογενειακά οικονομικά, η ανάπτυξη σταδιοδρομίας, η εκπαίδευση, η ενασχόληση με τα της κοινότητας, η πολιτιστική βελτίωση, η απόκτηση και φροντίδα αληθινής και προσωπικής ιδιοκτησίας, ο οικογενειακός σχεδιασμός ημερολογίων, η χρήση ελεύθερου χρόνου και οι αναθέσεις έργων'. ...('For Whatsoever a Man Soweth, That Shall He Also Reap,' " 9).

»...[Το οικογενειακό συμβούλιο] μπορεί να βοηθήσει στο να φέρει τάξη στο σπιτικό, να προσφέρει μία συνάθροιση για την απάλυνση πληγωμένων αισθημάτων, να δώσει στους γονείς ένα σημαντικό εργαλείο, για να μάχονται εναντίον εξωτερικών επιρροών και να δημιουργήσει την ευκαιρία να διδάξει βαθιές ευαγγελικές αλήθειες» (*Counseling with Our Councils*, 148-49).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε γιατί τα οικογενειακά συμβούλια είναι τα βασικά συμβούλια της Εκκλησίας. Συζητήστε τι κάνουν τα οικογενειακά συμβούλια (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο).

Ζητήστε από τους μαθητές να πουν εμπειρίες στις οποίες συμμετείχαν σε ένα οικογενειακό συμβούλιο, προκειμένου να λάβουν μία σημαντική απόφαση ή να επιτύχουν ένα σημαντικό έργο.

Εξηγήστε ότι ο Επουράνιος Πατέρας θέτει το παράδειγμα ηγεσίας, χρησιμοποιώντας συμβούλια. Η Εκκλησία διοικείται σε κάθε επίπεδο από συμβούλια. Μέλη της οικογενείας μπορούν επίσης να συμμετάσχουν στο συμβούλιο, προκειμένου να επιτύχουν τους σκοπούς της οικογενείας.

**4^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΡΧΕΣ
ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ.**

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ είπε: «Όταν ενεργούμε με κοινές προσπάθειες, δημιουργούμε πνευματική συνέργια που φέρνει αυξημένη αποτελεσματικότητα ή επιτεύγματα ως αποτέλεσμα συνδυασμένης ενεργείας ή συνεργασίας, το αποτέλεσμα της οποίας είναι μεγαλύτερο από το σύνολο των μερών μεμονωμένα» (στο Conference Report, Οκτ. 1993, 103 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1993, 77). Παλαιότερα ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ είπε ότι οι οικογενειακοί και οι εκκλησιαστικοί ηγέτες χρειάζεται να «να χρησιμοποιήσουν και να διευθύνουν πνευματική δύναμη μέσω συμβουλίων» (στο Conference Report, Απρ. 1994, 32 ή *Ensign*, Μάιος 1994, 25).

Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ δίδαξε: «Καθώς τα μέλη συμμετέχουν σε συμβούλια, μαθαίνουν περί μεγαλύτερων οργανωτικών θεμάτων. Βλέπουν την ηγεσία σε δράση, μαθαίνουν πώς να σχεδιάζουν, αναλύουν προβλήματα, λαμβάνουν αποφάσεις και συντονίζουν διαφορετικά προγράμματα. Η συμμετοχή σε συμβούλια βοηθά στην προετοιμασία των μελών για μελλοντικές ευθύνες ηγεσίας. (“Priesthood Councils,” στο Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 3:1141-42)...

«...Όταν περισσότεροι άνθρωποι αισθάνονται ότι το πρόβλημα τους ανήκει, περισσότεροι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να γίνουν μέρος της επιλύσεως...

«...Ένα εκ των δυνατών σημείων του συστήματος συμβουλίου είναι η ευελιξία που παρέχει στην ανάπτυξη και εφαρμογή τοπικών επιλύσεων σε τοπικά προβλήματα» (*Counseling with Our Councils*, 6, 15).

Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ πρότεινε διάφορες αρχές που είναι σημαντικές, όταν ηγούμεθα με συμβούλια:

- Οι ηγέτες θα πρέπει να φέρνουν στο συμβούλιο μία ιδέα προσανατολισμού για το μέλλον.
- Τα συμβούλια θα πρέπει να αφιερώνουν χρόνο για τη συζήτηση διαφόρων απόψεων.
- Οι ηγέτες θα πρέπει να σέβονται την ελευθερία βούληση των μελών του συμβουλίου.
- Οι ηγέτες θα πρέπει να δίδουν ευκρινείς και ακριβείς οδηγίες.
- Οι ηγέτες θα πρέπει να αναθέτουν έργα.
- Οι ηγέτες θα πρέπει να θέτουν το παράδειγμα για τα μέλη του συμβουλίου τους.
- Οι ηγέτες θα πρέπει να υπηρετούν με αγάπη. (Βλέπε *Counseling with Our Councils*, 23-36).

Ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ έδωσε επίσης προτάσεις ως προς το πώς θα μπορούσε να λειτουργεί το συμβούλιο, για να επιλύσει ένα πρόβλημα:

- «Το πρόβλημα οικιαγραφείται ευκρινώς και προφέρεται, αλλά δεν επιτρέπεται στο συμβούλιο να σταθεί στην αρνητικότητα».
- «Ο ηγέτης συμβουλίου ελέγχει τη ροή της συζητήσεως χωρίς να την εξουσιάζει. Κάνει ερωτήσεις και ζητεί γνώμες, και έπειτα αφοουγκράζεται».
- «Τα μέλη του συμβουλίου μιλούν από τη δική τους προοπτική ως άτομα και όχι απλώς ως αντιπρόσωποι των αντιστοίχων οργανώσεών τους».
- Τα μέλη του συμβουλίου πρώτα «προσδιορίζουν [το] επιθυμητό τελικό αποτέλεσμα, και κατόπιν αποφασίζουν πώς να το επιτύχουν».

- «Στις διαβουλεύσεις του το συμβούλιο ποτέ δεν αποκλίνει από την αποστολή της Εκκλησίας: το να φέρει ψυχές στον Χριστό μέσω της κηρύξεως του ευαγγελίου, της τελειοποίησης των Αγίων και της λυτρώσεως των νεκρών».
 - «Στα μέλη του συμβουλίου δεν επιτρέπεται να λησμονήσουν τη σημασία της ατομικής επιρροής και παραδείγματός τους».
 - «Όλοι συμβάλλουν με τις προτάσεις τους, αλλά οι τελικές αποφάσεις αφήνονται στη διάθεση του ηγέτη συμβουλίου, ο οποίος βασιζέται περισσότερο στην έμπνευση παρά στην προσωπική άποψη στην καθοδήγηση των αποφάσεων του συμβουλίου».
- (*Counseling with Our Councils*, 165, 168.)

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε τους μαθητές τι είναι η συνέργια. (Η *συνέργια* είναι όταν το τελικό αποτέλεσμα είναι μεγαλύτερο από το σύνολο των μερών). Ζητήστε από έναν μαθητή να διαβάσει τη δήλωση του Πρεσβυτέρου Μπάλαρντ περί συνεργίας (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο). Συζητήστε γιατί αυτή η αρχή ισχύει για τα συμβούλια και καταγράψτε παραδείγματα στον πίνακα.

Συζητήστε τις αρχές που θα πρέπει να γνωρίζουν οι ηγέτες καθώς εργάζονται με συμβούλια (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο). Δημιουργήστε μία υποθετική κατάσταση ηγεσίας και συζητήστε πώς θα μπορούσαν να εφαρμοστούν αυτές οι αρχές.

Επανεξετάστε τις προτάσεις του Πρεσβυτέρου Μπάλαρντ για τα συμβούλια, και παροτρύνετε τους μαθητές να τις εφαρμόσουν στα συμβούλιά τους.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Δύναμη στη συμβουλή», στο *Conference Report*, Οκτ. 1993, 102-6 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1993, 76-78

Συμβούλια στην εκκλησία του Κυρίου

...Ο Θεός συνεκάλεσε το μέγα συμβούλιο στον προθνητό κόσμο, προκειμένου να παρουσιάσει το ένδοξο σχέδιό Του για την αιώνια ευημερία μας. Η εκκλησία του Κυρίου έχει οργανωθεί με συμβούλια σε κάθε επίπεδο, αρχής γενομένης από το Συμβούλιο της Πρώτης Προεδρίας και της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων και φθάνοντας σε συμβούλια πασσάλου, τομέως, απαρτίας, βοηθητικών οργανώσεων και οικογενείας.

Ο Πρόεδρος Στίβεν Ρίτσαρντς είπε:

«Η μεγαλοφυΐα της διακυβέρνησης της Εκκλησίας μας είναι η διακυβέρνηση μέσω *συμβουλίων*. ... Έχω αρκετές εμπειρίες, ώστε να γνωρίζω την αξία των συμβουλίων. ...Μετά βίας περνά μια ημέρα που δεν βλέπω... τη σοφία του Θεού, στη δημιουργία συμβουλίων... να κυβερνούν το Βασίλειό του...

«...Δεν αμφιβάλω ούτε μια στιγμή δίδοντάς σας τη διαβεβαίωση ότι εάν συσκέπτεσθε στο συμβούλιο, όπως αναμένεται από εσάς να κάνετε, ο Θεός θα σας δώσει τις λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζετε» (στο *Conference Report*, Οκτ. 1953, σελ. 86).

Πώς θα πρέπει να λειτουργούν τα συμβούλια

Ως μέλος των Δώδεκα, υπηρετώ σε διάφορα γενικά συμβούλια και επιτροπές της Εκκλησίας. Διαβουλευόμαι τακτικώς με ηγέτες των βοηθητικών οργανώσεων. Μαζί συσκεπτόμαστε, ερευνούμε τις γραφές, και προσευχόμαστε για καθοδήγηση καθώς προσπαθούμε να μάθουμε πώς μπορούν αποτελεσματικότερα οι βοηθητικές οργανώσεις να ευλογήσουν και να ενδυναμώσουν τα μέλη της Εκκλησίας.

Από πολλές πλευρές, τα γενικά συμβούλια της Εκκλησίας λειτουργούν περίπου ομοίως όπως τα συμβούλια πασσάλου και τομέως. Όλα τα συμβούλια στην Εκκλησία θα πρέπει να παροτρύνουν την ελευθέρη και ανοικτή συζήτηση, συσκεπτόμενοι και προσπαθώντας να έχουμε ευκρινή, σαφή επικοινωνία. Τα συμβούλια θα πρέπει να συζητούν αντικειμενικούς στόχους και ζητήματα, με την αμοιβαία κατανόηση να αποτελεί τον απώτατο στόχο. Τα συμβούλια πασσάλου και τομέως αποτελούν το ιδανικό περιβάλλον για τους ηγέτες όλων

των οργανώσεων να συνομιλούν και να ενδυναμώνουν αλλήλους. Το πρωταρχικό σημείο εστίασεως των συγκεντρώσεων πασσάλου και τομέως θα πρέπει να είναι ο συντονισμός δραστηριοτήτων και η επιστασία, όχι ο προγραμματισμός δραστηριοτήτων στο ημερολόγιο. Σε αυτές τις συγκεντρώσεις, οι ηγέτες ιεροσύνης και των βοηθητικών οργανώσεων θα πρέπει να επανεξετάζουν μαζί τις ευθύνες τους και να ευρίσκουν τρόπους, ώστε τα προγράμματα της Εκκλησίας να βοηθήσουν τα μέλη να ζουν το ευαγγέλιο στο σπίτι. Σήμερα, τα άτομα και οι οικογένειες χρειάζονται σοφή και εμπνευσμένη βοήθεια από την Εκκλησία, προκειμένου να πολεμήσουν τη φαυλότητα του κόσμου.

Επιζητήστε τη συμβολή ιδεών των αδελφών σε συγκεντρώσεις συμβουλίου

Σε μία πρόσφατη συγκέντρωση συμβουλίου με τις προεδρίες των βοηθητικών οργανώσεων των γυναικών, οι αδελφές μου είπαν ότι πολύ λίγες γυναίκες στην Εκκλησία εκφράζουν οιονδήποτε ενδιαφέρον να θέλουν να φέρουν την ιεροσύνη. Όμως θέλουν να ακούγονται και να εκτιμώνται και θέλουν να κάνουν σημαντικές συνεισφορές στον πάσσαλο ή στον τομέα και τα μέλη του, ώστε να υπηρετούν τον Κύριο και να βοηθούν στην επίτευξη της αποστολής της Εκκλησίας.

Παραδείγματος χάριν, όχι πολύ καιρό πριν μιλούσαμε περί αξιοσύνης των νέων να υπηρετούν σε ιεραποστολές. Η Πρόεδρος Ιλβίν Τζακ είπε: «Ξέρετε, Πρεσβύτερε Μπάλαρντ, οι αδελφές της Εκκλησίας μπορεί να έχουν κάποιες καλές προτάσεις για την καλύτερη προετοιμασία των νέων για ιεραποστολές, εάν απλώς τις ερωτούσατε. Εξάλλου, ξέρετε, *είμαστε* οι μητέρες τους!» Οι προτάσεις των αδελφών μπορούν να βοηθήσουν εξίσου αναφορικώς προς την προσέλευση στον ναό και μία πληθώρα άλλων ζητημάτων με τα οποία οι ηγέτες της ιεροσύνης ενδεχομένως να πασχίζουν.

Αδελφοί, παρακαλώ, βεβαιωθείτε ότι επιζητείτε τη ζωτικής σημασίας συμβολή των αδελφών στις συγκεντρώσεις συμβουλίου σας. Παροτρύνετε όλα τα μέλη συμβουλίου να αναφέρουν τις προτάσεις και τις ιδέες τους ως προς το πώς ο πάσσαλος ή ο τομέας μπορεί να είναι πιο αποτελεσματικός στην κήρυξη του ευαγγελίου,

στην τελειοποίηση των Αγίων και τη λύτρωση των νεκρών.

Όλα τα μέλη του συμβουλίου θα πρέπει να συμμετάσχουν

Κατά τρόπο ιδανικό όλα τα μέλη οιουδήποτε συμβουλίου της Εκκλησίας ή της οικογένειας θα πρέπει να αναφέρουν τις ανησυχίες τους και θα πρέπει να προτείνουν λύσεις βασισμένες στις αρχές του ευαγγελίου. Πιστεύω ότι η Εκκλησία και οι οικογένειές μας θα ενδυναμώνονταν, εάν οι πρόεδροι πασσάλου και οι επίσκοποι χρησιμοποιούσαν τις συγκεντρώσεις συμβουλίου για την εύρεση απαντήσεων σε ερωτήσεις περί βελτιώσεως των συγκεντρώσεων μεταλήψεως, περί βελτιώσεως της ευλαβείας, περί εστίασεως στα παιδιά, περί ενδυναμώσεως των νέων, περί βοήθειας προς τους ανύπανδρους, συμπεριλαμβανομένων των γονέων που είναι μόνοι τους, περί διδασκαλίας και συντροφιάς ερευνητών και νέων μελών, περί βελτιώσεως της διδασκαλίας του ευαγγελίου και πολλά παρόμοια ζητήματα.

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου μισού αυτού του έτους, είχαμε μία ειδική συγκέντρωση εκπαίδευσως σε σύμπραξη με κάθε συνέλευση πασσάλου, για να συζητήσουμε τη ηθική των νέων μας. Όσοι συμμετείχαν ήταν μέλη συμβουλίου πασσάλου και τομέως. Κάθε ερώτηση που μου απηύθυναν κατά την περίοδο συζητήσεως θα μπορούσε να συζητηθεί πλέον καταλλήλως σε μία συγκέντρωση συμβουλίου τομέως. Παρά ταύτα, σπανίως οι ερωτώντες αισθάνονται ότι είχαν την ευκαιρία σε συγκεντρώσεις συμβουλίου τομέως να θέσουν τις ερωτήσεις τους, να εκφράσουν τις ανησυχίες τους και να προσφέρουν τις προτάσεις τους.

Δημιουργήστε πνευματική συνέργια στα συμβούλια

Αυτές τις επικίνδυνες εποχές χρειαζόμαστε την προσπάθεια συνεργασίας ανδρών και γυναικών κατεχόντων υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία, διότι απαιτείται απόλυτος επαγρύπνηση εκ μέρους όλων που τους έχει επιφορτισθεί να φυλάσσουν το βασίλειο. Έκαστος έχει τεράστιες ευθύνες ατομικώς, αλλά όπως σημαντική είναι η ευθύνη που έχουμε από κοινού με τους άλλους να συνεργόμαστε σε συμβούλιο, με κοινές προσπάθειες να επιλύουμε προβλήματα

και να ευλογούμε όλα τα μέλη της Εκκλησίας μας. Όταν ενεργούμε με κοινές προσπάθειες, δημιουργούμε πνευματική συνέργια που φέρνει αυξημένη αποτελεσματικότητα ή επιτεύγματα ως αποτέλεσμα συνδυασμένης ενεργείας ή συνεργασίας, το αποτέλεσμα της οποίας είναι μεγαλύτερο από το σύνολο των μερών μεμονωμένα.

Ο αρχαίος ηθικολόγος Αίσωπος επεξηγούσε τη δύναμη της συνεργίας κρατώντας ένα ξύλο και ζητώντας έναν εθελοντή ανάμεσα στους ακροατές του που νόμιζαν ότι μπορούσε να το σπάσει. Βεβαίως, ο εθελοντής μπορούσε να σπάσει ένα ξύλο με ευκολία. Κατόπιν ο Αίσωπος έβαζε περισσότερα ξύλα μαζί, έως ότου ο εθελοντής δεν ήταν εις θέσιν να τα σπάσει. Το ηθικό δίδαγμα στην επίδειξη του Αισώπου ήταν απλό: Μαζί δημιουργούμε συνέργια, η οποία μας κάνει δυνατότερους παρά αν ήμαστε μόνοι.

Κανείς δεν θα πρέπει να είναι μόνος

Ο Θεός ποτέ δεν προόριζε τα τέκνα Του να είναι μόνια. Τα παιδιά έχουν γονείς, και οι γονείς έχουν την Εκκλησία, με τις γραφές, τους ζώντας προφήτες και τους Αποστόλους, και το Άγιο Πνεύμα να τους βοηθά να καταλαβαίνουν κατάλληλες αρχές και να ενεργούν επ' αυτών των αρχών στην εκπλήρωση των γονικών ευθυνών τους.

Ο Απόστολος Παύλος δίδασκε ότι ο Σωτήρας οργάνωσε την Εκκλησία, συμπλήρωσε με Αποστόλους, προφήτες και άλλους κατέχοντας υπεύθυνη θέση και διδασκάλους «για την τελειοποίηση των αγίων, για το έργο της διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού· μέχρις ότου όλοι ανεξαιρέτως φτάσουμε στην ενότητα της πίστης» (Προς Εφεσίους 4:12-13).

Ο Παύλος συνέκρινε τα μέλη της Εκκλησίας και τις διάφορες ευθύνες αυτών με το σώμα:

«Επειδή, το σώμα δεν είναι ένα μέλος, αλλά πολλά...

»Αλλά, τώρα, ο Θεός έβαλε τα μέλη ένα καθένα απ' αυτά στο σώμα, όπως θέλησε...

»Αλλά, τώρα μεν, είναι πολλά μέλη, όμως ένα σώμα.

»Και δεν μπορεί το μάτι να πει στο χέρι: Δεν σε έχω ανάγκη· ή, πάλι, το κεφάλι να πει στα πόδια: Δεν σας έχω ανάγκη...

»Και είτε ένα μέλος πάσχει, όλα τα μέλη συμπάσχουν· είτε ένα μέλος τιμάται, όλα τα μέλη χαίρονται μαζί» (Προς Κορινθίους Α' 12:14, 18, 20-21, 26).

Οι γραφές διατυπώνουν ευκρινώς ότι ενώ οι αντίστοιχες κλήσεις μας μπορεί να διαφέρουν και μπορεί να αλλάζουν κατά καιρούς, όλες οι κλήσεις είναι σημαντικές για τη λειτουργία της Εκκλησίας. Χρειαζόμαστε τις απαραίτητες ιεροσύνης, για να υψώνουν το ανάστημά τους και να εκπληρώνουν την ουράνια ανατεθειμένη επιτοασία τους, όπως ακριβώς χρειαζόμαστε την Ανακουφιστική Εταιρεία, την Προκαταρκτική, τις Νέες Γυναίκες, το Σχολείο Κυριακής και τις επιτροπές δραστηριοτήτων, για να επιτελούν τις ζωτικής σημασίας λειτουργίες τους. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι να συνεργασθούν οι κατέχοντες υπεύθυνη θέση και τα μέλη όλων αυτών των εμπνευσμένων οργανώσεων, βοηθώντας αλλήλους, όπως κρίνεται κατάλληλο προς όφελος ατόμων και οικογενειών.

Προτάσεις για αποτελεσματικότερα συμβούλια

Αυτό δεν είναι έργο ανδρός ή γυναίκος! Είναι *άπαν* έργο του Θεού, το οποίο επικεντρώνεται στην εξιλέωση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έχω κάποιες συγκεκριμένες προτάσεις οι οποίες, αν ακολουθηθούν, πιστεύω ότι μπορούν να μας βοηθήσουν να γίνουμε πιο αποτελεσματικοί με την οικογένειά μας και στις κλήσεις μας της Εκκλησίας.

Πρώτον, επικεντρωθείτε στις θεμελιώδεις αρχές. Ασφαλώς έχουμε διδαχθεί σχετικώς με αυτές τις θεμελιώδεις αρχές κατά τη διάρκεια αυτής της συνελεύσεως. Όσοι διδάσκουν πρέπει να βεβαιωθούν ότι η διδαχή παραμένει αμιγής και ότι διδάσκεται. Διδάξτε με το Πνεύμα, χρησιμοποιώντας τις γραφές και το εγκεκριμένο πρόγραμμα μαθημάτων. *Μην παρουσιάζετε ή εμμένετε σε υποθετικά και αμφισβητήσιμα θέματα.* Μελετάτε τις διδασκαλίες αυτής της συνελεύσεως στις οικογενειακές βραδιές και σε οικογενειακές συζητήσεις· θα ενδυναμώσουν το σπιτικό σας. Σε έναν κόσμο γεμάτο αμαρτία, έριδα και σύγχυση,

μπορούμε να βρούμε ειρήνη και ασφάλεια, γνωρίζοντας και ζώντας τις αποκεκαλυμμένες αλήθειες του ευαγγελίου.

Δεύτερον, επικεντρωθείτε στους ανθρώπους. Ο σχεδιασμός και ο προγραμματισμός δραστηριοτήτων έχουν τον χρόνο και το μέρος τους, αλλά πάρα πολλές συγκεντρώσεις συμβουλίου αρχίζουν και τελειώνουν εκεί. Αντί κάθε οργάνωση να δίδει αναφορά για τα σχέδια και την πρόοδο της, αφιερώστε τον περισσότερο χρόνο στις συγκεντρώσεις συμβουλίου επανεξετάζοντας τις ανάγκες των μελών ξεχωριστά. Όταν το κάνετε, η εμπιστευτικότητα είναι καίριας σημασίας. Τα μέλη συμβουλίου πρέπει να τηρούν όλα τα συζητηθέντα ζητήματα στις συγκεντρώσεις συμβουλίου υπό πλήρη εχεμύθεια.

Τρίτον, προάγετε ελεύθερη και ανοικτή έκφραση. Τέτοια έκφραση είναι απαραίτητη, εάν θέλουμε να επιτύχουμε τον σκοπό των συμβουλίων. Ηγέτες και γονείς θα πρέπει να εδραιώσουν ένα κλίμα που οδηγεί στην ευρύτητα αντιλήψεων, όπου κάθε άτομο είναι σημαντικό και κάθε άποψη εκτιμάται. Ο Κύριος νουθέτησε: «Ο ένας να μιλάει σε μια στιγμή και όλοι οι άλλοι να ακούν αυτά που λέει αυτός, ώστε όταν θα έχουν μιλήσει όλοι, να έχουν όλοι εξυψωθεί πνευματικά από όλους» (Δ&Δ 88:122. Η πλάγια γραφή προστέθηκε). Οι ηγέτες θα πρέπει να αφιερώνουν επαρκή χρόνο για τις συγκεντρώσεις συμβουλίου και θα πρέπει να θυμούνται ότι τα συμβούλια είναι για να ακούν οι ηγέτες τουλάχιστον τόσο όσο μιλούν.

Τέταρτον, η συμμετοχή αποτελεί προνόμιο. Με αυτό το προνόμιο έρχεται η ευθύνη – η ευθύνη να εργάζεστε εντός των κατευθυντηρίων οδηγιών της οργανώσεως, να είσθε προετοιμασμένος, να αναφέρετε στους υπόλοιπους, να υποστηρίξετε οθεναρώς τη θέση που πιστεύετε ότι είναι ορθή. Όμως εξίσου σημαντική είναι η ευθύνη να υποστηρίξετε την τελική απόφαση του ηγέτη συμβουλίου, ακόμη κι αν δεν συμφωνείτε πλήρως.

Ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι είπε για μία συγκέντρωση του Συμβουλίου των Δώδεκα Αποστόλων, όπου συζητήθηκε μία σοβαρή και σημαντική ερώτηση. Εκείνος και άλλοι Απόστολοι αισθάνονταν εντόνως ως προς έναν συγκεκριμένο τρόπο ενεργείας που θα έπρεπε να ληφθεί και ήταν προετοιμασμένοι

να αναφέρουν τα αισθήματά τους σε μία συγκέντρωση με την Πρώτη Προεδρία. Προς έκπληξιν αυτών, ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ δεν ζήτησε την άποψή τους επί του ζητήματος, όπως ήταν συνήθειά του. Αντιθέτως, «σηκώθηκε και είπε: 'Αυτό θέλει ο Κύριος'.

»Ενώ δεν ήταν ακριβώς αυτό που είχε αποφασίσει», ο Πρόεδρος ΜακΚέι έγραψε: «ο Πρόεδρος των Δώδεκα... ήταν ο πρώτος όρθιος που είπε: 'Αδελφοί, προτείνω να γίνει αυτό η άποψη και η κρίση αυτού του Συμβουλίου'.

»'Συμφωνώ', είπε ένας άλλος και ήταν ομόφωνη. Δεν πέρασαν έξι μήνες και φανερώθηκε η σοφία αυτού του ηγέτη» (*Gospel Ideals* [Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Improvement Era, 1953], σελ. 264).

Όταν ένας ηγέτης συμβουλίου καταλήγει σε μία απόφαση, τα μέλη συμβουλίου θα πρέπει να την υποστηρίζουν ολοψύχως.

Πέμπτον, να ηγείσθε με αγάπη. Ο Ιησούς δίδαξε ότι η πρώτη και μεγαλύτερη εντολή στον νόμο είναι να «αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου από όλη την καρδιά σου, και από όλη την ψυχή σου, και από όλη τη διάνοιά σου. ...Δεύτερη, όμως, όμοια μ' αυτή είναι: Θα αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (Κατά Ματθαίον 22:37, 39).

Οι ηγέτες της ιεροσύνης πρέπει να ηγούνται με «την πειθώ... με μακροθυμία... με ηπιότητα και πραότητα... με αγάπη γνήσια... με καλοσύνη, και πλήρη γνώση» (Δ&Δ 121:41-42). Αυτές είναι οι αρχές που θα πρέπει να μας καθοδηγούν στις σχέσεις μας ως πλησίον στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού.

Αυτοί που φέρουν την ιεροσύνη δεν πρέπει να ξεχνούν ποτέ ότι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να χειρίζονται την εξουσία της ιεροσύνης σαν ένα ρόπαλο επί των κεφαλών των άλλων στην οικογένεια ή την κλήση στην Εκκλησία. Ο Κύριος είπε στον Τζόζεφ Σμιθ: «Όταν εμείς επιχειρούμε να καλύψουμε τις αμαρτίες μας ή να ικανοποιήσουμε την περηφάνιά μας, τη μάταιη φιλοδοξία μας, ή να ασκήσουμε έλεγχο ή κυριαρχία ή εξαναγκασμό στις ψυχές των τέκνων των ανθρώπων σε οποιοδήποτε βαθμό ανομίας, ιδές, οι ουρανοί αποσύρονται, το Πνεύμα του Κυρίου θλίβεται, και όταν αποσυρθεί, Αμήν στην ιεροσύνη δηλαδή την εξουσία αυτού του ανθρώπου» (Δ&Δ 121:37).

Με άλλα λόγια, οιοσδήποτε άνδρας, ο οποίος διεκδικεί τις ειδικές δυνάμεις των ουρανών για τους δικούς του ιδιοτελείς σκοπούς και επιζητεί να χρησιμοποιεί την ιεροσύνη σε οιοδήποτε βαθμό ανομίας στην Εκκλησία ή στο σπίτι, απλώς δεν κατανοεί τη φύση της εξουσίας του. Η ιεροσύνη είναι προς υπηρετήση, όχι δουλεία, προς συμπόνια, όχι καταναγκασμό, προς στοργή, όχι έλεγχο. Όσοι σκέπτονται διαφορετρόπως λειτουργούν εκτός των κατευθυντήριων οδηγιών της εξουσίας της ιεροσύνης.

Ευτυχώς, οι πλείστοι εκ των πατέρων και των κατεχόντων υπεύθυνη θέση που φέρουν την ιεροσύνη ηγούνται με αγάπη, όπως κάνουν οι πλείστες εκ των μητέρων και οι ηγέτες των βοηθητικών οργανώσεων. Η ηγεσία που βασιζέται στην αγάπη φέρνει απίστευτη δύναμη. Είναι αληθινή και επιφέρει παντοτινά αποτελέσματα στη ζωή των τέκνων του Πατρός μας.

Επιτύχετε εμπνευσμένη κοινή συναίνεση και ενότητα

Είθε να σας ευλογεί ο Θεός, αδελφοί και αδελφές, να βρείτε εμπνευσμένη κοινή συναίνεση και ενότητα καθώς συσκέπτεσθε στην υπηρετήσή σας προς αλλήλους. Μόνον κάνοντάς το μπορεί η Εκκλησία και η οικογένειά μας να αρχίσει να προσεγγίζει το πλήρες δυναμικό της να κάνει καλό ανάμεσα στα τέκνα του Θεού επί της γης.

Ξέρω ότι ο Θεός ξει και ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Ξέρω ότι μπορούμε να επιτύχουμε το έργο τους καλύτερα μέσω ενότητας και αγάπης καθώς συσκεπτόμαστε μεταξύ αλλήλων. Είθε να είμαστε ευλογημένοι να το κάνουμε αυτό, είναι η ταπεινή προσευχή μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ

Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Συσκεπτόμενοι στα συμβούλιά μας», στο Conference Report, Απρ. 1994, 31-34 ή Ensign, Μάιος 1994, 24-26

Ένας κινητήρας που λειτουργεί άριστα

Προτού κληθώ ως Μέλος της Γενικής Εξουσίας ήμουν στις επιχειρήσεις αυτοκινήτων,

όπως ήταν και ο πατέρας μου πριν από εμένα. Με τα χρόνια έμαθα να εκτιμώ τον ήχο και την απόδοση ενός κινητήρα που λειτουργεί άριστα. Για εμένα είναι σχεδόν μουσικό, από τον απαλό βόμβο ενός αργού κινητήρα ως το ηχηρό μουγκρητό ενός κινητήρα που λειτουργεί στο ανώτατο επίπεδο. Η δύναμη που αντιπροσωπεύει ο ήχος είναι ακόμη πιο συναρπαστική. Τίποτε δεν είναι ακριβώς το ίδιο όπως το να κάθεται πίσω από το τιμόνι ενός καλού αυτοκινήτου, όταν ο κινητήρας λειτουργεί στο αποκορύφωμα της αποδόσεώς του με τα μονταρισμένα εξαρτήματα να δουλεύουν μαζί σε τέλεια αρμονία.

Από την άλλη, τίποτε δεν είναι πιο απογοητευτικό από έναν κινητήρα αυτοκινήτου που δεν δουλεύει σωστά. Όσο όμορφο κι αν είναι το χρώμα ή όσο άνετα κι αν είναι τα καθίσματα μέσα, το αυτοκίνητο με έναν κινητήρα που δεν λειτουργεί όπως θα έπρεπε, είναι κάτι που φαίνεται ωραίο, αλλά δεν αναπτύσσεται όσο το δυνατόν περισσότερο. Ο κινητήρας ενός αυτοκινήτου μπορεί να λειτουργήσει μόνον με ένα μέρος των κυλίνδρων του, αλλά ποτέ δεν θα πάει τόσο μακριά ή τόσο γρήγορα ούτε η διαδρομή θα είναι τόσο ομαλή όπως όταν συγχρονίζεται ορθώς.

Ο τομέος με τον έναν κύλινδρο

Δυστυχώς, ορισμένοι τομείς στην Εκκλησία κτυπούν μόνον επάνω σε λίγους κυλίνδρους, συμπεριλαμβανομένων ορισμένων που προσπαθούν να λειτουργήσουν μόνον με έναν. Ο τομέος με τον έναν κύλινδρο είναι ο τομέος όπου ο επίσκοπος χειρίζεται όλα τα προβλήματα, λαμβάνει όλες τις αποφάσεις και παρακολουθεί την εξέλιξη όλων των αναθέσεων. Τότε, όπως ένας πολυδουλεμένος κύλινδρος στον κινητήρα του αυτοκινήτου, συντόμως εξαντλείται.

Έχουν τοποθετηθεί βαρείες απαιτήσεις επί των επισκόπων μας. Αυτοί –αυτοί μόνοι τους– κρατούν ορισμένα κλειδιά, και μόνον αυτοί μπορούν να εκπληρώσουν ορισμένες ευθύνες. Όμως δεν έχουν κληθεί να είναι τα πάντα, πάντοτε, σε όλους τους ανθρώπους. Έχουν κληθεί να προεδρεύουν και να ηγούνται και να προσφέρουν την αγάπη του Θεού στα τέκνα Του. Ο Επουράνιος Πατέρας μας δεν

αναμένει από αυτούς να κάνουν τα πάντα από μόνοι τους.

Το ίδιο ισχύει για τους προέδρους πασσάλου μας, τους προέδρους απαρτίας ιεροσύνης και των βοηθητικών οργανώσεων και ανεξαιρέτως για τις μητέρες και τους πατέρες. Όλοι έχουν επιστασίες που απαιτούν μεγάλο μέρος του χρόνου, του ταλέντου και της ενεργείας τους. Όμως κανείς δεν αφήνεται να το κάνει μόνος. Ο Θεός, ο Κύριος Οργανωτής, έχει εμπνεύσει τη δημιουργία ενός συστήματος επιτροπών και συμβουλίων. Εάν γίνει κατανοητό και τεθεί σε κατάλληλη χρήση, αυτό το σύστημα θα μειώσει το βάρος επί όλων των ηγετών ξεχωριστά και θα διευρύνει την προσέγγιση και τον αντίκτυπο της διακονίας τους μέσω της συνδυασμένης βοήθειας των άλλων.

Κάνετε συνετή χρήση των συμβουλίων

Πριν από έξι μήνες ήμουν σε αυτόν τον άμβωνα και μίλησα περί της σημασίας του συστήματος συμβουλίου στην Εκκλησία. Μίλησα περί της σπουδαίας πνευματικής δύναμης και της εμπνευσμένης οδηγίας που προέρχονται από συμβούλια οικογενείας, τομέως και πασσάλου που διευθύνονται ορθώς. Το Πνεύμα εξακολουθεί να μου καταθέτει μαρτυρία όσον αφορά στο πόσο ζωτικής σημασίας είναι τα συμβούλια της Εκκλησίας που διευθύνονται αποδοτικά για την επίτευξη της αποστολής της Εκκλησίας. Για τον λόγο αυτόν, ανυπομονώ να δω πόσο κατανοητές έγιναν οι παρατηρήσεις μου τον Οκτώβριο, ιδιαίτερος από τους πιστούς και επιμελείς επισκόπους μας.

Κατά τη διάρκεια εκπαιδευτικών συνεδριών που έχω διευθύνει σε διάφορες τοποθεσίες από την τελευταία γενική συνέλευση, έχω εστιάσει την προσοχή στο συμβούλιο τομέως. Ως μέρος αυτής της εκπαίδευσής ζητήσα από ένα συμβούλιο τομέως να συμμετάσχει. Έδωσα στον επίσκοπο ένα θεωρητικό πρόβλημα σχετικώς με μία λιγότερο ενεργό οικογένεια και του ζητήσα να χρησιμοποιήσει το συμβούλιο τομέως, για να αναπτύξει ένα σχέδιο να ενεργοποιήσει αυτήν την οικογένεια.

Χωρίς εξαίρεση, ο επίσκοπος ανέλαβε την ευθύνη για την κατάσταση αμέσως και είπε: «Ορίστε το πρόβλημα και αυτά νομίζω ότι θα πρέπει να κάνουμε, για να το επιλύσουμε».

Κατόπιν έκανε αναθέσεις στα διάφορα μέλη του συμβουλίου τομέως. Αυτό ήταν ένα καλό παράδειγμα για την ανάθεση έργων, υποθέτω, αλλά δεν άρχισε καν να χρησιμοποιήσει την εμπειρία και τη σοφία των μελών του συμβουλίου, προκειμένου να βρουν λύσεις στο πρόβλημα.

Τελικώς ζήτησα από τον επίσκοπο να ξαναπροσπαθήσει, αυτήν τη φορά όμως να επιζητήσει ιδέες και εισηγήσεις από τα μέλη του συμβουλίου του, προτού κάνει οιοσδήποτε αναθέσεις. Τον παρότρυνα ιδιαίτερος να ζητήσει τις ιδέες των αδελφών. Όταν ο επίσκοπος άρχισε τη συγκέντρωση για τα μέλη συμβουλίου και τους ζήτησε να συσκεφθούν, το αποτέλεσμα ήταν σαν να άνοιγε τους καταρράκτες των ουρανών. Ένα απόθεμα εσωτέρας γνώσεως και εμπνεύσεως άρχισε εξαίφνης να ρέει μεταξύ των μελών του συμβουλίου καθώς σχεδίαζαν να συντροφεύουν την λιγότερο ενεργό οικογένεια.

Καθώς παρακολουθούσα να παίζεται αυτό το ίδιο σενάριο ενώπιόν μου κατ' επανάληψιν κατά τη διάρκεια των περασμένων έξι μηνών, απεφάσισα ότι θα ήταν καλό να μιλήσω περί της σημασίας των συμβουλίων για άλλη μια φορά. Μιλώ όχι για να επιπλήξω όσους δεν έδωσαν σοβαρή σημασία την προηγούμενη φορά, αλλά επειδή έχουμε επείγουσα ανάγκη στην Εκκλησία για ηγέτες, ιδιαίτερος προέδρους πασσάλου και επισκόπους, να χρησιμοποιούν και να διευθύνουν την πνευματική δύναμη μέσω συμβουλίων. Τα προβλήματα της οικογενείας, του τομέως και του πασσάλου μπορούν να επιλυθούν, εάν επιζητούμε λύσεις με τον τρόπο του Κυρίου.

Από την πείρα μου, οι ζωές ευλογούνται όταν οι ηγέτες κάνουν συνετή χρήση επιτροπών και συμβουλίων. Προάγουν το έργο του Κυρίου πολύ πιο γρήγορα και περαιτέρω, σαν ένα καλό αυτοκίνητο που λειτουργεί στο αποκορύφωμα της επιδόσεώς του. Τα μέλη επιτροπής και συμβουλίου είναι ηνωμένα. Μαζί βιώνουν ένα πολύ πιο ευχάριστο ταξίδι κατά μήκος της οδού της υπηρετήσεως στην Εκκλησία.

Τρεις επιτροπές και συμβούλια τομέως

Για τον σκοπό μου σήμερα, επιτρέψατέ μου να επανεξετάσω τρεις επιτροπές και συμβούλια τομέως που πάντοτε θα πρέπει να ακολουθούν μία προ-ρυθμισμένη ημερησία διάταξη.

Πρώτη είναι η *εκτελεστική επιτροπή ιεροσύνης*. Αποτελείται από την επισκοπική ηγεσία, τον ηγέτη ομάδος αρχιερέων, τον πρόεδρο απαρτίας πρεσβυτέρων, τον ηγέτη ιεραποστολής τομέως, τον πρόεδρο Νέων Ανδρών, τον εκτελεστικό γραμματέα τομέως και τον γραφέα τομέως. Αυτή η επιτροπή συνέρχεται εβδομαδιαίως υπό την διεύθυνση του επισκόπου, για να εξετάζει προγράμματα ιεροσύνης τομέως, συμπεριλαμβανομένων ναού και οικογενειακής ιστορίας, ιεραποστολής, προνοίας, οικογενειακής διδασκαλίας και ενεργοποίησης μελών.

Δεύτερη είναι η *επιτροπή προνοίας τομέως*. Περιλαμβάνει την εκτελεστική επιτροπή ιεροσύνης συν την προεδρία της Ανακουφιστικής Εταιρείας. Αυτή η επιτροπή συνέρχεται τουλάχιστον μηνιαίως, πάλι υπό την διεύθυνση του επισκόπου, για να εξετάζει τις εγκόμιες ανάγκες των μελών τομέως. Μόνον ο επίσκοπος μπορεί να κατανέμει προσόδους προνοίας, αλλά η επιτροπή βοηθά στη φροντίδα των πτωχών με τον σχεδιασμό και τον συντονισμό της χρήσεως προσόδων τομέως, συμπεριλαμβανομένων του χρόνου, των ταλέντων, των επιδεξιοτήτων, του υλικού και της συμπνετικής υπηρετήσεως των μελών τομέως. Σε αυτήν και την άλλη επιτροπή και τις συγκεντρώσεις συμβουλίου, συχνά συζητούνται λεπτά ζητήματα που απαιτούν απόλυτο εχεμύθεια.

Το τρίτο είναι το *συμβούλιο τομέως*. Περιλαμβάνει την εκτελεστική επιτροπή ιεροσύνης, τους προέδρους της Ανακουφιστικής Εταιρείας, του Σχολείου Κυριακής, των Νέων Γυναικών και της Προκαταρκτικής και τον πρόεδρο της επιτροπής δραστηριοτήτων. Ο επίσκοπος μπορεί να προσκαλέσει άλλους να παρευρεθούν, όπως κρίνεται κατάλληλο. Το συμβούλιο αυτό συνέρχεται τουλάχιστον μηνιαίως, για να συντονίζει τον σχεδιασμό για όλα τα προγράμματα τομέως και τις δραστηριότητες και για να επανεξετάζει την πρόοδο τομέως προς την επίτευξη της αποστολής της Εκκλησίας. Το συμβούλιο τομέως ενώνει μία ποικίλη ομάδα ηγετών ιεροσύνης και ηγέτιδων γυναικών, για να εστιαστούν σε ευρέος φάσματος θέματα τα οποία επηρεάζουν τα μέλη τομέως και την επιτροπή. Το συμβούλιο επανεξετάζει προτάσεις από οικογενειακούς διδασκάλους και επισκέπτριες διδασκάλισσες...

Χρήση των συμβουλίων για να βοηθήσουν στη διατήρηση νεοφώτιστων

Μία μείζων ανησυχία των Μελών της Γενικής Εξουσίας είναι ότι ορισμένοι νεοφώτιστοι και όσοι είναι λιγότερο ενεργά μέλη δεν παραμένουν ενεργά μέλη στην Εκκλησία. Εάν τα συμβούλια τομέως λειτουργούν όπως θα έπρεπε, κάθε νεοφώτιστος θα έχει τη συντροφικότητα των άλλων, θα έχει οικογενειακούς διδασκάλους ή επισκέπτριες διδασκάλισσες και θα λάβει μία κατάλληλη κλήση εντός ημερών ύστερα από τη βάπτισή. Τα λιγότερο ενεργά μέλη θα λάβουν κλήσεις που τα διαβεβαιώνουν ότι τα μέλη τομέως τα χρειάζονται και τα αγαπούν...

Να γίνουμε μία ομάδα που επιλύει τα προβλήματα

Όταν οι πρόεδροι πασσάλου και οι επίσκοποι επιτρέπουν στους ηγέτες ιεροσύνης και των βοηθητικών οργανώσεων, τους οποίους ο Κύριος έχει καλέσει να υπηρετήσουν μαζί τους, ώστε να γίνουν μέρος μίας ομάδος που επιλύει τα προβλήματα, τότε υπέροχα πράγματα αρχίζουν να συμβαίνουν. Η συμμετοχή τους διευρύνει τη βάση εμπειρίας και κατανοήσεως, οδηγώντας σε καλύτερες λύσεις. Εσείς, επίσκοποι, δραστηριοποιήστε τους ηγέτες τομέως σας, δίδοντάς τους την ευκαιρία να προσφέρουν προτάσεις και να εισακούονται. Προετοιμάζετε μελλοντικούς ηγέτες, επιτρέποντάς τους να συμμετάσχουν και να μαθαίνουν. Μπορείτε να υψώσετε μεγάλο μέρος του βάρους σας από τους ώμους σας μέσω αυτού του είδους συμμετοχής. Οι άνθρωποι που αισθάνονται ότι το πρόβλημα τους ανήκει, είναι πιο πρόθυμοι να βοηθήσουν στην εύρεση μίας επιλύσεως, βελτιώνοντας την πιθανότητα επιτυχίας.

Απαξ και οργανωθούν τα κατάλληλα συμβούλια και οι αδελφοί και οι αδελφές έχουν την ευκαιρία πλήρως να συνεισφέρουν, τότε οι ηγέτες τομέως και πασσάλου μπορούν να χωρήσουν πέραν της διατηρήσεως απλώς των οργανώσεων. Μπορούν να εστιάσουν τις προσπάθειές τους στην εύρεση τρόπων, ούτως ώστε να κάνουν τον κόσμο τους καλύτερο μέρος να ζει κανείς. Ασφαλώς τα συμβούλια τομέως μπορούν να εξετάσουν τέτοια θέματα όπως η βία συμμοριών, η παιδική ασφάλεια, οι κοινότητες στις οποίες τα κτήρια δεν διατηρούνται

και φθείρονται ή οι εκστρατείες καθαριότητας στην κοινότητα. Οι επίσκοποι θα μπορούσαν να ερωτήσουν τα συμβούλια τομέως: «Πώς μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά στην κοινότητά μας;» Ένας τέτοιος ευρύς τρόπος σκέψης και συμμετοχής στη βελτίωση της κοινότητας αποτελεί το σωστό που πρέπει να κάνουν οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών.

Πώς συσκέπτονται οι Απόστολοι

Τα τελευταία οκτώμισι χρόνια υπηρέτω ως μέλος ενός συμβουλίου δώδεκα ανδρών. Προερχόμαστε από διαφορετικά υπόβαθρα και φέρνουμε στο Συμβούλιο των Δώδεκα Αποστόλων μία ποικιλία εμπειριών στην Εκκλησία και τον κόσμο. Στις συγκεντρώσεις μας δεν καθόμαστε απλώς και περιμένουμε να μας πει τι να κάνουμε ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ. Συσκεπτόμεθα ανοικτά και ενωτιζόμαστε ο ένας τον άλλον με βαθύ σεβασμό για τις ικανότητες και τις εμπειρίες που φέρνουν οι αδελφοί στο συμβούλιο. Συζητούμε μία ευρεία ποικιλία θεμάτων, από τη διοίκηση της Εκκλησίας ως τα παγκόσμια γεγονότα, και το κάνουμε με ειλικρίνεια και ευθύτητα. Ενίοτε συζητούμε θέματα επί εβδομάδες, προτού καταλήξουμε σε μία απόφαση. Δεν συμφωνούμε πάντοτε κατά τη διάρκεια των συζητήσεών μας. Όμως άπαξ και λαμβάνεται μία απόφαση, είμαστε όχι μόνον ηνωμένοι, αλλά και αποφασισμένοι.

Να ενωτίξεσθε και να επιχειρηματολογείτε στα συμβούλια

Αυτό είναι το θαύμα των συμβουλίων της Εκκλησίας: η ενώτισις μεταξύ αλλήλων και η ενώτισις στο Πνεύμα! Όταν υποστηρίζουμε αλλήλους στα συμβούλια της Εκκλησίας, αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε πώς μπορεί ο Θεός να πάρει συνήθεις άνδρες και γυναίκες και να τους κάνει εξαιρετικούς ηγέτες. Οι καλύτεροι ηγέτες δεν είναι εκείνοι οι οποίοι εργάζονται μέχρι θανάτου προσπαθώντας να τα κάνουν όλα μόνοι τους· οι καλύτεροι ηγέτες είναι εκείνοι οι οποίοι ακολουθούν το σχέδιο του Θεού και *συσκέπτονται* με τα *συμβούλιά* τους.

«Ελάτε τώρα», είπε ο Κύριος σε μία προηγούμενη θεϊκή νομή μέσω του προφήτου Ησαΐα «και ας διαδικαστούμε» (Ησαΐας 1:18). Και σε αυτήν τη θεϊκή νομή επανέλαβε αυτήν τη νουθεσία: «Ας το συζητήσουμε, για να καταλάβετε» (Δ&Δ 50:10).

Ας θυμηθούμε ότι το βασικό συμβούλιο της Εκκλησίας είναι το οικογενειακό συμβούλιο. Οι πατέρες και οι μητέρες θα πρέπει να εφαρμόζουν επιμελώς τις αρχές περί των οποίων έκανα λόγο στις σχέσεις μεταξύ τους και με τα παιδιά τους. Καθώς το κάνουμε αυτό, το σπιτικό μας μπορεί να γίνει σαν τους ουρανοί επί της γης.

Αδελφοί και αδελφές, ας εργασθούμε μαζί όπως ποτέ πριν στην επιστασία μας να βρούμε τρόπους να χρησιμοποιούμε αποτελεσματικότερα τη θαυμαστή δύναμη των συμβουλίων. Σας ζητώ να συλλογισθείτε όλα όσα είπα επί του θέματος τούτου τον περασμένο Οκτώβριο συν αυτά που είπα σήμερα. Καταθέτω μαρτυρία ότι μπορούμε να φέρουμε όλη τη δύναμη και τις ευλογίες του αποκεκαλυμμένου σχεδίου του Θεού για τη διοίκηση του ευαγγελίου στη διακονία μας καθώς συσκεπτόμεθα. Είθε να μας ευλογεί ο Θεός να είμαστε ηνωμένοι καθώς ενδυναμώνουμε την Εκκλησία και τα μέλη μας, προσεύχομαι στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Υπό ποία έννοια η Εκκλησία και η οικογένεια είναι προέκταση του προθητού συμβουλίου στους ουρανοί;
- Ποιο θα πρέπει να είναι «το πρωταρχικό σημείο εστίασεως των συγκεντρώσεων συμβουλίου πασσάλου και τομέως»;
- Τι είναι η «πνευματική συνέργια»;
- Ποιες είναι ορισμένες ανησυχίες στις οποίες θα μπορούσαν να εστιασθούν τα συμβούλια πασσάλου και τομέως;
- Σύμφωνα με τον Πρεσβύτερο Μπάλαρντ, τι κάνουν οι καλύτεροι ηγέτες της Εκκλησίας με τα συμβούλιά τους;

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΧΩΡΗΣΕΩΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΩΝ

«Και να διαλέξεις από ολόκληρο τον λαό άνδρες άξιους, που φοβούνται τον Θεό, άνδρες φιλαλήθεις, που μισούν τη φιλαργυρία· και να τους βάλεις επάνω τους, χιλίαρχους, εκατόνταρχους, πεντηκόνταρχους, και δέκαρχους·

»και ας κρίνουν το λαό πάντοτε· και κάθε μεν μεγάλη υπόθεση, ας την αναφέρουν σε σένα· κάθε μικρή υπόθεση, όμως, ας την κρίνουν αυτοί· έτσι θα ανακουφιστείς, και θα σηκώνουν το βάρος μαζί σου» (Εξοδος 18:21-22).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Συνετοί ηγέτες χρησιμοποιούν την αρχή της εκχώρησης αρμοδιοτήτων, για να βοηθήσουν όσους υπηρετούν να επιτύχουν ενάρετους στόχους και να γίνουν περισσότερο σαν τον Ιησού Χριστό.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Συνετοί ηγέτες αναθέτουν σημαντικά έργα και ευθύνες σε αυτούς των οποίων ηγούνται.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΣΥΝΕΤΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΑΝΑΘΕΤΟΥΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΗΓΟΥΝΤΑΙ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας Του, ο Ιησούς Χριστός ανέθεσε ευθύνες στους αποστόλους Του και τους έδωσε εξουσία. Παραδείγματος χάριν, επιφόρτισε τους Αποστόλους Του να «θεραπεύ[ουν] αυτούς που ασθενούν, [να] καθαρίζ[ουν] λεπρούς, [να] ανασταίν[ουν] νεκρούς, [να] εκβάλλ[ουν] δαιμόνια» (βλέπε Κατά Ματθαίον 10:5-8).

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «Κι αυτός έδωσε άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτες, άλλους δε ευαγγελιστές, άλλους δε ποιμένες και δασκάλους,

»για την τελειοποίηση των αγίων, για το έργο της διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού» (Προς Εφεσίους 4:11-12).

Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ, ένα μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, εξήγησε ότι ύστερα από την ανάσταση του Χριστού «οι Δώδεκα... συνειδητοποίησαν ότι δεν είχαν κληθεί για να παρέχουν τροφή, αλλά, αντιθέτως, να διαδώσουν τον

λόγο του Θεού στη γη. Ως εκ τούτου, συνετώσ ανέθεσαν το έργο προνοίας σε άλλους. Έτσι, οι ανάγκες των Ελληνίδων χήρων –που ήταν πραγματικές– καλύφθηκαν, αλλά χωρίς να θυσιασθεί η ανωτέρα κλήση των Δώδεκα [βλέπε Πράξεις 6:1-7]» (*We Will Prove Them Herewith* [1982], 110).

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ απετέλεσε παράδειγμα της αρχής της εκχώρησης αρμοδιοτήτων. Ο Πρεσβύτερος Σπένσερ Κόντι, ένα μέλος των Εβδομήκοντα, παρατήρησε: «Ένα μεγάλο δυνατό σημείο του Προφήτου ήταν η ικανότητά του να εκχωρεί αρμοδιότητες και να αναπτύσσει επιδεξιότητες ηγεσίας στους γύρω του» (στο Conference Report, Μάρτ.–Απρ. 1990, 35, ή *Ensign*, Μάιος 1990, 28). Ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς της Απαρτίας των Δώδεκα είπε: «Ο επίσκοπος χρειάζεται να εκχωρεί αρμοδιότητες κατά τρόπο επιδέξιο ή θα κατακλυσθεί από όλες του τις ευθύνες ή θα απογοητευθεί που θα δει τόσες πολλές εξ αυτών μη εκπληρωμένες» (στο Conference Report, Απρ. 1997, 29 ή *Ensign*, Μάιος 1997, 22).

Η εκκλησιαστική και η οικογενειακή ηγεσία μπορεί να είναι όχι μόνον χαρωπή, αλλά και απαιτητική. Το Άγιο Πνεύμα ενδυναμώνει και

ανανεώνει ηγέτες, αλλά οι συνετοί ηγέτες αναθέτουν ευθύνες στους ανθρώπους που υπηρετούν, διότι οι ηγέτες δεν μπορούν να κάνουν τα πάντα μόνοι τους, και διότι οι άνθρωποι αναπτύσσονται πνευματικώς περισσότερο, όταν συμμετέχουν.

Ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ, ο οποίος ήταν τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Μία εκ των πρώτων αρχών που πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν είναι ότι το έργο του Κυρίου προχωρεί μέσω αναθέσεων. Οι ηγέτες λαμβάνουν και δίδουν αναθέσεις. Αυτό αποτελεί σημαντικό μέρος της απαραίτητης αρχής της εκχώρησης αρμοδιοτήτων» (στο Conference Report, Οκτ. 1980, 50 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 34).

Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ, τότε μέλος της Προεδρίας των Εβδομήκοντα, πρότεινε τους ακόλουθους λόγους για τους οποίους οι ηγέτες αποτυγχάνουν ενίοτε να εκχωρούν αρμοδιότητες:

«1. Θα προτιμούσαμε στην πραγματικότητα να το κάνουμε μόνοι μας.

»2. Δεν είμαστε στην πραγματικότητα πρόθυμοι να αφιερώσουμε τον χρόνο και τα ταλέντα μας, προκειμένου να εκπαιδεύσουμε άλλους, ούτως ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν.

»3. Απεχθανόμαστε να ζητήσουμε από τους άλλους να βοηθήσουν, ξεχνώντας ότι η λήψη βοήθειας είναι εξίσου μέρος του ευαγγελίου όσο το να δίδουμε βοήθεια.

»4. Μας αρέσει να αισθανόμαστε πολυάσχολοι και αγχωμένοι, επειδή μας δίδει την ψευδή αίσθηση ότι είμαστε ευγενείς.

»5. Λέγουμε ότι ανησυχούμε για τον 'έλεγχο ποιότητας', εάν ανατίθεται το έργο, και ενίοτε υπάρχει καλός λόγος για την ανησυχία μας· άλλες φορές, εντούτοις, ανησυχούμε στην πραγματικότητα όχι επειδή γίνονται τα έργα κακώς, αλλά πολύ καλώς».

Ο Πρεσβύτερος Μάξουελ έδωσε τη συμβουλή: «Η αίσθηση που ενδεχομένως να έχουμε ενίοτε ότι θα μας καταβροχθίσει το καθήκον... είναι εν μέρει αποφεύξιμη. ...Θα μπορούσαμε, εάν το επιλέγαμε πιο συχνά, να

εκχωρούμε αρμοδιότητες, τιοιυτοτρόπως αναπτύσσοντας τους άλλους, συμπεριλαμβανομένων των παιδιών μας, ακόμη περισσότερο και τελικώς, με τον τρόπο αυτό μειώνοντας περιττά βάρη από τον εαυτόν μας» (*Wherefore Ye Must Press Forward* [1977], 99-100).

Ο Πρεσβύτερος Στέρλινγκ Σιλ, ο οποίος ήταν τότε Βοηθός των Δώδεκα, έγραψε: «Ο ηγέτης δεν χάνει την εξουσία του ούτε την ευθύνη του, όταν την εκχωρεί. ...Πρέπει να επιβλέπει, πρέπει να εκπαιδεύει, πρέπει να παροτρύνει, πρέπει να εποπτεύει αυτόν στον οποίο έχει δοθεί η ευθύνη. ...Η εκχώρηση αρμοδιοτήτων χωρίς έλεγχο είναι ανευθυνότητα» (*Leadership* [1958], 213).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ζητήστε από τους μαθητές να ορίσουν τη λέξη *εκχωρώ αρμοδιότητες*. («Επιφορτίζω κάποιον άλλον με τμήμα της ευθύνης».) Συζητήστε πώς ισχύει αυτός ο ορισμός για την ηγεσία στην Εκκλησία και την οικογένεια.

Ζητήστε από τους μαθητές να βρουν παραδείγματα εκχώρησης αρμοδιοτήτων στις γραφές. Ζητήστε τους να αναφέρουν παραδείγματα επιτυχούς εκχώρησης αρμοδιοτήτων στην οικογένεια ή την Εκκλησία. Συζητήστε γιατί η εκχώρηση αρμοδιοτήτων είναι σημαντικό μέρος της οικογενειακής και εκκλησιαστικής ηγεσίας.

Χωρίστε τους μαθητές σε μικρές ομάδες. Ζητήστε από κάθε ομάδα το συζητήσει τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της εκχώρησης αρμοδιοτήτων. Ζητήστε τους να αναφέρουν τα πορίσματά τους, και κατόπιν συζητήστε τα ως τάξη.

Ζητήστε από τους μαθητές να σκεφθούν πόσο σημαντική είναι η εκχώρηση αρμοδιοτήτων για την αποτελεσματική ηγεσία. Παροτρύνετε τους να προσέξουν πώς οι ηγέτες στην Εκκλησία και τις οικογένειες αναθέτουν ευθύνες. Ζητήστε τους να σκεφθούν ποιες ευθύνες μπορούν να αναθέσουν και γιατί και ποιες όχι.

Συζητήστε ορισμένα εκ των χαρακτηριστικών των ατόμων που εκχωρούν επιτυχώς αρμοδιότητες. Παραδείγματος χάριν, τα επιτυχημένα άτομα που εκχωρούν αρμοδιότητες:

- Δίδουν στα άτομα ευκρινείς και συγκεκριμένες αναθέσεις.
- Καθορίζουν τι πρέπει να γίνει, αλλά όχι ακριβώς πώς πρέπει να γίνει.
- Δίδουν στα άτομα την εξουσία να επιτύχουν τα ανατεθειμένα έργα τους.
- Εκπαιδεύουν άτομα, εάν είναι απαραίτητο, στις επιδεξιότητες που χρειάζονται, για να είναι επιτυχημένα.
- Διαθέτουν εργαλεία και μέσα που χρειάζονται τα άτομα, για να είναι επιτυχημένα.
- Παρέχουν κατάλληλη εποπτεία καθώς εργάζονται τα άτομα, για να επιτύχουν το έργο τους.
- Δίδουν ειλικρινή ενθάρρυνση και υποστήριξη στα άτομα, όταν πηγαίνουν καλά.
- Είναι διαθέσιμοι να δίδουν συμβουλές και οδηγίες.
- Δίδουν την ευκαιρία στα άτομα να δίδουν αναφορά για τα ανατεθειμένα έργα τους.

Συζητήστε τι μπορούν να κάνουν οι ηγέτες, για να διαπιστώσουν ότι οι ευθύνες που έχουν ανατεθεί, εκπληρώνονται. Ζητήστε από τους μαθητές να διαβάσουν το Έξοδος 18:13-27. Συζητήστε ερωτήσεις, όπως:

- Ποιες ανησυχίες είχε ο Ισθόρ ως προς την ηγεσία του Μωυσή;
- Πώς ανταποκρίθηκε ο Μωυσής στις ανησυχίες του Ισθόρ;
- Τι μπορούμε να μάθουμε σχετικά με την ηγεσία από την εμπειρία αυτή του Μωυσή;

Διαβάστε την ακόλουθη δήλωση από τον Πρόεδρο Έζρα Ταφτ Μπένσον, ο οποίος ήταν τότε Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα: «Αυτή είναι η οργάνωση του Κυρίου μέσω της οποίας λειτουργούμε. Έχουμε να κάνουμε με εθελοντές εργαζομένους – τα τέκνα του Πατρός μας τα οποία αγαπά, σοχέτως των λαθών και των αδυναμιών τους. Δεν πρέπει να υπάρχει βία, καταναγκασμός ή εκφοβισμός στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων μας. Για να είμαστε αποτελεσματικοί, πρέπει να επιζητήσουμε και να αποκτήσουμε το Πνεύμα, εάν θέλουμε να εκχωρήσουμε αρμοδιότητες συνेतώς» (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974], 130).

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρόεδρος Έλντον Τάνερ

*Πρώτος Σύμβουλος στην
Πρώτη Προεδρία*

*«Το μήνυμα: Να ηγούμεθα
όπως ηγείτο ο Σωτήρας»,
New Era, Ιούνιος 1977, 4-7*

Προκειμένου να είναι επιτυχημένος ηγέτης ή διδάσκαλος (και θα χρησιμοποιήσω αυτούς τους όρους κατ' εναλλαγήν) στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσει και να κατανοήσει πλήρως έκαστος ότι είναι παιδί-πνεύμα του Θεού και ότι αυτοί των οποίων ηγείται, είναι επίσης παιδιά-πνεύματα του Θεού. Είναι σημαντικό επίσης αυτοί των οποίων εκείνος ηγείται να γνωρίζουν και να καταλαβαίνουν ότι είναι παιδιά-πνεύματα του Θεού και ότι αυτή η γνώση είναι σημαντική για τη ζωή τους. Πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι ο Θεός ενδιαφέρεται για αυτούς, θέλει να ζήσουν όπως πρέπει και είναι έτοιμος να εισακούσει τις προσευχές τους και να τους βοηθήσει όπου είναι δυνατόν, εάν απλώς ακούσουν με προσοχή.

Κάποιος έχει πει ότι η ηγεσία συνεπάγεται μία συγκεκριμένη τόλμη. Εξάλλου, είναι το να παίρνεις ουσιαστικά το προβάδισμα, να πηγαίνεις πρώτος, να ίστασαι εμπρός του όχλου, του εκκλησιασματος, του απρόσωπου ακροατηρίου χιλιάδων ή του δύσπιστου βλέμματος ενός που αμφιβάλλει.

Ο καθένας είναι ηγέτης ή έχει επιρροή στη ζωή των άλλων, αν και δεν το συνειδητοποιεί. Η ερώτηση είναι: Τι είδους ηγέτης θα γίνει; Τι είδους επιρροή θα έχει;

Κάθε άτομο πρέπει να λάβει τη δική του απόφαση ως προς το τι είδος θα γίνει. Θα πρέπει να είναι αποφασισμένος να γίνει το είδος που μπορεί να πει όπως ο Ιησούς: «Ελα, ακολουθή με και να κάνετε κι εσείς, όπως εγώ έκανα», γνωρίζοντας ότι οδηγεί στο μονοπάτι της αληθείας και της χρηστότητας. Αυτός θα πρέπει να είναι ο στόχος κάθε ηγέτη.

Προκειμένου να ηγούμεθα όπως ηγείτο ο Ιησούς, αντιμετωπίζουμε πολλές δυσκολίες. Ένα

εκ των πρώτων βημάτων στην αντιμετώπιση αυτών των δυσκολιών είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Χριστός είναι πρότυπο ορθής ηγεσίας· και όπως οι γραφές καταγράφουν τη ζωή του και τις διδασκαλίες του, γίνονται περιπτώσιολογίες ουράνιας ηγεσίας. Προκειμένου να ηγούμεθα όπως ηγείτο εκείνος, είναι σημαντικό να ερευνούμε και να κατανοούμε τις γραφές και να τις εφαρμόζουμε στη ζωή μας. Όπως είπε ο Νεφί, θα πρέπει να «παρομο[ιάσουμε] τις γραφές με εμάς» (Νεφί Α΄ 19:23) και όπως είπε ο Κύριος να «ζήσ[ουμε] με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού» (Δ&Δ 84:44).

Στο Νεφί Γ΄ διαβάζουμε:

«Και μακάριοι είναι όλοι εκείνοι που καταδιώκονται για χάρη του ονόματός μου, γιατί η βασιλεία των ουρανών είναι δική τους.

»Και μακάριοι θα είστε σεις, όταν θα σας βρίσουν και θα σας καταδιώξουν και θα πουν εναντίον σας κάθε κακό, λέγοντας ψέματα, εξαιτίας μου.

»Γιατί θα χαρείτε και θα αγαλλιάσετε, επειδή η ανταμοιβή σας θα είναι μεγάλη στους ουραμούς. Έτσι καταδίωξαν τους προφήτες που έζησαν πριν από εσάς.

»Αληθινά, αληθινά, σας λέω, σας δίνω το να είστε το αλάτι της γης. Αλλά αν το αλάτι χάσει τη νοστιμιά του, με τι θα αλατιστεί η γη; Το αλάτι τότε δε θα έχει πια καμιά αξία, παρά να πεταχτεί έξω και να καταπατηθεί από τους ανθρώπους.

»Και ιδέστε, σας έδωσα το νόμο και τις εντολές του Πατέρα μου, για να πιστέψετε σε εμένα, και για να μετανοήσετε από τις αμαρτίες σας, και να έλθετε προς εμένα με καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο. Ιδέστε, έχετε τις εντολές εμπρός σας, και ο νόμος έχει εκπληρωθεί.

»Ελάτε λοιπόν προς εμένα και σωθείτε. Γιατί αληθινά σας λέω ότι αν δεν τηρείτε τις εντολές μου, τις οποίες σας πρόσταξα ετούτον τον καιρό, σε καμιά περίπτωση δε θα μπίετε στη βασιλεία των ουρανών». (Νεφί Γ΄ 12:10-13, 19-20.)

Όταν ο Χριστός ήλθε επί της γης, για να σώσει τους ανθρώπους, ούτως ώστε να επιστρέψουν και να ζήσουν με τον Πατέρα τους στους ουραμούς, δεν είπε: «Θα υπακούσω σε αυτόν τον

νόμο, αλλά δεν θα υπακούσω σε εκείνον τον νόμο». Δεν είπε αναφορικός προς τις εντολές: «Θα κάνω αυτό. Αυτό δεν θα το κάνω». Παρά την εμπειρία και τον πόνο και τα πάθη του στον κήπο της Γεθσημανής, επέμεινε ως το τέλος και έδωσε τη ζωή του, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να αποκτήσει αθανασία και αιωνία ζωή.

Είναι τόσο σημαντικό να μάθουμε να υπακούμε και να τηρούμε τις εντολές του Θεού. Έχει λεχθεί ότι η υπακοή δεν είναι γνώρισμα του σκλάβου· είναι ένα εκ των πρωταρχικών χαρακτηριστικών ηγεσίας.

Ορισμένα άτομα αποτυγχάνουν να γίνουν μεγάλοι ηγέτες, διότι δεν έχουν μάθει να ακολουθούν οδηγίες – δηλαδή τις διδασκαλίες του Ιησού Χριστού. Προκειμένου, τότε, να ηγούμεθα όπως ηγείτο ο Ιησούς, πρέπει πρώτα να μάθουμε να ακολουθούμε τον Χριστό όπως ακολουθούσε τον Πατέρα του στους ουραμούς. Θα πρέπει να έχουμε υπ΄ όψιν αυτούς τους αιώνιους στόχους στους οποίους έχω αναφερθεί και ως παιδιά-πνεύματα του Θεού να γίνουμε ολοένα και περισσότερο σαν εκείνον, έως ότου γίνουμε τέλειοι. Ας μην πιστεύουμε απλώς στον Χριστό, αλλά ας τον ακολουθούμε. Ας τον λατρεύουμε και ας είμαστε πάντοτε υπάκουοι στις διδασκαλίες του.

Όταν ο Τζόζεφ Σμιθ ερωτήθηκε πώς κυβερνούσε τον λαό του τόσο καλά, απήντησε: «Διδάσκω σε αυτόν ορθές αρχές και αυτοκυβερνώνται». Αυτή είναι η ουσία της προσεγγίσεως στην ηγεσία του Κυρίου, εννοώντας ότι πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι διδάσκουμε ορθές αρχές με μαρτυρία και κατανόηση του ευαγγελίου. Η κατανόηση των αρχών του ευαγγελίου επιτρέπει απείρως περισσότερη ελευθερία και ανάπτυξη παρά η εκπαίδευση σε διαδικασίες μόνον.

Όταν ερωτήθηκε για τη διαφορά μεταξύ ενός βοσκού και ενός ποιμένος, ένας άνδρας εξήγησε ότι ο βοσκός οδηγεί τα πρόβατά του και ο ποιμήν ηγείται αυτών. Κάποιος είπε: «Οι άνθρωποι είναι σαν τα μακαρόνια: Εάν πας μπροστά και τα τραβήξεις, θα ακολουθήσουν από πίσω. Όμως, εάν πας πίσω και σπρώξεις, θα σωριαστούν όλα».

Ο ηγέτης στην Εκκλησία είναι επίσης διδάσκαλος και ένα εκ των μεγαλύτερων εργαλείων

στη διδασκαλία είναι το παράδειγμα, το εργαλείο που χρησιμοποιούσε πάντοτε ο Χριστός. Ένας σοφός άνδρας κάποτε παρατήρησε: «Οι πράξεις σου μιλούν τόσο δυνατά που δεν μπορώ να ακούσω τι λες». Μολονότι μπορεί να μην έχουμε την επίγνωση αυτού, αυτά που διδάσκουμε με παράδειγμα γίνονται πιο πειστικά από αυτά που διδάσκουμε εκ προθέσεως με δίδαγμα, και θα αφήσουν μία πολύ πιο διαρκή εντύπωση στον παρατηρητή.

Προκειμένου να είναι αποτελεσματικός ηγέτης ή διδάσκαλος, κάποιος πρέπει να δείχνει αγάπη και στην πραγματικότητα να αισθάνεται αγάπη για το άτομο που προσπαθεί να διδάξει. Ουδμία δύναμη είναι τόσο παρακινητική όσο η δύναμη της αγάπης. Ο Χριστός αγάπωσε τους πάντες – τους αδύναμους, τους αμαρτωλούς, τους ενάρητους. Ενίοτε, όσοι χρειάζονται την αγάπη είναι κατά κύριο λόγο αυτοί που φαίνεται ότι την αξίζουν ελαχίστως. Αν και ενδεχομένως να μην εκτιμούμε ή να μην εγκρίνουμε αυτά που κάνει κάποιος άλλος, πρέπει ακόμη να δείχνουμε αγάπη για το άτομο.

Σε τέτοιες στιγμές, ο ηγέτης χρειάζεται υπομονή και κατανόηση. Δεν μπορεί πάντοτε να ενεργεί βιαστικά, και δεν πρέπει ποτέ να αντιδρά εντόνως. Δεν μπορούν όλοι να κινούνται με τον ρυθμό του. Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ είπε:

«Στους ηγέτες η υπερβολική ανυπομονησία και η απαισιοδοξία είναι σχεδόν ανυπόφερτες, και ενίοτε απαιτεί σχεδόν τόσο θάρρος να αναμένεις όσο να ενεργείς. Πρέπει να υπάρχει η ελπίδα τότε ότι οι ηγέτες του λαού του Θεού και ο ίδιος ο λαός δεν θα αισθάνονται ότι θα έχουν αμέσως μία απάντηση σε κάθε ερώτηση που προκύπτει, για να διαταράξει τη σταθερότητα των τρόπων τους». (*Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939, σελ. 156.)

Ένα άλλο σημαντικό βήμα στην ηγεσία είναι η εκχώρηση αρμοδιοτήτων. Σε όσους εκχωρούνται αρμοδιότητες, πρέπει να δίδεται σημαντική επιστοασία. Η ανάθεση της επιστοασίας είναι το καθήκον του ηγέτη. Κάθε άτομο πρέπει να αποδέχεται την ανατεθείσα επιστοασία και να δεσμεύεται να εκτελεί τα καθήκοντα όπως έχει διδαχθεί. Πρέπει να του δίδεται η εξουσία καθώς και η ευθύνη. Ο Σωκράτης φημολογείται ότι είπε: «Οιονδήποτε καθήκον

μου αναθέσεις, θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να το εγκαταλείψω».

Ο ηγέτης δεν θα πρέπει ποτέ να προσπαθεί να κάνει το έργο εκείνου στον οποίον έχει δώσει την ανάθεση. Όπως είπε ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη: «Αφήστε τους να κάνουν τα πάντα εντός των δυνατοτήτων τους, και εσείς είστε πίσω και τους διδάσκετε πώς να το κάνουν. Νομίζω ότι επ' αυτού υπάρχει το μυστικό της αναπτύξεως, να αναθέτουμε ευθύνη και κατόπιν να διδάσκουμε στον λαό μας πώς να φέρει εις πέρας αυτήν την ευθύνη».

Δώστε τους ελευθερία να κάνουν το έργο τους. Ποτέ μην τους επικρίνετε, αλλά επαινείτε την επιτυχία και παροτρύνετε τις προσπάθειες.

Θα πρέπει να κάνουμε κάθε άτομο να συνειδητοποιήσει τη μεγάλη σημασία αυτής της κλήσεως. Ο ηγέτης δεν πρέπει ποτέ να είναι αυτός στον οποίον αναφέρονται ή αυτόν που σκέπτονται ως αφεντικό, αλλά όπως δίδαξε ο Σωτήρας, αυτός που υπηρετεί με τους ανθρώπους. Είπε: «Και ο μεγαλύτερος από εσάς, θα είναι υπηρέτης σας» (Κατά Ματθαίον 23:11) και μας έδωσε το μέγα παράδειγμα, όταν έπλυνε τα πόδια των μαθητών του. Είπε επίσης: «Και όποιον υψώσει τον εαυτό του, θα ταπεινωθεί· όποιος, όμως, ταπεινώσει τον εαυτό του, θα υψωθεί». (Κατά Ματθαίον 23:12.)

Θυμάμαι τον Πρόεδρο Χίμπερ Γκραντ να λέγει τόσο συχνά ότι δεν θα ανάθετε ποτέ σε κάποιον να κάνει μία δουλειά για την οποία δεν θα ήταν προετοιμασμένος να κάνει ο ίδιος.

Ο καλός ηγέτης ενδιαφέρεται για την ευημερία των οπαδών του ή αυτών των οποίων ηγείται. Ως υπουργός στην κυβέρνηση της επαρχίας της Αλμπέρτα, είχα να λάβω πολλές δύσκολες αποφάσεις. Πάντοτε διερωτώμην: «Τι είναι το καλύτερο για την επαρχία, για τους ανθρώπους που θα επηρεασθούν και για τους υπαλλήλους του τμήματος;» Συζητούσα πάντοτε τα προβλήματα με τους ηγέτες των διαφορετικών διευθύνσεων του τμήματος, ιδιαιτέρως όσους επηρεάζονταν, και τους έκανα να αισθανθούν ότι αποδέχονταν τουλάχιστον κάποια από την ευθύνη, μετά το οποίον πάντοτε πήγαινα στον Κύριο για καθοδήγηση, και την ελάμβανα, και ήμουν εις θέσιν να

λάβω αποφάσεις που δεν μπορούσαν να είχαν ληφθεί διαφορετρόπως.

Ως ηγέτες πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Κύριος είπε: «Τούτο είναι το έργο μου και η δόξα μου – να πραγματοποιήσω την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου». (Μωυσή 1:39.) Είπε επίσης: «Επομένως, αφού είστε αντιπρόσωποι, βρίσκεστε στην υπηρεσία του Κυρίου. Και οτιδήποτε κάνετε σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου είναι υπόθεση του Κυρίου». (Δ&Δ 64:29.)

Ναι, ως ηγέτες είμαστε στην υπηρεσία του και θα πρέπει να δίδουμε τη μέγιστη προσοχή στην προσωπική ανάπτυξη κάθε ατόμου μέσω διδασκαλίας ορθών αρχών και να προσπαθούμε να οδηγήσουμε αυτό το άτομο να προετοιμασθεί για την αθανασία και την αιώνια ζωή. Αυτό θα πρέπει να το κάνουμε με παράδειγμα και δίδαγμα και κατόπιν να είμαστε προετοιμασμένοι να τον βοηθήσουμε και να τον υποστηρίξουμε στις προσπάθειές του, αλλά θα πρέπει να τον αφήσουμε να λάβει τις δικές του αποφάσεις και να άρχεται σύμφωνα με την ελεύθερα βούληση που είναι δωρεά σε εκείνον.

Ας θυμηθούμε τα λόγια του Κυρίου στον Τζόζεφ Σμιθ αναφορικά προς την επιστασία: «Ο Κύριος απαιτεί, από τον κάθε επιστάτη, να κάνει απολογισμό της επιστασίας του, και στην πρόσκαιρη εποχή και στην αιωνιότητα». (Δ&Δ 72:3.)

Όταν ένας ηγέτης δίδει μία ανάθεση, θα πρέπει να είναι ευκρινώς κατανοητή, με τον τομέα της ευθύνης ευκρινώς καθορισμένο, και κατόπιν το άτομο θα πρέπει να είναι ελεύθερο να ενεργήσει και να ολοκληρώσει την ανάθεση, εντός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου για την πρόοδο ή την τελική αναφορά. Πρέπει πάντοτε να γίνεται απολογισμός στον ηγέτη και εκείνος θα πρέπει να αναμένει τέτοιον απολογισμό.

Στη διοίκηση της Εκκλησίας το βασικό εργαλείο για την υπευθυνότητα είναι η προσωπική συνέντευξη. Εάν η σχέση μεταξύ συνεντευξιζόμενος και συνεντευξιζομένου είναι όπως θα έπρεπε, αυτό μπορεί να είναι πολύ ικανοποιητική εμπειρία και για τις δύο πλευρές, όπου υπάρχει η ευκαιρία να δοθεί αυτό-αξιολόγηση

και όπου η επικοινωνία θα πρέπει να είναι ανοικτή και εποικοδομητική. Είναι ένα ιδανικό περιβάλλον για προσφορά και λήψη βοήθειας.

Η εμπειρία μου στη διοίκηση και τις επιχειρήσεις καθώς και στην Εκκλησία έχει τονίσει αυτήν τη μεγάλη ανάγκη κατάλληλης εκχωρήσεως της εξουσίας, της παρακολούθησεως της προόδου και της παραλαβής αναφορών.

Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε επτά βήματα που ακολούθησε ο Χριστός στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων.

Πρώτον, η οργάνωση της εκκλησίας που ίδρυσε ο Ιησούς είχε δομηθεί σε πλαίσιο εκχωρημένης εξουσίας.

Δεύτερον, στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων ο Ιησούς δεν έκανε τις αναθέσεις να ακούγονται εύκολες, αλλά τις έκανε να ακούγονται συναρπαστικές και προκλητικές.

Τρίτον, ο Ιησούς επέτρεψε σε όσους κάλεσε να γνωρίσουν και να κατανοήσουν πλήρως τα καθήκοντά τους.

Τέταρτον, ο Ιησούς έδωσε σε αυτούς, που τους είχαν ανατεθεί έργα, πλήρη εμπιστοσύνη, όπως του είχε δώσει ο πατέρας του.

Πέμπτον, ο Ιησούς έδωσε σε όσους κάλεσε την αφοσίωσή του και ανέμενε τη δική τους ως ανταπόδοση.

Έκτον, ο Ιησούς ανέμενε πολλά από αυτούς στους οποίους ανέθεσε ευθύνες και ήταν προετοιμασμένος να δώσει πολλά.

Έβδομον, ο Ιησούς δίδαξε ότι αυτός που ηγείται θα πρέπει να ακολουθεί την πρόοδο αυτών στους οποίους έχει ανατεθεί ευθύνη και να λαμβάνει απολογισμό από αυτούς, δίνοντας επαίνους και επιτίμηση όπου είναι απαραίτητο με πνεύμα αγάπης...

Ο Τζωρτζ Ουάσινγκτον, κατά την αποχαιρετιστήρια ομιλία του προς τους συμπατριώτες του, τους προειδοποίησε να μην σκέπτονται ότι θα μπορούσαν να έχουν σπουδαία δημοκρατία χωρίς βαθεία και αμετάβλητη πίστη στον Θεό...

Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ τόνισε: «Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η φλόγα της χριστιανικής ηθικής είναι ακόμη ο υψηλότερος οδηγός ημών. ...Η εκπλήρωση του πνευματικού

καθήκοντος στην καθημερινή ζωή μας είναι ζωτικής σημασίας για την επιβίωσή μας».

Κατ' ουσίαν λένουν... το ίδιο – η μόνη μας ελπίδα μεγαλοπρεπείας ευρίσκεται στο να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού. Προκειμένου να είναι κάποιος μέγας ηγέτης τότε, πρέπει να κάνει τα κατωτέρω:

Πρώτον, να βασιίζεται στον Σωτήρα μας ως το τέλειο παράδειγμα ηγεσίας.

Δεύτερον, να αποδέχεται τον ρόλο του διδασκάλου και υπηρέτη.

Τρίτον, να ερευνά τις γραφές για ορθές αρχές.

Τέταρτον, να προσεύχεται για καθοδήγηση, να ενωτίζεται και να απαντά.

Πέμπτον, να βοηθά το άτομο να αναπτύσσει αυτοκυβέρνηση.

Έκτον, να έχει τα άτομα υπόλογα για το έργο τους.

Έβδομον, να εκφράζει επαρκή εκτίμηση.

Όγδοον, να θέτει προσωπικό παράδειγμα σύμφωνο με όσα διδάσκει.

Ένατον, να ενωτίζεται τη φωνή του Προέδρου της Εκκλησίας, ο οποίος είναι ο προφήτης του Θεού, και να ακολουθεί τις συμβουλές και το παράδειγμά του.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Σύμφωνα με τον Πρόεδρο Τάνερ, τι πρέπει να κάνει ο ηγέτης, για να εκχωρεί ορθώς αρμοδιότητες;
- Πώς θα πρέπει να επιλαμβάνεται της αναθέσεως ευθυνών στους ανθρώπους και του προσδιορισμού του τρόπου με τον οποίον εκπληρώνουν αυτές τις ευθύνες;
- Ποιον ρόλο θα πρέπει να παίζουν οι προσωπικές συνεντεύξεις για την υπευθυνότητα; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά μίας καλής προσωπικής συνεντεύξεως;

ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΛΗΨΕΩΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

«Αληθινά λέω, οι άνθρωποι πρέπει με ζήλο να απορροφούνται σε έναν αγαθό σκοπό και να κάνουν πολλά από δική τους πρωτοβουλία, και να πραγματοποιούν πολλά έργα δικαιοσύνης.

»Γιατί μέσα τους είναι η δύναμη, με την οποία μπορούν να αποφασίζουν και να ενεργούν αφ' εαυτού τους. Και εφόσον οι άνθρωποι κάνουν το καλό δεν πρόκειται με κανένα τρόπο να χάσουν την αμοιβή τους» (Δ&Δ 58:27-28).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Η ικανότητα λήψεως καλών αποφάσεων είναι απαραίτητη για την ηγεσία σαν του Χριστού.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Οι ηγέτες πρέπει να είναι εις θέσιν να λαμβάνουν συνετές αποφάσεις.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΘΕΣΙΝ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΣΥΝΕΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

«Η λήψη αποφάσεων είναι πιθανώς το πιο σημαντικό πράγμα που κάνουν οι άνθρωποι» διδάξε ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον, ο οποίος ήταν τότε Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα. «Τίποτε δεν συμβαίνει έως ότου λάβει κάποιος μία απόφαση...

»Ευτυχώς η ικανότητα και η κρίση απαραίτητες για τη λήψη αποφάσεων μπορούν να αποκτηθούν» (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974], 145). Βλέπε το τμήμα Πηγές διδασκάλου για προτάσεις από τον Πρόεδρο Μπένσον σχετικά με το πώς να μάθουμε να λαμβάνουμε συνετές αποφάσεις.

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Συζητήστε την ιδέα ότι οι ηγέτες πρέπει να λαμβάνουν συνετές αποφάσεις, ώστε να βοηθήσουν τους ανθρώπους να έλθουν στον Χριστό. Εξηγήστε ότι όλοι μπορούμε να βελτιώσουμε την ικανότητά μας να λαμβάνουμε συνετές αποφάσεις.

Επιλέξτε διάφορα σημεία που θεωρείτε σημαντικά για τη λήψη αποφάσεων ως ηγέτης (βλέπε το τμήμα Πηγές διδασκάλου) και συζητήστε τα με την τάξη.

Χωρίστε την τάξη σε μικρές ομάδες. Ζητήστε από κάθε ομάδα να διατυπώσει μία υποθετική κατάσταση στην οποία ένας εκκλησιαστικός ή οικογενειακός ηγέτης πρέπει να λάβει μία απόφαση. (Παραδείγματος χάριν, η επισκοπική ηγεσία πρέπει να ανησυχεί που τα μέλη τομέως δεν έρχονται στις συγκεντρώσεις στην ώρα τους ή μία οικογένεια μπορεί να μην γνωρίζει πού να πάει για διακοπές.)

Ζητήστε από κάθε ομάδα να ανταλλάξει την υποθετική της κατάσταση με μία άλλη ομάδα. Ζητήστε από τις ομάδες να εφαρμόσουν τις αρχές της λήψεως αποφάσεων που συζητήσατε και να καταλήξουν σε μία απόφαση και ένα σχέδιο ενεργειών. Ζητήστε από κάθε ομάδα να αναφέρει τις αποφάσεις και τα σχέδιά της και πώς έφθασε σε αυτά.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον

Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

«Προτάσεις επί της λήψεως αποφάσεων», στο *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 143-53

Οι αποφάσεις μας μάς έκαναν αυτό που είμαστε. Ο αιώνιος προορισμός μας θα

προσδιορισθεί από τις αποφάσεις που θα λάβουμε στο μέλλον.

Οι συνετές αποφάσεις είναι τα σκαλοπάτια της προόδου. Είναι τα απαραίτητα μέρη της ζωής. Οι αποφάσεις αποτελούν τα συστατικά της επιτυχίας. Για άτομα και θεσμούς, σημαδεύουν την οδό της προόδου. Ο νους ενός ατόμου ή ο συλλογικός νους του συμβουλίου, της επιτροπής ή του συμβουλίου διευθυντών αποφασίζει ποια θα είναι η παρούσα κατάσταση και η μελλοντική κατεύθυνση του ατόμου ή του θεσμού.

Οι συνετές αποφάσεις θα δείξουν την οδό προς την πρόοδο.

Ζούμε σε έναν άνομο κόσμο. Ποτέ στη μνήμη μας δεν είχε οργανωθεί τόσο καλά ο εναντίος και ποτέ δεν είχε τόσο πολλούς απεσταλμένους να εργάζονται για εκείνον. Ως λαός αντιμετωπίζουμε δύσκολες ημέρες – ημέρες βιαστικών αποφάσεων για νέους και γηραιούς.

Στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών είμαστε αντιμέτωποι με βαρυσήμαντες αποφάσεις. Ο λαός μας –κεφαλές οικογενειών, γονείς, παιδιά– πρέπει να λαμβάνει σημαντικές αποφάσεις. Η βοήθεια χρειάζεται και η βοήθεια είναι διαθέσιμη.

Ως εκκλησία έχουμε τις σωτήριες αλήθειες και διατάξεις που θα φέρουν σωτηρία και υπερύψωση στα μέλη της ανθρωπίνης φυλής. Συνεπώς, είναι σημαντικότατο οι ηγέτες της εκκλησίας να λαμβάνουν τις σωστές αποφάσεις και να καθοδηγούν τα άτομα υπ' αυτούς στα μονοπάτια της αληθείας και της χρηστότητας προς την επίτευξη των στόχων μας, αλλά επίσης την οικογένειά μας, τους τομείς, τους πασάλους, τις ιεραποστολές, την Εκκλησία και τον κόσμο.

Εάν θέλουμε να λάβουμε ορθές, σαν του Χριστού αποφάσεις, πρέπει πρώτα απ' όλα να ζήσουμε, ώστε να μπορέσουμε να ζητήσουμε την αθέατη δύναμη και να έχουμε πρόσβαση σε αυτήν χωρίς την οποία κανείς δεν μπορεί να κάνει ό,τι μπορεί στη λήψη αποφάσεων.

Μία εκ των μεγαλύτερων αποφάσεων αυτής της εποχής ήταν όταν ο Τζόζεφ Σμιθ ως αγόρι απεφάσισε να ακολουθήσει τη νουθεσία στο

Ιακώβου: «Αν, όμως, κάποιος από σας είναι ελλιπής σε σοφία, ας ζητάει από τον Θεό, που δίνει σε όλους πλούσια, και χωρίς να ονειδίζει και θα του δοθεί. Ας ζητάει, όμως, με πίστη, χωρίς να διστάζει καθόλου· επειδή, αυτός που διστάζει μοιάζει με ένα κύμα της θάλασσας, που κινείται από τους ανέμους και συνταράσσεται». (Ιακώβου 1:5-6.)

Η ίδια η σωτηρία εκατομμυρίων ανδρών και γυναικών στη θεϊκή νομή της πληρότητας των καιρών εξαρτάται από αυτήν την απόφαση! Πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν ότι τα άτομα έχουν σημασία και ότι οι αποφάσεις που λαμβάνουν μπορούν σε μεγάλο βαθμό να επηρεάσουν τη ζωή των άλλων.

Εκτός από τις ουράνιες πηγές, είναι επίσης σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι η ατομική προσπάθεια και η επινοητικότητα είναι απαραίτητες όχι μόνον στην επίλυση των καθημερινών προβλημάτων της Εκκλησίας, αλλά επίσης στο να φέρουν ανάπτυξη σε όσους απαιτείται να λάβουν αποφάσεις.

Υπάρχουν ορισμένες καθοδηγητικές αρχές που θα βοηθήσουν τους ηγέτες της εκκλησίας στη λήψη αποφάσεων τόσο στην προσωπική ζωή τους όσο και στη σημαντική ευθύνη τους να ηγούνται των άλλων στον τελικό στόχο τους για την υπερύψωση στο βασιλείο του Θεού.

Η μεγαλύτερη εργασία οιασδήποτε ζωής είναι η λήψη αποφάσεων. Ενώ ένα εκ των μεγαλύτερων δωρεών του Θεού προς τον άνθρωπο είναι η ελευθέρα βούληση ή το δικαίωμα της επιλογής, έχει δώσει επίσης στον άνθρωπο την ευθύνη για τις επιλογές αυτές. Μπορούμε να επιλέγουμε μεταξύ του καλού και του κακού. Θέτουμε τη ζωή μας στην κατεύθυνση της επιτυχίας ή της αποτυχίας. Όχι μόνον μπορεί να επιλέγουμε τους τελικούς στόχους μας, αλλά επίσης μπορεί να προσδιορίσουμε και να αποφασίσουμε αφ' εαυτού μας, σε πολλές περιπτώσεις, τα μέσα με τα οποία θα φθάσουμε σε αυτούς τους στόχους και με την εργατικότητα μας ή με την έλλειψη αυτής προσδιορίζει την ταχύτητα με την οποία μπορούν να επιτευχθούν. Αυτό απαιτεί ατομική προσπάθεια και ενέργεια και δεν θα είναι χωρίς αντίθεση ή διαμάχη.

Η λήψη αποφάσεων είναι πιθανώς το πιο σημαντικό πράγμα που κάνουν ποτέ οι άνθρωποι. Τίποτε δεν συμβαίνει έως ότου λάβει κάποιος μία απόφαση. Ακόμη και ο ίδιος ο κόσμος κατέληξε να είναι το αποτέλεσμα των αποφάσεων του Θεού. Ο Θεός είπε: «...Στην αρχή δημιούργησα τον ουρανό και τη γη», «Ας γίνει φως, και έγινε φως», «Ας γίνει στερέωμα ανάμεσα στο νερό, και έγινε έτσι...» (Μωυσή 2:1, 3, 6.)

Ευτυχώς η ικανότητα και η κρίση απαραίτητες για τη λήψη αποφάσεων μπορούν να αποκτηθούν. Συγκεκριμένες μέθοδοι και πρακτικές μπορούν να μας φέρουν όλες τις μεγαλύτερες επιδεξιότητες σε καθημερινές, εβδομαδιαίες, μηνιαίες ευκαιρίες να λάβουμε αποφάσεις.

Υπάρχουν ορισμένες βασικές αρχές τις οποίες συνιστούν και χρησιμοποιούν οι ειδικοί στον τομέα. Είναι γενικώς παραδεκτό ότι υπάρχουν πέντε θεμελιώδη βήματα στη λήψη αποφάσεων:

1. Ορισμός του προβλήματος, του φάσματός του και της σημασίας του:
 - α. Τι είδους πρόβλημα είναι;
 - β. Ποιος είναι ο κρίσιμος παράγων;
 - γ. Πότε πρέπει να το επιλύσουμε;
 - δ. Γιατί να το επιλύσουμε;
 - ε. Τι θα απαιτηθεί για την επίλυσή του;
 - στ. Ποια είναι η αξία ή το κέρδος από την επίλυσή του;
2. Συλλογή γεγονότων, ανάλυση και χρήση αυτών.
3. Ανάπτυξη και ζύγισμα πιθανών λύσεων, προκειμένου να φθάσουμε σε συμπεράσματα.
4. Υλοποίηση της αποφάσεως με σχέδια και ελέγχους.
5. Παρακολούθηση των αποτελεσμάτων των αποφάσεων και των πράξεων.

Οι αποφάσεις θα πρέπει να βασίζονται σε ορθές αρχές και γεγονότα. Η πλήρης γνώση των αρχών και των γεγονότων που περιβάλλουν οιονδήποτε πρόβλημα συνήθως οδηγεί σε μία εύκολη και ορθή απόφαση. Η πλήρης γνώση των γεγονότων που περιβάλλουν ένα πρόβλημα

προνοίας, παραδείγματος χάριν, όταν εξετασθεί σε σχέση με θεμελιώδεις αρχές προνοίας, θα φέρει στον επίσκοπο την ορθή απάντηση σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση. Ένα εκ των βασικότερων στοιχείων της λήψεως αποφάσεων είναι συνεπώς να κατέχουμε τα γεγονότα και να καταλαβαίνουμε και να είμαστε εξοικειωμένοι με τις βασικές και υποκείμενες αρχές.

Κάτι άλλο παραδείγματος χάριν, ο επίσκοπος μπορεί να αισθανθεί ότι ο τομέας του θα έπρεπε να πηγαίνει καλύτερα στο έργο ναού. Πώς λαμβάνει μία απόφαση γι' αυτό το πρόβλημα; Θα ήθελε πρώτα να προσδιορίσει τα γεγονότα, ερωτώντας και ευρίσκοντας απαντήσεις σε διάφορα ερωτήματα. Πόσα εγκριτικά ναού έχουν τα μέλη τομέως μου; Πώς διαιρείται αυτός ο αριθμός μεταξύ των αρχιερέων... των πρεσβυτέρων και των αδελφών; ...Πώς ο τομέας μου... συγκρίνεται με άλλους τομείς στον πάσσαλο; Ακόμη και αν συγκρίνεται ευνοϊκά, είναι αρκετό; Πόσο σημαντικό είναι αυτό το έργο εν πάση περιπτώσει; (Βλέπε Μαλαχίας 4:5-6.) Γιατί θα επατάσσοτο ολόκληρη η γη με ανάθεμα, εάν δεν ερχόταν ο Ηλίας ο Θεοσβίτης με τα κλειδιά της επισφραγίσεως που κατείχε;

Αφού συζητήσει το πρόβλημα και την επίλυσή του με τους συμβούλους του και τον ηγέτη ομάδος αρχιερέων και ίσως με ολόκληρη την εκτελεστική επιτροπή τομέως, ο επίσκοπος θα αποφασίσει εν συνεχεία για μία σειρά ενεργειών. Θα γράψει τα διάφορα βήματα, προκειμένου να εφαρμόσει τη σειρά ενεργειών που έχει αποφασισθεί, θα ενεργοποιήσει το πρόγραμμα, κάνοντας αναθέσεις και δίδοντας ευθύνες και κατόπιν θα θυμηθεί να το παρακολουθεί.

Επί προσωπικής βάσεως, η απόφαση να απορρίψει κανείς ένα τοιγάρο που του προσφέρεται ή ένα οινοπνευματώδες ποτό θα είναι εύκολη, εάν έχει τα γεγονότα, καταλαβαίνει τις υποκείμενες αρχές και έννοιες του Λόγου Σοφίας και έχει ήδη αποφασίσει στον νου του ότι θα υπερασπίζεται και θα υποστηρίζει αυτήν την ουράνια αποκεκαλυμμένη αρχή.

Ωστόσο, εάν κάποιος καταλάβει την αρχή, θα γνωρίζει ήδη την ορθή απόφαση, όταν έλθει αντιμέτωπος με ένα πρόβλημα που εμπεριέχει τη [σεξουαλική] ηθική. Και θα χρειασθεί υπό

την πίεση της στιγμής την ευψυχία να λάβει την απόφαση που ήδη γνωρίζει ότι είναι η ορθή.

Ένας εκ των καλύτερων τρόπων να καταλάβουν οι ηγέτες τις ορθές αρχές είναι να έχουν πλήρη γνώση και κατανόηση των γραφών και του κατάλληλου εγχειριδίου. Οι περισσότερες περιπτώσεις έχουν ήδη προκύψει προηγουμένως, ίσως πολλές φορές, και έχουν ήδη προσδιορισθεί η τακτική και η διαδικασία για τον χειρισμό του προβλήματος. Είναι πάντοτε συνετό, συνεπώς, να ανατρέχουμε στις υπάρχουσες γραπτές οδηγίες και την τακτική της εκκλησίας επί ερωτημάτων που εγείρονται και να είμαστε εξοικειωμένοι με αυτές.

Οι αποφάσεις θα πρέπει να είναι έγκαιρες. Ενίοτε, η έλλειψη αποφάσεων για ένα ζήτημα είναι κατ' ουσίαν μία απόφαση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Χρειάζεται να αποφασίζουμε. Ο Ηλίας ο Θεσβίτης είπε στον αρχαίο Ισραήλ: «Μέχρι τότε χωλαίνετε ανάμεσα σε δύο φρονήματα; Αν ο Κύριος είναι Θεός, ακολουθείτε αυτόν· αλλά, αν ο Βάαλ, ακολουθείτε τούτον. Και ο λαός δεν του απάντησε ούτε έναν λόγο». (Α΄ Βασιλέων 18:21.)

Ο Ιησούς του Ναυή υποστήριζε αυτήν την αρχή, όταν συγκέντρωσε όλους τους πρεσβυτέρους και τους κριτές των φυλών του Ισραήλ στη Συχέμ και τους είπε, στην ουσία, να αποφασίσουν εκείνη την ημέρα. Είπε: «Αλλά, αν δεν σας αρέσει να λατρεύετε τον Κύριο, διαλέξτε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε· ή τους θεούς, που λάτρευαν οι πατέρες σας πέρα από τον ποταμό, ή τους θεούς των Αμορραίων, στη γη των οποίων κατοικείτε· εγώ, όμως, και η οικογένειά μου, θα λατρεύουμε τον Κύριο». (Ιησούς του Ναυή 24:15.)

Ορισμένοι άνθρωποι προτίθενται να λάβουν μία απόφαση και κατόπιν να μην ασχοληθούν με αυτήν. Προτίθενται να βάψουν τη σιταποθήκη, να φτειάζουν τον φράκτη, να ρυμουλκίσουν το παλαιό μηχανήμα ή να μετατοπίσουν το παλαιό υπόστεγο, αλλά η ώρα της αποφάσεως απλώς δεν φθάνει ποτέ.

Ορισμένοι εξ ημών αντιμετωπίζουμε παρόμοια κατάσταση στην προσωπική ζωή μας. Προτιθέμεθα να πληρώσουμε δέκατα εις το ακέραιον, να αρχίσουμε να τηρούμε τον Λόγο Σοφίας, να κάνουμε τις αρχικές μας

οικογενειακές διδασκαλίες νωρίς κατά τον μήνα. Παρά ταύτα, χωρίς πραγματική απόφαση που να ακολουθείται από εφαρμογή, οι εβδομάδες και οι μήνες περνούν και τίποτε δεν επιτυγχάνεται. Θα μπορούσαμε να φθάσουμε χωρίς προσπάθεια στην αιωνιότητα σε αυτών των ειδών καλές προθέσεις. Άρα, η έλλειψη αποφάσεως γίνεται απόφασή μας να μην κάνουμε αυτά τα καλά πράγματα για τα οποία είχαμε τις καλύτερες προθέσεις. Προφανώς ο Κύριος διαισθάνθηκε αυτήν την αδυναμία στα τέκνα του, καθότι είπε: «Επομένως, αν με πιστεύετε, θα κοιπάσετε όσο ακόμα διαρκεί το σήμερα». (Δ&Δ 64:25.)

Πάρτε τα γεγονότα – κατόπιν αποφασίστε εγκαίρως. Ως δικαιολογία να αναβάλετε τις αποφάσεις, μη βασιζέστε στα παλαιά στερεότυπα που χρησιμοποιούν ορισμένοι, όπως: «Θέλω να το σκεφθώ στον ύπνο μου». Δεν λαμβάνουμε αποφάσεις στον ύπνο μας. Εντούτοις, μην καταλήγετε σε συμπεράσματα ούτε να κάνετε βιαστικές κρίσεις. Πάρτε τα γεγονότα, βεβαιωθείτε για τις βασικές αρχές και ζηγίστε τις συνέπειες. Κατόπιν αποφασίστε!

Ο προφήτης Ιωήλ ανεγνώρισε την αρχή της εγκαιρότητας όπως θα πρέπει να την αναγνωρίζουν οι ηγέτες ιεροσύνης σήμερα, διότι τώρα, όπως τότε, η ανομία είναι σχεδόν παντού. Χρειάζονται σοφές αποφάσεις. Ο Ιωήλ είπε: «Βάλτε δρεπάνι, επειδή ο θερισμός είναι ώριμος· ελάτε, κατεβείτε! Επειδή, ο ληνός είναι γεμάτος... επειδή, η κακία τους είναι μεγάλη. Πλήθη, πλήθη στην κοιλάδα της δίκης! Επειδή, η ημέρα του Κυρίου είναι κοντά στην κοιλάδα της δίκης». (Ιωήλ 3:13-14.)

Οι αποφάσεις [δίκες] περί των οποίων έκανε λόγο ο Ιωήλ είναι οι αποφάσεις που οδηγούν στην αιώνια υπερύψωση. Είθε να βοηθήσουμε, δείχνοντας την οδό.

Οι συνετές αποφάσεις συνήθως φθάνουν κατόπιν εργασίας, αγώνος και προσπάθειας με προσευχή. Η απάντηση στην ατελέσφορη προσπάθεια του Ολιβερ Κάουντερυ το διευκρινίζει αυτό: «Όμως, ιδές, σου λέω ότι πρέπει να το μελετάς μέσα στο μυαλό σου. Έπειτα πρέπει να με ρωτάς αν είναι σωστό, και αν είναι σωστό θα κάνω ώστε ο κόλπος σου να

φλέγεται μέσα σου. Απ' αυτό θα αισθάνεσαι ότι είναι σωστό». (Δ&Δ 9:8.)

Ας εκκινήσουμε, λοιπόν, λέγοντας ότι το να αναζητούμε διακαώς τον Πατέρα μας στους ουρανό, να έχουμε πίστη ότι θα εισακούσει τις προσευχές μας, αποτελεί παρηγορητική βάση επί της οποίας εκκινούμε. Ο Τζόζεφ Σμιθ είπε επίσης ότι ο Κύριος δεν θα βγάλει νερό από ένα ξηραμένο πηγάδι, και έτσι πρέπει να κάνουμε αυτό που μας αναλογεί. Ενίοτε, η απόπειρα να βρούμε την ορθή απόφαση απαιτεί μεγάλα ποσά ενεργείας, μελέτης και μακροθυμίας.

Ορίστε ορισμένες αποτελεσματικές προτάσεις που μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι ηγέτες μας, ώστε να τους βοηθήσουν στο να αποφασίσουν ορθώς ποιες ενέργειες θα πρέπει να γίνουν.

1. Είναι ευκρινώς κατανοητό το πρόβλημα; Πάρα πολύ συχνά οι ηγέτες μας δεν έχουν καθορίσει τι πρέπει να αποφασισθεί. Το πρόβλημα πρέπει να εκφρασθεί με ευκρίνεια γραπτώς.

2. Είναι το διατυπωμένο πρόβλημα το αληθινό πρόβλημα; Αντιμετωπίζει ο ηγέτης μας τα συμπτώματα ή τα αίτια; Παραδείγματος χάριν, ένας πρόεδρος πασσάλου ανησυχούσε για την οικογενειακή διδασκαλία στον πάσσαλό του και ήθελε να λάβει ορισμένες αποφάσεις, προκειμένου να τη βελτιώσει. Τα αρχεία κατεδείκνυαν ότι λιγότερες οικογένειες δέχονταν επίσκεψη κάθε μήνα. Ο πρόεδρος πασσάλου ήταν στενοχωρημένος με τους οικογενειακούς διδασκάλους χωρίς να συνειδητοποιεί ότι δεν επικοινωνούσε καταλλήλως επί συνεχούς βάσεως με τους επισκόπους και τους ηγέτες απαρτίας σχετικώς με την οικογενειακή διδασκαλία και τη σημασία της. Το αληθινό πρόβλημα δεν ήταν η χαμηλή δραστηριότητα οικογενειακής διδασκαλίας· η δυσκολία ήταν η ανεπαρκής επικοινωνία μεταξύ του προέδρου πασσάλου και των υφισταμένων του. Μόλις συνειδητοποίησε ο πρόεδρος πασσάλου τη δυσκολία και την διόρθωσε, η οικογενειακή διδασκαλία βελτιώθηκε σε μεγάλο βαθμό στον πάσσαλό του.

3. Είναι το πρόβλημα που εξετάζουμε το πραγματικό, στο οποίο θα πρέπει να εστιάζουμε; Εμείς, στην Εκκλησία είμαστε ανοικτοί

στην έμπνευση και θα πρέπει να την επιζητούμε και ο Πατέρας μας στους ουρανό, θα μας κάνει γνωστό εάν το πρόβλημα για το οποίο ανησυχούμε είναι κάποιο που απαιτεί μία απόφαση. Η έμπνευση είναι μία σημαντική έκφανση της λήψης αποφάσεων.

4. Διαγνώστε το πρόβλημα. Το πρόβλημα πρέπει να αναλυθεί και να χωρισθεί κατά μέρη. Η κοινή λογική υπαγορεύει ότι τα στοιχεία που θα αποφασισθούν, θα πρέπει να γραφούν και να καταγραφεί κάθε λεπτομέρεια. Αξιολογήστε όλη την κατάσταση, στρεφόμενοι στην εμπειρία του παρελθόντος και του παρόντος όσο το δυνατόν περισσότερο. Διατηρείτε ανοικτό νου.

5. Αποτιμήστε τις διαθέσιμες εναλλακτικές. Ο Τζάστις Μπέντζαμιν Νείθαν Καρντόζο του Ανωτάτου Δικαστηρίου των [Ηνωμένων Πολιτειών] είπε: «Υπάρχει στον καθέναν από εμάς ένα ρεύμα ροπής που δίδει συνεκτικότητα και κατεύθυνση στις σκέψεις και τις πράξεις». Τα επιλεγμένα γεγονότα πρέπει να αποτιμώνται με προσοχή και να καταγράφονται κατά σειρά σημασίας καθώς τα διαπιστώνουμε καλύτερα. Πρωταρχικής σημασίας πρέπει να είναι το πώς επηρεάζονται οι Άγιοι.

6. Να προσεύχεστε και να νηστεύετε για έμπνευση. «Συμβουλευσου τον Κύριο για όλες τις ενέργειές σου, και εκείνος θα σε διευθύνει για το καλό...» (Αλμα 37:37.) Ύστερα από μία επαρκή αποτίμηση της καταστάσεως, η προσευχή και η νηστεία πρέπει να αποτελέσουν το τελικό βήμα, πριν από την απόφαση. Ενωτισθείτε την απάντηση. Πολύ συχνά προσευχόμαστε χωρίς να ενωτιζόμαστε.

7. Λάβετε την απόφαση. «Η λήψη αποφάσεων είναι μοναχική υπόθεση» είπε ο καλός φίλος μου Κλάρενς Ράνταλ, τέως επικεφαλής της εταιρείας Inland Steel Company «και όσο μεγαλύτερος ο βαθμός ευθύνης τόσο εντονότερη η μοναξιά». Αφού ακολουθήσουν τα έξι βήματα που ανεφέρθησαν προηγουμένως, εντούτοις, οι περισσότερες αποφάσεις που κάνουν οι αδελφοί μας της ιεροσύνης θα είναι για το καλύτερο.

8. Προσδιορίστε πώς θα επιτύχετε την απόφαση. Πράξεις πρέπει να ακολουθήσουν την απόφαση. Οι διαδικασίες της επιτεύξεως

πρέπει να καταγραφούν και πρέπει να γίνουν αναθέσεις.

9. Να παρακολουθείτε την πρόοδο και να επανεκτιμάτε. Ένας καλός αδελφός είπε: «Εάν μία απόφαση έχει προέλθει από έμπνευση, τότε γιατί να αποτιμήσουμε;» Οι συνθήκες αλλάζουν και με την αλλαγή έρχεται ο καιρός για επανεξέταση και, τουλάχιστον κάποιο μέρος από τον καιρό, να αρχίσουμε τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων από την αρχή. Σε οιαδήποτε περίπτωση, πρέπει να παρακολουθούμε την εξέλιξη, προκειμένου να βλέπουμε εάν γίνεται το έργο. Αυτό πρέπει να αποτελεί μέρος της διαδικασίας.

Οι συνάδελφοί μας εργαζόμενοι θα λάβουν καλύτερες αποφάσεις στην κλήση τους, εάν ακολουθήσουν αυτά τα εννέα βήματα. Όμως θυμηθείτε, ενώ ο Κύριος θα μας δώσει βοήθεια στη λήψη αποφάσεων, αναμένει από εμάς να κάνουμε την κατ' οίκον εργασία μας.

Ποιες είναι οι δοκιμές που θα μπορούσαν να εφαρμοσθούν καλώς σε μία προτεινόμενη σειρά ενεργειών – μία εκκρεμής απόφαση; Ορίστε έξι:

1. Θα μπορούσε να καθυστερήσει ή να τραυματίσει την πνευματική ή την ηθική πρόοδο;
2. Θα μπορούσε να προκαλέσει δυσάρεστες ή αγαλήνευτες αναμνήσεις;
3. Αντιτίθεται στο αποκεκαλυμμένο θέλημα ή τις εντολές του Θεού; «Εγώ, ο Κύριος, είμαι δεσμευμένος όταν εκτελείτε αυτά που σας λέω. Όμως όταν δεν εκτελείτε αυτά που σας λέω, δεν έχετε καμία υπόσχεση». (Δ&Δ 82:10.)
4. Θα μπορούσε να βλάψει κάποιο άτομο, οικογένεια ή ομάδα;
5. Θα έκανε η απόφαση καλύτερο το άτομο ή καλύτερο συνεργάτη όσον αφορά στους νόμους του Θεού; Παραδείγματος χάριν, ζώντας τον Λόγο Σοφίας έχουμε την υπόσχεση ότι θα «βρού[με] σοφία και μεγάλους θησαυρούς γνώσεων, αυτούς τους κρυμμένους θησαυρούς». (Δ&Δ 89:19.)
6. Θα μπορούσε να προέλθει μία ευλογία από αυτήν τη συγκεκριμένη ενέργεια; «Υπάρχει ένας νόμος, αμετάκλητα θεσπισμένος στους ουρανούς πριν τη θεμελίωση του κόσμου τού-

του, κατά τον οποίο όλες οι ευλογίες αποτελούν αναγκαίο επακόλουθο – και όταν αποκτάμε οποιαδήποτε ευλογία από το Θεό, είναι μέσω της υπακοής στο νόμο αυτόν του οποίου αυτή αποτελεί αναγκαίο επακόλουθο». (Δ&Δ 130:20-21.)

Επιτρέψατέ μου, ως συμπέρασμα, να προσφέρω τα ακόλουθα δέκα σημεία προς εξέταση από τους ηγέτες ως βοήθεια στη λήψη συνετών αποφάσεων:

1. Ζητήστε καθοδήγηση από τον Κύριο στη λήψη αποφάσεων.
2. Φλέγεται ο κόλπος σας, αφού λάβατε την απόφαση;
3. Είναι σε αρμονία με τα λόγια των προφητών – δηλαδή των Προέδρων της Εκκλησίας, ιδιαίτερος του ζώντος Προέδρου;
4. Ορισμένες αποφάσεις είναι απλώς ζήτημα καλής κρίσεως και απλώς καταλήξεως σε μία απόφαση. Παραδείγματος χάριν, στο Δίδαχρη και Διαθήκες, ο Κύριος λέει στους αδελφούς ότι δεν έχει σημασία για εκείνον εάν προχωρήσουν στην ζηρά ή στα νερά, εφόσον συνεχίζουν να προχωρούν. (Βλέπε Δ&Δ 61:22.)
5. Υπάρχουν λίγες περιπτώσεις όπου δεν μπορεί να ληφθεί μία απόφαση αμέσως, διότι ο Κύριος θέλει να φέρει άλλους παράγοντες στην προσοχή του λαμβάνοντος την απόφαση. Εν προκειμένω, το άτομο πρέπει να μάθει να προσμένει τον Κύριο ή όπως θα έλεγε ο Κύριος: «Ησυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ είμαι ο Θεός». (Ψαλμοί 46:10.)
6. Σε αποφάσεις κρίσιμης σημασίας, η νηστεία σε συνδυασμό με την προσευχή μπορούν να φέρουν μεγάλη πνευματική εσωτέρα γνώση.
7. Ενώ συνήθως είναι σκόπιμο να προσπαθήσετε να δείτε την μακροπρόθεσμη προοπτική της αποφάσεως που λαμβάνετε, ενίοτε ο Κύριος θα σας εμπνεύσει να λαμβάνετε μόνον πρόσκαιρες αποφάσεις που θα οδηγήσουν σε ένα τέλος για το οποίο μόνον εκείνος γνωρίζει. Κάποιος δεν θα πρέπει ποτέ να διατάζει να λαμβάνει τέτοιες αποφάσεις. Ο Ουίλφορντ Γούντροφ [ο τέταρτος Πρόεδρος της Εκκλησίας] έπρεπε να λάβει μία σειρά αυτών των

αποφάσεων που χρειάστηκε να πει: «Δεν ξέρω, παρά μόνο ότι ο Κύριος με πρόσταξε» [βλέπε Μωυσή 5:6]. Ο Νεφί επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ χωρίς να γνωρίζει ακριβώς ποιο επρόκειτο να είναι το σχέδιο ενεργειών του.

8. Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη λέει, στο βιβλίο του *Decisions for Successful Living* (σελίδα 45), σχετικά με τη συνομιλία με έναν ηγέτη της εκκλησίας ο οποίος ενίοτε, προσπαθώντας να καταλήξει σε μία απόφαση επί ενός δεδομένου ζητήματος, έλεγε στον εαυτόν του: «Τι θα έκανε ο Ιησούς σε αυτήν την περίπτωση;» Αυτό σήμαινε ασφαλώς ότι κάποιος θα έπρεπε να γνωρίζει αρκετά καλά τον Ιησού μέσω μελέτης και χρηστής ζωής, ώστε να μπορεί να κάνει αυτήν την ερώτηση ευφυώς.

9. Κάποιος θα πρέπει να είναι πάντοτε βέβαιος ότι συμβουλευεται το Πνεύμα στη λήψη αποφάσεων. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να αφήνει την πόρτα μισάνοιχτη στην περίπτωση που το Πνεύμα θέλει να υπαγορεύσει μία πορεία άλλη από αυτήν που θα είχε ακολουθήσει εκείνος φυσικά. Ο Μπρίγκαμ Γιανγκ κάποτε είπε ότι ήθελε να κάνει κάτι συγκεκριμένο, αλλά το Πνεύμα υπαγόρευσε διαφορετικό τρόπο.

10. Είναι πάντοτε καλό να γνωρίζετε τι έχουν κάνει άλλοι ηγέτες της Εκκλησίας στη λήψη αποφάσεων σε παρόμοια ζητήματα. Για τον λόγο αυτόν, εν μέρει τουλάχιστον, ο Προφήτης Τζόζεφ διατηρούσε αρχεία διαφόρων συγκεντρώσεων. Συνεπώς, κάποιος θα πρέπει να μελετά τα αρχεία, τους προφήτες και την ιστορία της Εκκλησίας.

Είμαστε απορροφημένοι σε ένα έργο στο οποίο δεν μπορούμε να αποτύχουμε –είτε είναι η λήψη αποφάσεων είτε είναι κάτι άλλο– εάν κάνουμε αυτό που μας αναλογεί. Ο Κύριος δεν θα μας επιτρέψει να αποτύχουμε. Αυτό είναι το έργο του. Αυτά είναι τα τέκνα του με τα οποία έχουμε κληθεί να εργασθούμε, και τα αγαπά. Αυτό είναι το πρόγραμμα μέσω του οποίου εργαζόμαστε, η εξουσία του, και θα μας μεγαλύνει – ναι, όταν είναι απαραίτητο, ακόμη και πέραν των φυσικών ικανοτήτων μας. Αυτό το γνωρίζω και ευχαριστώ τον Θεό για αυτήν την πολύτιμη γνώση και ευλογία.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Ποια σχόλια του Προέδρου Μπένσον μάς βοηθούν να καταλάβουμε πόσο σημαντικές είναι οι συνετές αποφάσεις για την αιώνια ζωή μας;
- Ποιο εκ των «πέντε θεμελιωδών βημάτων στη λήψη αποφάσεων» σας φαίνεται σημαντικότερο στην ανάπτυξή σας ως ηγέτη; Εξηγήστε την απάντησή σας. (Σημείωση: Εάν χρησιμοποιήσετε αυτήν την ερώτηση στην τάξη, ερωτήστε κάτι λιγότερο προσωπικό, όπως: «Γιατί είναι σημαντικό το καθένα εξ αυτών των πέντε βημάτων στη λήψη αποφάσεων;»)
- Γιατί είναι σημαντικό οι αποφάσεις να βασίζονται σε «ορθές αρχές και γεγονότα»;
- Πώς μπορούμε να δοκιμάσουμε τις αποφάσεις μας, ώστε να διαπιστώσουμε εάν είναι ορθές;

ΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΜΕ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

«Και οι συγκεντρώσεις τους διευθύνονταν από την εκκλησία κατά τον τρόπο των ενεργειών του Πνεύματος και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Γιατί όπως τους καθοδηγούσε η δύναμη του Αγίου Πνεύματος είτε να κηρύξουν ή να παροτρύνουν ή να προσευχηθούν ή να ικετεύσουν ή να τραγουδήσουν, ακριβώς έτσι γινόταν» (Μορόνι 6:9).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Σκοπός των συγκεντρώσεων της Εκκλησίας και της οικογενείας θα πρέπει να είναι να βοηθά τους ανθρώπους να γίνουν περισσότερο σαν τον Χριστό.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Διεξάγουμε συγκεντρώσεις της Εκκλησίας και της οικογενείας, προκειμένου να βοηθούμε τους ανθρώπους να επιτύχουν αξιόλογους στόχους και να έλθουν προς τον Ιησού Χριστό.
2. Μπορούμε να μάθουμε να σχεδιάζουμε και να διευθύνουμε αποτελεσματικές συγκεντρώσεις.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. ΔΙΕΞΑΓΟΥΜΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΒΟΗΘΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΟΥΝ ΑΞΙΟΛΟΓΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΛΘΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας Του, ο Ιησούς Χριστός συγκεντρωνόταν συχνά με τους μαθητές Του και άλλους (βλέπε Κατά Ματθαίον 5:1, Κατά Μάρκον 2:2, Κατά Λουκάν 4:14-14, Κατά Ιωάννην 6:3). Συγκεντρωνόταν επίσης με τους οπαδούς Του σε περιοχές του Βιβλίου του Μόρμον, ύστερα από την ανάστασή Του (βλέπε Νεφί Γ' 12). Στη θεϊκή νομή μας έδωσε οδηγίες στον Τζόζεφ Σμιθ οι Άγιοι «να συγκεντρών[ονται] συχνά» (Δ&Δ 20:55).

Ο επίσκοπος Ρόμπερτ Σίμπσον, ο οποίος ήταν τότε Σύμβουλος στην Προεδρεύουσα Επισκοπική Ηγεσία, είπε: «Καθώς πασχίζουμε να γνωρίσουμε τον Θεό Πατέρα και τον υιό του, Ιησού Χριστό, πρέπει να εξοικειωθούμε με τις βασικές γραφές της εκκλησίας. Πρέπει να παρευρισκόμαστε στις συγκεντρώσεις όπως σκιαγραφείται από τους προφήτες μας των σύγχρονων ημερών, ώστε η καρδιά και ο νους μας να γεμίσει με τις διδασκαλίες της αλήθειας

και του πνεύματος της μαρτυρίας όπως κατατίθεται από άλλους και κατά διαστήματα από εμάς, καθώς προτρεπόμεθα ή έχουμε την τάση. Κατ' αυτόν τον τρόπο οικοδομούμε μαρτυρία, την πεποίθηση ότι ο Θεός υπάρχει» (*The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year [31 Μαρτίου 1964], 3).

Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ δίδαξε: «Αποφεύγετε την τάση να σχεδιάζετε πάρα πολλές συγκεντρώσεις κατά την Ημέρα του Κυρίου. Όταν διεξάγετε τις τακτικές συγκεντρώσεις σας, κάντε τις όσο το δυνατόν πιο πνευματικές και αποτελεσματικές. Οι συγκεντρώσεις δεν χρειάζεται να επισπεύδονται ούτε να γίνονται με βιασύνη, διότι μπορούν να σχεδιάζονται κατά τρόπο που επιτρέπει να επιτυγχάνονται οι ιεροί σκοποί τους χωρίς δυσκολία» (στο *Conference Report*, Απρ. 1981, 62 ή *Ensign*, Μάιος 1981, 45).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ερωτήστε τους μαθητές: Γιατί έχουμε τόσες πολλές συγκεντρώσεις στην Εκκλησία και με την οικογένειά μας; Με ποιους τρόπους είναι ορισμένες συγκεντρώσεις πιο αποτελεσματικές από άλλες;

Διαβάστε την κάτωθι δήλωση από τον Πρόεδρο Έζρα Ταφτ Μπένσον: «Η πιστή προσέλευση στις συγκεντρώσεις της Εκκλησίας φέρνει ευλογίες που δεν μπορείτε να λάβετε διαφορετρόπως» (στο Conference Report, Απρ. 1986, 56 ή *Ensign*, Μάιος 1986, 44). Ζητήστε από τους μαθητές να καταγράψουν ορισμένες εκ των σημαντικών συγκεντρώσεων στην Εκκλησία και να εξηγήσουν πώς η προσέλευση σε αυτές τις συγκεντρώσεις μπορεί να φέρει ευλογίες.

Πείτε στους μαθητές ότι υπάρχουν απαιτούμενες συγκεντρώσεις και συγκεντρώσεις που είναι χρήσιμες, αλλά δεν απαιτούνται. Υπάρχουν συγκεντρώσεις όπου λατρεύουμε και συγκεντρώσεις όπου σχεδιάζουμε δραστηριότητες. Υπάρχουν επίσημες και ανεπίσημες συγκεντρώσεις. Υπάρχουν συγκεντρώσεις όπου το κοινό είναι ευπρόσδεκτο και άλλες όπου παρευρίσκονται μόνον όσοι πληρούν ένα πρότυπο αξιοσύνης. Εξηγήστε ότι οι ηγέτες που διεξάγουν κάποια εξ αυτών των συγκεντρώσεων, μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν, για να βοηθήσουν τους ανθρώπους να επιτύχουν αξιόλογους στόχους και να έλθουν στον Χριστό (βλέπε το ερμηνευτικό σχόλιο). Κατά τον σχεδιασμό και τη διεξαγωγή συγκεντρώσεων και δραστηριοτήτων, οι ηγέτες θα πρέπει να είναι προσεκτικοί να μην παρεμβαίνουν στο σπιτικό, το οποίο είναι το πιο αποτελεσματικό μέρος για διδασκαλία και εκμάθηση του ευαγγελίου.

2^η ΕΝΝΟΙΑ. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Οι ηγέτες της Εκκλησίας σχεδιάζουν και διεξάγουν μία πληθώρα συγκεντρώσεων. Αυτές μπορεί να είναι για λατρεία, διδασκαλία ή σχεδιασμό. Οι προφήτες των τελευταίων ημερών διδάσκουν ότι η οικογένεια θα πρέπει να συγκεντρώνεται εβδομαδιαίως στην οικογενειακή βραδιά. Εδώ, οι γονείς και τα παιδιά παροτρύνουν ο ένας τον άλλον να ζουν τις αρχές του ευαγγελίου και συζητούν οικογενειακά ζητήματα.

Ένα πρώτο στάδιο στον σχεδιασμό μίας καλής συγκεντρώσεως εμπεριέχει την κατανόηση του σκοπού της. Παραδείγματος χάριν,

ο επίσκοπος που σχεδιάζει τη συγκέντρωση μεταλήψεως θα πρέπει να καταλάβει ότι σκοπός αυτής της συγκεντρώσεως είναι να μεταλάβει, να λατρεύσει, να μάθει το ευαγγέλιο, να τελέσει διατάξεις όπως η επικύρωση, να μεριμνήσει για εργασίες του τομέως και να ενδυναμώσει τα μέλη πνευματικώς. Απαξ και καταλάβουν οι ηγέτες τον σκοπό μίας συγκεντρώσεως, μπορούν να επιζητήσουν τον καλύτερο τρόπο να τον επιτύχουν.

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ της Απαρτίας των Δώδεκα έδωσε τις ακόλουθες συμβουλές αναφορικά προς τις συγκεντρώσεις εν γένει:

- «Φροντίστε ώστε η γραπτή ημερησία διάταξη... να εστιάζεται κυρίως σε ανθρώπους παρά σε προγράμματα».
- «Οι σκοποί της συγκεντρώσεως θα πρέπει να είναι ευκρινείς, και αυτή θα πρέπει να αρχίζει και να τελειώνει στην ώρα».
- «Αφήστε επαρκή χρόνο για να συζητήσετε τις ανάγκες των ανθρώπων».
- «Αφού ακούσετε με προσοχή και ειλικρίνεια τις συστάσεις [των παρεστώτων], λάβετε μία απόφαση ή κάνετε μία ανάθεση που θα έχει ως αποτέλεσμα συγκεκριμένη, αξιόλογη σειρά ενεργειών».
- «Λάβετε τέτοιες αποφάσεις με προσευχή».
- Ζητήστε από κάποιον «να αναλάβει ευθύνη για κάθε ανάθεση [και] να 'δώσει αναφορά την επομένη' σε μία συμφωνηθείσα ημερομηνία».
- «Όταν δίδεται μία ανάθεση, θα πρέπει κανονικώς να μεταβιβάζεται αναφορικά προς το 'τί' παρά το 'πώς', δηλαδή το άτομο που την λαμβάνει, θα πρέπει να είναι υπόλογο για το αποτέλεσμα προς επίτευξη παρά για τις συγκεκριμένες μεθόδους που θα χρησιμοποιηθούν».

(*Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* [1997], 124-25.)

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Χρησιμοποιώντας το υλικό στο ερμηνευτικό σχόλιο και τη δική σας εμπειρία, συζητήστε πώς να σχεδιάζετε και να διεξάγετε

αποτελεσματικές συγκεντρώσεις της Εκκλησίας και της οικογενείας. Χωρίστε την τάξη σας σε μικρές ομάδες. Ζητήστε από κάθε ομάδα να σχεδιάσει μία σκιαγράφιση μίας σελίδος, προκειμένου να την βοηθήσει να σχεδιάσει και να διεξαγάγει συγκεντρώσεις. Προσκαλέστε τις ομάδες να εξηγήσουν τα σχέδιά τους.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ

*Αναπληρωτής Πρόεδρος
της Απαρτίας των Δώδεκα
Αποστόλων*

*Η άγραφη τάξη πραγμάτων,
πνευματική συγκέντρωση στο
Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ
Γιανγκ, 15 Οκτ. 1996*

Σας μιλώ σήμερα ως διδάσκαλος. Αντικατοπτρίζω την επιρροή ενός διδασκάλου τον οποίο γνώριζα πριν από περισσότερα από πενήντα χρόνια. Όπως συχνά συμβαίνει, η επιρροή εκείνου του διδασκάλου δεν ήταν επικεντρωμένη στο θέμα που δίδασκε. Ο δρ. Σάφερ ήταν καθηγητής μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο της Πολιτείας Ουάσινγκτον στο Πούλμαν της Ουάσινγκτον. Δεν ήταν καθόλου εντυπωσιακός σε εμφάνιση. Δεν θυμάμαι το μικρό του όνομα, αλλά δεν θα λησμονήσω ποτέ το πρώτο πράγμα που είπε την πρώτη ημέρα που συναντηθήκαμε.

Ήταν κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου. Ήμαστε σε εκπαίδευση κυβερνητών αεροσκαφών και μας είχαν στείλει στο πανεπιστήμιο για αυτό που μας είχαν πει ότι θα ήταν μία υπερεντατική σειρά μαθημάτων στη μετεωρολογία, τον καιρό, την πλοήγηση, τη φυσική, την αεροδυναμική και άλλα τεχνικά μαθήματα. Σκεφθήκαμε ότι ο τίτλος «*υπερεντατική* σειρά μαθημάτων» δεν ήταν πολύ ενθαρρυντικός για τους μαθητές-κυβερνήτες. Η λέξη *εντατική* θα ήταν καλύτερη.

Η πίεση ήταν τεράστια, διότι όσοι αποτύγχαναν στη σειρά μαθημάτων θα έβγαιναν από το πρόγραμμα κυβερνητών. Ήμουν σε ανταγωνισμό με δοκίμους, πολλοί εξ αυτών είχαν φοιτήσει σε κολέγιο· ορισμένοι εξ αυτών είχαν

κάποια προχωρημένη εκπαίδευση, ενώ εγώ είχα «αποδράσει» μετά βίας από το λύκειο.

Ο δρ. Σάφερ έπρεπε να μας μεταφέρει από τα βασικά μαθηματικά στους λογισμούς μόλις σε μερικές εβδομάδες. Σκέφθηκα ότι ήταν ανέλπιδο, μέχρι τα πρώτα λίγα λεπτά στο πρώτο μάθημα. Αρχισε το μάθημα με αυτήν την ανακοίνωση: «Ενώ πολλοί από εσάς έχετε πάει στο κολέγιο και είχατε και κάποια προχωρημένα μαθήματα σε όσα πρόκειται να μελετήσουμε, σκοπός μου θα είναι να διδάξω τους αρχάριους. Ζητώ από εσάς που γνωρίζετε το μάθημα να είστε υπομονετικοί, ενώ θα διδάσκω τα βασικά σε αυτούς που δεν τα γνωρίζουν». Ενθαρρυμένος από όσα είπε και περισσότερο από τον τρόπο που δίδασκε, ήμουν εις θέσιν να περάσω τη σειρά μαθημάτων με σχετική άνεση. Θα μπορούσε άλλως να ήταν αδύνατον.

Όταν απεφάσισα να γίνω διδάσκαλος, το παράδειγμα του δρ. Σάφερ με ενέπνευσε να προσπαθήσω κατά το μέγιστο των ικανοτήτων μου να διδάξω βασικές, απλές αλήθειες κατά τον πιο κατανοητό τρόπο. Έχω μάθει πόσο δύσκολο είναι η απλοποίηση.

Χρόνια μετά τον πόλεμο, επέστρεψα στο Πανεπιστήμιο της Πολιτείας Ουάσινγκτον και βρήκα τον δρ. Σάφερ. Ασφαλώς δεν με θυμόταν. Ήμουν απλώς ένας εκ των πολλών εκατοντάδων δοκίμων στα μαθήματά του. Τον ευχαρίστησα για όσα με είχε διδάξει. Τα μαθηματικά και οι λογισμοί είχαν από μακρού λησμονηθεί, αλλά όχι το παράδειγμά του ως διδασκάλου.

Επομένως, ακολουθώντας αυτό το παράδειγμα, σήμερα θέλω να σας πω κάτι σχετικό με την Εκκλησία. Τα πράγματα που θα σας πω, δεν εξηγούνται στις γραφές, μολονότι είναι σε αρμονία με τις διδαχθείσες στις γραφές αρχές.

Η αρχή είναι μία παντοτινή αλήθεια, ένας νόμος, ένας κανών που μπορείτε να υιοθετήσετε, προκειμένου να σας βοηθήσει στη λήψη αποφάσεων. Γενικώς οι αρχές δεν εξηγούνται με λεπτομέρειες. Αυτό σε αφήνει ελεύθερο να προσαρμόσεις και να βρεις τον δρόμο σου με μία παντοτινή αλήθεια, μία αρχή, σαν άγκυρα.

Τα πράγματα που πρόκειται να σας πω δεν εξηγούνται ούτε στους οδηγούς μας ούτε

στα εγχειρίδιά μας. Ακόμη κι αν επεξηγούντο, οι περισσότεροι από εσάς δεν έχετε οδηγούς –όχι τους οδηγούς και τους άλλους της Μελχισεδικής Ιερουσλής ή της Ανακουφιστικής Εταιρείας– επειδή δίδονται μόνον στους ηγέτες.

Θα μιλήσω σχετικώς με αυτό που αποκαλώ «άγραφή τάξη των πραγμάτων». Το μάθημά μου θα μπορούσε να έχει τον τίτλο: «Τα συνήθη πράγματα περί της Εκκλησίας που κάθε μέλος θα έπρεπε να γνωρίζει». Αν και είναι πολύ συνήθη πράγματα, ωστόσο είναι πολύ σημαντικά! Υποθέτουμε κάπως ότι όλοι γνωρίζουν ήδη όλα τα συνήθη πράγματα. Εάν τα γνωρίζετε, πρέπει να τα έχετε μάθει μέσω παρατηρήσεως και εμπειρίας, διότι δεν έχουν γραφεί πουθενά και δεν διδάσκονται στις τάξεις. Επομένως, καθώς συνεχίζουμε, εάν είσθε αυτοί που τα γνωρίζουν όλα, να είσθε υπομονετικοί, ενώ διδάσκω σε αυτούς που δεν τα γνωρίζουν – και πάρτε έναν υπνάκο.

Το βασικό θεμέλιο γνώσεως και μαρτυρίας δεν αλλάζει ποτέ – η μαρτυρία ότι ο Θεός Πατέρας ζει, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ότι το Άγιο Πνεύμα μάς εμπνέει, ότι υπήρξε αποκατάσταση, ότι η πληρότητα του ευαγγελίου και η ίδια οργάνωση που υπήρχαν στην πρωταρχική εκκλησία μάς έχουν αποκαλυφθεί. Τα πράγματα αυτά διδάσκονται παντού και πάντοτε –στις τάξεις μας, στις γραφές, στους οδηγούς και τα εγχειρίδια– σε όλα όσα κάνουμε.

Η θεμελιώδης διδαχή και διδασκαλίες επί της οργανώσεως της Εκκλησίας ευρίσκονται ομοίως στις γραφές. Επιπλέον, υπάρχει μία άλλη πηγή γνώσεως που σχετίζεται με αυτό που κάνει την Εκκλησία να λειτουργεί: Μαθαίνουμε από εμπειρία και παρατήρηση. Εάν μάθετε για αυτά τα πράγματα που δεν έχουν γραφεί, την άγραφή τάξη πραγμάτων, θα έχετε καλύτερα προσόντα για να γίνετε ηγέτες – και πρόκειται να γίνετε ηγέτες. Οι πιο σημαντικές θέσεις ηγεσίας είναι στο σπιτικό – ο πατέρας, η μητέρα, η σύζυγος, ο σύζυγος, ο μεγαλύτερος αδελφός και η αδελφή.

Κατόπιν, στην Εκκλησία, θέσεις ηγεσίας και ευκαιρίες διδασκαλίας είναι διαθέσιμες όπως πουθενά αλλού επί της γης.

Αν και θα μιλήσω περί πραγμάτων που δεν έχουν γραφεί, στην πραγματικότητα μαθαίνονται αρκετά εύκολα. Απλώς να είσθε σε εγρήγορση για την άγραφή τάξη πραγμάτων και ενδιαφερθείτε για αυτά και θα ανακαλύψετε ότι θα αυξήσετε την ικανότητά σας και την αξία σας προς τον Κύριο.

Προτού σας δώσω ολίγα δείγματα αυτής της άγραφης τάξεως πραγμάτων, επιτρέψατέ μου να σας υπενθυμίσω τι είπε ο Κύριος: «Ο οίκος μου είναι οίκος τάξης, λέει ο Κύριος ο Θεός» (Δ&Δ 132:18, η πλάγια γραφή προστέθηκε). Και είπε στον προφήτη του: «Κοιτάζτε όλα αυτά να γίνονται με σοφία και τάξη. Γιατί δεν απαιτείται να τρέχει κανείς γρηγορότερα από ότι έχει δύναμη. Όμως επίσης είναι ανάγκη να είναι επιμελής ώστε με αυτόν τον τρόπο να μπορέσει να κερδίσει την αμοιβή του. Επομένως, τα πάντα πρέπει να γίνονται με τάξη» (Μωσία 4:27, η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Ο Παύλος είπε στους Κορινθίους ότι «όλα» έπρεπε να «γίνονται με ευσημοσύνη και τάξη» (βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 14:40, η πλάγια γραφή προστέθηκε). Θα επιστρέψουμε σε αυτό σε λίγο.

Τα πράγματα που πρόκειται να σας πω δεν είναι τόσο αυστηρά που η Εκκλησία θα διαλυθεί, εάν δεν τηρούνται αυστηρώς πάντοτε. Όμως, θέτουν έναν τόνο, ένα πρότυπο αξιοπρέπειας και τάξεως και θα βελτιώσουν τις συγκεντρώσεις μας και το έργο της τάξεως. Θα βελτιώσουν τις δραστηριότητες. Εάν τα μάθετε και τα καταλάβετε, θα βελτιώσουν σε μεγάλο βαθμό τη ζωή σας.

Οι συγκεντρώσεις μας θα πρέπει να διευθύνονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε τα μέλη να μπορούν να ανανεώνονται πνευματικώς και να παραμένουν εναρμονισμένα με το Πνεύμα καθώς ανταποκρίνονται στις δυσκολίες της ζωής. Πρέπει να εδραιώσουμε συνθήκες υπό τις οποίες τα μέλη μπορούν, μέσω εμπνεύσεως, να επιλύσουν τα δικά τους προβλήματα. Υπάρχουν απλά πράγματα που βοηθούν αναφορικώς προς αυτό και πράγματα που παρεμποδίζουν. Ο Αλμα δίδαξε «ότι με μικρά και απλά πράγματα πραγματοποιούνται σπουδαία πράγματα. Και μικροί φορείς σε

πολλές περιπτώσεις υπερνικούν το σοφό» (Άλμα 37:6).

Δίδω ως την πρώτη μου επεξήγηση αυτής της άγραφης τάξεως πραγμάτων αυτό το τόσο απλό: Εκείνος που προεδρεύει σε μία συγκέντρωση θα πρέπει να κάθεται στο βήμα και κοντά σε εκείνον που διευθύνει. Είναι λίγο δύσκολο να προεδρεύεις σε μία συγκέντρωση από το εκκλησίασμα. Αυτός που προεδρεύει είναι υπεύθυνος για τη διεύθυνση της συγκεντρώσεως και έχει το δικαίωμα και την ευθύνη να λαμβάνει έμπνευση και ενδεχομένως να παρακινηθεί να προσαρμόσει ή να διορθώσει κάτι που συμβαίνει στη συγκέντρωση. Αυτό ισχύει είτε είναι συγκέντρωση βοηθητικών οργανώσεων της οποίας προεδρεύουν οι αδελφές είτε είναι οιαδήποτε εκ των συγκεντρώσεών μας.

Ο νέος πρόεδρος πασσάλου ενίοτε θα ερωτήσει: «Πρέπει να κάθομαι στο βήμα σε κάθε συγκέντρωση στον πάσσαλο; Μου επιτρέπεται να καθίσω με την οικογένειά μου;» Του λέγω: «Ενώ προεδρεύεις, πρέπει να κάθεται στο βήμα». Βάλλομαι σε πειρασμό να πω, αλλά δεν το λέγω: «Εγώ δεν μπορώ να έχω αυτό το προνόμιο. Γιατί θα πρέπει εσύ;»

Ένα άλλο παράδειγμα: Εάν παρακολουθήσετε την Πρώτη Προεδρία, θα δείτε ότι ο πρώτος σύμβουλος κάθεται πάντοτε στα δεξιά του προέδρου· ο δεύτερος σύμβουλος στα αριστερά. Αυτή είναι μία ένδειξη ότι κάνουμε τα πράγματα «με ευοχνημοσύνη και τάξη» όπως μας είπε ο Παύλος. Συνήθως, αλλά όχι πάντοτε, εάν ο προεδρεύων κατέχων υπεύθυνη θέση μιλά, θα είναι στο τέλος της συγκεντρώσεως. Τότε μπορεί να δοθούν διευκρινήσεις ή διορθώσεις. Είχα αυτήν την εμπειρία πολλές φορές στο τέλος των συγκεντρώσεων: «Λοιπόν, ο αδελφός τάδε ή η αδελφή δείνα είπε αυτό και αυτό και είμαι βέβαιος ότι εννοούσαν αυτό και αυτό».

Άλλη επεξήγηση: Δεν αποβλέπουμε κλήσεις στην Εκκλησία ούτε ζητούμε να απαλλαγούμε των καθηκόντων μας. Καλούμαστε σε θέσεις στην Εκκλησία με έμπνευση. Ακόμη και αν η κλήση παρουσιάζεται κατά τρόπον αδέξιο, δεν είναι συνετό εκ μέρους μας να αρνηθούμε την κλήση. Πρέπει να λαμβάνουμε ως δεδομένο ότι η κλήση προέρχεται από τον Κύριο. Το πέμπτο

άρθρο της πίστεως μάς λέγει ότι «πρέπει να κληθ[ούμε] από τον Θεό, με προφητεία, και με τη χειροθεσία εκείνων που έχουν εξουσία, για να κηρύττ[ουμε] το Ευαγγέλιο και να τελ[ούμε] τις διατάξεις του».

Εάν κάποιες συνθήκες σας δυσκολεύουν να συνεχίσετε να υπηρετείτε, είσθε ελεύθεροι να συμβουλευθείτε τον ηγέτη ο οποίος σας έδωσε την κλήση. Δεν δίδουμε κλήση στον εαυτόν μας ούτε απαλλασσόμεθα αφ' εαυτού μας. Ενίοτε ο ηγέτης ή ο διδάσκαλος αισθάνεται σημαντικός χάριν της κλήσεώς του τόσο πολύ που ακόμη και αφού έχει υπηρετήσει για πολύ καιρό, δεν θέλει να απαλλαγεί των καθηκόντων του. Αυτό αποτελεί ένδειξη ότι είναι καλή ώρα για την απαλλαγή.

Θα πρέπει να κάνουμε όπως καλούμαστε. Θα πρέπει να αποδεχόμαστε την κλήση και να αποδεχόμαστε την απαλλαγή από την ίδια εξουσία.

Όταν ο Πρόεδρος Ρούμπεν Κλαρκ εκλήθη δεύτερος σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία, αφού είχε υπηρετήσει για πολλά χρόνια ως πρώτος σύμβουλος, απήντησε στην Επίσημη Σύναξη, όπου έλαβε χώρα η υποστήριξη της νέας Πρώτης Προεδρίας: «Στην υπηρετηση του Κυρίου δεν έχει σημασία *πού*, αλλά *πώς* υπηρετείς. Στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών κάποιος λαμβάνει τη θέση στην οποία καλείται δεόντως, την οποίαν θέση κάποιος ούτε επιζητεί ούτε απορρίπτει» [στο Conference Report, Απρ. 1951, σελ. 154. Η πλάγια γραφή προστέθηκε]. Η Εκκλησία είχε διδαχθεί ένα πολύ πολύτιμο μάθημα στην άγραφη τάξη πραγμάτων.

Πριν από χρόνια έμαθα ότι δεν επιλέγουμε πού υπηρετούμε – απλώς ανταποκρινόμαστε στην κλήση. Συντόμως μετά τον γάμο μας, εκλήθη βολητός γραφέας πασσάλου. Ο επίσκοπός μου δεν ήθελε να με απαλλάξει ως διδάσκαλο διδασκίας του ευαγγελίου. Μου είπε ότι είχα πολλά περισσότερα να προσφέρω ως διδάσκαλος παρά στην ασαφή ανάθεση ως βοηθός γραφέας πασσάλου. Όμως γνώριζε ότι, υπό την άγραφη τάξη πραγμάτων, προήδρευε ο πρόεδρος πασσάλου και ότι η κλήση του είχε ιεραρχική ανωτερότητα.

Δεν μπορώ να σας πω όλα όσα έμαθα σε εκείνη την κλήση. Ήμουν εις θέσιν να διαπιστώσω πώς λειτουργεί μία προεδρία. Ήμουν μάρτυς αποκαλύψεως στην κλήση και την απαλλαγή κατεχόντων υπεύθυνη θέση στον πάσσαλο και τον τομέα. Παρακολουθώντας τον πρόεδρο πασσάλου μας, έμαθα από παρατήρηση και εμπειρία πολλά πράγματα που δεν είναι μέσα στον οδηγό. Σε εκείνη την κλήση συνάντησα για πρώτη φορά τους Δώδεκα Αποστόλους και άλλους εκ των αδελφών καθώς ήλθαν στη συνέλευση. Ήταν μία περίοδος εκπαιδεύσεως στην άγραφη τάξη πραγμάτων.

Κάποτε ήμουν στο αεροπλάνο με τον Πρόεδρο Κίμπαλ, ο οποίος νομίζω ότι υπηρέτησε 19 χρόνια ως γραφέας πασσάλου. Ένα μέλος που ζούσε στον πάσσαλο τότε ήταν στο αεροπλάνο. Μου είπε: «Εάν γνώριζα ότι ο γραφέας πασσάλου μας επρόκειτο να γίνει Πρόεδρος της Εκκλησίας, θα του συμπεριφερόμουν πολύ καλύτερα».

Ο αδελφός Κίμπαλ υπηρετούσε στην πραγματικότητα ως δεύτερος σύμβουλος στην προεδρία πασσάλου, όταν ο γραφέας πασσάλου μετακόμισε. Κάλεσαν έναν γραφέα και εκείνος ο γραφέας μετακόμισε. Ο αδελφός Κίμπαλ ανέλαβε την ευθύνη. Ο αδελφός Μέλβιν Μπάλαρντ ήλθε στη συνέλευση και είπε: «Δεν θα πρέπει να είσαι ο δεύτερος σύμβουλος και ο γραφέας πασσάλου ταυτοχρόνως. Επιλέγεις ποιος θα ήθελες να είσαι».

Ο αδελφός Κίμπαλ δεν ήταν συνηθισμένος να έχει μία επιλογή. Ήθελε να του πει ο αδελφός Μπάλαρντ, αλλά ο αδελφός Μπάλαρντ είπε: «Όχι, εσύ επιλέγεις». Επομένως, ο αδελφός Κίμπαλ είπε: «Έχω μία γραφομηχανή. [Πολύ λίγοι άνθρωποι είχαν γραφομηχανές τότε.] Γνωρίζω το σύστημα. Νομίζω ότι μπορώ να συνεισφέρω περισσότερο, εάν παραμείνω γραφέας πασσάλου». Και έτσι ήταν.

Εκείνες τις ημέρες ο γραφέας πασσάλου ελάμβανε ένα μικρό ποσό χρημάτων κάθε μήνα, για να αγοράζει προμήθειες, υποθέτω. Μία αδελφή, η οποία τον γνώριζε καλά, έγραψε και είπε: «Σπένσερ, εκπλήσομαι με εσένα – που έλαβες μία κλήση μόνο και μόνο επειδή είναι τα χρήματα στη μέση». Κατόπιν είπε: «Εάν δεν αλλάξεις τη στάση σου, εντός δύο

μηνών, θα αποστατήσεις από την Εκκλησία». Λοιπόν, ήταν λιγάκι εκτός επιλογής του κατάλληλου χρόνου!

Τώρα ένα παράδειγμα: Σε μία περίπτωση ο Πρεσβύτερος Χάρολντ Λη προηδρεύε της συνελεύσεως πασσάλου μας. Μεταξύ των συγκεντρώσεων είχαμε γεύμα στο σπίτι του Προέδρου Ζάντελ. Η Ντόνα και εγώ φθάσαμε λίγο αργά, επειδή είχαμε πάει σπίτι να δούμε τι κάνουν τα μικρά παιδιά μας. Ο Πρεσβύτερος Λη είχε πάει στο αυτοκίνητο να πάρει κάτι και ήταν στο πεζοδρόμιο, όταν φθάσαμε. Είμαι βέβαιος ότι ήμασταν πολύ εμφανώς συγκινημένοι που μπορούσαμε να μιλήσουμε προσωπικώς με έναν Απόστολο και να τον χαιρετίσουμε διά χειραφιάς. Έγνεψε προς το σπίτι και είπε, μιλώντας για την προεδρία πασσάλου που ήταν συγκεντρωμένη εκεί: «Είναι σπουδαίοι άνδρες. Μην παραλείπετε ποτέ να μαθαίνετε από άνδρες όπως αυτοί». Και είχα διδαχθεί κάτι από την άγραφη τάξη πραγμάτων από έναν Απόστολο.

Υπάρχουν τόσα πολλά που μπορείτε να μάθετε, παρακολουθώντας έμπειρους ηγέτες στους τομείς και τους πασσάλους στους οποίους ζείτε. Υπάρχουν τόσα πολλά που μπορείτε να μάθετε, ενωτιζόμενοι τους γηραιότερους αδελφούς και τις αδελφές οι οποίοι έχουν εμπειρία μιας ζωής στο σχολείο της άγραφης τάξεως πραγμάτων.

Μία άλλη επεξήγηση. Υπάρχει μία τάξη πραγμάτων όσον αφορά στο πού πηγαίνουμε για συμβουλή ή ευλογίες. Είναι απλό – πηγαίνουμε στους γονείς μας. Όταν δεν είναι πλέον διαθέσιμοι, εάν είναι ευλογία, τότε μπορούμε να πάμε στον οικογενειακό διδάσκαλό μας. Για συμβουλές, πηγαίνετε στον επίσκοπό σας. Ενδεχομένως να επιλέξει να σας παραπέμψει στον ηγέτη που προεδρεύει αυτού – τον πρόεδρο πασσάλου. Όμως, δεν πηγαίνουμε στα Μέλη της Γενικής Εξουσίας. Δεν τους γράφουμε για συμβουλές ούτε υποθέτουμε ότι κάποιος σε μία πιο διακεκριμένη θέση θα δώσει μία πιο εμπνευσμένη ευλογία. Εάν μπορούσαμε να διδάξουμε αυτό το πράγμα στην Εκκλησία, μεγάλη δύναμη θα παρέμενε επάνω μας.

Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ δίδαξε ότι εάν υπάρχει αρρώστια σε ένα σπίτι και εάν είναι παρόντες «απόστολοι ή ακόμη και μέλη της

πρώτης προεδρίας της Εκκλησίας... ο πατέρας είναι εκεί. Είναι δικαίωμά του και άγιο καθήκον του να προεδρεύει» (*Gospel Doctrine*, σελ. 286).

Υπάρχει ένας εξουσιοδοτημένος τρόπος γύρω από τον επίσκοπο, τον πρόεδρο πασσάλου, το Μέλος της Γενικής Εξουσίας και όλους τους άλλους στη σειρά μας εξουσίας. Αυτός είναι προς τον Πατέρα μας στους Ουρανούς με προσευχή. Εάν το κάνουμε αυτό, θα επιλύσουμε στις περισσότερες περιπτώσεις τα δικά μας προβλήματα.

Μία άλλη αρχή: Η αποκάλυψη στην Εκκλησία είναι κατακόρυφη. Γενικώς περιορίζεται σε διοικητικά ή γεωγραφικά σύνορα ή περιορισμούς που ανατίθενται σε αυτόν που καλείται. Παραδείγματος χάριν, ο επίσκοπος, που προσπαθεί να επιλύσει ένα πρόβλημα, δεν θα λάβει αποκάλυψη, συσχεπτόμενος με έναν επίσκοπο από έναν άλλον τομέα ή πάσσαλο με τον οποίον συγγενεύει ή εργάζεται μαζί.

Η εμπειρία μου με έχει διδάξει ότι η αποκάλυψη προέρχεται άνωθεν, όχι από τις πλευρές. Όσο πιο έμπειρος ή μεγαλύτερος ή πιο πνευματικός μπορεί να φαίνεται ότι είναι κάποιος στις πλευρές, είναι καλύτερα να ανέλθει μέσω των καταλλήλων διαύλων.

Αρχή: Το κύριο γνώρισμα ενός καλού ηγέτη είναι να είναι καλός οπαδός. Σε μία συγκέντρωση με επισκόπους, ένας νέος και αγωνιζόμενος επίσκοπος κάποτε με ερωτήσε: «Πώς κάνω τους ανθρώπους να με ακολουθούν; Έχω καλέσει εννέα αδελφές να γίνουν πρόεδροι της Προκαταρκτικής και καμία δεν απεδέχθη». Υπήρχε καλό χιούμορ και ευχάριστο πνεύμα στη συγκέντρωση που την κατέστησε ιδανική στιγμή διδασκαλίας. Απήντησα ότι αμφέβαλλα ότι είχε «καλέσει» κάποια από τις εννέα αδελφές. Πρέπει απλώς να τις είχε ερωτήσει ή να τις είχε προσκαλέσει.

Του είπα ότι εάν είχε προσευχηθεί ενθέρμως και είχε συσχεφθεί με τους συμβούλους του ως προς το ποια θα έπρεπε να προεδρεύει της Προκαταρκτικής, η πρώτη αδελφή θα είχε αποδεχθεί την κλήση. Ίσως θα είχε ανακαλύψει στη συνέντευξη κάποιον λόγο γιατί δεν ήταν ορθό ή επίκαιρο για αυτήν την αδελφή να υπηρετήσει και την δικαιολογούσε να μην υπηρετήσει.

Όμως σίγουρα όχι παραπάνω από μία ή δύο. Εάν τόσες πολλές αδελφές απέρριψαν την κλήση, κάτι δεν πήγαινε καλά – η άγραφη τάξη.

Επειδή υπήρχε τόσο καλό πνεύμα στη συγκέντρωση, του είπα: «Επίσκοπε, γνωρίζω κάτι άλλο για εσένα. Δεν είσαι καλός οπαδός, έτσι δεν είναι; Εσύ δεν είσαι αυτός που πάντοτε αμφισβητεί αυτά που ζητεί ο πρόεδρος πασσάλου από τους επισκόπους του;» Οι άλλοι επίσκοποι στην αίθουσα άρχισαν να κρυφογελούν και έκαναν νεύμα με το κεφάλι τους – αυτός ήταν. Κρυφοέλασε και είπε ότι υπέθετε πως ήταν το σωστό. Είπα: «Ίσως ο λόγος που τα μέλη σου δεν ακολουθούν τον ηγέτη τους είναι επειδή εσύ δεν ακολουθείς τους δικούς σου. Ένα ουσιώδες χαρακτηριστικό του ηγέτη στην Εκκλησία είναι η πιστή και αφοσιωμένη ιδιότητα του οπαδού. Αυτή είναι απλώς η τάξη πραγμάτων – η άγραφη τάξη πραγμάτων».

Όταν ήμουν νέος, ο Πρεσβύτερος Σπένσερ Κίμπαλ ήλθε στη συνέλευσή μας και είπε αυτήν την εμπειρία. Όταν ήταν πρόεδρος πασσάλου στο Σάφορντ της Αριζόνα, υπήρχε κενή θέση του επόπτη των Νέων Ανδρών στον πάσσαλο, όπως απεκαλείτο τότε η θέση. Έφυγε από το γραφείο του μία ημέρα, πήγε μερικά βήματα έξω στον δρόμο και είχε μία συνομιλία με τον ιδιοκτήτη μίας επιχειρήσεως. Είπε: «Τζακ, πώς θα σου φαινόταν εάν γινόσουν ο επόπτης της οργανώσεως Νέων Ανδρών του πασσάλου;»

Ο Τζακ απήντησε: «Α, Σπένσερ, δεν εννοείς εμένα».

Ο Σπένσερ απήντησε: «Βεβαίως εννώς εσένα. Τα πας καλά με τους νέους». Προσπάθησε να τον πείσει, αλλά ο άνδρας τον απέρριψε.

Αργότερα, κατά τη διάρκεια της ημέρας, αφού υπέβουσε η αποτυχία του και τελικός ενθουσιώμενος αυτά που είχε πει ο Ιακώβ στο Βιβλίο του Μόρμον – «αφού προηγουμένως μου είχε ανατεθεί η υπηρεσία μου από τον Κύριο» (Ιακώβ 1:17)– πήγε πίσω στον Τζακ. Καλώντας τον αδελφό και με το επώνυμό του, είπε: «Έχουμε ένα κενό σε μία θέση πασσάλου. Οι

σύμβουλοί μου και εγώ το έχουμε συζητήσει. Έχουμε προσευχηθεί για αυτό κάμποσο καιρό. Την Κυριακή γονατίσαμε μαζί και ζητήσαμε από τον Κύριο έμπνευση σχετικά με το ποιος θα πρέπει να κληθεί σε αυτήν τη θέση. Λάβαμε την έμπνευση ότι εσύ θα πρέπει να κληθείς. Ως υπηρέτης του Κυρίου, είμαι εδώ να παραδώσω αυτήν την κλήση».

Ο Τζακ είπε: «Λοιπόν, Σπένσερ, εάν το θέτεις έτσι...»

«Λοιπόν, το θέτω έτσι».

Γνωρίζετε το αποτέλεσμα. Βοηθά να ακολουθείς την ορθή τάξη πραγμάτων, ακόμη και την άγραφη τάξη.

Στο γραφείο μου έχω μία επιστολή από έναν αδελφό ο οποίος έχει ενοχληθεί σε μεγάλο βαθμό, διότι δεν εκλήθη στη θέση του ορθώς. Απεδέχθη την κλήση και είναι πρόθυμος να υπηρετήσει, αλλά είπε ότι ο επίσκοπός του δεν συμβουλευθηκε πρώτα τη σύζυγό του και κατά τα άλλα δεν το χειρίστηκε δεόντως.

Όταν του απαντήσω, θα προσπαθήσω να διδάξω σε αυτόν κάτι από την άγραφη τάξη πραγμάτων καθώς σχετίζεται με το να είναι κανείς λίγο υπομονετικός με το πώς γίνονται τα πράγματα στην Εκκλησία. Στο πρώτο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες ο Κύριος νουθέτησε κάθε άνδρα να «μιλάει στο όνομα του Θεού του Κυρίου, του Σωτήρα του κόσμου» (Δ&Δ 1:20). Νομίζω ότι θα του τονίσω ότι μία ημέρα μπορεί να είναι επίσκοπος, επιβεβαρημένος με προβλήματα στον τομέα και με επιπρόσθετο φορτίο προσωπικών ανησυχιών και θα προτείνω να δώσει τώρα αυτά που θα εκτιμούσε να λάβει τότε.

Ένα άλλο σημείο στην άγραφη τάξη πραγμάτων: Οι επίσκοποι δεν θα πρέπει να παραχωρούν τη διευθέτηση των συγκεντρώσεων στα μέλη. Δεν θα πρέπει να παραχωρούν τη διευθέτηση κηδειών ή αποχαιρετισμούς ιεραποστόλων στις οικογένειες. Δεν είναι η πρόπουσα τάξη πραγμάτων τα μέλη ή οι οικογένειες να αποφασίζουν ποιος θα μιλήσει και για πόσο. Οι προτάσεις είναι στην τάξη [των πραγμάτων], βεβαίως, αλλά ο επίσκοπος δεν θα πρέπει να παραδίδει τη συγκέντρωση σε αυτούς. Ανησυχούμε για τη μετατόπιση που συμβαίνει στις συγκεντρώσεις μας.

Οι κηδείες θα μπορούσαν και θα πρέπει να είναι οι πιο εντυπωσιακές συγκεντρώσεις από πνευματικής απόψεως. Γίνονται ανεπίσημες επανενώσεις οικογενειών εμπρός των μελών τομέως. Συχνά το Πνεύμα απωθείται από εύθιμες εμπειρίες ή αστεία, όταν ο χρόνος θα μπορούσε να αφιερωθεί στη διδασκαλία πραγμάτων του Πνεύματος, δηλαδή ιερών πραγμάτων.

Όταν η οικογένεια επιμένει να μιλήσουν αρκετά μέλη της σε μία κηδεία, ακούμε για τον αποθανόντα αντί για την εξιλέωση, την ανάσταση και τις παρηγορητικές υποσχέσεις οι οποίες έχουν αποκαλυφθεί στις γραφές. Είναι εντάξει να μιλά ένα μέλος της οικογένειας σε μία κηδεία, αλλά εάν το κάνει τα σχολιά του θα πρέπει να είναι σε αρμονία με το πνεύμα της συγκεντρώσεως.

Έχω πει στους αδελφούς μου εκείνη την ημέρα, όταν διεξαχθεί η κηδεία μου, εάν κάποιος από αυτούς που θα μιλήσει, πει για εμένα, θα [σηκωθώ] και θα τον διορθώσω. Το ευαγγέλιο πρέπει να κηρύττεται. Δεν γνωρίζω καμία άλλη συγκέντρωση, όπου το εκκλησιασμά είναι σε καλύτερη κατάσταση ετοιμότητας να λάβει αποκάλυψη και έμπνευση από έναν ομιλητή παρά σε μία κηδεία. Το προνόμιο αυτό αφαιρείται από εμάς, διότι δεν καταλαβαίνουμε την τάξη πραγμάτων –την άγραφη τάξη πραγμάτων– αυτό σχετίζεται με τη διοίκηση της Εκκλησίας και τη λήψη του Πνεύματος.

Οι επίσκοποί μας δεν θα πρέπει να παραδίδουν στους άλλους τις συγκεντρώσεις μας. Αυτό ισχύει για τους αποχαιρετισμούς των ιεραποστόλων μας. Ανησυχούμε βαθώς που τώρα έχουν γίνει ένα είδος επανενώσεων εμπρός των μελών τομέως. Το βάθος της πνευματικής εκπαίδευσως και διδασκαλίας που θα μπορούσε να λάβει χώρα, χάνεται. Αδυνατούμε να θυμόμαστε ότι είναι μία συγκέντρωση μεταλήψεως και ότι προεδρεύει ο επίσκοπος.

Υπάρχουν πολλά πράγματα που θα μπορούσα να πω σχετικά με τέτοια ζητήματα όπως το να φορούμε τα κυριακάτικα μας. Γνωρίζετε τι σημαίνει «τα κυριακάτικα» μας; Αυτό συνέβαινε. Τώρα βλέπουμε ολοένα και περισσότερη ανεπίσημη, ακόμη και πρόχειρη, ένδυση στις συγκεντρώσεις μας, ακόμη και στη συγκέντρωση μεταλήψεως, κάτι που οδηγεί σε ανεπίσημη και πρόχειρη συμπεριφορά.

Με ενοχλεί να βλέπω στο πρόγραμμα της συγκεντρώσεως μεταλήψεως ότι θα συμμετάσχουν η Σούλα, ο Τάσος και ο Μπάμπης. Δεν θα έπρεπε να είναι Αθανασία, Αναστάσιος και Χαράλαμπος; Με ενοχλεί ακόμη περισσότερο να μου ζητούν να υποστηρίξω τον Λάκη, τον Μάκη και τον Σάκη στο ανώτερο συμβούλιο. Απλώς λέγω: «Δεν μπορούμε να έχουμε τα ονοματεπώνυμα σε αυτό το σημαντικό έγγραφο;» Υπάρχει μία επισημότητα, μία αξιοπρέπεια που χάνουμε – και είναι με μεγάλο κόστος. Υπάρχει κάτι σε αυτό που είπε ο Παύλος σχετικώς με το να κάνουμε τα πράγματα «με ευσημότητα και τάξη».

Λοιπόν, υπάρχουν τόσα πολλά που θέλω να σας πω σχετικώς με την άγραφη τάξη πραγμάτων, αλλά κατόπιν αυτά είναι πράγματα που πρέπει να μάθετε αφ' εαυτού σας. Εάν θα μπορούσαμε να σας βάλουμε στις περιστάσεις, όπου αρχίζετε να παρατηρείτε, αρχίστε να λαμβάνετε αυτήν την εκπαίδευση, κατόπιν θα μάθετε πώς πρέπει να λειτουργεί η Εκκλησία και γιατί λειτουργεί κατ' αυτόν τον τρόπο. Θα ανακαλύψετε ότι εναρμονίζεται με τις αρχές που σκιαγραφούνται στις γραφές. Εάν απλώς «φυλάτε σαν θησαυρό μέσα στο νου σας διαρκώς τα λόγια της ζωής», ο Κύριος θα σας ευλογήσει και θα σας δώσει «εκείνη την ώρα» αυτά που πρέπει να πείτε και αυτά που πρέπει να κάνετε (Δ&Δ 84:85). Μάθετε σχετικώς με αυτό το μέγα υπόδειγμα – οι διδασκαλίες που λαμβάνουμε απλώς με το να παρακολουθούμε και να συμμετάσχουμε.

Συντόμως αφού είχαν επιτραπεί ιεραπόστολοι στην Ισπανία για την κήρυξη του ευαγγελίου, ήμουν στη Βαρκελώνη. Δύο εκ των πρώτων ιεραποστόλων απεσταλμένων στην Ισπανία, εστάλησαν στη Βαρκελώνη, προκειμένου να αρχίσουν να κηρύττουν το ευαγγέλιο στην πόλη. Είχαν κάνει έκκληση στον Πρόεδρο Σμιθ Γκρίφιν για σαράντα καρέκλες. Τότε εκείνος ήταν στο Παρίσι και δεν ήξερε γιατί ήθελαν σαράντα καρέκλες, αφού δεν είχαν καθόλου μέλη. Είχε ενδοιασμούς ως προς τα έξοδα, αλλά σκέφθηκε να παροτρύνει τους ιεραποστόλους. Επομένως, ενέκρινε τις σαράντα καρέκλες.

Όταν φθάσαμε στην αίθουσα συγκεντρώσεων, επάνω σε ένα κτήριο επιχειρήσεως, οι

σαράντα καρέκλες ήταν γεμάτες. Υπήρχαν άνθρωποι που ήταν όρθιοι. Οι πρεσβύτεροι είχαν κανονίσει ο πρώτος νεοφώτιστός τους, ένας μεσήλικας άνδρας που εργαζόταν στην φαραγορά, να διευθύνει τη συγκέντρωση. Παρακολουθούσαμε καθώς τον δίδασκαν τι να κάνει και μερικές φορές σηκώνονταν να του ψιθυρίσουν κάτι.

Ο αδελφός Μπάις με τρακ έβγαλε πέρα τη συγκέντρωση με τη βοήθειά τους. Και κατόπιν, καθώς σηκώθηκε για να τελειώσει, το Πνεύμα του Κυρίου έπεσε επάνω του και διεκήρυξε με μεγάλη δύναμη και σε κάποιο βαθμό. Ήταν μία εμπνευσμένη μαρτυρία, μία αλησιμόνητη στιγμή. Οι δύο νέοι πρεσβύτεροι, αμφότεροι νεοφώτιστοι από τη Νότιο Αμερική, είχαν κάπως μάθει κάτι για την άγραφη τάξη πραγμάτων. Έθεταν την Εκκλησία σε πρόπευσα θέση με ορθή τάξη στη Βαρκελώνη. Τώρα υπάρχουν τέσσερις πάσσαλοι σε εκείνη την πόλη.

Και έτσι συνεχίζει. Ο Κύριος χρησιμοποιεί τους συνήθεις Αγίους, τα συνήθη μέλη της Εκκλησίας, προκειμένου να προάγουν το έργο του.

*Δεν είναι παράξενο που πρίγκιπες και βασιλείς
και γελωτοποιοί που χοροπηδούν στις
πίστες των τσίρκων
και απλοί άνθρωποι σαν εσάς και εμένα
είμαστε οικοδόμοι της αιωνιότητος;*

*Στον καθέναν δίδεται ένας σάκος με εργαλεία,
η ευκαιρία και ένα βιβλίο κανόνων.*

*Και καθένας πρέπει να οικοδομήσει,
προτού τελειώσει η ζωή του
ένα πρόσκομμα ή ένα σκαλοπάτι.*

—R. L. Sharpe, "Stumbling-Block or Stepping Stone"

Η Εκκλησία θα προχωρήσει και προχωρεί ακριβώς επειδή τα συνήθη μέλη μαθαίνουν από παρατήρηση, μαθαίνουν από διδασκαλία, μαθαίνουν από εμπειρία. Πάνω απ' όλα, μαθαίνουμε, επειδή παρακινούμεθα από το Πνεύμα. Μία ημέρα, ασφαλώς, εσείς που είσθε νέοι, θα ηγείσθε της Εκκλησίας. Εάν εν τω μεταξύ μάθετε και μελετήσετε την άγραφη τάξη πραγμάτων, η δύναμη του Κυρίου θα είναι επάνω σας ως το τέλος, ώστε να μπορέσετε να είσθε οι χρήσιμοι υπηρέτες.

Καταθέτω μαρτυρία ότι αυτή είναι η Εκκλησία Του, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών και όπως είπε ο Κύριος, ώστε όλοι «να μιλ[ούν] στο όνομα του Θεού του Κυρίου, του Σωτήρα του κόσμου» (Δ&Δ 1:20).

Επικαλούμαι τις ευλογίες του επάνω σας και σας καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Πώς μαθαίνουμε σημαντικά πράγματα για την Εκκλησία που δεν είναι στις γραφές ή στα εγχειρίδια της Εκκλησίας;
- Γιατί νομίζετε ότι είμαστε πιο πολύτιμοι για το έργο του Κυρίου, όταν μαθαίνουμε την «άγραφη τάξη πραγμάτων»;

- Γιατί θα πρέπει το άτομο που προεδρεύει μίας συγκεντρώσεως να κάθεται στο βήμα κατά τη διάρκεια αυτής;
- Γιατί δεν είναι πρόπον σε έναν ηγέτη στην Εκκλησία να ζητεί να απαλλαγεί της κλήσεώς του;
- Γιατί δεν θα έπρεπε ο επίσκοπος να πάει στον επίσκοπο ενός άλλου τομέως για συμβουλή ως προς το πώς να επιλύσει ένα πρόβλημα στον τομέα του;
- Ποιος θα πρέπει να σχεδιάζει τις συγκεντρώσεις μεταλήψεως κατά τις οποίες μιλούν αναχωρούντες ιεραπόστολοι και η οικογένεια αυτών; Γιατί;

ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ

«Σας λέω, μπορείτε να κοιτάξετε ψηλά προς τον Θεό εκείνη την ημέρα με αγνή καρδιά και καθαρά χέρια; Σας λέω, μπορείτε να κοιτάξετε ψηλά, έχοντας τη μορφή του Θεού χαραγμένη επάνω στην όψη σας;» (Αλμα 5:19).

ΑΡΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ

Η ενδοσκόπηση βοηθά τους ηγέτες να φέρουν ανθρώπους στον Ιησού Χριστό.

ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

1. Η ενδοσκόπηση είναι σημαντική για τους οικογενειακούς και εκκλησιαστικούς ηγέτες.

1^η ΕΝΝΟΙΑ. Η ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Οι ηγέτες θα πρέπει να συλλογίζονται τακτικά την αξιοσύνη τους να καθοδηγούνται από το Πνεύμα και πόσο καλά εφαρμόζουν ορθές αρχές ηγεσίας. Οι γραφές διδάσκουν τη σημασία της ενδοσκόπησης. Ο Νεφί συλλογίστηκε: «Και γιατί να ενδίδω στην αμαρτία, εξαιτίας της σάρκας μου; Μάλιστα, γιατί να υποχωρώ στους πειρασμούς, ώστε ο πονηρός να παίρνει θέση στην καρδιά μου για να καταστρέφει τη γαλήνη μου και να ταλαιπωρεί την ψυχή μου; Γιατί θυμώνω εξαιτίας του εχθρού μου;» (Νεφί Β΄ 4:27). Ο Αλμα ερώτησε τον λαό του Ζαραχέμλα: «Γεννηθήκατε πνευματικά από τον Θεό; Λάβατε τη μορφή του στην όψη σας; Αισθανθήκατε αυτήν τη μεγάλη αλλαγή στην καρδιά σας; ...

»Και τώρα ιδέστε, σας λέω, αδελφοί μου, αν έχετε αισθανθεί αλλαγή στην καρδιά σας, και αν έχετε νιώσει ότι θέλατε να ψάλλετε το τραγούδι της λυτρωτικής αγάπης, θα σας ρωτήσω, μπορείτε να νιώσετε το ίδιο τώρα;» (Αλμα 5:14, 26). Ο νεαρός Τζόζεφ Σμιθ συλλογιζόταν τις «αδυναμίες και τις ατέλειές» του και προσευχόταν στον Κύριο για συγχώρηση, όταν ο άγγελος Μορόνι ενεφανίσθη για πρώτη φορά σε εκείνον (βλέπε Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:28-33).

Σύγχρονοι προφήτες και ηγέτες της Εκκλησίας έχουν διδάξει επίσης τη σημασία της ενδοσκόπησης. Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι, ο

οποίος ήταν τότε Σύμβουλος της Πρώτης Προεδρίας, έδωσε τη συμβουλή: «Κάθε συγκέντρωση μεταλήψεως οφείλει να είναι πνευματική ευωχία. Οφείλει να είναι χρόνος προς περισυλλογή και ενδοσκόπηση, χρόνος προς ψάλσιμο τραγουδιών εξυμνήσεως στον Κύριο, χρόνος προς ανανέωση των διαθηκών του ατόμου με εκείνον και τον Αιώνιο Πατέρα μας και χρόνος προς ενώτιση του λόγου του Κυρίου με ευλάβεια και εκτίμηση» (στο Conference Report, Οκτ. 1982, 66 ή *Ensign*, Νοέμβρ. 1982, 47).

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον, ένα μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, δίδαξε: «Ο σοφός αλιεύς επιθεωρεί τα δίχτυα του τακτικώς. Εάν παρατηρηθεί κάποιο ελάττωμα, επιδιορθώνει την ατέλεια χωρίς καθυστέρηση. Ένα παλαιό ρητό διδάσκει ότι 'μια βελονιά σώζει εγκαίρως εννέα'. Η καταγεγραμμένη αποκάλυψη δίδει παρόμοιες οδηγίες. Ο Κύριος είπε: 'Θυμήσου, λοιπόν, από πού ζέπεσες, και μετανόησε, και κάνε τα πρώτα έργα' (Αποκάλυψη 2:5).

»Εάν είμαστε συνετοί, αποτιμούμε τα νήματα της προσωπικής μας ακεραιότητας επί καθημερινής βάσεως. Προσδιορίζουμε οιοδήποτε αδυναμίες και τις επιδιορθώνουμε. Πράγματι, έχουμε υποχρέωση να το κάνουμε...

»Η προσωπική, κατ' ιδίαν προσευχή είναι ιδανικός χρόνος για ενδοσκόπηση. Η πρωινή προσευχή θα μπορούσε να περιλαμβάνει μία έκκληση για εντιμότητα, αγνότητα, αρετή ή απλώς το να είμαστε σε υπηρετηση των άλλων. Το βράδυ, ενδεχομένως να υπάρχει ένας άλλος γρήγορος έλεγχος όλων αυτών των

χαρακτηριστικών. Προσευχόμαστε για τη διατήρηση της πνευματικής ακεραιότητός μας και κατόπιν εργαζόμαστε για αυτήν. Εάν βρεθεί κάποιο ελάττωμα, θέλουμε να αρχίσουμε τη διαδικασία αμέσου επιδιορθώσεως που θα προστατεύσει από περαιτέρω κατακερματισμό της απειλούμενης πνευματικής αρετής.

»Η αυτοαξιολόγηση γίνεται καλύτερα με πολλά μικρά βήματα, κάνοντας στον εαυτόν μας ερωτήσεις, όπως:

- Τι κάνουμε, όταν κάνουμε ένα λάθος; Παραδεχόμαστε το σφάλμα μας και ζητούμε συγγνώμη ή το αρνούμεθα και κατηγορούμε τους άλλους;
- Τι κάνουμε, όταν είμαστε σε μία ομάδα όπου προάγονται λανθασμένες ιδέες ή δραστηριότητες; Εγκρίνουμε το σφάλμα με τη σιωπή μας ή παίρνουμε θέση;
- Είμαστε απολύτως πιστοί στους εργοδότες μας ή είμαστε λιγότερο αφοσιωμένοι;
- Τηρούμε την Ημέρα του Κυρίου, υπακούμε στον Λόγο Σοφίας, τιμούμε τον πατέρα και τη μητέρα μας;
- ...Πώς αντιδρούμε, όταν ακούμε κακολογίες για τους κεχρισμένους του Κυρίου; Τιμούμε όλες τις [διαθήκες μας]; Ή επιτρέπουμε εξαιρέσεις και αιτιολογούμε τη συμπεριφορά μας, ώστε να ταιριάζει με τις προοδεδικασμένες προτιμήσεις μας;
- Πώς τιμούμε τον λόγο μας; Μπορούν οι άλλοι να εμπιστευθούν τις υποσχέσεις μας; ...

»...Η ορθή διάγνωση είναι ουσιώδης για την ορθή θεραπεία. Ο Κύριος μάς έδωσε αυτήν την αξιοσημείωτη διαβεβαίωση: 'Επειδή έχεις δει την αδυναμία σου, θα γίνεις δυνατός' (Εθέρ 12:37). Όμως η επιθυμία για δύναμη, δεν θα μας κάνει δυνατούς. Απαιτεί πίστη και έργο για να ενδυναμώσουμε ένα αδύναμο σημείο της ακεραιότητός μας.

»Γνωρίζουμε τη διαδικασία αυτο-επιδιορθώσεως που αποκαλείται μετάνοια» ("Integrity of Heart," *Ensign*, Αύγ. 1995, 21).

ΙΔΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Εξηγήστε τι σημαίνει *ενδοσκοπήση* («το να εξετάζει, να ερευνά κανείς τον εαυτόν του, η

προσπάθεια για αυτογνωσία» *Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας*, Β' έκδοση [2002], «ενδοσκοπήση», 607). Συζητήστε γιατί η ενδοσκοπήση είναι σημαντική για τους ηγέτες της εκκλησίας και της οικογενείας.

Ζητήστε από τους μαθητές να αναφέρουν παραδείγματα ενδοσκοπήσεως στις γραφές (βλέπε Α' Βασιλέων 19:4-13, Κατά Ματθαίον 4:1-11 και τα παραδείγματα στο ερμηνευτικό σχόλιο). Συζητήστε πώς η ενδοσκοπήση ακολουθείται συχνά από μία ευλογία.

Πείτε στους μαθητές τη δήλωση του Προέδρου Χίνκλι στο ερμηνευτικό σχόλιο σχετικά με την ενδοσκοπήση κατά τις συγκεντρώσεις μεταλήψεως. Συζητήστε ορισμένες εκ των ερωτήσεων που πρότεινε ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον και τις οποίες κάνουμε στον εαυτόν μας κατά τη διάρκεια της ενδοσκοπήσεώς μας.

Πείτε στους μαθητές ότι είναι σημαντικό οι ηγέτες να συλλογίζονται τη σχέση τους με τον Κύριο, τις ευθύνες τους, τους ανθρώπους που υπηρετούν και ούτω καθεξής. Συζητήστε με τους μαθητές σας ερωτήσεις που θα μπορούσαμε να κάνουμε στον εαυτόν μας καθώς σκεπτόμαστε την αξιοσύνη μας και την κλήση μας ως ηγετών. Προτείνετε να αναπτύξουν τη συνήθεια να συλλογίζονται ερωτήσεις σαν κι αυτές.

ΠΗΓΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ

Πρόεδρος της Εκκλησίας

*«Ιησούς: Ο τέλειος ηγέτης»,
Ensign, Αύγ. 1979, 5-7*

Υπάρχουν πολλά περισσότερα που πρέπει να ειπωθούν σχετικά με την αξιοσημείωτη ηγεσία του Κυρίου Ιησού Χριστού απ' ό,τι θα μπορούσε ενδεχομένως να καλύψει οιοδήποτε άρθρο ή βιβλίο, αλλά θέλω να τονίσω λίγα εκ των χαρακτηριστικών και επιδεξιοτήτων που επέδειξε τόσο τέλεια. Αυτές οι ίδιες επιδεξιότητες και αρετές είναι τόσο σημαντικές για όλους εμάς, εάν επιθυμούμε να επιτύχουμε ως ηγέτες με παντοτινό τρόπο.

Σταθερές αρχές

Ο Ιησούς γνώριζε ποιος ήταν και γιατί ήταν εδώ σε αυτόν τον πλανήτη. Αυτό σήμαινε ότι μπορούσε να ηγείται από δύναμη παρά από αβεβαιότητα ή αδυναμία.

Ο Ιησούς λειτουργούσε από μία βάση σταθερών αρχών ή αληθειών παρά την προσαρμογή κανόνων καθώς εξελισσόταν. Συνεπώς, το στυλ ηγεσίας του δεν ήταν μόνο ορθό, αλλά και σταθερό. Τόσοι πολλοί κοσμικοί ηγέτες σήμερα είναι σαν χαμαιλέοντες! αλλάζουν τη χροιά και τις απόψεις τους, για να προσαρμόζονται στην κατάσταση – πράγμα το οποίο τείνει να συγχέει συνεργάτες και οπαδούς οι οποίοι δεν μπορούν να είναι βέβαιοι ποια πορεία ακολουθείται. Όσοι κρατούνται σφικτά στη δύναμη εις βάρος της αρχής, συχνά καταλήγουν να κάνουν σχεδόν τα πάντα για να διακονίζουν τη δύναμή τους.

Ο Ιησούς είπε αρκετές φορές: «Έλα, ακολούθα με». Το πρόγραμμά του ήταν του τύπου «κάνε ό,τι κάνω» παρά «κάνε ό,τι λέγω». Η έμφυτη οζύνοιά του θα του επέτρεπε να εντυπωσιάσει βαθώς με τις ικανότητές του, αλλά αυτό θα είχε αφήσει πολύ πίσω τους οπαδούς του. Βάδισε και εργάστηκε με αυτούς που έπρεπε να υπηρετήσει. Δεν ήταν μία μακρινή αποστάσεως ηγεσία. Δεν φοβόταν τις στενές φιλίες· δεν φοβόταν ότι η εγγύτητα προς αυτόν θα απογοήτευε τους οπαδούς του. Η μαγιά της αληθινής ηγεσίας δεν μπορεί να υψώσει τους άλλους παρά μόνον εάν είμαστε με αυτούς των οποίων θα ηγούμεθα.

Ο Ιησούς διατηρήθηκε ενάρετος και κατ' αυτόν τον τρόπο, όταν η εγγύτητά του προς τους ανθρώπους τούς επέτρεπε να αγγίζουν το στρίφωμα του ενδύματός του, αρετή μπορούσε να ρέει από αυτόν. (Βλέπε Κατά Μάρκον 5:24-34.)

Κατανοώντας τους άλλους

Ο Ιησούς ήταν ηγέτης-ακροατής. Επειδή αγαπούσε τους άλλους με τέλεια αγάπη, άκουγε με προσοχή χωρίς να είναι συγκαταβατικός. Ο μέγας ηγέτης δεν ακούει μόνον τους άλλους, αλλά επίσης τη συνείδησή του και τις προτροπές του Θεού.

Ο Ιησούς ήταν υπομονετικός, παρακλητικός, στοργικός ηγέτης. Όταν ο Πέτρος έβγαλε

τη μάχαιρά του και κτύπησε τον υπηρέτη του αρχιερέα, αποκόπτοντας το δεξιό αφτί του, ο Ιησούς είπε: «Βάλε τη μάχαιρά σου στη θήκη» (Κατά Ιωάννην 18:11). Χωρίς να θυμώσει ούτε να αναστατωθεί, ο Ιησούς θεράπευσε ήσυχα το αφτί του υπηρέτη (βλέπε Κατά Λουκάν 22:51). Η επιτίμηση προς τον Πέτρο ήταν καλοσυνάτη, ωστόσο σθεναρή.

Επειδή ο Ιησούς αγαπούσε τους οπαδούς του, ήταν εις θέσιν να τα λείε ξεκάθαρα σε αυτούς, να είναι ειλικρινής και ευθύς μαζί τους. Επιτιμούσε τον Πέτρο κατά διαστήματα, επειδή τον αγαπούσε, και ο Πέτρος, ως σπουδαίος άνθρωπος, ήταν εις θέσιν να αναπτυχθεί πνευματικώς από αυτήν την επιτίμηση. Υπάρχει ένα υπέροχο εδάφιο στο βιβλίο των Παροιμιών που όλοι εμείς χρειάζεται να θυμόμαστε:

«Το αφτί, που ακούει τον έλεγχο της ζωής, διαμένει ανάμεσα στους σοφούς.

»Όποιος απωθεί τη διδασκαλία, αποστρέφεται την ψυχή του· όποιος, όμως, ακούει τον έλεγχο, αποκτάει σύνεση». (Παροιμίες 15:31-32.)

Είναι ο συνετός ηγέτης ή ο συνετός οπαδός αυτός που μπορεί να αντεπεξέλθει με τον «έλεγχο της ζωής». Ο Πέτρος μπορούσε να το κάνει αυτό, επειδή γνώριζε ότι ο Ιησούς τον αγαπούσε, και επομένως ήταν εις θέσιν να προετοιμάσει τον Πέτρο για ένα πολύ υψηλό μέρος ή ευθύνη στο βασίλειο.

Ο Ιησούς έβλεπε την αμαρτία ως λάθος, αλλά επίσης ήταν εις θέσιν να βλέπει την αμαρτία ως κάτι που προερχόταν από βασικές και ανικανοποίητες ανάγκες εκ μέρους του αμαρτωλού. Αυτό του επέτρεπε να καταδικάζει την αμαρτία χωρίς να καταδικάζει το άτομο. Μπορούμε να εξωτερικεύουμε την αγάπη μας για τους άλλους, ακόμη κι όταν καλούμαστε να τους διορθώσουμε. Χρειάζεται να είμαστε εις θέσιν να εξετάσουμε βαθώς τη ζωή των άλλων, προκειμένου να δούμε τα βασικά αίτια των αποτυχιών και των μειονεκτημάτων τους.

Ανιδιοτελής ηγεσία

Η ηγεσία του Σωτήρος ήταν ανιδιοτελής. Έθεσε τον εαυτόν του και τις δικές του ανάγκες σε δεύτερη μοίρα και εξετέλεσε διακονία στους άλλους πέραν της κλήσεως του καθήκοντος, ακούραστα, στοργικά και αποτελεσματικά.

Τόσα πολλά από τα προβλήματα στον κόσμο σήμερα εκπηγάζουν από τον εγωισμό και τον εγωκεντρισμό με τους οποίους πάρα πολλοί έχουν αυστηρές απαιτήσεις από τη ζωή και τους άλλους, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις δικές τους απαιτήσεις. Αυτή είναι μία ευθεία αντιστροφή των αρχών και πρακτικών που ακολούθησε τόσο τέλεια αυτό το τέλειο παράδειγμα ηγεσίας, ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ.

Η ηγεσία του Ιησού έδωσε έμφαση στη σημασία του να είμαστε διορατικοί όσον αφορά στους άλλους, χωρίς να επιζητούμε να τους ελέγχουμε. Ενδιαφερόταν για την ελευθερία των οπαδών του να επιλέγουν. Ακόμη και εκείνος, κατά τις στιγμές που έχουν τόση σημασία, έπρεπε να επιλέξει εκουσίως να περάσει τη Γεθσημανή και να κρεμασθεί επί του σταυρού στον Γολγοθά. Μας δίδαξε ότι δεν μπορεί να υπάρξει ανάπτυξη πνευματική χωρίς αληθινή ελευθερία. Ένα εκ των προβλημάτων με την ελεγκτική ηγεσία είναι ότι δεν προέρχεται από την αγάπη για τους άλλους, αλλά από την ανάγκη να τους χρησιμοποιεί. Τέτοιοι ηγέτες εστιάζονται στις δικές τους ανάγκες και επιθυμίες και όχι στις ανάγκες των άλλων.

Ο Ιησούς είχε προοπτικές για τα προβλήματα και τους ανθρώπους. Ήταν εις θέσιν να υπολογίζει με προσοχή μακροπρόθεσμα το αποτέλεσμα και τον αντίκτυπο του λόγου, όχι μόνον σε αυτούς που έπρεπε να τον ακούσουν τη στιγμή εκείνη, αλλά σε αυτούς που θα τον διάβαζαν 2.000 χρόνια αργότερα. Τόσο συχνά, οι κοσμικοί ηγέτες σπεύδουν να επιλύσουν προβλήματα, επιζητώντας να σταματήσουν τον παρόντα πόνο και με τον τρόπο αυτό προκαλούν μεγαλύτερη δυσκολία και πόνο αργότερα.

Ευθύνη

Ο Ιησούς γνώριζε πώς να εμπεριέχει τους μαθητές του στη διαδικασία της ζωής. Τους έδωσε σημαντικά και συγκεκριμένα πράγματα να κάνουν για την ανάπτυξή τους. Άλλοι ηγέτες έχουν επιζητήσει να είναι τόσο ικανοί που έχουν προσπαθήσει να κάνουν τα πάντα οι ίδιοι, πράγμα το οποίο προσφέρει λίγη ανάπτυξη στους άλλους. Ο Ιησούς εμπιστεύεται τους οπαδούς του αρκετά, ώστε να διαμοιράζει το έργο του μαζί τους, ώστε να μπορούν να αναπτύσσονται πνευματικώς. Αυτό είναι ένα

εκ των μεγαλύτερων μαθημάτων της ηγεσίας του. Εάν απορρίπτονται τη βοήθεια των άλλων, προκειμένου να δούμε ένα έργο να γίνεται πιο γρήγορα και πιο αποτελεσματικά, το έργο μπορεί να γίνει καλό, αλλά χωρίς την ανάπτυξη των οπαδών που είναι τόσο σημαντική. Επειδή ο Ιησούς γνωρίζει ότι αυτή η ζωή εξυπηρετεί συγκεκριμένο σκοπό και ότι έχουμε τοποθετηθεί σε αυτόν τον πλανήτη, προκειμένου να επιτελούμε και να αναπτυσσόμαστε πνευματικώς, η ανάπτυξη κατόπιν γίνεται ένα εκ των μεγάλων αποτελεσμάτων της ζωής καθώς και ο τρόπος που αναπτυσσόμαστε. Μπορούμε να δίδουμε διορθωτική ανατροφοδότηση στους άλλους με στοργικό και χρήσιμο τρόπο, όταν γίνονται λάθη.

Ο Ιησούς δεν φοβόταν να απαιτήσει πράγματα από αυτούς των οποίων ηγείτο. Η ηγεσία Του δεν ήταν συγκαταβατική ή απαλή. Είχε το θάρρος να καλέσει τον Πέτρο και τους άλλους να αφήσουν τα αλιευτικά δίχτυα τους και να τον ακολουθήσουν, όχι μετά την εποχή αλιείας ή μετά την επόμενη ψαριά, αλλά τώρα, σήμερα! Ο Ιησούς επέτρεπε στους ανθρώπους να μάθουν ότι πίστευε σε αυτούς και τις ικανότητές τους, και συνεπώς ήταν ελεύθερος να τους βοηθήσει να διευρύνουν την ψυχή τους με ανανεωμένο επίτευγμα. Τόση πολλή κοσμική ηγεσία είναι συγκαταβατική και με πολλούς τρόπους, καταφρονητική για την ανθρωπότητα, διότι φέρεται στους ανθρώπους σαν να έπρεπε να είναι κακομαθημένοι και να προστατεύονται για πάντα. Ο Ιησούς πίστευε στους οπαδούς του, όχι μόνον για αυτό που ήταν, αλλά για αυτό που είχαν τις πιθανότητες να γίνουν. Ενώ άλλοι θα έβλεπαν τον Πέτρο ως αλιέα, ο Ιησούς μπορούσε να τον δει ως δυνατό θρησκευτικό ηγέτη –θαρραλέο, ισχυρό– ο οποίος θα σημάδευε μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας. Αγατώντας τους άλλους, μπορούμε να τους βοηθήσουμε να αναπτυχθούν πνευματικώς, έχοντας λογικές αλλά και πραγματικές απαιτήσεις από αυτούς.

Ο Ιησούς έδωσε στους ανθρώπους αλήθειες και έργα που ταίριαζαν με την ικανότητά τους. Δεν τους επιβάρυνε με περισσότερα από αυτά που μπορούσαν να αντεπεξέλθουν, αλλά τους έδωσε αρκετά να διευρύνουν την ψυχή τους. Ο Ιησούς ενδιαφερόταν για τα βασικά στην

ανθρώπινη φύση και να επιφέρει παντοτινές αλλαγές, όχι απλώς διακοσμητικές αλλαγές.

Υπευθυνότητα

Ο Ιησούς μάς δίδαξε ότι είμαστε υπόλογοι όχι μόνον για τις πράξεις μας, αλλά επίσης για τις ίδιες τις σκέψεις μας. Αυτό είναι τόσο σημαντικό να το θυμόμαστε. Ζούμε σε μία εποχή που τονίζει την ασφάλεια που καλύπτει ατυχήματα για τα οποία κανείς δεν κατηγορείται – και το ίδιο συμβαίνει σε άλλη ανθρώπινη συμπεριφορά επίσης. Η υπευθυνότητα δεν είναι δυνατή, ασφαλώς, χωρίς σταθερές αρχές. Ο καλός ηγέτης θυμάται ότι είναι υπόλογος στον Θεό καθώς και σε αυτούς των οποίων ηγείται. Απαιτώντας υπευθυνότητα από τον εαυτόν του, είναι σε καλύτερη θέση, συνεπώς, να διαπιστώσει ότι άλλοι είναι υπόλογοι για την συμπεριφορά τους και την απόδοσή τους. Οι άνθρωποι τείνουν να αποδίδουν σε πρότυπο που ορίζουν οι ηγέτες τους.

Συνετή χρήση του χρόνου

Ο Ιησούς επίσης μάς δίδαξε πόσο σημαντικό είναι να χρησιμοποιούμε τον χρόνο μας συνετώς. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να υπάρχει ανάπαυλα, επειδή πρέπει να υπάρχει χρόνος για περιουλλογή και ανανέωση, αλλά δεν πρέπει να υπάρχει κατασπατάληση χρόνου. Ο τρόπος με τον οποίον διαχειριζόμαστε τον χρόνο έχει μεγάλη σημασία και μπορούμε να είμαστε καλοί διαχειριστές του χρόνου χωρίς να είμαστε ζέφρενοι ή παρεμβατικοί εκεί που δεν χρειάζεται. Ο χρόνος δεν ανακυκλώνεται. Όταν μία στιγμή έχει φύγει, τότε έχει φύγει πραγματικώς. Η τυραννία των ασήμαντων πραγμάτων αποτελείται από το γεγονός ότι εξαναγκάζει τους ανθρώπους να εγκαταλείψουν τις στιγμές που έχουν σημασία πραγματικώς. Ασήμαντες λεπτομέρειες ελέγχουν σημαντικά πράγματα και επιτρέπουμε στην τυραννία να εξακολουθεί συχνότατα. Η συνετή διαχείριση του χρόνου είναι όντως η συνετή διαχείριση του εαυτού μας.

Κοσμική ηγεσία

Τα άτομα αυτά τα οποία αγαπούμε περισσότερο, θαυμάζουμε και σεβόμαστε ως ηγέτες της ανθρωπότητας, τα εκτιμούμε ακριβώς επειδή συγκεντρώνουν στο πρόσωπό τους, με

πολλούς τρόπους, τις αρετές που είχε ο Ιησούς στη ζωή και την ηγεσία του.

Αντιθέτως, αυτοί οι ηγέτες στην ιστορία, οι οποίοι υπήρξαν τραγικοί με τον αντίκτυπο τους στην ανθρωπότητα, ήταν τραγικοί, ακριβώς επειδή υστερούσαν σχεδόν σε οιονδήποτε βαθμό τις αρετές του Ανδρός από τη Γαλιλαία. Εκεί όπου ο Ιησούς ήταν ανιδιοτελής, αυτοί ήταν ιδιοτελείς. Εκεί όπου ο Ιησούς ενδιαφερόταν για την ελευθερία, αυτοί ενδιαφέρονταν για τον έλεγχο. Εκεί όπου ο Ιησούς ενδιαφερόταν για την υπηρετηση, αυτοί ενδιαφέρονταν για την κοινωνική θέση. Εκεί όπου ο Ιησούς κάλυπτε τις αυθεντικές ανάγκες των άλλων, αυτοί ενδιαφέρονταν μόνον για τις δικές τους ανάγκες και επιθυμίες. Εκεί όπου ο Ιησούς ενδιαφερόταν για την πνευματική ανάπτυξη των μαθητών του, αυτοί επεδίωκαν να χειραγωγήσουν τους θνητούς. Εκεί όπου ο Ιησούς ήταν γεμάτος συμπόνια εξισορροπημένη με δικαιοσύνη, αυτοί ήταν τόσο συχνά γεμάτοι σκληρότητα και αδικία.

Ίσως όλοι εμείς δεν θα ήμαστε το τέλειο παράδειγμα ηγεσίας, αλλά μπορούμε να κάνουμε μία σοβαρή προσπάθεια προς την προσέγγιση αυτού του μεγάλου ιδανικού.

Το δυναμικό μας

Μία εκ των σπουδαιών διδασκαλιών του Ανδρός από τη Γαλιλαία, του Κυρίου Ιησού Χριστού, ήταν ότι εσείς και εγώ φέρουμε μέσα μας τεράστιες δυνατότητες. Παροτρύνοντάς μας να γίνουμε τέλειοι όπως είναι τέλειος ο Πατέρας μας στους Ουρανοούς, ο Ιησούς δεν μας λειδορούσε ούτε μας πείραζε. Μας έλεγε μία δυνατή αλήθεια σχετικώς με τις δυνατότητές μας και το δυναμικό μας. Είναι μία αλήθεια πάρα πολύ καταπληκτική να την κατανοήσουμε. Ο Ιησούς, ο οποίος δεν μπορούσε να ψεύδεται, επεδίωξε να μας γνώψει να προχωρήσουμε περαιτέρω κατά μήκος του μονοπατιού προς την τελείωση.

Δεν είμαστε ωστόσο τέλειοι όπως ήταν ο Ιησούς, αλλά εάν αυτοί γύρω μας δεν μας δουν να αγωνιζόμαστε και να βελτιωνόμαστε, δεν θα είναι εις θέσιν να στρέφονται σε εμάς για παράδειγμα και θα μας δουν ως λιγότερο σοβαρούς σχετικώς με τα πράγματα που πρέπει να γίνουν.

Καθένας από εμάς έχει περισσότερες ευκαιρίες να κάνει καλό και να είναι καλός από αυτές που χρησιμοποιούμε. Αυτές οι ευκαιρίες ευρίσκονται όλες γύρω μας. Όποιο κι αν είναι το μέγεθος του παρόντος κύκλου αποτελεσματικής επιρροής, εάν θέλουμε να βελτιώσουμε την απόδοσή μας έστω και λίγο, αυτός ο κύκλος θα διευρύνεται. Υπάρχουν πολλά άτομα που περιμένουν να τα αγγίζουμε και να τα αγαπήσουμε, εάν ενδιαφερόμαστε αρκετά να βελτιωθούμε στην απόδοσή μας.

Πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτοί οι θνητοί που συναντούμε σε χώρους σταθμεύσεως, σε γραφεία, σε ανελκυστήρες και αλλού είναι το τμήμα της ανθρωπότητας που μας έχει δώσει ο Θεός να αγαπούμε και να υπηρετούμε. Θα μας κάνει λίγο καλό να μιλούμε για τη γενική αδελφότητα της ανθρωπότητας, εάν δεν μπορούμε να θεωρούμε τους γύρω μας αδελφούς και αδελφές μας. Εάν οι εμπειρίες μας στη θνητότητα φαίνονται να μην είναι ελκυστικές ή είναι τόσο πολύ μικρές, χρειάζεται να θυμόμαστε την παραβολή που μας έδωσε ο Ιησούς στην οποία μας υπενθύμισε ότι το μεγαλείο δεν είναι πάντοτε ζήτημα μεγέθους ή κλίμακος, αλλά ζήτημα ποιότητας ζωής. Εάν τα πηγαίνουμε καλά με τα ταλέντα μας και με τις ευκαιρίες γύρω μας, αυτό δεν θα μείνει απαρτήρητο από τον Θεό. Και σε όσους τα πηγαίνουν καλά με τις ευκαιρίες που τους δίδονται, ακόμη περισσότερες θα δοθούν!

Οι γραφές περιέχουν πολλές θαυμαστές περιπτωσιολογίες ηγετών, οι οποίοι, εν αντιθέσει με τον Ιησού, δεν ήσαν τέλειοι αλλά ωστόσο ήσαν πολύ αποτελεσματικοί. Θα μας έκανε όλους πολύ καλό, εάν τις διαβάσαμε – και να τις διαβάσαμε συχνά. Λησμονούμε ότι οι γραφές μάς παρουσιάζουν αιώνες εμπειρίας στην ηγεσία και, κάτι πιο σημαντικό, τις σταθερές αρχές επί των οποίων η αληθινή ηγεσία πρέπει να λειτουργεί, εάν θέλει να επιτύχει. Οι γραφές είναι το εγχειρίδιο οδηγιών για τον επίδοξο ηγέτη.

Ο τέλειος ηγέτης

Δεν ζητώ συγγνώμη που έδωσα κάτι από τα επιτεύγματα του Ιησού Χριστού σε όσους επιζητούν την επιτυχία ως ηγέτες.

Εάν ήμαστε κατ' εξοχήν επιτυχείς, ορίστε το πρότυπό μας. Όλες οι ευγενείς, τέλειες και όμορφες αρετές της ωριμότητας, της δυνάμεως και του θάρρους ευρίσκονται σε αυτό το μοναδικό άτομο. Ο μεγάλος, απειλητικός όχλος, έχοντας πολλά όπλα, ήλθε να τον αιχμαλωτίσει, εκείνος τον αντιμετώπισε αποφασιστικά και είπε: «Ποιον ζητάτε;»

Ο όχλος σάστισε, μουρμούρισε το όνομά του: «Τον Ιησού τον Ναζωραίο».

«Εγώ είμαι» απήντησε ο Ιησούς ο Ναζωραίος με υπερηφάνεια και θάρρος – και με δύναμη: οι στρατιώτες «σύρθηκαν προς τα πίσω, και έπεσαν καταγής».

Για δεύτερη φορά είπε: «Ποιον ζητάτε;» και όταν τον ονόμασαν, είπε: «Σας είπα ότι εγώ είμαι. Αν, λοιπόν, εμένα ζητάτε, αφήστε τούτους [τους μαθητές του] να πάνε». (Κατά Ιωάννην 18:4-8.)

Ίσως το πιο σημαντικό που μπορώ να πω σχετικά με τον Ιησού Χριστό, πιο σημαντικό από όλα τα άλλα που έχω πει, είναι ότι ζει. Πράγματι συγκεντρώνει στο πρόσωπό του όλες αυτές τις αρετές και τα στοιχεία χαρακτήρα περί των οποίων κάνουν λόγο οι γραφές. Εάν φθάσουμε στο σημείο να το γνωρίσουμε, τότε γνωρίζουμε την κεντρική πραγματικότητα για τον άνθρωπο και το σύμπαν. Εάν δεν αποδεχούμε αυτήν την αλήθεια και αυτήν την πραγματικότητα, τότε δεν θα έχουμε τις σταθερές αρχές ή τις ανυπέρβλητες αλήθειες με τις οποίες θα διάγουμε τη ζωή μας με ευτυχία και υπηρετήση. Με άλλα λόγια, θα δυσκολευθούμε να γίνουμε σημαντικοί ηγέτες εκτός κι αν αναγνωρίσουμε την πραγματικότητα του τέλειου ηγέτη, του Ιησού Χριστού, και τον αφήσουμε να είναι το φως με το οποίο βλέπουμε την οδό!

ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

- Τι είπε ο Πρόεδρος Κίμπαλ σχετικά με τους ηγέτες που αλλάζουν τη θέση τους, για να προσαρμόζονται στις καταστάσεις;
- Γιατί είναι σημαντικό οι ηγέτες να υπηρετούν αυτούς των οποίων ηγούνται;
- Τι θα πρέπει να ακούν οι ηγέτες, εκτός από τη φωνή αυτών των οποίων ηγούνται;

- Τι μπορούν να επιτύχουν οι ηγέτες που αγαπούν αυτούς των οποίων ηγούνται, που δεν θα μπορούσαν άλλοι ηγέτες;
- Με ποιους τρόπους η ελεγκτική ηγεσία εξυπηρετεί ίδιους σκοπούς; Γιατί είναι λάθος να εξυπηρετούν ίδιους σκοπούς οι ηγέτες της Εκκλησίας και της οικογενείας;
- Πώς επωφελούνται τα άτομα, όταν οι ηγέτες τους τούς δίδουν αναθέσεις;
- Τι διδάσκει ο Ιησούς Χριστός στους ηγέτες σχετικά με το πώς να βλέπουν τους ανθρώπους των οποίων ηγούνται;
- Σε ποιον είναι υπόλογοι οι ηγέτες;
- Τι εννοεί ο Πρόεδρος Κίμπαλ με το «τυραννία των ασήμαντων πραγμάτων»;
- Επιλέξτε έναν κοσμικό ηγέτη που θαυμάζετε και προσδιορίστε παραδείγματα στα οποία αυτό το άτομο επέδειξε ορισμένα εκ των χαρακτηριστικών ηγεσίας του Ιησού Χριστού.
- Σύμφωνα με τον Πρόεδρο Κίμπαλ πώς μπορούμε να γίνουμε καλύτεροι ηγέτες;

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

